

JAMES PATTERSON

A PAVOUK PŘICHÁZÍ

IKAR

Along came a Spider, 1992

Ikar 1996

přel. Hana Volejníková

JAMES PATTERSON

**A PAVOUK
PŘICHÁZÍ**

IKAR

Snový výlet do minulosti

/1932/

Březen 1932, nedaleko Princetonu v New Jersey

Venkovské sídlo Charlese Lindbergha planulo jasnými, naoranžovělými světly, zvláště nápadnými v tomhle zádumčivém kraji s hustými jedlovými lesy. Cáry mlhy se převalovaly kolem hoča, který se nezadržitelně blížil ke svému prvnímu slavnému okamžiku, k první vraždě.

Venku byla neproniknutelná tma, namoklá půda mu klouzala pod nohama a byla samá louže. S tím však předem počítal a všechno si naplánoval, nezapomněl ani na počasí.

Oblékl si velké mužské holínky. Mezery ve špičce a na patě si vycpal hadry a kusy novin.

Schválně za sebou nechával stopy, spoustu stop, aby si každý myslel, že tudy šel dospělý chlap, a ne dvanáctiletý kluk. Povedou od hlavní silnice v okrese k domu a zase nazpátek.

Jakmile došel ke skupince stromů ani ne třicet yardů od podlouhlé budovy, začal se chvět. Byla přesně tak velká, jak si ji představoval – sedm ložnic, čtyři koupelny v horním patře. Dům, ve kterém žili Lindberghovi.

Zatracení zazobanci, pomyslel si.

Opatrně se přikradl k oknu do jídelny. Fascinoval ho význam slova být slavný. Hodně o něm přemýšlel, myslel na něj téměř neustále. Jaký je to pocit být slavný? Jak sláva vlastně voní? Jakou má chuť? Jak vypadá zblízka?

„Nejpopulárnější a nejkouzelnější muž na světě“ seděl u stolu před ním. Charles Lindbergh byl vysoký, elegantní, měl zlaté vlasy jako

princ z pohádky a světlou plet'. Opravdu se zdálo, že je to muž štěstěny a vysoko ční nad ostatními lidmi.

Totéž se dalo říct o jeho manželce. Anne Morrowová měla krátké černé vlnité vlasy, v kontrastu s nimi se její pokožka podobala bělostné křídě. Světlo ze zapáleného svícnu na stole jako by tančilo kolem její hlavy.

Oba seděli vzpřímeně. Vyzařovala z nich nadřazenost nad celým světem, kterou je nejspíše obdařil Bůh, aby dal dárek lidem. Drželi hlavy vzhůru a vybraně večeřeli. Natáhl se, aby viděl, co jedl. Vypadalo to na jehněčí kotlety podávané na dokonalém porcelánovém servisu.

„Vy jste jen dva nafoukaní ubožáci, zato já budu doopravdy slavný,“ zašeptal chlapec po chvíli. A přísahal v duchu, že to dokáže. Předem si nejméně tisíckrát promyslel každý detail. Teď se systematicky pustil do práce.

Přenesl si žebřík, který dělníci nechali ležet u garáže, k oknu do knihovny. Opřel ho o zeď a tiše po něm vylezl do dětského pokoje v patře. Krev mu v žilách pulzovala jako zběsilá a srdce hlasitě tlouklo.

Tlumené světlo na chodbě dopadalo do pokoje, v němž v kolébce spinkalo princátko. Byl to Charles mladší, nejslavnější dítě světa. Barevná zástěna s domácími zvířátky ho chránila před průvanem.

Hoch si připadal lstivý a mazaný jako liška. „Pozor, plíží se škodná,“ zašeptal, zatímco opatrně otevíral okno.

Povylezl ještě o jednu příčku a potom přešel dovnitř.

Šel ke kolébce a naklonil se nad malé princátko. Má kudrnaté zlatavé vlasy stejně jako jeho otec, ale je tlustý. Charles mladší byl ve svých dvaceti měsících pěkný cvalík.

Chlapec se přestal ovládat. Z očí se mu řinuly horké slzy, třásl se po celém těle napětím i zlobou, do nichž se přimísila radost, jakou dosud v životě nepoznal.

„Tak, tátův broučku, pustíme se do díla,“ mumlal si pro sebe.

Vytáhl z kapsy gumový míček připevněný na pružném pásu. Tohle podivné zařízení rychle přetáhl dítěti přes hlavu, sotva stačilo otevřít modré oči. Jakmile začalo brečet, vrazil mu míček do uslintané pusy. Sklonil se ke kolébce, vzal nemluvně do náruče a pospíchal k žebříku.

Všechno probíhalo přesně podle plánu.

Přeběhl přes rozblácená pole, pevně svíral svůj drahocenný, zmítající se raneček. Nakonec zmizel ve tmě.

Necelé dvě míle od domu to zhýčkané, rozmazlené děcko zaživa zakopal do země.

To byl jen začátek jeho budoucích obdivuhodných výkonů. Koneckonců sám byl ještě dítě.

Malého Charlese Lindbergha neunesl žádný Bruno Richard Hauptmann, ale jedině on.

Vy naivní blbečkové.

PRVNÍ ČÁST

Maggie Rose a Prcek Goldberg

/1992/

1. kapitola

Časně ráno dvacátého prvního prosince 1992 jsem si spokojeně seděl v zakryté verandě našeho domu na Páté ulici ve Washingtonu. Malá, úzká místnost zalitá sluncem byla plná zatuchlých zimních kabátů, pracovních bot a polámaných dětských hraček. Vůbec mi to ale nevadilo, protože tohle byl můj domov.

Hrál jsem si Gershwina na našem trochu rozladěném, kdysi *koncertním* klavíru. Bylo teprve pět hodin a pořádná zima. Co bych ale neobětoval pro tak nádhernou muziku jako je Američan v Paříži.

V kuchyni zařinčel telefon. Možná mi právě volají, že jsem včera vyhrál v jedné ze tří loterií, které pravidelně sázím.

„Babi? Nemůžeš to vzít?“ zakřičel jsem od klavíru.

„Zvedni si to sám. Stejně je to pro tebe, zbytečně bych se namáhala,“ odsekla mi má rázná babička. „Mě nemá takhle po ránu kdo co obtěžovat.“

Její logika byla naprosto bezchybná a tak to u nás dopadalo vždycky.

Odkulhal jsem do kuchyně, namáhavě jsem přitom překračoval další hračky. Bylo mi třicet osm. Kdybych ovšem tušil předem, že se dožiju tak vysokého věku, staral bych se o své tělo líp.

Volal mi John Samson, můj věrný průvodce světem zločinu. Nepochyboval, že už jsem vzhůru, znal mě totiž jako vlastní boty.

„Nazdar, brouku, už jsi rozlepil kukadla?“ Víc jsem nepotřeboval slyšet. Byli jsme nejlepší kamarádi od svých devíti let, kdy jsme začali krást v koloniálu starého Parka v naší čtvrti. Tehdy nás vůbec nenapadlo, že by nás klidně mohl zastřelit kvůli mizerně krabičce chesterfieldek. A babička by s námi zatočila ještě hůř, kdyby se

dověděla o našich zlodějských spádech.

„Pokud jsem náhodou spal, tak už je to teď minulost. Radši mi pověz něco milého.“

„Máme na krku další vraždy, vypadá to na našeho oblíbeného autora,“ prohlásil Samson. „Už na nás čekají. Polovina volných lidí už tam je.“

„Takhle brzy po ránu nemám zrovna chuť na nákladňák plný masa,“ zamumlal jsem do sluchátka. Cítil jsem, jak se mi zvedá žaludek. Báječný způsob jak začít nový den. „Víš co, John, jdi do prdele.“

Má babička zdvihla oči od horkého čaje a vajec do skla. Střelila po mně jedním ze svých ctnostných pohledů rozené dámy. Byla už oblečená do školy, kde ve svých devětasedmdesáti letech pořád pracovala jako dobrovolnice. Samson mi dál servíroval krvavé detaily vražd.

„Ovládej se, Alexi,“ požádala mě. „Mluv slušně, pokud zamýšlíš bydlet v tomhle domě.“

„Přijedu za deset minut,“ slíbil jsem Samsonovi. „Tenhle dům mimochodem patří mně,“ připomněl jsem babičce.

Zasténala, jako kdyby tu strašlivou zprávu slyšela poprvé.

„Kousek odtud v Langley Terrace se staly další ošklivé vraždy. Vypadá to na nějakého šíleného maniaka.“

„Je to ostuda, že politici nechali situaci ve městě dojít až do takových žalostných konců,“ poznamenala. Její měkké hnědé oči se upřeně dívaly do mých. Vlasy měla bílé přesně jako dečky, kterými zakrývala opěradla křesel v obývacím pokoji. „Někdy si, Alexi, myslím, že bychom se z Washingtonu měli raději odstěhovat.“

„Taky mě to občas napadne, ale pak si řeknu, že to tady ještě vydržíme.“

„Samozřejmě, černoši zvládnou všechno. My setrváme, umíme trpět potichu.“

„Ne vždycky. Někdy je z toho pěkný rámus,“ namítl jsem.

Mezitím jsem se rozhodl, že si vezmu staré tvídové sako. Máme na krku vraždu, což znamená, že budu muset předstoupit před bílé tváře. Navrch jsem si navlékl bundu, lépe ladila s okolním prostředím.

Na stolku u postele stála fotografie mé manželky. Před třemi roky Marii zabili při střelbě z jedoucího auta. Jejího vraha, stejně jako

většinu zločinců v Southeasiu, nikdy nevypátrali.

Políbil jsem babičku na rozloučenou, dělal jsem to od svých osmi let. Řekl jsem jí také sbohem, to pro případ, že bychom se už nikdy neviděli. Loučili jsme se tak od chvíle, kdy se mě ujala a rozhodla se ze mě něco udělat, což bylo před téměř třiceti roky.

Stal se ze mě detektiv z oddělení vražd a doktor psychologie, který pracuje a žije uvnitř ghetta v hlavním městě Washingtonu.

2. kapitola

Oficiálně jsem zástupcem velitele oddělení vražd, což v jazyce Shakespearově nebo Faulknerově zní patřičně honosně a důležitě, ale je to jen nafouknutá bublina. Díky svému titulu bych měl být šestým nebo sedmým nejdůležitějším člověkem washingtonské policie, ale nenechte se tím mýlit. Na druhé straně se už zaběhlo, že se má tvář objevuje na místě spáchaného zločinu.

Trojice modrobílých vozů městské policie byla nepořádně zaparkovaná na začátku Benning Road. Nechyběl tu ani vůz kriminální laboratoře se zamalovanými okny, dorazila i záchranka. Nějaký žertěř na její dveře připsal Pohřební služba.

Před domem, kde došlo k vraždě, stály dvě požární stříkačky. Všude byla spousta zvědavců, většinou muži ze sousedství. Postarší ženy s kabáty přehozenými přes pyžama a noční košile a s růžovými či modrými natáčkami ve vlasech se choulily na okolních verandách.

Řadový dům byl ve skutečnosti zchátralá stavba obitá prkny natřenými křiklavou karibskou modří. Staré auto s rozbitým bočním oknem přelepeném páskou vypadalo na příjezdové cestě opuštěně.

„Krucinál, proč se na tuhle práci radši nevykašlem,“ přivítal mě Samson. „V posteli by nám bylo líp.“

„Prosím tě, co bych bez toho dělal, vraždy prostě miluju,“ poznamenal jsem ironicky. „Všiml sis? Policejní doktor ve svém plastickém oblečku už je tady a chlapci z laborky taky. A kdopak to k nám jde?“

Bílý seržant v nadýchaném modročerném tříčtvrtečním kabátě s

kožešinovým límcem se nám kolébal v ústřety. Obě ruce měl zastrčené hluboko do kapes.

„Vy jste Samson? A vy detektiv Cross?“ seržant se zapraskáním pohnul spodní čelistí, jako kdyby seděl v letadle a snažil se zbavit přetlaku v uších. Věděl moc dobře, kdo jsme a že patříme ke speciálnímu vyšetřovacímu týmu. Jen to na nás tak zkoušel.

„Uklidni se, drahý chlapče, a pověz nám, co se děje,“ požádal ho Samson, který nemá rád, když to na něj někdo zkouší.

„Tohle je detektiv Samson,“ rozšířil jsem seržantovy obzory, „a já jsem zástupce velitele oddělení Cross.“

Seržant byl typický rosolovitě vypasený Ir, co ho tady zapoměli ještě za občanské války. Jeho obličej připomínal rozmáčený svatební koláč. Nezdálo se, že by na něj moje tvídové sako udělalo dojem.

„Všem nám tu může umrznout prdel,“ zasípal, „jestli vás to zajímá.“

„Neuškodí vám spálit trochu podkožního tuku,“ utěšoval ho Samson.

„Jděte do hajzlu,“ naštvál se seržant. Bylo příjemné setkat se s bílým Eddie Murphym.

„Určitě bude dobřej v šermu,“ zašklebil se Samson na mě. „Slyšel jsi totéž co já? Že máme jít do hajzlu?“

Měli jsme se Samsonem fyzickou, v tělocvičně jsme totiž pořádně makali. Dohromady jsme vážili něco kolem dvou set kilo. Taková váha už dokáže nahnat strach, když je potřeba. Při naší práci to někdy jinak nejde.

Já měřím stoosmdesát sedm centimetrů a John má skoro dva metry, ale pořád ještě roste. Vždycky nosí brýle proti slunci a občas roztrpený klobouk, nebo velký žlutý šátek. Někteří lidé mu říkají John-John, protože je tak obrovitý, že vy klidně vydal za dva Johny.

Prošli jsme kolem seržanta k domu. Naše elitní jednotka by měla být povznesená nad podobné konfrontace. Občas tohle pravidlo dodržujeme.

Před námi už byli uvnitř dva policajti. Kolem půl páté zavolala jedna znervóznělá sousedka na stanici. Zdálo se jí, že viděla, jak se z domu někdo plíží ven. Ženu trápila nespavost, což s sebou přinášelo prostředí.

Přivolaná hlídka objevila tři těla. Jakmile nález nahlásili, dostali

příkaz, aby vyčkali příchodu speciálního vyšetřovatelského týmu, který se skládá z celkem osmi černých důstojníků údajně vyčleněných na lepší věci.

Zadní dveře do kuchyně byly pootevřené. Strčil jsem do nich. V každém domě vržou úplně jinak, tyhle zanaříkaly jako stařec.

Uvnitř byla neproniknutelná tma. Všechno působilo tak tísnivě. Vítr s hvízdodem vtrhnul dovnitř. Něco se pohnulo.

„Nechali jsme zhasnuto, pane,“ ozvalo se za mnou. „Vy jste doktor Cross, je to tak?“

Přikývl jsem. „Ty dveře byly odemčené, když jste přišli?“ obrátil jsem se na strážníka. Pobledlý obličej měl hodně dětský, a tak si dodával vážnosti malým knírkem. Bylo mu maximálně třiaadvacet nebo čtyřiaadvacet. Jediným pohledem se dalo zjistit, že je doopravdy vydešený. Těžko se mu to nedalo vyčítat.

„Ano, pane, nezjistil jsem žádné stopy násilného vniknutí.“

Strážník kolem sebe šířil nervozitu jako mor. „Vypadá to tam moc ošklivě, pane, jedná se o tříčlennou rodinu.“

Druhý ze strážníků posvítil silnou baterkou do kuchyně. Všichni jsme se upřeně zadívali na levný stůl a židle potažené zelenou koženkou. Na stěně visely černé hodiny, jaké byly k vidění ve výloze všech okolních krámků. Pach lyzolu s přepáleným tukem vytvořily podivnou, i když ještě snesitelnou kombinaci. Můj nos se už při práci setkal s mnohem horšími zápachy.

Se Samsonem jsme zásadně nespěchali, snažili jsme se všechno vnímat očima vraha, který tu byl jen o několik hodin před námi.

„Dostal se dovnitř kuchyní,“ řekl jsem. „Stál na stejném místě jako my teď.“

„Přestaň, Alexi,“ zarazil mě Samson, „leze mi z toho mráz po zádech.“

Vůbec totiž nezáleží na tom, kolikátá už je to vražda. Pokaždé je to stejně těžké, nechce se vám vejít dovnitř, nechcete vidět žádnou další hroznou noční můru.

„Jsou nahoře,“ řekl strážník s knírkem. Jako ve škole nám odříkal, co věděl o obětech. Jmenovali se Sandersovi, jednalo se o matku, dospívající dceru a malého chlapce.

Jeho kolega, malý, ale dobře urostlý černocho, zatím ještě

nepromluvil ani slovo. Jmenoval se Butchie Dykes, byl to citlivý mladý policista, všiml jsem si ho na okrsku.

Všichni čtyři jsme se zhluboka nadechli a vešli do domu smrti. Samson mě plácnul po rameni. Věděl, že nesnáším pohled na zavražděné dítě a že se pokaždé roztřesu.

Těla mrtvých byla nahoře v přední ložnici hned vedle schodů.

Matka se jmenovala Jean, bylo jí dvaatřicet. Měla velké hnědé oči, vystouplé lícní kosti, plné rty, které jí už začínaly fialovět. Pusu měla dokořán otevřenou a zkroucenou do vyděšeného šklebu.

Její malá čtrnáctiletá dcera Suzette ji už předčila svou krásou. Zapletené vlasy si ozdobila světle fialovou stužkou a v nosní dírce nosila malou náušnici, aby vypadala starší, než ve skutečnosti byla. Do pusy jí někdo nacpal tmavomodré spodní kalhotky.

Teprve tříletý Mustaf ležel obličejem vzhůru, na tvářích jako kdyby měl stopy po slzách. Byl oblečený do stejného pyžama s medvídky, jaké nosí mé děti.

Díval jsem se na důkaz zlé proměny velkoměsta, o níž mluvila má babička a kterou někdo dopustil nejen tady, ale v celé naší velké zemi. Matka s dcerou byly přivázány k imitaci mosazné pelesti u postele. Vrah je spoutal saténovým spodním prádlem, černými a rudými síťovanými punčochami a příkrývkami s květinovým vzorem.

Vytáhl jsem z kapsy malý diktafon a začal si nahrávat poznámky. „Případy vražd číslo 234 914, 915 a 916. Matka, dospívající dcera a malý chlapec. Ženy byly pořezány nějakým mimořádně ostrým předmětem, možná břitvou.

Mají odřezané prsy, nejsou tu nikde vidět, a chloupky v ohanbí oholené. Bylo jim zasazeno několik bodných ran, svědčících o útočnickově zuřivosti. Všude je spousta krve a rovněž lidských exkrementů. Obě dvě byly prostitutky, pracovaly v téhle oblasti.“

Můj hlas zněl hluboce, monotónně. Zajímalo mě, jestli to po sobě později rozluštlím.

„Tělíčko chlapce vypadá, jako kdyby jej někdo jen tak odhodil stranou. Mustaf Sanders má na sobě pyžamo s medvídky. Podobá se malému uzlíčku zapomenutému v tomhle pokoji.“ Nemohl jsem přemoci lítost, když jsem se díval dolů na malé děcko, jehož smutné oči bez života na mě upřeně hleděly. V hlavě jsem měl zmatek a srdce

mě bolelo za nevinného, bezbranného Mustafa.

„Nevěřím, že by vrah měl v úmyslu zabít toho malého chlapce,“ řekl jsem Samsonovi, „ať už to byl muž nebo žena.“

Samson zavrtěl hlavou. „Já jsem pro ženský rod, Alexi. Tohle má na svědomí stejná *bestie*, jaká řádila před několika dny v Condon Terrace.“

3. kapitola

Maggie Rose Dunneovou od jejích tří nebo čtyř let pořád někdo sledoval. V devíti si už zvykla na zvláštní pozornost, na to, že na ni cizí lidé civí, jako kdyby byla mimozemšťan.

Ten den ráno ji také pozorovali, ale ona o tom nevěděla. Velká škoda, že si ničeho nevšimla, protože to bylo moc důležité.

Maggie Rose chodila do Washingtonovy školy v Georgetownu, kde se snažila ztratit mezi ostatními sto třiceti žáky. Právě teď zpívala s vervou ve školním sboru.

Být nenápadná znamenalo pro Maggie Rose těžký úkol, třebaže si to hrozně přála. Všechno to souviselo s její matkou. Neznala jediný obchod s videokazetami, kde by chyběla matčina fotografie. Filmy, ve kterých hrála, běžely v televizi snad každý druhý večer. A na Oscara ji nominovali častěji, než se o ostatních herečkách vůbec zmínili v časopise *People*.

Kvůli tomuhle všemu se Maggie Rose snažila téměř o nemožné. Dnes ráno si vzala na sebe obnošené bavlněné tričko s nezbytnými dírami vystřiženými vpředu i vzadu, k tomu našpiněné zmačkané džíny, staré růžové tenisky a ponožky, které našla ve spodní zásuvce. A navíc si schválně neumyla své dlouhé světlé vlasy.

Její maminka vytřeštila oči, když viděla, jak se Maggie vystrojila do školy. Pak pronesla něco o děsivé hrůze, ale nenutila ji, aby se převlékla. Byla totiž skvělá, chápala, jak je to pro Maggie těžké.

Děti z první až šesté třídy ve sboru právě nacvičovaly písničku Rychlé fáro od Tracy Chapmanové. Dříve než slečna učitelka Kaminská zahrála folkrockovou melodii na naleštěném černém

klavíru značky Steinway, snažila se jim přiblížit její obsah.

„Jedná se o dojemnou píseň mladé černošky z Massachusetts o tom, jaké je být chudý a černý v nejbohatší zemi na světě na konci dvacátého století.“

Křehká, drobná učitelka hudební a výtvarné výchovy vždy mluvila takto zaníceně. Byla přesvědčená, že dobrý pedagog musí svým žákům nejen předávat vědomosti, ale také je vychovávat, formovat jejich mladé duše.

Děti ji měly doopravdy rády, a tak se snažily představit si, že patří k chudým. Vzhledem k tomu, že jen jejich roční školné představovalo dvanáct tisíc dolarů, musely svou představivost značně namáhat.

„Ty máš fáro,“ zpívaly se slečnou za doprovodu klavíru.

„A já zas plán, jak odtud vypadnem.“

Maggie se při zpěvu pokoušela vžít do role skutečného chudáka. Viděla dost takových lidí, kteří spali na ulici. Pořádně se soustředila a vybavily se jí před očima otřesné scény spojené s cestou do školy. Vybavila si muže se špinavými hadry, co otírají autům stojícím na červenou přední sklo. Její maminka jim vždycky dala dolar, občas i víc. Někteří ji poznali, a to pak začali bláznivě poskakovat a smát se a Kateřina Rose jim vždycky řekla něco laskavého.

„Ty máš fáro,“ zpívala Maggie Rose nahlas.

„Dá se v něm ale lítat?“

„To brzy zjistíme.“

„Ještě dneska odtud vypadnem nebo umřem.“

Jakmile dozněl konec písničky, děti hlasitě zatleskaly a pozdravily slečnu učitelku jásotem. Ta vstala od klavíru a udělala malé pukrle.

„To byla ale fuška,“ zamumlal Michael Goldberg. Stál těsně vedle Maggie. Byl to její nejlepší kamarád na škole, do které přestoupila ani ne před rokem, když se její rodiče přestěhovali z Los Angeles do Washingtonu.

Michael to samozřejmě myslel ironicky. Provokoval tím ostatní kolem sebe, kteří nebyli tak pronikavě inteligentní, což byla většina lidí na světě. Michael Goldberg byl skutečně výjimečně nadaný, o tom byla Maggie přesvědčená. Přečetl všechno, na co jste si jen vzpomněli, nikdo ho nedokázal porazit v počítačových hrách a byla s ním legrace, pokud si vás oblíbil. Na druhé straně byl na svůj věk

malý a neduživý, takže mu říkali Prcek, což mu připomínalo, že nikdo není dokonalý.

Maggie a Michael většinou jezdili do školy společně. Dnes ráno se vezli v opravdickém autě tajné služby spadající pod ministerstvo financí, které shodou okolností řídí Michaelův otec. V téhle škole vážně nikdo nebyl „normální“ a všichni se nějakým způsobem snažili ztratit mezi ostatními.

Než odešli ze zpěvu, museli všichni nahlásit, kdo je po vyučování odveze domů. Otázky bezpečnosti v téhle soukromé škole nikdo nebral na lehkou váhu.

„Vyzvedne mě pan Devine,“ oznámila Maggie službu konajícímu učiteli, který se jmenoval Guestier. Učil na škole francouzštinu, ruštinu, čínštinu a měl přezdívku Le Baron.

„A Jolly Chollie Chakely,“ dokončil Michael větu za ní. „Z tajné služby, oddělení devatenáct. Lincoln s poznávací značkou SC-59. Budou stát u severního východu. Hlídnají mě, protože kolumbijský kartel vyhrožoval mému otci smrtí. *Au revoir, mon professeur.*“

Ve školním záznamu z dvacátého prvního prosince pak stálo: M.Goldberg a M.R. Dunneová, odvoz tajná služba, severní východ, tři hodiny odpoledne.

„Pospěš si, Mentálko,“ Michael dloubl Maggie do žeber. „Já mám fáro a ty zas plán, jak odtud vypadnem.“

Vůbec se nedivím, že ho mám tak ráda, pomyslela si Maggie. Kdo jiný by mi říkal Mentálko než Prcek Goldberg?

Když spolu vycházeli z auly, někdo je sledoval. Nevšimli si však ničeho podezřelého ani neobvyklého. Na tom, že nic nezpozorují, byl také celý mistrovský plán založený.

4. kapitola

Tentýž den v devět hodin ráno se Vivian Kimová rozhodla věnovat aféře Watergate. Nikdy na svou hodinu nezapomene.

Vivian byla inteligentní, hezká a zapálená učitelka dějepisu. Patřila mezi žáky k nejoblíbenějším. Vysvětlovala jim historii formou hry,

přehrávala jim jednotlivé dramatické výstupy. Někdy dětem dovolila, aby si je samy připravily. Práce se jim dařila, takže mohla poctivě říct, že se při jejím předmětu nikdo nenudí.

A právě do třetí třídy, kde se chystala probírat aféru Watergate, chodili Maggie Rose Dunneová a Michael Goldberg. Místnost, v níž se učili, někdo pozoroval.

Vivian střídavě předváděla generála Haiga, H.R. Haldemana, Henryho Kissingera, prezidenta Nixona, Johna Mitchella a jeho ženu Martu, Johna a Maureen Deanovy. Dokázala skvěle napodobit jejich mimiku.

„Při každoroční Zprávě o stavu Unie přenášené televizí se prezident Nixon v obrátil k národu,“ vysvětlovala učitelka dětem. „Mnoho lidí cítilo, že lže. A pokud se něčeho takového dopustí vysoký státní úředník, je to hrozný zločin. Protože zklame naši důvěru pramenící z jeho slibu a domnělé bezúhonnosti.“

„Hanba! Fuj!“ vykřiklo pár dětí. Pokud to zapadalo do scénáře, Vivian nic nenamítala proti podobným způsobům komunikace.

„Zcela správně,“ souhlasila. „Vraťme se teď k okamžiku, kdy prezident Nixon stojí před národem, před lidmi jako jste vy nebo já.“ Vivian se jako naklonila nad řečnický pult a proměnila se v prezidenta, jehož slova volně parafrázovala.

Mračila se, otáčela hlavou ze strany na stranu. „Chci, abyste věděli, že... nikdy neuteču před odpovědností spojenou s funkcí, do níž jste mě zvolili a kterou vykonávám pro blaho lidu Spojených států.“ Vivian na okamžik přerušila Nixonovu neslavně proslulou řeč.

Čtyřladvacet dětí ve třídě ani nedutalo. Měla je všechny ve své moci. To byl moment zadostiučinění pro každého učitele, třebaže trval pouhý okamžik. Zatím to jde skvěle; pomyslela si Vivian. Náhle se ozvalo hlasité zaklepání a rozbilo magické kouzlo.

„Fuj!“ zamumlala Vivian. „Dále!“ zvolala.

Leštěné mahagonové dveře se pomalu otevřely. Někdo z žáků si začal pobrukovat scénickou hudbu z Noční můry v Elm Street. Učitel Soneji váhavě, téměř plaše vešel dovnitř. Obličeje téměř všech dětí ve třídě se okamžitě rozjasnily.

„Je tu někdo?“ Soneji vypísl změněným tenkým hláskem. Děti vybuchly smíchem. „A hele, všichni jsou tady.“

Gary Soneji učil na škole matematiku a práci s počítači, jeho hodiny byly dokonce ještě oblíbenější než dějepis. Pomalu začínal plešatět, nosil zplhlý knírek a malé kulaté brýle. Vůbec nevypadal jako zbožňovaný idol, ale děti ho přesto milovaly. Byl nejen skvělý učitel, ale i mistr na videohry.

Mezi dětmi byl populární, považovaly ho za počítačového čaroděje, a proto mu vymyslely přezdívku Čip.

Soneji cestou k učitelčinu stolku pozdravil několik žáků, oslovoval je jménem.

Oba dospělí se spolu chvíli tiše bavili, slečna Kimová přitom stála zády ke třídě. Většinou jen přikyvovala hlavou. Vedle Sonejiho měřícího přes stoosmdesát centimetrů vypadala drobounce.

Nakonec se obrátila obličejem k dětem. „Maggie Rose a Michael, pojd'te m ke mně a vezměte si své věci.“

Maggie s Michaelem si vyměnili překvapené pohledy. Co to má znamenat? Složili si učebnice a zamířili dopředu k učitelčinu stolku, aby zjistili, co se děje. Ostatní ve třídě se začali bavit.

„Tiše, hodina ještě neskončila,“ napomenula je Vivian. „Prosím, dodržujte pravidla, na kterých jsme se společně dohodli.“

Soneji se naklonil k oběma dětem, aby ho dobře slyšely. Michael byl totiž ještě nejméně o čtrnáct centimetrů menší než Maggie Rose. „Nemusíte se ničeho obávat, není to nic vážného,“ uklidnil je Soneji. „Jen se vyskytl jeden nepatrný problém.“

„Asi nebude jen tak nepatrný,“ zavrtěl Michael hlavou. „O co se konkrétně jedná?“

Maggie Rose stále mlčela. Najednou ale zneklidněla. Něco tady nebylo v pořádku. Cítila, jak se jí svírá žaludek. Maminka jí ale tvrdila, že má příliš bujnou fantazii, takže se snažila hned nepanikařit a zůstat klidná.

„Tajná služba nás upozornila,“ vysvětlovala jim učitelka, „že obdrželi výhrůžku ohledně vás dvou. Nejspíš je to jen planý poplach, ale máme vás urychleně odvézt domů v rámci nezbytných bezpečnostních opatření. Oba víte, jak se v takovém případě máte chovat.“

„Do oběda se určitě vrátíte zpátky,“ ujišťoval je Soneji, i když to neznělo příliš přesvědčivě.

„O jakou výhrůžku se jedná?“ zeptala se Maggie Rose učitele. „Týká se Michaelova otce? Nebo mé matky?“

Soneji položil Maggie ruku na rameno. Vyučující na téhle soukromé škole pokaždé znovu překvapilo, jak jsou jejich žáci vlastně dospělí.

„Určitě je to jen planá výhrůžka od dalšího duševně vyšinutého člověka, co chce na sebe upoutat pozornost.“ Sonejimu se podařilo dát najevo jisté obavy, ale zároveň děti uklidnit, že se nejedná o žádné reálné nebezpečí.

„Tak proč se musíme trmácet takovou dálkou domů kvůli nějakému neškodnému křiklounovi?“ Michael se pitvořil a gestikuloval přesně jako právníci u soudu. V mnoha ohledech představoval karikaturu svého slavného otce, ministra financí.

„Protože nesmíme nic zanedbat. Vysvětlil jsem to dostatečně jasně? Takže půjdeme?“ Učitelův hlas zněl přátelsky, ale rozhodně.

„Ne tak docela,“ Michael se nepřestával mračit a vrtět hlavou. „Pane učiteli, tohle přece není fér. Proč nemůžou agenti přijet do školy a zůstat tady, dokud nám neskončí vyučování?“

„jistě k tomu mají nějaký důvod a kromě toho to nejsem já, kdo tady určuje pravidla hry,“ odpověděl mu Soneji.

„Myslím, že můžeme jít,“ ozvala se Maggie. „Michaele, přestaň se hádat, nemá to už teď smysl.“

„Takže je rozhodnuto,“ slečna Kimová se na ně povzbudivě usmála. „Nebojte se, o domácí úkol nepřijdete, pošlu vám ho.“

Maggie Rose a Michael se rozesmáli a jednohlasně jí poděkovali.

Chodby mezi třídami byly liduprázdné, ztichlé. Jediný, kdo viděl, jak trojice opouští školní budovu, byl černý školník Emmett Everett. Byl také posledním člověkem, který všechny tři viděl pohromadě.

Jakmile vyšli před budovu, pospíchali přes dlážděné školní parkoviště lemované štíhlými břízami a okrasnými keři. Michaelovy boty hlasitě klapaly a vrzaly.

„To se nedá poslouchat, proč nenosíš něco jiného?“ prohlásila Maggie Rose.

Michael se s ní nepřel. Co jí na to mohl říct, když si to rodiče nedali vymluvit a dál mu kupovali věci v tom nemožném obchodě Brooks Brothers. „A co bych podle tebe měl nosit? Růžové tenisky jako ty?“

„To by byla senzace,“ rozzářila se Maggie.

Učitel je vedl k nové modré dodávce zaparkované pod jilmy a duby, které lemovaly administrativní budovu a školní tělocvičnu, odkud se ozývaly nestejněměrné údery basketbalových míčů.

Vlezte si dozadu, hop.“ Učitel jím pomohl nastoupit. Brýle mu neustále sjížděly z nosu, takže si je nakonec sundal.

„My pojedeme s vámi?“ zeptal se ho Michael.

„Chápu, mladý muži, že jste spíše zvyklý na mercedes, ale pro jednou se budete muset spokojit s tímhle. Já jen plním instrukce, které mi telefonicky udělil Chakely.“

Soneji vlezl dovnitř a s bouchnutím zavřel dveře.

„Ještě okamžik, musím vám tady udělat trochu víc místa.“

Začal se přehrabovat v papírových krabicích nastavených na podlaze. V autě vládl nepředstavitelný nepořádek, který vůbec nešel dohromady s pořádkumilovným učitelem matematiky.

Když se k nim znovu otočil, měl na hlavě černou masku, jakou nosívali lupiči. Ve výši hrudníku držel jakýsi kovový předmět, který vypadal jako zmenšený hasící přístroj, jen byl o mnoho složitější.

„To jste vy, pane učiteli?“ zeptala se Maggie Rose a hlas jí na konci věty prudce vylétl vzhůru. „Já mám strach?“ Rukama si zakryla obličej. „Přestaňte!“

Soneji namířil malou kovovou trysku přímo na obě děti. Blížil se k nim, pevně se přitom opíral o gumové podrážky bot.

„Co to děláte?“ řekl Michael. Ani pořádně nevěděl, proč se ptá.

„To hned pochopíš, ty prťavý génie.“

Soneji smáčkł spoušť a držel ji deset vteřin. Těla obou dětí se po dávce chloroformu bezvládně svezla na zadní sedadlo.

„A teď se ztratím jako duch,“ zašeptal Soneji tím nejtišším hlasem na světě. V tom, že se nikdo nikdy nedoví pravdu, byla ukryta pravá krása.

Soneji si sedl za volant a nastartoval modrou dodávku. Když vyjížděl z parkoviště, zpíval si Kouzelný autobus od skupiny Who. Měl skvělou náladu. Kromě jiných věcí se chystal stát nejslavnějším americkým únoscem.

5. kapitola

Tíšňové volání mě zastihlo ještě v domě Sandersových. Bylo asi čtvrt na jedenáct. Neměl jsem náladu na další naléhavý případ.

Právě jsem se vybavoval s novináři. Když se jednalo o novou vraždu, tak mě potřebovali, a proto jsme byli nejlepší kamarádi. Byl jsem teď pro ně něco jako maskot, dokonce o mně nedávno napsali v nedělní příloze *Washington Postu*. Hodilo se jim, aby někdo zase jednou upozornil na množství vražd mezi lidmi černé pleti v hlavním městě. Celkový počet zabitých v loňském roce dosáhl téměř pěti set a běloši z toho tvořili pouze osmnáct obětí. Pár reportérů si to číslo poznamenalo, ocenil jsem to jako skutečný pokrok.

Telefonní sluchátko mi podal mladý, chytrý detektiv z našeho speciálního týmu, Rakeem Powell. Právě jsem roztržitě přejížděl dlaní po basketbalovém míči, který nejspíše patřil Mustafovi. Dotyk ve mně vyvolával zvláštní pocit. Proč musel zemřít takový krásný malý chlapec? Nenapadala mě žádná odpověď, alespoň prozatím.

„To je sám velký náčelník,“ zamračil se Rakeem. „je pěkně našhavenej.“

„Cross,“ řekl jsem do sluchátka. Myslel jsem pořád na Mustafu. Chtěl jsem rozhovor odbýt co nejrychleji.

Plastikový telefon byl cítit lacinou pižmovou voňavkou. Používala ji asi matka, nebo dcera, možná i obě. Na stolku vedle aparátu stála chlapcova fotografie v rámečku ve tvaru srdce. Vzpomněl jsem si na vlastní děti.

„Tady Pittman. Co je u vás nového?“

„Jedná se o vraždu matky, dospívající dcery a malého chlapce. Je to už druhá rodina za necelý týden. Vrah rád pracuje ve tmě, takže vypnul elektřinu v domě.“ Zdůraznil jsem šéfovi několik krvavých detailů, to mu obvykle stačilo, aby mě nechal na pokoji. Vraždy v Southeastu z globálního pohledu celého Washingtonu zase nebyly až tak důležité.

Zavládlo napjaté ticho. Pohled se mi zatoulal na vánoční stromeček, stál v pokoji s televizí a někdo si dal záležet na tom, aby ho podle svých možností vyzdobil co nejkrásněji. Nechyběly na něm lamety, nablýskané laciné ozdoby a řetězy s navlečenou klikvou a praženou kukuřicí. Na špičce stromku seděl podomácku vyrobený anděl polepený staniolem.

„Podle předběžného hlášení se ty dvě prostitutky zapletly s nějakým překupníkem,“ prohlásil šéf.

„To sotva,“ odporoval jsem mu. „Mají tu hezký vánoční stromek.“

„Alexi, přestaňte laskavě s těmi útlocitnými řeči. Dneska na ně nemám ani trochu náladu.“

Jestli se mě snažil vyprovokovat, tak se mu to dokonale povedlo. Vyletěl jsem jako raketa. „Mockrát děkuju za radu, tím překupníkem byl nejspíš ten tříletý kluk, co už nežije.“

Měl jsem být raději zticha. Mohl jsem si odpustit i spoustu jiných věcí. Jenže poslední dobou mívám pocit, že vzápětí exploduju. Ta doba už trvá asi tři roky.

„Okamžitě se seberete a pojedete se Samsonem do Washingtonovy školy,“ přikázal mi Pittman. „Stal se tam pekelný průšvih a myslím to smrtelně vážně.“

„Já taky,“ odpověděl jsem a snažil se nezvyšovat hlas. „Jsem si absolutně jistý, že lidé v sousedství jsou smrtelně vyděšení. Řadí tu zabiják a navíc máme na krku Vánoce.“

Pittman mi ale znovu přikázal, abychom jeli do školy v Georgetownu. Opakoval, že si to situace bezodkladně vyžaduje. Ještě než jsem odjel, zavolał jsem k nám do registrace několikanásobných vražd a také do ústředí FBI v Quanticu, kde shromažďují na počítači záznamy o všech podobných případech včetně psychiatrických popisů vrahů a mnoha nezveřejněných detailů. Hledal jsem vraždu, která by se shodovala, pokud jde o věk, pohlaví obětí a typ zohyzdění.

Jeden z pracovníků technické laboratoře mě ještě zastavil, abych mu podepsal zprávu. Zůstal jsem věrný tradici a v souladu se svým jménem jsem mu namaloval krásný křížek. *Cross – kříž*.

Tvrdý chlapík v zločinné části hlavního města se jinak podepisovat nemůže.

6. kapitola

Prostředí soukromé Washingtonovy školy nás se Samsonem poněkud zaskočilo a nahnalo mám trochu strach. Bylo totiž úplně jiné než školy a lidé žijící v Southeastu.

V celé školní hale nás černochů byla jen nepatrná hrstka. Zaslechl jsem někde, že sem chodí i děti afrických diplomatů, ale žádné jsem neviděl. Kolem mě byli jen šokovaní učitelé, děti, rodiče a policisté. Lidé otevřeně plakali na trávnících před budovou i uvnitř v hale.

Z jedné z nejvyhlášenějších soukromých škol ve Washingtonu unesli dvě děti. Chápal jsem, že je to smutná, tragická zpráva pro všechny, kterých se týkala. Přestaň o tom přemýšlet, přikázal jsem si v duchu, a dělej si svou práci.

Začali jsme obvyklými rutinními kroky. Nejdříve bylo třeba zažehnat výbuch, jehož hrozba visela ve vzduchu, což nebylo snadné. Před sebou jsem měl neustále smutné oči malého Mustafy Sanderse. Jeden policista nám řekl, že máme jít do kanceláře ředitele školy, že tam najdeme i velitele Pittmana.

„Drž se zpátky,“ radil mi Samson, „teď není vhodná doba na rvačku.“

George Pittman obvykle nosí šedivý nebo modrý oblek, k tomu košili s úzkými proužky a pruhovanou stříbromodrou kravatu. Nezapomíná ani na dobré, kvalitní boty a kožený pásek do kalhot. Šedivé vlasy si češe dozadu a má je tak připláclé, že jeho kulatá hlava vypadá jako helma. Má přezdívky Velký náčelník, Zeus, Duče... Řekl bych, že mé problémy s Pittmanem začaly v okamžiku, kdy se v nedělní příloze *Washington Postu* objevil článek o mně včetně zmínky, že pracuji jako psycholog v oddělení vražd. Vychloubal jsem se před reportérem, že se nemíním hnout ze Southeastu, protože je to můj domov a nenechám se z něho dobrovolně vyhnat.

Myslím, že to byl právě název článku, co tak dohrál Pittmana a několik dalších lidí v oddělení. Mladý novinář zpovídal i mou babičku, ta ovšem nezapřela své povolání učitelky angličtiny, takže tomu chudákovi nakukala, že černoši jsou svým založením tradicionalisté, kteří se jako poslední na jihu vzdají náboženství, morálky a formálních zvyků. Přesvědčila ho, že já jsem právě takový Jižan narozený v Severní Karolíně. Také ho zaskočila otázkou, proč si společnost dělá idol z téměř duševně vyšinutých detektivů, jak to

vidíme ve filmech, v televizi, v knihách i v novinách.

Díky tomu nápis nad mou zamyšlenou fotografií zněl Poslední jižanský gentleman. Článek vyvolal v našem znervózněném oddělení velký poprask. Pittman se parádně naštal. Nemohl jsem to dokázat, ale byl jsem přesvědčený, že ten článek někdo podstrčil na stůl starostovi.

Krátce jsem zaklepal na dveře a potom jsme se Samsonem vešli dovnitř. Nestačil jsem ani otevřít pusu, když mě Pittman zastavil zdviženou pravou rukou. „Crossi, mlčte a poslouvejte mě.“ Přistoupil blíž k nám. „V téhle škole došlo k únosu. K velmi závažnému únosu.“

„To je samozřejmě špatné,“ skočil jsem mu okamžitě do řeči, „ale vrah v Southeastu se taky činil. Po jeho dvou návštěvách zůstalo šest mrtvých. Já se Samsonem jsme jediní, kdo na obou případech pracujeme.“

„O situaci jsem podrobně informován a už jsem rozhodl o posilách, které se budou věnovat vyšetřování,“ oznámil mi Pittman.

„A o tom, že dvěma černoškám přivázaným k posteli někdo dneska ráno odřízl prsy a oholil jim chloupky v ohanbí, jste také informován?“ zeptal jsem se ho. „Stejně jako o tom, že byl zavražděn tříletý chlapec?“ Znovu jsem začal křičet. Pohledem jsem sklouzl na Samsona, který varovně vrtěl hlavou.

Skupina učitelů se podívala naším směrem. „Dvěma mladým černoškám někdo odřezal prsy,“ opakoval jsem kvůli nim. „A teď si klidně chodí po Washingtonu s jejich prsy v kapse.“

Pittman nám posunkem ukázal, abychom okamžitě zapadli přímo k řediteli. Chtěl nás odsud dostat pryč. Zavrtěl jsem hlavou, chtěl jsem mít pro náš rozhovor svědky.

„Vím, co si myslíte, Crossi,“ ztišil hlas a naklonil se těsně ke mně. Ovanul mě cigaretový pach. „Domníváte se, že jsem si vás vzal na mušku, ale to není pravda. Vím, že jste dobrý policajt a máte srdce na správném místě.“

„Já vám tedy povím, co si ve skutečnosti myslím! Nějaký šílený zabiják se tu volně potuluje, už zabil šest černochoů a brousí si zuby na další kořist. Musím ho najít, zatímco o dvě bílé dětičky se klidně můžete postarat sám.“

Pittman do mě najednou zabodnul ukazováček. Ve tváři byl rudý

jako krocan. „O tom, na jakém případě budete pracovat, tady zatím rozhoduju já! Vy máte zkušenosti z vyjednávání s únosci a jste psycholog. Máme jiné lidi, co mohou pracovat v Southeastu místo vás. Kromě toho si vás osobně vyžádal starosta Monroe.“

Tady byl tedy zakopaný pes. Už jsem tomu rozuměl.

„Samsona ale ne, tak proč se nemůže alespoň on věnovat těm vraždám?“ obrátil jsem se na šéfa.

„Jestli máte nějaké námitky, běžte si za starostou. Já jsem se ale rozhodl, že se oba soustředíte na únos, a dál se o tom s vámi nehodlám bavit.“

Pittman se k nám otočil zády a šel pryč. Měli jsme na krku únos dvou dětí a vůbec se nám to nezamlouvalo.

„Co kdybychom se vrátili zpátky do domu Sandersových?“ zeptal jsem se Samsona.

„Myslím, že bychom tady nikomu nechyběli,“ usoudil John.

7. kapitola

Naleštěný černý motocykl BMW projel nízkou branou na pozemek Washingtonovy soukromé školy. Řidič se prokázal služebním průkazem a pokračoval pomaleji dlouhou úzkou příjezdovou cestou k šedivému shluku školních budov. Bylo jedenáct hodin.

Motorka zabrzdila tak hladce, že jí od kola neodletěl ani kousek šterku; a zasunula se za perleťově stříbrný luxusní Mercedes s diplomatickou značkou DP101.

Ještě na sedadle motorky si Jezzie Flanaganová sundala černou helmu. Pod ní se objevily světlé polodlouhé vlasy. Vypadala tak na pětadvacet, ale ve skutečnosti v létě už oslavila dvaatřicáté narozeniny. Začínala mít pocit, že jí život proklouzává mezi prsty, že už bude jen vzpomínkou, minulostí. Přijela do školy přímo z chaty u jezera, kde trávila svou první dovolenou po devěťadvaceti měsících.

Tím se vysvětlovalo, proč má na sobě koženou bundu, vybledlé černé džíny, vysoké boty a silný kožený pásek přes červeno-černě kostkovanou flanelovou košili.

Dva policisté se k ní okamžitě vrhli. „To bude v pořádku, pánové,“ uklidňovala je. Jakmile si přečetli jméno na služebním průkazu, začali se chovat úslužně. „Slečno Flanaganová, můžete jít rovnou dovnitř,“ řekl jeden z nich. „Boční vchod je tamhle za tím vysokým živým plotem.“

Přátelsky se na ty dva utrápené policisty usmála. „Moc se sem nehodím, ale jedu přímo z dovolené a neznám nic rychlejšího než pořádnou motorku.“

Jezzie Flanaganová si to namířila přímo přes trávník pokrytý lehkou vrstvou jinovatky.

Oba muži z ní nespustili oči, dokud jim nezmizela za dveřmi budovy. Světlé vlasy jí v silném větru poletovaly. Vypadala senzačně i ve špinavých džínách a pracovních botách. A navíc nebyla jen tak někdo. To jim snadno došlo podle služebního průkazu. Hrála hodně vysoko.

Zatímco se prodírala halou, někdo ji chytil za rukáv, což se jí ve Washingtonu rozhodně nestalo poprvé.

Byl to Victor Schmidt. Kdysi strašně dávno, že už si to téměř nedokázala vybavit, byli kolegové. Teď ho přidělili k některému ze žáků na zdejší škole.

Victor byl malý a začínal plešatět. Rád se oblékal jako nějaký důležitý člověk. Byl sebevědomý, i když neměl vlastně proč. Vždycky Jezzie tvrdil, že se zahazuje, když pracuje pro tajnou službu, že by se mnohem lépe uplatnila v diplomatických službách.

„Jezzie, jak se ti daří?“ zeptal se jí, napůl přitom šeptal a napůl mluvil nahlas. Tohle bylo pro něho typické, nikdy nedokázal dělat něco s pořádnou vervou. Hrozně jí tím šel na nervy.

Jezzie Flanaganová vybuchla. Později si uvědomila, že když ji zastavil, chyběl jí k tomu jen malý krůček. Nebylo ani divu, za takových okolností. „Viktore, k tobě se zřejmě ještě nedoneslo, že se ztratily dvě děti, že je možná unesli,“ vyletěla. „Jedno z nich je syn ministra financí a druhé dcera známé herečky. Takže pokud tě opravdu zajímá, jak se mi teď daří, můžu ti říct, že se mi trochu svírá žaludek, zároveň mám vztek a jsem ze všeho celá zkoprnělá.“

„Bože, Jezzie, myslel jsem to jen jako pozdrav. Přece vím, co se tady děje.“

Jezzie Flanaganová ho už neposlouchala, šla dál, částečně i proto, aby Viktorovi neřekla ještě další věci. Byla skutečně nervózní, dělalo se jí špatně a cítila v sobě hrozný přetlak. Rozhlížela se přeplněnou halou. Nehledala tolik známé tváře jako spíš ty správné. Uviděla hned dvě!

Patřily Chakelymu a Devinovi, agentům z jejího oddělení, kteří dostali za úkol hlídat obě děti, protože jezdily do školy a zpátky společně.

„Jak se něco takového mohlo stát?“ zeptala se jich hlasitě. Nevšímal si toho, že lidé kolem zmlkli a upřeně na ně hledí. Teprve po chvíli ztišila hlas a požádala agenty o vysvětlení. Mlčky je poslouchala, bylo ale poznat, že je krajně nespokojená.

„Okamžitě odtud vypadněte,“ přestala se znovu ovládat. „Zmizte, ať se na vás nemusím koukat!“

„Bože můj, my jsme tomu přece nemohli zabránit,“ snažil se hájit Charlie Chakely. Potom se oba odplížili jako zpráskaní psi.

Ten, kdo Jezzie Flanaganovou znal, se mohl vzít do jejích pocitů a pochopit její jednání. Dvě děti zmizely a ona za to ponese zodpovědnost, protože bezprostředně řídila agenty tajné služby, kteří s výjimkou prezidenta hlídali všechny důležité osoby – klíčové členy vlády, jejich rodiny, asi půltucet senátorů včetně Edwarda Kennedyho. A ve služební hierarchii byla zodpovědná přímo samotnému ministrovi financí.

Musela neuvěřitelně tvrdě pracovat, než si vybojovala takovou důvěru a zodpovědnost. Zaplatila za to pracovními týdny o sto hodinách, nemožností vzít si celé roky dovolenou a vést život, který by vůbec stál za zmínku.

Dovedla si představit, co ji v nejbližší době čeká. Dva její agenti vybuchli. Dojde k vyšetřování, ke starému známému honu na čarodějnice a ona bude patřit ke žhavým kandidátkám. Byla první ženou, která se kdy dostala na tohle místo, takže pád, pokud k němu dojde, bude pěkně hluboký, bolestivý a hlavně hlasitý.

Pohled jí utkvěl na osobě, o níž v skrytu duše doufala, že ji tady neuvidí. Ministr financí Jerrold Goldberg už stačil přijet do synovy školy.

Vedle něho stál starosta Washingtonu Carl Monroe, zvláštní agent

FBI Roger Graham a dva neznámí černoši. Oba byli vysocí, jeden z nich doslova obr. Jezzie se zhluboka nadechla a rychle zamířila ke skupince kolem ministra. „Je mi to hrozně líto, Jerrolde,“ pošeptala mu, „jsem si jistá, že se děti brzy najdou.“

„Jejich učitel,“ řekl Goldberg a nemohl dál pokračovat. Zavrtěl hlavou s vlnitými šedivými vlasy přistřiženými nakrátko. Oči měl zvlhlé. „Učitel malých dětí. Jak je něco takového vůbec možné?“

Nepředstíral své zdrcení. Zestárl o deset let, vypadal náhle na šedesát, obličej měl stejně bílý jako štukované zdi kolem.

Než se stal ministrem, pracoval u firmy Salomon Brothers na Wall Street. Během příznivých a šílených osmdesátých let vydělal dvacet nebo třicet miliónů. Byl to inteligentní, světa znalý a pragmatický muž.

V téhle chvíli byl ale jen obyčejným otcem, jemuž unesli syna, a působil křehkým, zranitelným dojmem,

8. kapitola

Právě jsem mluvil s Rogerem Grahamem z FBI, když se k nám připojila Jezzie Flanaganová. Řekla, co se dalo, aby utěšila ministra Goldberga. Potom se hovor znovu rychle vrátil ke zřejmému únosu a krokům, které bude třeba okamžitě provést.

„Je naprosto jisté, že děti odvedl jejich učitel matematiky?“ obrátil se Graham na nás. Znal jsem ho z dřívější spolupráce, Graham se doopravdy vyznal, léta patřil ke stálícím FBI. Podílel se na knížce o potlačování organizovaného zločinu v New Jersey, podle níž natočili úspěšný film. Navzájem jsme se s Grahamem respektovali a dobře se snášeli, což byla mezi FBI a místní policií dost velká vzácnost. Když zabili mou ženu, Roger dělal všechno možné i nemožné, aby zapojil své lidi do pátrání. Nakonec mi pomohl víc než vlastní oddělení.

Premýšlel jsem o jeho otázce. Mezitím mě už natolik přešel vztek na šéfa, že jsem byl schopný mluvit. Shrnul jsem pro Rogera útržky, které jsme se Samsonem zatím posbírali.

„Všichni tři opustili budovu společně, viděl je školník. Předtím se

učitel matematiky Soneji objevil v hodině slečny Kimové. Lhal jí. Tvrdil, že kvůli telefonické hrozbě má děti zavést k řediteli, aby mohly být odvezeny domů. Opakoval, že neví, koho se výhrůžka týká konkrétně, jestli chlapce nebo děvčete. Jen trval na tom, že má děti odvést. Ty mu natolik důvěřovaly, že s ním šly.“

„Jak se únosce mohl stát učitelem na tak prestižní škole?“ zeptal se Graham. Z kapsy saka mu vykukovaly sluneční brýle. Zvláštní agent. Ve filmu ho hrál Harrison Ford, což představovalo hvězdné obsazení. Od té doby Samson říkal Grahamovi Miláček filmu.

„To zatím ještě nevíme,“ odpověděl jsem, „ale brzy zjistíme.“

Pak nás starosta Monroe představil ministroví a neodpustil si řečičky o tom, že patříme se Samsonem k nejvyhlášenějším detektivům ve Washingtonu, a podobné žvásty. Vzápětí odvedl Golberga do ředitelny. Graham vykročil těsně za nimi a obrátil přitom oči vzhůru, jako kdyby chtěl naznačit, že tohle divadlo není v jeho režii.

Jezzie Flanaganová se chvíli zdržela. „Už jsem o vás slyšela, detektive Crossi. Jste mimo jiné i psycholog. Psali o vás ve *Washington Postu*.“ Mile se na mě pousmála.

Úsměv jsem jí neoplatil. „Člověk nikdy nesmí brát novináře úplně vážně, napíšu si, co chtějí. To platí i v mém případě.“

„Tím si vůbec nejsem jistá,“ odporovala mi. „Ráda jsem vás poznala,“ rozloučila se a zamířila za ostatními do ředitelny. Mě nikdo nepozval, i když jsem byl detektiv, psycholog a slavná hvězda z časopisu. Ani o Samsona tady nestáli.

Monroe vystrčil hlavu ze dveří. „Vy dva nechodte nikam pryč. A hlavně zachovejte klid, žádný strachy. Budeme vás ještě potřebovat. Alexi, musím si s vámi promluvit.“

Chovali jsme se jako vzoroví policisté a drželi se daného rozkazu. Trčeli jsme před ředitelnou deset minut. Nakonec jsme se ale ztratili na toaletu, zdálo se nám, že máme v kalhotách.

Nemohl jsem zapomenout na malého Mustafu. Koho zajímal jeho vrah? Nikoho. Na Mustafu už klidně zapomněli, což dětičky ze soukromé školy nikdy potkat nemůže.

O chvíli později jsme se spolu se Samsonem povalovali na podlaze

z borovicových prken v takzvané herně.

Našimi společníky byli Luisa, Jonathan, Stuart, Mary-Berry a její starší sestra Brigid. Čekali, až si je někdo vyzvedne, a byli celí vystrašení. Několik dětí se dneska ve škole počuralo a jedno se pozvracelo. Prožitá krize jim mohla způsobit trauma a s řešením podobných situací jsem měl jisté zkušenosti.

Na naleštěné dřevěné podlaze s námi seděla i Vivian Kimová. Chtěli jsme s ní probrat návštěvu Sonejiho v její hodině a zeptat se jí, co si o něm celkově myslí.

„My jsme vaši noví spolužáci,“ žertoval Samson s dětmi. Dokonce si sundal sluneční brýle, což podle mě ani nemusel, děti se za ním i tak obvykle táhly. Zapadal jim totiž do představy kamarádkých netvorů a příšerek.

„To není pravda!“ ozvala se Mary-Berry. Samsonovi se podařilo z ní vyloudit úsměv a to bylo dobré znamení.

„Správně, protože my jsme opravdoví policisté,“ obrátil jsem se k dětem. „Přišli jsme do školy, abychom se přesvědčili, že jste všichni pořádku. Teď už můžeme to dopoledne poslat ke všem čertům!“

Slečna Kimová se na mě usmála. Věděla, že se dětem snažím vrátit trochu jistoty. Policie je tady a všechno je jako předtím, nikdo jim už nemůže ublížit.

„Jste dobrý policista?“ zeptal se mě Jonathan. Na svůj věk se mi zdál přehnaně vážný a seriózní.

„jistě. Stejně jako můj kolega detektiv Samson.“

„Je hrozně veliký, velikanánský jako náš dům,“ řekla Luisa.

„A proto každého ochráním,“ obrátil se Samson na malou holčičku. Nikdy nepromarnil příhrávku na smeč.

„Máte nějaké děti?“ zajímalo Brigid. Než promluvila, oba si nás pečlivě prohlédla. Získala si mě okamžitě svýma krásnýma jiskrnýma očima.

„Dvě. Syna a dceru,“ odpověděl jsem jí.

„A jak se jmenují?“ vyptávala se dál. Plynne si se mnou vyměnila role.

„Janelle a Damon,“ prozradil jsem Brigid. „Janelle jsou čtyři a Damonovi šest.“

„A jak se jmenuje vaše manželka?“ chtěl vědět Stuart.

„Žádnou nemám,“ přiznal jsem.

„Vy jste se rozvedli?“ přidala se Mary-Berry.

Slečna Kimová se nahlas rozesmála. „Mary, copak se lidem dávají takovýchle otázky?“

„Ublíží Maggie Rose a Michaelovi Golbergovi?“ zajímalo rozumbradu Jonathana. To byla férová otázka a zasloužila si odpověď.

„Doufám, že ne, Jonathane. Jedno ale vím naprosto jistě. Tobě nikdo neublíží. Detektiv Samson a já na to už dohlédneme.“

„My jsme obři,“ Samson se zašklebil, „co chrání tyhle děti. Nás se všichni leknou.“

Luisa se najednou rozplakala. Bylo to moc roztomilá holčička. Rád bych ji sevřel do náruče, ale nešlo to.

„Co se děje, Luiso?“ zeptala se učitelka. „Maminka nebo tatínek si pro tebe už brzy přijedou.“

„Nepřijedou,“ zavrtěla Luisa hlavou. „Nikdy si pro mě nejezdí.“

„Tak je někdo zastoupí,“ pronesl jsem tiše. „A zítra už bude zase všechno v pořádku.“

Dveře se pomalu otevřely. Ohlédl jsem se. Stál v nich starosta Carl Monroe.

„Hrajete si na doktora Bolíto?“ Usmál se na mě, pochopil, o čem je řeč. Starostovi bylo kolem pětáctýřiceti a byl nápadně hezký. Měl husté vlasy a černý knírek. V modrém obleku, bílé košili a jasně žluté kravatě vypadal jako úspěšný podnikatel.

„Dá se to tak říct. Snažíme se spolu se Samsonem nějak užitečně strávit čas.“

Pobaveně se zasmál. „Zdá se, že vám to docela jde. Mohl byste teď jít se mnou, Alexi? Musíme spolu probrat několik věcí.“

Rozloučil jsem se s dětmi i s učitelkou. Vyšli jsme se starostou ven před školní budovu. Možná se teď konečně dovím, co se vlastně děje a proč mě šéf odvolal z případu několikanásobné vraždy. A eventuálně jestli mám nějakou šanci se bránit.

„Jste tu svým vozem, Alexi?“ zeptal se mě Monroe.

„Ano, je můj a firmy, která mi na něj půjčila.“

„To se mi výborně hodí. Mimochodem, jak se vám pracuje ve zvláštním vyšetřovatelském týmu? Osobně ten program považuji za velice přínosný,“ prohodil cestou na parkoviště. Nepochybně svého

řidiče s autem poslal napřed. Náš starosta ví, že je občas třeba chodit mezi prostý lid.

„A v čem konkrétně je tak přínosný?“ zajímalo mě vzhledem k mé současné situaci, kdy jsem hlášení musel podávat Pittmanovi.

Starosta mi věnoval široký úsměv. Oceňoval jsem jeho obratnost při jednání s lidmi. Vždycky působil dojmem, že se o problémy opravdu zajímá. Možná je to i pravda. Dokonce umí i naslouchat, když se mu to hodí.

„Především v tom, že nejlepší z černých městských policistů a policistek mohou postupovat na služebním žebříčku, aniž by přitom museli někomu pochlebovat, což se v minulosti vždycky nedělo.“

„Myslím, že by nám víc pomohlo, kdybychom nemuseli hrát frašku pro veřejnost. Slyšel jste o vraždách v Southeastu?“ zeptal jsem se starosty.

Přikývl, ale nic neříkal. Dneska zkrátka nepatřily k jeho prioritám.

„Zabili tam černošku, její dceru a tříletého chlapce,“ opakoval jsem zatvrzele, znovu ve mně narůstal vztek, „ale každému je to úplně fuk.“

„A proč vás to tolik překvapuje, Alexi? Nikdo se o ně nestará, ani když jsou živí. Tak proč by je vzrušovala jejich smrt?“

Došli jsme k mému autu značky Porsche. Model z roku 74 už měl dny slávy dávno za sebou. Dveře při otevírání skřípaly a uvnitř se držel pach z obvyklých rychlých jídel. Používal jsem ho celé tři roky, co jsem měl soukromou praxi. Oba jsme dostali do těla.

„Alexi, není pro vás žádnou novinkou, že Colin Powell je náčelníkem generálního štábu a Louis Sullivart byl ministrem zdravotnictví a sociálních věcí. Jesse Jackson mi pomohl stát se starostou,“ řekl Monroe, zatímco jsme se vraceli do centra. Při hovoru pozoroval svůj odraz v bočním skle.

„A vy teď pro změnu pomáháte mně, aniž byste o to byl požádán. Mám pravdu? Jste velice laskavý.“

„Správně,“ souhlasil. „Je vidět, že vám to rychle pálí, Alexi.“

„Vy mi ale opravdu můžete pomoci. Stačí, když zařídíte, abych byl odvolaný z případu s únosem a mohl se vrátit ke svým vraždám. Je mi těch dvou bílých dětí skutečně líto, ale ony se nemusí dožadovat něčí pozornosti a pomoci. Ba právě naopak, všichni se budou moct samou horlivostí přetrhnout.“

„To jistě,“ Monroe souhlasně přikývl. „Budou zakopávat jeden o druhého. Mohl byste mě teď chvíli jen poslouchat, Alexi?“

Pokud od vás Carl Monroe něco potřebuje, bude do vás hučet tak dlouho, dokud mu nekývnete.

„Říká se, Alexi, že jste na tom mizerně.“

„Ale kdepak, máme střechu nad hlavou a co do úst.“

„Trčíte v Southeastu, místo abyste odtud vypadnul,“ pokračoval ve výčtu důkazů mého životního selhání, který jsem neslyšel poprvé.

„Stále ještě pracujete jako dobrovolník u svatého Antonína?“

„Samozřejmě, zařadili mě do brigády přes polévky. Taky zadarmo nabízím psychoterapii. Černý samaritán jako vystřižený z pohádky.“

„Jednou jsem vás viděl hrát. Vážně jste se mi líbil.“

„To jsme dávali Krvavý uzel od Athola Fugarda.“ Pamatoval jsem se na tu dobu. Marie mě tehdy nalákala do své divadelní skupiny. „Ta hra je skvělá, protože přinutí každého, aby vypadal správně.“

„Posloucháte mě, Alexi?“

„Ano. Snažíte se mě ukecat ke sňatku.“ Zasmál jsem se. „Pro jistotu ale se mnou chcete jít nejdřív na rande.“

„Správně,“ zařval Monroe smíchy.

„Jdete na to dobře, Carle. Mám rád, když mi někdo maže med kolem huby, než přes ni dostanu.“

Monroe se znovu zasmál, tentokrát trochu křečovitě. Umí být s člověkem nejlepší kamarád a vzápětí se klidně tvářit, že vás nezná. Pár lidí v našem oddělení, ke kterým patřím i já, mu říká Kokos, protože je taky navrch hnědý a uvnitř bílý. Ve skutečnosti to ale asi je osamělý muž. Pořád jsem nemohl přijít na to, co ode mě chce.

Monroe se na chvíli odmlčel. Provoz na silnici zhoustl a bláto mu zrovna nepomáhalo.

„Ten únos je opravdová tragédie, ale zároveň je pro nás velice důležitý. Chci, abyste byl mezi těmi, kdo ho pomůžou vyřešit, a udělal si na tom případu jméno.“

„Já o žádnou slávu nestojím a nechci hrát první housle.“

„A jsme u kořene věci, Alexi. Vy jste mnohem chytrější než my okolo a v tomhle městě máte šanci to dotáhnout hodně vysoko. Tak už se konečně přestaňte chovat jako tvrdohlavý mezek, co odmítá uznat realitu.“

„Jenže já nechci, pokud do toho mám co mluvit. Ten nápad s úspěchem je váš, a ne můj.“

„Já nejlíp vím, co je v tomhle případě výhodné. Pro nás oba.“ Monroe se přestal usmívat. „Alexi, budete mě informovat o postupu na případu. Ať chcete, nebo nechcete, ocitli jsme se na jedné lodi. Tohle je příležitost, kdy se dá udělat kariéra.“

Přikývl jsem. To jistě, pomyslel jsem si v duchu. „O čí kariéře to mluvíte, Carle?“

Zastavil jsem před radnicí s její typicky přeplácanou fásádou. Monroe vystoupil na chodník a naklonil se ke mně. „Tenhle případ je mimořádně důležitý, Alexi. A je váš.“

„Děkuju, nechci.“

Monroe už ale mou odpověď neslyšel.

9. kapitola

Za pět minut půl jedenácté Gary Soneji přesně podle plánu zabočil s dodávkou na neznačenou cestu. Byla prašná, samý výmol a z obou stran zarostlá ostružiním. Po padesáti metrech ho z hlavní silnice už nikdo nemohl vidět. Vůz s nadskakováním projel kolem zchátralé, kdysi bíle natřené farmy. Zdálo se, že se jakoby zmenšuje, propadá do země. Necelých čtyřicet metrů od ní stála podobně opuštěná bývalá stodola. Soneji do ní zajel autem. Je na místě, dokázal to. Ve stodole stál zaparkovaný černý saab. Byla to jediná budova na farmě, která vypadala trochu obydleně. Látka, jaká se používá na lisování tvarohu, zakrývala tři rozbitá okna na seníku. Chyběly tu zrezavělé traktory nebo jiné zemědělské stroje. Vzduch byl cítit vlhkou zemí a benzínem. Gary Soneji vytáhl z přenosné ledničky postavené na sedadle spolujezdce 28 dvě kokakoly, vypil naráz obě plechovky studeného nápoje a potom si spokojeně říhl.

„Nechcete taky?“ křikl na omámené děti v komatózním stavu.

„Vážně ne? Jak myslíte, budete toho ale litovat.“

O ničem v životě se nedá říct, že je jisté, přemítal v duchu, ale na druhé straně si nedokázal představit, že by ho policie mohla odhalit.

Obezřetnost se mu určitě vyplatila, protože za sebou nezanechal jedinou stopu, která by vedla k němu. Plánem únosu někoho slavného se zabývá vlastně odjakživa. Možné oběti se časem měnily, ale jasný cíl nikdy. Musel pracovat na Washingtonově škole celé měsíce. Teď se však ukázalo, že to nebylo marné, i když si tam protrpěl každou minutu. Děti ve škole mu přezdívaly Čip! To sedí, protože za to, co se mu povedlo sehrát, by si vážně zasloužil cenu filmové akademie. S ním může soupeřit jedině Robert De Niro v *Králi komedie*, ten chlap je vážně klasu, určitě je to ve skutečném životě psychopat.

Soneji odsunul dveře na boku dodávky. Je konec okounění, čeká ho hromada práce. Nejdříve vytáhl z auta holku a potom kluka. Jejich bezvládná těla položil vedle sebe na špinavou podlahu, svlékl jim šaty a nechal jim jen spodní prádlo. Další krok představovala injekce roztoku seduxenu. Připadal si jako dobrosrdečný místní lékárník, co někomu chystá silnější přípravek na spaní, který účinkuje asi dvanáct hodin.

Vytáhl předem naplněné injekční stříkačky na jedno použití. Vzal gumovou pásku na stlačení tepny. Teď musí dávat velký pozor, protože u menších dětí se těžko odhaduje správná dávka.

Když byl hotový, postrčil černého Saaba kousek dopředu. V podlaze se objevila díra metr a půl na dva metry.

Vykopal ji během několika předchozích návštěv na opuštěné farmě. Na dně díry byla vidět jakási podomácku vyrobená dřevěná skříň. Tohle zvláštní útočiště mělo i vlastní kyslíkový tank, chyběla už jen barevná televize, aby se člověk mohl dívat na staré filmy.

Nejdříve dovnitř položil chlapce. Když ho držel na rukou, téměř nic nevážil. Přesně tolik pro Sonejiho i znamenal. Byl mu naprosto lhostejný. Pak přišla na řadu malá princeznička, chloub a radost království, Maggie Rose.

Oběma dětem zabodl jehlu pod kůži na paži. Opatrně stlačoval píst, dával pozor, aby mu to trvalo dobře tři minuty.

Dávku barbiturátu odměřil podle váhy dětí, postupoval podle vzorce, že na jeden kilogram připadá 25 miligramů látky. Přesvědčil se, zda pravidelně dýchají. Spěte sladce, mé multimilionářské dětičky.

Gary Soneji s bouchnutím zavřel dveře. Pak bednu zasypal asi patnácti centimetry zeminy. Obě děti zmizely pod zemí uvnitř

opuštěné stodoly, patřící k Bohem zapomenuté farmě v Marylandu. Byly pohřbeny stejně jako malý Charles Lindbergh před šedesáti roky. Tady je nikdo neobjeví, dokud si to on sám nebude přát. A je velkou otázkou, jestli si to obec někdy přát bude.

10. kapitola

Nejnovější zprávy se objevovaly na obrazovkách každých patnáct minut. Gary Soneji se nejen viděl v televizi, ale byl hlavním hodem zpráv. Téměř pokaždé přitom ukazovali i jeho fotografii ze školy. Komentáře ale obec nenaznačovaly, že by někdo tušil, o co se jedná.

Konečně je slavný! Už ví, jak sláva chutná. Moc se mu ten pocit líbil. Stál za celé ty roky příprav. „Nazdar, mami! To koukáš, kdo je to v televizi, co?“

Jediné, co mu za celé odpoledne trochu zkazilo náladu, byla tisková konference FBI. Vystupoval na ní agent jménem Roger Graham a vedl si jako naprostý suverén, co na sebe strhává všechnu pozornost. „Tak tohle ti nevyjde, hošánku!“ zařval Soneji na obrazovku. „V tomhle filmu hraju hlavní roli já!“

Soneji se už několik hodin potuloval po domě. Díval se, jak se venku pomalu stmívá. Vnímal různé odstíny tmy snášející se na farmu. Teď bylo sedm, doba, kdy je třeba pokračovat v plánu.

„Tak s chutí do toho.“ Vykračoval si jako žhavý kandidát na vítězství před zápasem.

Na okamžik se ve vzpomínkách vrátil ke své oblíbené dvojici manželů Lindberghových. Trochu se uklidnil. Myslel na jejich syna a na toho chudáka Bruna Hauptmanna, na kterého geniálně vymyšlený a provedený zločin jednoduše svedli. Nepochyboval, že Lindberghův případ představuje nejskvělejší zločin století. Nebylo to jen proto, že se ho nikdy nepodařilo pořádně objasnit, i spousta jiných zločinů zůstane nevyřešená, ale protože byl navíc ještě slavný.

Pokud šlo o jeho vlastní mistrovství, Soneji o něm vůbec nepochyboval, ovšem nějaká „náhoda“, „štěstí“ ze strany policie se nikdy nedaly stoprocentně vyloučit. Předání peněz za výkupné bude

ještě pořádným oříškem. Při něm se nelze vyhnout nutnému kontaktu, a to vždycky znamená nebezpečí.

Pokud věděl, a jeho znalosti byly přímo encyklopedické, nikomu z moderních únosců se zatím nepodařilo uspokojivě vyřešit předání výkupného, a to především v případech, kdy správně ohodnotili svou námahu. A on má v úmyslu žádat za takhle multimilionářská princátka pěkně vysokou sumu.

Všichni budou ještě koukat, až uslyší celkovou částku. Při té představě se 30 mu objevil úsměv na rtech. Ovšem světově proslulí manželé Dunneovi a všemocní Golbergové si mohou dovolit takové vydání. Vybral si zcela úmyslně tyhle dvě rodiny s jejich rozmazlenými spratky a neomezeným bohatstvím a mocí.

Soneji zapálil jednu z bílých svíček, které měl v kapse saka. Okamžitě ucítil příjemnou vůni včelího vosku. Pak zamířil do malé koupelny za kuchyní.

Vzpomněl si na jednu písničku, jmenovala se Čas a zpívalo se v ní o tom, že nadešel čas lidi rozhejbat. Právě teď nastal čts na jeho první malé překvapení. Příležitost vytvářet legendu o sobě samém. To on drží v ruce taktovku.

V koupelně stejně jako v celém domě byla na konci prosince nepředstavitelná zima. Dech se mu srážel v chomáčky páry. Tekla v ní ale vlastní voda ze studně, i když hrozně ledová. Soneji zapálil několik svíček a pustil se do práce, která mu potrvá celou půlhodinu.

Nejdřív si sundal tmavě hnědou paruku naznačující ustupující kouty po stranách. Koupil ji výhodně před třemi roky v jednom obchodě s divadelními rekvizitami v New Yorku. Bylo to po představení *Fantom opery*. Rád chodil na muzikály na Broadway. Tak se vžil do role Fantoma, až ho to vyděsilo. Mimo jiné se musel vrátit k literární předloze, nejdříve si ji přečetl ve francouzštině, pak i v angličtině.

„Kohopak to tady máme?“ oslovil Soneji obličej v zrcadle.

Jakmile je přestalo svírat lepidlo a další přípravky, objevily se jeho dlouhé, světlé, vlnité vlasy.

„Kdo vlastně jsi, kamaráde? Jsi to ty, Soneji?“

Vypadáš docela k světu. A jak se ti daří? Narazils na pěkněj balík peněz?

Za chvíli už nebudeš mít se Sonejim nic společného!

Postupně zmizel hustý knírek, kontaktní čočky. Jeho oči se proměnily ze zelených na kaštanově hnědé. Gary Soneji zdvihl ubývající svíčku těsně k zašpiněnému prasklému zrcadlu.

Rukávem saka otřel jeden jeho roh.

„Tak co tomu říkáte, pane? Souhlasíte, že geniální proměna je založená na detailech?“

Původní nenápadný blbeček ze soukromé školy byl k nepoznání. Naivní, horlivý učitýlek definitivně zmizel ze světa.

Přitom šlo o skvělou frašku, založenou na odvážném plánu, který perfektně zvládl. Škoda, že se tím nemůže nikomu pochlubit.

Gary Soneji vyšel z farmy kolem půl dvanácté v noci, jak si to předem stanovil. Zamířil ke garáži za severní stranou domu.

Na tajném místě si tam ukryl pět tisíc dolarů, pocházely z peněz, které ukradl během let. I to bylo součástí jeho plánu, protože on vždycky myslel daleko dopředu.

Pak se vrátil do stodoly a přesvědčil se, že děti jsou v pořádku. Zatím mu všechno vycházelo přímo skvěle.

Motor saabu naskočil okamžitě. Až k hlavní silnici jel se ztlumenými předními světly. Teprve potom je zapnul naplno. Ještě ho dnes v noci čeká práce. Jeho herecký koncert pokračuje.

Máte se na co těšit, blbečkové.

11. kapitola

Zvláštní agent Roger Graham bydlel na půl cesty mezi Washingtonem a střediskem FBI v Quanticu. Byl to urostlý, fyzicky přitažlivý muž s krátkými, pískově světlými vlasy. Pracoval už na několika velkých únosech, ale žádný z nich se nepodobal téhle strašlivé noční můře.

Byla už jedna hodina po půlnoci, když se konečně vracel do Manassas Parku. Jeho podlouhlý rodinný dům v koloniálním stylu stál v docela průměrné ulici a mimo jiné obsahoval šest ložnic, tři koupelny a dvouakrovou zahradu.

Graham byl po vyčerpávajícím dnu unavený až na smrt. Často si v duchu říkal, proč už konečně neprašť s touhle prací u FBI a nenechá

se předčasně penzionovat. Konečně by měl čas napsat další knížku a poznat své tři děti ještě dřív, než se rozutečou do světa.

Jejich ulice byla opuštěná, jen světla na verandách lemující cestu působila uklidňujícím, přátelským dojmem. Jejich odlesk se objevoval ve zpětném zrcátku Grahamova Fordu Bronco.

Před Rogerovým domem stálo zaparkované cizí auto se ztlumenými světly. Z něho vystoupil muž a mával poznámkovým blokem.

„Může s vámi mluvit? Já jsem Martin Bayer z *New York Times*,“ volal neznámý muž, zatímco se k němu přibližoval po příjezdové cestě. Rychle vytáhl novinářský průkaz.

Ti zatracení čmuchalové si nikdy nedají pokoj, pomyslel si Graham. Reportér měl na sobě tmavý oblek, košili s úzkým proužkem a k tomu odpovídající kravatu. Další z typických mladíků, co se v New Yorku rychle škrábou vzhůru. Všichni ti snaživci z *Times* a *Postu* Grahamovi naprosto splývali, protože se mezi nimi nenašel jediný pořádný novinář.

„Lituju, pane Bayere, že jste sem vážil tak dlouhou cestu, protože jediné, co vám můžu říct, je *no comment*,“ prohlásil Roger Graham. „O únosu vám nic nepovím. A stejně ani není co,“ dodal nakonec.

Novináře mu líto nebylo, ale nikdo rozumný nestál o to mít nepřátele v *New York Times*. Tihle mizerové dokázali už nejednou uštknout svým jedovatým perem.

„Mám jen jedinou otázku, ale je pro mě strašně důležitá, proto tu na vás tak pozdě čekám.“

„Tak dobře.“ Graham s bouchnutím zavřel dveře od auta a zamkl je na noc. Pak vyhodil klíčky do vzduchu a v letu je chytil.

„To jste všichni u vás tak nanicovatí a neuvěřitelně pitomí?“ zeptal se ho Gary Soneji.

Čepel dlouhého ostrého nože se zaleskla a přejela přes Grahamův krk sem a tam. První řez ho odhodil zády na auto a druhý mu přetřel tepnu. Grahamovo bezvládné tělo se svezlo na zem, byl okamžitě mrtvý. Nestačil se ani pokusit o útěk, nebo se pomodlit.

„Myslel sis o sobě, že jsi hvězda, Grahame. Jenže ty jsi jen obyčejný pěšák, a tak jsi musel uhnout jiným, protože já mám právo se utkat jen s těmi nejlepšími z nejlepších.“

Soneji se sklonil a zastrčil Grahamovi do bílé košile docela

obyčejný kartotéční lístek. Pak mrtvého muže poplácal na prsou. „To sis vážně myslel, ty arogantní blbečku, že by se nějaký reportér z *New York Times* kvůli tobě táhl do horoucích pekel v jednu hodinu v noci? Jen aby viděl tvůj lupej ksicht?“

S těmito slovy Soneji opustil scénu. Zavraždit agenta Grahama byla pro něho hračka. Už zabil kolem dvou stovek lidí a praxí se člověk vypracuje k dokonalosti. Navíc to jistě nebyla jeho poslední oběť. Tahle vražda ovšem FBI pořádně nadzdvihne. Doufal, že Grahamův nástupce bude důstojnější soupeř. Jak jinak by si mohl užít nějakou legraci? A kdo by ho provokoval? Copak by se pak mohl stát slavnějším než Lindberghův únosce?

12. kapitola

Pomalů jsem se vžíval do případu unesených dětí a vytvářel si emocionální vazbu. Spal jsem neklidně celou noc. Vracel jsem se k prožitým scénám ve škole. Opakovaně se mi zdálo o malém Mustafovi, který na mě upíral své nehybné, smutné oči a marně mě prosil o pomoc.

Když jsem se probudil, zjistil jsem, že obě děti leží v mé posteli. Musely se ke mně nepozorovaně vplížit. Podobné legrácky patří k oblíbeným žertíkům, které si na svého tátu vymýšlejí.

Oba tvrdě spali na přehozu sešitém z malých kousků látky. Byl jsem včera příliš utahaný, abych se ještě obtěžoval ho sundat. Musel na nás být určitě pohled – dva odpočívající andílci a jedna padlá stará herka.

Šestiletý Damon je nádherný kluk a neustále mi připomíná, jak výjimečná byla jeho matka. Kromě jiného zdědil po Marii její oči. Jannie pro mě znamená druhý poklad. Jsou jí čtyři, ale chová se už jako patnáctiletá. S oblibou mi říká Velký táta. Možná v nějakém jiném životě poznala fotbalovou hvězdu Velkého tátu Lipscomba.

Na přehozu ležela i knížka Viditelná temnota od Williama Styrona, kterou jsem měl právě rozečtenou. Doufal jsem, že mi popis jeho vlastní deprese pomůže se přenést přes stejný problém, pronásledující mě od Mariiny vraždy. Od její smrti uplynuly teprve tři roky, ale mně

připadaly jako věčnost.

Z polospánku mě pak doopravdy probralo světlo rozsvícených reflektorů vozu, které pronikalo žaluziemi. Ozvalo se bouchnutí dveří a potom rychlé kroky na šterku příjezdové cesty. Opatrně, abych neprobudil děti, jsem šel k oknu ložnice.

Za mým starým porsche stála zaparkovaná dvě policejní auta. Venku to vypadalo na pěknou zimu. Ve Washingtonu právě začínala nejstudenější část roku.

„Proč mi nedáte pokoj,“ zamumlal jsem mezi ledové proužky žaluzií. „jděte pryč.“

Samson mířil k zadním dveřím. Budík vedle mé postele ukazoval půl páté a deset minut. Nejvyšší čas jít do práce.

Ještě neodbilo pět, když jsme se Samsonem zastavili před omšelým, ale před válkou ještě honosným domem v Georgetownu. Podle vyzkoušeného hesla, že co si člověk neudělá sám, to nemá, jsme se rozhodli osobně prozkoumat byt učitele Sonejiho.

„Podle rozsvícených oken to vypadá, že je někdo doma,“ prohlásil Samson, když jsme vylézali z auta. „Kdopak to asi je?“

„Můžeš hádat třikrát. První dvě možnosti jsou ale špatně,“ zabručel jsem. Takhle brzy po ránu mi nebylo zrovna dobře od žaludku a vyhlídka na návštěvu netvorova doupěte můj stav příliš nevylepšila.

„Mohli by to být hoši od FBI,“ hádal Samson. „Třeba tam právě natáčejí *Opravdové příběhy ze života FBI*.“

„Tak to půjdeme omrknout.“

Vešli jsme do domu a po úzkých točitých schodech šlapali vzhůru. V prvním patře na dveřích do Sonejiho bytu byla křížem přelepená žlutá policejní páska.

Takhle jsem si nepředstavoval místo, kde bydlí učitel z exkluzivní soukromé školy. Spíše bych hádal na Richarda Ramireze nebo nějakého jiného zabijáka.

Za otevřenými poškrábanými dveřmi se pilně otáčeli dva chlapci z FBI. Z rádia na podlaze jim do toho vřískal oblíbený diskžokej místní stanice s přezdívkou Lepidlo.

„Nazdar, Pete, co se to tu děje?“ zavolal jsem na jednoho, které jsem znal jménem. Pete Schweitzer zdvihl hlavu.

„Jde nám vzácná návštěva. Tak vítejte ve svatyni.“

„Přišli jsme jen na skok. Jak vám to jde?“ ozval se Samson. Už jsme s Petem pracovali. Měli jsme ho oba rádi a důvěřovali jsme mu, pokud to u lidí od FBI vůbec šlo.

„Pojďte dál a udělejte si pohodlí v Sonejiho království.

Tohle je můj parták Todd Toohey. Strašně rád poslouchá Lepidlo takhle brzy po ránu. Todde, tihle dva patří do stejného bratrstva vykradačů.“

„Jsme v tom přímo jedničky,“ prozradil jsem Toddovi. Mezitím jsem se začal rozhlížet po bytě. Všechno mi znovu připadalo nereálné. Uvnitř hlavy jsem cítil studené vlhké místo zosobňující hrůzu.

Kolem vládl neuvěřitelný nepořádek. V garsonce bylo jen pár kusů nábytku – matrace na spaní, stůl, lampa, pohovka, kterou někdo určitě vyhodil na ulici. Podlaha se doslova ztrácela pod vrstvou věcí.

Ve změti se daly rozeznat zmačkaná prostěradla, ručníky, spodní prádlo, ale většinu představovaly knížky a časopisy. Na hromádách se tady válelo několik set svazků a přinejmenším stejný počet časopisů.

„Objevili jste něco zajímavého?“ zeptal jsem se Schweitzera. „Dívali jste se už na knížky?“

Pete mi odpověděl s hlavou skloněnou nad prací. Právě nanášel štětečkem prášek na jednu hromadu knih. „Všechny jsou moc zajímavé. Například tamhleta řada u stěny. Mimochodem, ten ptáček, než vyletěl z klece, za sebou zametl stopy.“

„A udělal to dobře?“

„Přímo skvěle. Já bych to nesvedl líp. Nenašli jsme tu jediný úplný otisk, dokonce ani na těch zkurvených knížkách.“

„Třeba si je prohlížel v rukavicích,“ napadlo mě.

„Vyloučit se to nedá. Podle mě, Alexi, máme čest se skutečným profíkem.“

Naklonil jsem se nad knížky a přelétl pohledem tituly na hřbetech. Většinu tvořila odborná literatura z posledních pěti let.

„Přímo ho fascinují zločiny,“ prohodil jsem.

„Především únosy,“ upozornil mě Schweitzer. Zdvihl hlavu a ukázal bradou na hromadu vpravo od postele.

Prohlédl jsem si jednotlivé svazky. Většinu z nich ukradl v knihovně v Georgetownu. Musel tedy mít jejich průkazku. Je to snad

bývalý student? Nebo pedagog?

Na holé zdi nad Sonejiho soukromou knihovnou o únosech bylo přilepených několik počítačových seznamů. Pustil jsem se do jejich čtení.

Aldo Moro. Při únosu v Římě zabito jeho pět osobních strážců. Morovo tělo nalezeno v zaparkovaném autě.

Jack Teich, propuštěn po zaplacení výkupného 750 tisíc dolarů.

J. Reginald Murphy, vydavatel *Atlanta Constitution*, propuštěn po zaplacení 700 tisíc dolarů.

J. Paul Getty, propuštěn v jižní Itálii, výkupné 2,8 milionu dolarů.

Virginia Piperová z Minneapolisu propuštěna, její manžel zaplatil 1 milion dolarů.

Victor E. Samuelson, propuštěn v Argentině po zaplacení 14,2 milionů dolarů.

Hvízdl jsem, když jsem uviděl tak vysoké částky. Kolik asi bude chtít za Maggie Rose Dunneovou a Michaela Goidberga?

V tomhle miniaturním bytě Sonejimu nedalo zase tak velikou práci setřít otisky prstů. Schweitzer tvrdil, že tu nezanechal absolutně žádnou stopu. Napadlo mě, že Soneji je možná bývalý policista. Tím by se jeho šance na uniknutí rozhodně zvýšily.

„Pojď sem na chvíli,“ křikl na mě Samson z koupelny.

Její stěny byly pokryté výstřižky z časopisů, novin, z přebalů desek i knížek.

Místo otisků prstů nám tady nechal jiný, nečekaný vzkaz. Větu sestavenou z písmen jako palcový titulek: JÁ CHCI BÝT NĚKDO!

Všude kolem až do stropu pak byly rozvěšeny fotografie nejružnějších zločinců. Poznal jsem například vraha Johna Lennona Marka Davida Chapmana. K některým tvářím byly připojeny i novinové články, například o požáru ve společenském klubu Happy Land v New Yorku. Nechyběl ani článek z *New York Times* o únosu malého Charlese Lindbergha, nebo Samuela Bronfmana, Seagramova dědice.

Stál jsem v Sonejiho opuštěné garsoniére a přemýšlel o něm. *Pečlivě setřel otisky z každého možného kousku plochy. Jeho pokoj byl malý jako klášterní cela. Rád četl, nebo alespoň knihy sbíral. Dále tu byla jeho přehlídka cizích fotografií. Na co podle ní máme usuzovat?*

Pomůže nám to, či nás to naopak zmate?

Upřeně jsem se zadíval do zrcadla nad umývadlem, jako to mnohokrát udělal Soneji. Co jsem z něho měl vyčíst? Co v něm viděl Gary Soneji?

„Tohle všechno okolo tvoří jeho obraz,“ řekl jsem Samsonovi o své teorii. „Tady máme klíč k němu, protože on chce být mezi nimi největší hvězda.“

Samson se opíral o stěnu plnou fotek a výstřížků z novin. „A jak byste mi vysvětlil, doktore Freude, že se tu nenašel jeho jediný otisk prstů?“

„Existuje možnost, že ho máme v rejstříku. V tom případě ale musel ve škole používat přestrojení. Možná se líčil právě tady. Není vyloučené, že byl hercem. Řekl bych, že jeho pravou podobu neznáme.“

„Podle mě má velké plány. Určitě se chce stát hvězdou první velikostí,“ prohlásil Samson.

Já chci být někdo!

13. kapitola

Maggie Rose se probudila z nejpodivnějšího snu, jaký se jí kdy v životě zdál. Byla to strašná, nepopsatelná noční můra.

Připadalo jí, jako kdyby se všechno kolem ní pomalu hýbalo. Měla žízeň a strašně se jí chtělo čurat.

Já vážně nemůžu, mami, prosím! Jsem unavená! Prosím tě, neposílej mě dneska do školy. Není mi dobře. Čestné slovo, že si nevymýšlím.

Maggie Rose otevřela oči. Tedy byla přesvědčená, že je otevřela. Jenže nic neviděla. Vůbec nic.

„Mami!“ křičela a nebyla k zastavení.

Celou další hodinu se střídavě probírala k vědomí a zase jej ztrácela. Připadala si hrozně zesláblá, jako kdyby byla malý lístek, kterého se zmocnila mohutná řeka. Proud ji strhával a ona mu nedokázala vzdorovat.

Myslela na maminku. Ví, že se její dcera ztratila? Hledá ji? Určitě.

Možná přišla o ruce a nohy, vůbec je totiž necítila. Muselo se to stát už hodně dávno.

Kolem ní je neproniknutelná tma. To znamená, že leží v hrobě v zemi. Její tělo už určitě začalo tlít, proto asi necítí ruce a nohy.

To už se odsud nikdy nedostane? Nedokázala se vyrovnat s podobnou možností, znovu se rozbřečela. Byla celá vyvedená z míry, vůbec nemohla přemýšlet.

Může ale hýbat víčky. Alespoň si myslela, že to dělá, i když nepozorovala žádný rozdíl. Kolem ní byla naprostá tma, ať měla oči zavřené či otevřené.

Když ale prudce zamrkala, objevila se jí před očima barevná kola, v nichž převládala červená a jasně žlutá.

Maggie přemýšlela, jestli není náhodou svázaná. Copak se ale takhle mrtví ukládají do rakve? Proč by lidi museli přivazovat? Aby z rakve neutekli? Aby jejich duše navždycky zůstala pod zemí?

Náhle si na něco vzpomněla. Jejich učitel Soneji. Mlha, která ji zahalovala, na okamžik zmizela.

Soneji ji odvedl ze školy. Kdy to bylo? Proč to udělal? A kam se ztratil?

Kde je Prcek?

Odcházelí přece ze školy spolu. To si ještě pamatuje.

Nepatrně se pohnula. Ke svému úžasu zjistila, že se může překulit na bok.

Okamžitě to zkusila. Otáčela se tak dlouho, dokud to šlo.

Znovu cítila celé své tělo. Ted' už si byla stoprocentně jistá, že žije a že se neproměnila v kostlivce.

Vtom okamžiku Maggie zaječela!

Něco nebo někdo jí přehradil cestu.

Je tu s ní ještě někdo jiný.

Je to Michael?

Určitě ano.

„Prcku, slyšíš mě?“ Sotva šeptala.

„Kde jsi?“

Čekala na odpověď.

„Michaeli?“ řekla hlasitěji.

„Tak už toho nech a ozvi se.“

Nikdo jí ale neodpovídal. Bylo to ještě horší, než kdyby tu byla sama.

„Michaeli... to jsem já. Neboj se... To jsem já, Maggie... Michaeli, vzbud' se, prosím tě.“

„Moc tě prosím, Prcku. Už se na mě nezlob, že jsem se smála tvým botám, nemyslela jsem to vážně. No tak, řekni konečně něco.“

14 kapitola

Dům patřící Dunneovým by agenti s realitami pravděpodobně označili za novoalžbětinský styl. Ovšem v Southeastu člověk těžko narazil na něco podobného, takže jsem se klidně mohl mýlit.

Uvnitř na vás okamžitě dýchly jas a rozmanitost typické pro příbytky opravdových boháčů. Všude byla spousta drahých artefaktů jako orientální stěny, francouzské sluneční hodiny, turkestánský kobereček a čínský nebo japonský oltářní stolek. Vzpomněl jsem si, že Picasso jednou řekl: „Dejte mi muzeum a já ho celé zaplním.“

Vedle jednoho z obývacích pokojů byla malá toaleta. Šéf Pittman mě tam zatáhl jen tři minuty potom, co jsem přijel. Nebylo ještě osm.

„Co tady ksakru pohledáváte, Crossi?“ vyštěkl na mě.

Místnost byla pro dva urostlé chlapy opravdu mrňavá. Jinak se těžko dala označit za tuctovou. Na zemi ležela předložka od Williama Morrisa. A v rohu stálo křeslo od téhož návrháře.

„Řekl jsem si, že by mi tady mohli dát kafe, než začne ranní porada,“ vysypal jsem ze sebe rychle. Opravdu jsem netoužil, aby mě Pittman dál objímal.

„Přestaňte si ze mě utahovat,“ začal zvyšovat hlas, „a moc mě neserte.“

Měl jsem chuť mu říct, ať nechá toho hysterčení. Přemýšlel jsem, jestli mu budu muset nacpat hlavu do záchodu, aby se uklidnil.

„Pokud neztlumíte hlas, jdu okamžitě pryč,“ upozornil jsem ho. Většinou se snažím s lidmi jednat rozumně a taktně, což patří k mým typickým slabinám.

„Já si může mluvit nahlas, jak chci. Kdo vám včera dovolil vypařit se domů? A dneska se se Samsonem potloukat v Sonejiho bytě?“

„Tak o tohle se vám jedná? Kvůli tomu tady spolu trávíme čas?“

„Na to můžete vzít jed. A pamatujte si, že dokud povedu tohle vyšetřování já, tak se mě nejdřív dovolíte, jestli si smíte zavázat tkaničku u boty.“

Nedokázal jsem se přemoci, abych se nezašklebil. „Kde jste tohle vyhrabal? V příručce o výchově pravého gentlemana?“

„Dejte si pozor, Crossi, aby vás ty srandičky brzy nepřešly.“

„Já nežertuje, Pittmane, a tak mi nepodsouvejte něco, co jsem neřekl. Mohl bych udělat totéž,“ varoval jsem ho.

Otočil jsem se a šel pryč. Můj šéf mě nenásledoval. Nenechám si od toho skrčka dupat po hlavě, to ať si tedy nemyslí.

Krátce po osmé hodině začala ve velkém, vyparáděném obývacím pokoji porada celého krizového týmu. Přímo jsem cítil, že něco není v pořádku. Viselo to ve vzduchu.

Jezzie Flanaganová se ujala slova jako první, stála přitom před zapáleným krbem.

Rímsa byla vyzdobená svazečky cesmíny, malými bílými lucerničkami a blahopřáními k Vánocům. Několik netradičních přání bylo nepochybně od přátel v Kalifornii – na fotografiích byly ozdobené palmy, nebo Santa Claus se sáněmi na nebi nad Malibu. Dunneovi nebydleli ve Washingtonu dlouho, přestěhovali se, když se Thomas Dunne stal ředitelem Červeného kříže.

Jezzie Flanaganová působila mnohem formálnějším dojmem než včera ve škole. Měla na sobě šedivou sukni, černý rolák a malé zlaté náušnice. Vypadala jako úspěšná, přitažlivá právnička z hlavního města

„Soneji se nám ozval včera o půlnoci. Pak zavolał znovu kolem jedné. Nikdo nečekal, že se s námi spojí tak brzo,“ začala svou zprávu.

„Prvně volal odněkud z Arlingtonu. Dal jasně najevo, že se nebude vybavovat o dětech, které jsou podle něho v pořádku. Nedovolil nám si s nimi promluvit, takže nemáme jistotu, že nám nelže. Během telefonátu mluvil jasně a naprosto se ovládal.“

„Analyzovali jste jeho hlas?“ zeptal se Pittman, který seděl hned

vpředu. Pokud máme být se Samsonem pátým kolem u vozu, bylo moc příjemné si ověřit, že Pittman je na tom podobně. Vycházelo nám, že ho nikdo nebere vážně.

„Pracujeme na tom,“ odpověděla mu Flanaganová zdvořile. Uměla zvolit přesnou dávku pozornosti, jakou si otázka vyžadovala, a zároveň se vyhnout jakémukoli náznaku blahosklonnosti.

„Jak dlouho mluvil?“ zeptal se Richard Galletia z ministerstva spravedlnosti.

„Bohužel nepříliš dlouho, přesně čtyřiatřicet vteřin,“ odpověděla mu Flanaganová se stejně uhlazenou zdvořilostí. Chovala se zdrženlivě, ale zároveň dostatečně příjemně. Působila velice inteligentním dojmem.

Pozoroval jsem ji. Vůbec jí nevadilo vystupovat před lidmi. Zaslechl jsem, že v posledních několika letech rychle stoupala vzhůru, což znamenalo, že má velkou důvěru svých nadřízených.

„Než jsme se dostali k veřejnému telefonu v Arlingtonu, Soneji stačil zmizet. Takové štěstí hned napoprvé mívá málokdo,“ pousmála se. Všiml jsem si, že několik mužů v místnosti jí úsměv oplátilo.

„Co vás vede k přesvědčení, že volal únosce?“ ozval se policejní ředitel sedící vzadu. Začínal plešatět, rostlo mu břicho a kouřil dýmku.

Flanaganová si povzdechla: „Ráda bych nejdříve domluvila. Bohužel vám musím sdělit ještě něco jiného. Soneji minulou noc zavraždil pracovníka FBI Rogera Grahama. Stalo se to přímo před jeho domem ve Virginii.“

Je těžké šokovat tak otrlou skupinu, jaká se sešla v domě Dunneových, ale zpráva o vraždě Rogera Grahama se o to postarala. Podlomila se mi kolena. V posledních několika letech jsme se s Rogerem párkrát sešli u společné práce. Vždycky jsem přitom věděl, že v jeho případě mám záda krytá. Záleželo mi na tom, abych Sonejiho dostal, ale po téhle zprávě se mé důvody staly opravdu pádnými. Napadlo mě, jestli to Soneji předpokládal. A co by to znamenalo, kdybych se střelil. Jako psychologovi mi Rogerova vražda naháněla hrůzu. Vypovídala o tom, že se Soneji dokáže kontrolovat, je dostatečně sebejistý, aby si s námi zahrával, a je ochotný vraždit. To dětem nedávalo příliš dobré vyhlídky.

„Nechal nám na místě jasný vzkaz,“ pokračovala Flanaganová,

„napsaný na stroji na kartičce, jaké se používají v knihovnách. Je určený nám všem a říká se v něm: *Roger Graham se naparoval jako hvězda, ale za moc nestál, když se nechal takhle snadno oblafnout. Příště můžete být na řadě vy, takže pozor!* A pod tím následuje podpis Lindberghův syn.“

15. kapitola

Noviny se z únosu dvou dětí neomaleně snažily vytrískat co největší kapitál. Jeden z titulků v ranním vydání například zněl: *Agenti tajné služby přistiženi u kafe*. Vraždu Rogera Grahama zatím novináři nevyčmuchali, snažili jsme se ji co nejdéle udržet pod pokličkou.

Dneska si smlsli na faktu, že si Charles Chakely a Michael Devine během vyučování odskočili na snídani. Při jejich druhu služby to nebylo nic mimořádného, ale tohle kafe jim si pořádně zhořkne. Nejspíš je bude stát místo.

Pokud šlo o naše vlastní bojiště, Pittman se postaral o to, aby nás se Samsonem k ničemu důležitému nepustili. Stejná situace už trvala druhý den. Ponechání sami sobě, soustředili jsme se na slabou stopu, kterou po sobě Gary Soneji nechal. Já jsem obcházel obchody v okolí, kde se daly koupit věci k líčení, zatímco Samson se vypravil do knihovny v Georgetownu. Nikdo tam ale Sonejiho neviděl, dokonce ani netušili, že se jim ztratily nějaké knihy.

Soneji se prostě vypařil. Mnohem větší starosti nám ale dělala skutečnost, že před nástupem do školy ve Washingtonu jako by žádný Soneji neexistoval.

Nepřekvapilo nás, že zfalšoval záznamy o svých předchozích zaměstnáních a vyrobil si falešná doporučení. Přitom si však počínal tak obezřetně, že nezanechal jedinou stopu.

Soneji se ucházel o místo ve škole se suverénní drzostí. Jeho domnělý předcházející zaměstnavatel, který byl ovšem vymyšlený, sám kontaktoval Washingtonovu školu a doporučil ho. Další doporučení přišla faxem z Pensylvánské univerzity, kde vystudoval a absolvoval i postgraduální studium. Po dvou rozhovorech udělal na

vedení školy takový dojem, že sami začali velmi stát o skvělého, nadšeného učitele příjemného zevnějšku. Zvláště když jim bylo naznačeno, že o Sonejiho projevují zájem i jiné soukromé školy.

„A dokud se nestala tahle strašná věc, byli jsme s ním naprosto spokojeni,“ přiznala se mi zástupkyně ředitele. „Projevil se jako vynikající učitel matematiky, takže pokud nikdy předtím neučil, musí mít výjimečný herecký talent.“

Třetí den pozdě odpoledne mi Don Manning, jeden z Pittmanových pobočníků, přidělil úkol. Měl jsem vypracovat hodnocení Kateřiny Rose Dunneové a jejího manžela. Když jsem předtím žádal, abych si s nimi mohl promluvit, nedostal jsem povolení.

Byli na zahradě vzadu za domem. Třímetrová zeď a řada vzrostlých lip je dokonale chránily před vnějším světem.

Správně bych měl říct, že nešlo o jednu, ale o více zahrad navzájem oddělených kamennými zídkami a protékajícím potůčkem. O všechno v nich se starali mladí manželé, kteří si péčí o zahrady boháčů jistě vydělali mnohem víc než já.

Kateřina Rose na sobě měla džíny a svetr do věčka, přes který si přehodila starý kabátek z velbloudí srsti. Ta si může dovolit nosit cokoli, mihlo se mi hlavou.

Nedávno jsem někde četl, že stále patří k nejkrásnějším ženám na světě. Od doby, co se jí narodila Maggie Rose, natočila jen několik filmů, ale ze své přitažlivosti nic neztratila. Dokonce ani teď, kdy byla vystavená hrozivému stresu.

Její muž Thomas patřil k prominentním právníkům velkého světa umění v Los Angeles, kde se také seznámili. Angažoval se mimo jiné v hnutí Greenpeace a Zachraňte Zemi. Přestěhovali se do Washingtonu, když se stal ředitelem amerického Červeného kříže.

„Máte nějaké zkušenosti s únosy?“ Thomas Dunne neměl ve zvyku ztrácet čas. Potřeboval si mě oťuknout a zjistit, jestli jejich dceři dokážu pomoci. Choval se poněkud hrubě, ale v takové situaci jsem mu to nemohl mít za zlé.

„Pracoval jsem asi na dvanácti,“ odpověděl jsem. „Můžete mi něco říct o Maggie? I sebemenší detail je při pátrání někdy důležitý.“

Kateřina Rose přikývla: „To je samozřejmost, detektive Crossi. Od malička se snažíme vychovávat Maggie tak, aby byla co

nejnormálnější. To byl také jeden z důvodů, proč jsme se přestěhovali sem.“

„Opravdu nevím, jestli se Washington dá považovat za ideální místo pro děti. K ospalému, poklidnému životu má hodně daleko,“ usmál jsem se na ně oba. Má poznámka nečekaně prolomila ledy.

„Ve srovnání s Beverly Hills je ale téměř normální,“ prohlásil Tom Dunne. „To mi můžete věřit.“

„Pomalou přestávám chápat, co normálnost vlastně znamená,“ ozvala se Kateřina. Její šedomodré oči vám pronikaly až do duše, když jste stáli těsně vedle ní. „Myslím si ale, že jsme vycházeli ze staromódní představy zakořeněné kdesi hluboko v nás. Maggie není zkažená v tom smyslu, že bychom jí koupili cokoli na světě, ani si o sobě nemyslí, že je nějak výjimečná. V tomto ohledu říkáme, že je normální. Je to malá holčička jako desítky jiných.“

Zatímco Kateřina Rose láskyplně mluvila o své dceři, přistihl jsem se, že myslím na vlastní děti, především na Janelle. I ona byla normální holčička, vyrovnaná, nezkažená a roztomilá. Paralela mezi našimi dcerami mě nutila ještě pečlivěji poslouchat vyprávění o Maggie Rose.

„Má hodně ze své matky,“ prohlásil Thomas Dunne, který považoval za důležité, abych to slyšel. „Kateřina je jedním z nejméně sobeckých lidí, jaké jsem kdy poznal. Být hvězdou v Hollywoodu znamená čelit na jedné straně věčnému pochlebování a na druhé straně neuvěřitelným urážkám. A pokud Kateřina zůstala svou a nezměnila se, vyžaduje to od ní velkou sílu.“

„Jak jste přišli na jméno Maggie Rose?“ zeptal jsem se Kateřiny Rose.

„To jsem vymyslel já,“ odpověděl Thomas Dunne. Neskrýval, že rád mluví o své manželce. „Začal jsem jim tak říkat když jsem je obě uviděl poprvé v porodnici.“

„Tom tvrdí, že jsme jeho růžová poupátka. A pokud se s Maggie o něco přu, tak se tomu u nás říká Válka Růží. Podobných příkladů by se našlo ještě hodně.“

Milovali svou malou holčičku. Cítil jsem to z každého jejich slova o Maggie.

Soneji, nebo jak se jmenuje doopravdy, měl v jejich případě dobrý

čich. Z jeho strany únos znamenal další perfektní tah. Proslulá filmová hvězda a vážený právník. Milující rodiče. Peníze, postavení. Možná má rád její filmy. Nepamatoval jsem si ale, že bych v jeho bytě viděl fotografie Kateřiny Kose.

„Chtěl jste slyšet, jak by Maggie mohla reagovat v téhle strašlivé situaci,“ pokračovala Kateřina. „Proč vás to zajímá, detektive Crossi?“

„Podle učitelů ze školy je dobře vychovaná. Možná proto si Soneji vybral právě ji.“ Mluvil jsem s nimi naprosto otevřeně. „Co jiného vás ještě napadá?“

„Zdá se mi, že se Maggie pohybuje mezi nutností chovat se vážně, což pro ni znamená těžkou, svazující povinnost, a možností nechat svou fantazii volně rozletět,“ řekla Kateřina. „Máte děti?“ zeptala se najednou.

Trhnul jsem sebou, protože jsem na ně právě myslel. „Dvě. A jako psycholog přijdu s dětmi často do kontaktu. Má Maggie ve škole nějaké kamarády?“

„Spoustu.“ ozval se otec. „Táhne k dětem, co jsou samý nápad, ale zároveň nejsou příliš sobecké. Jedinou výjimku představuje Michael, protože ten je do sebe přímo ponořený.“

„Povězte mi o nich dvou.“

Kateřina Rose se poprvé od začátku našeho rozhovoru usmála. Poprvé jsem na vlastní oči viděl úsměv, který jsem předtím znal jen z filmů. Doslova mě fascinoval. Cítil jsem se trochu zaskočený, rozpačitý z vlastní reakce.

„Kamarádi spolu od prvního okamžiku, co jsme se sem přestěhovali. V životě jsem neviděla podivnější pár. Jsou každý úplně jiný, ale přímo nerozluční, proto jim občas říkáme Felix a Oscar, podle toho seriálu.“

„Jaká může být Michaelova reakce v dané situaci?“ zeptal jsem se.

„Těžko soudit.“ Thomas Dunne zavrtěl hlavou. Vypadal jako velice netrpělivý muž. Zřejmě je zvyklý, že všechno jde podle něho a on rozhoduje, co chce a kdy to chce. „Michael je navyklý na přesný řád, kde všechno má své místo.“

„A pokud jde o jeho fyzický stav?“ Věděl jsem, že Michael byl jako kojeneček velmi slabý a dosud má šelesty na srdci.

Kateřina Rose pokrčila rameny. Zřejmě to nepovažovala za tak

palčivý problém. „Občas se unaví a je na svůj věk trochu malý.“

„Přezdívali mu Prcek, což mu nevadí, protože si tak trochu připadá jako vůdce gangu,“ řekl Tom Dunne. „Je to výjimečné dítě. Maggie o něm tvrdí, že mu to hrozně pálí.“

„A jak se chová, když se cítí unavený?“ Vrátil jsem se k poznámce paní Dunneové, která mohla být důležitá. „Je popudlivý?“

Kateřina se zamyslela, než mi odpověděla. „Začne být jen unavený, ale stačí mu, když si na chvíli zdřímne. Jednou si pamatuju, že oba usnuli u bazénu. Dvě malé děti, co se natáhly do trávy a usnuly.“

Upřeně se na mě dívala svýma šedivýma očima a najednou se rozplakala. Neměla sílu se už dál ovládat.

Přes svou hlubokou nechuť na začátku jsem začal být na vyřešení únosu osobně zainteresovaný. Bylo mi líto rodičů obou dětí. Maggie Rose se mi propojila s vlastními dětmi. Byl jsem do případu vtažený způsobem, který vždycky není k užitku. Vztek, který jsem předtím cítil k vrahovi dvou černošských rodin, se přenesl na únosce dvou nevinných dětí.

Toužil jsem jim oběma říct, že se všechno zase spraví. Chtěl jsem tomu sám věřit. Báł jsem se však, že se můžu mýlit.

16. kapitola

Maggie Rose byla přesvědčená, že leží v hrobě. což bylo milionkrát horší než všechny strašlivé sny, které si kdy vymyslela ve své fantazii. A přitom její představivost nebyla jen tak ledajaká. Maggie uměla kamarády pořádně vyděsit.

Je teď noc? Nebo den?

„Michaeli, slyšíš mě?“ zasténala. Celá ústa a hlavně jazyk měla jako napuchlé. Trápila ji neuvěřitelná žízeň. Měla pocit, že se zadusí vlastním jazykem.

Maggie Rose se vždycky na chvíli probrala ze spánku a znovu do něho upadla. Okamžitě se jí něco zdálo. Nejnovější sen se začínal tím, že někdo bušil do těžkých dřevěných dveří a křičel její jméno. „Maggie Rose..., Maggie Rose, ozvi se!“

Najednou znejistěla. Nevěděla, jestli je to jen sen.

Měla pocit, že tu někdo je.

Chce se vloupat do jejího hrobu? Maminka nebo tatínek? Nebo snad policie?

Nečekané světlo ji oslepilo. Maggie Rose přestala vidět. Připadalo jí, že se najednou rozsvítila celá stovka žárovek a ona se do nich podívala.

Srdce jí prudce a nahlas bušilo, musela být tedy živá. Jen ji někdo ukryl na tohle strašlivé místo.

Maggie Rose s hlavou natočenou vzhůru do světla zašeptala: „Kdo je tam? Vidím něčí obličej! Komu patří?“

Světlo ale bylo tak prudké, že ve skutečnosti neviděla vůbec nic.

Potom něčí silueta zakryla většinu oslepujícího světla. Maggie však osobu obklopenou jakoby svatozáří stále nepoznávala.

Pevně stiskla víčka, znovu otevřela oči, tentýž pohyb opakovala mnohokrát.

Nic neviděla. Nedokázala zaostřit pohled. Neustále mrkala. Ať už to byl kdokoli, musel podle jejího mrkání poznat, že je živá.

„Pane učiteli Soneji, jste to vy? Prosím vás, pomozte mi,“ snažila se zavolat. Krk měla strašlivě vyschlý. Zmohla se jen na zaskřehotání.

„Drž zobák!“ ozvalo se nad ní hromové zahřmění.

Tedy se nemýlila. Někdo jí přišel na pomoc.

Hlas jako by patřil nějaké stařeně.

„Prosím, pomozte mi.“

Čísi ruka se vymrštila a vrazila jí políček.

Maggie vykřikla spíše leknutím než skutečnou bolestí. Poprvé v životě ji někdo uhodil. Hlava se jí rozezněla křikem.

„Přestaň rvát!“ Neznámý hrozivý hlas se k ní přibližoval.

Někdo slezl k Maggie dolů do hrobu a naklonil se nad ni. Ucítla silný tělesný zápach a zkažený dech. Cizí ruce ji sevřely, byla příliš slabá, aby se dokázala bránit.

„Už nikdy se neodvažuj se mnou prát, ty parchante jeden! Kdo si myslíš, že jsi!“

„Prosím, já vám nerozumím. Vysvětlete mi to.“

„Teď mě dobře poslouvej, slavná Maggie Rose. jsi bohatý a zkažený spratek, kterého tady nechám chcípnout! A nikdo ti

nepomůže, princezničko!“

17. kapitola

Příštího dne bylo 24. prosince. Nikdo ale neměl sváteční náladu, a to jsme ještě netušili, co nám přinesou nejbližší hodiny.

Nikdo z nás se nedokázal pustit do obvyklých svátečních příprav. Tím ještě zesílilo napětí v našem pátracím týmu. Prohloubil se v nás pocit deprese. Pokud si Soneji vybral Vánoce právě z tohoto důvodu, strefil se přímo do černého. Připravil nám opravdu mizerné svátky.

Kolem desáté hodiny dopoledne jsem kráčet k domu Golbergových. Samson využil příležitosti a ulil se, aby mohl trochu zapracovat na těch dvou vraždách v Southeastu. Domluvili jsme se, že se setkáme kolem poledne a vyměníme si navzájem naše hrůzostrašné historky.

Strávil jsem s Golbergovými víc než hodinu. Netvářili se vůbec namyšleně a v mnoha ohledech mluvili ještě otevřeněji než rodiče Maggie Rose. Byli přísní na svého syna, ale milovali ho jako nic na světě. Před jedenácti roky lékaři sdělili Laurie Goldbergové, že vzhledem ke stavu její dělohy nikdy neotěhotní. Když potom zjistila, že čeká Michaela, připadalo jí to jako zázrak. Přemýšlel jsem v duchu, jestli to Soneji věděl. Podle čeho si vybíral oběti? Proč si zvolil právě Maggie Rose a Michaela?

Golbergovi mě zavedli do synova pokoje a dovolili mi, abych tam chvíli zůstal sám. Zavřel jsem za sebou dveře a nejdřív jen tiše seděl stejně jako předtím u Maggie Rose.

Připadal jsem si jako v jedenadvacátém století. Kolem mě byla samá špičková počítačová technika, takové vybavení nemají ani laboratoře společnosti AT&T.

Na stěně visely plakáty Kateřiny Rose z jejích filmů *Tabu* a *Svátební cesta*. Místo nad postelí pak bylo vyhrazené zpěvákovi skupiny Skid Row Sebastiánu Bachovi. Z přilehlé koupelny se na mě upřeně díval Albert Einstein s nafialovělým punkovým sestřihem a portrét skupiny Rolling Stones.

Na pracovním stole stála zarámovaná fotografie Michaela s Maggie

Rose. Drželi se kolem ramen, z tváří jim zářilo opravdové kamarádství. Vybral si je Soneji právě pro tohle?

Jeho rodiče se se Sonejim nikdy nesetkali, i když Michael o něm hodně mluvil. Soneji byl totiž jediný, komu se kdy podařilo porazit Michaela v počítačových hrách od firmy Nintendo. Soneji musel být do her stejný šílenec, když devítiletému chlapci nedovolil vyhrát. Jinými slovy není ochotný prohrávat, ani když o nic nejde.

Vrátil jsem se do knihovny ke Goldbergovým, stál jsem u okna, když vtom všechno kolem únosu těch dětí naprosto a definitivně zešílelo.

Ulicí od Dunneových sem pádil Samson. Jeho jeden krok se rovnal asi tak třetině bloku. Vyřítl jsem se z domu, ještě než on doběhl k trávníku. Tehdy nasadil ke spurtu jako nějaký olympijský šampion. „Soneji se ozval?“

Samson zavrtěl hlavou. „Ne, ale něco se semlelo. FBI to samozřejmě tutlá. Honem si pospěš.“

Na konci Sorrell Avenue byly rozestavěné policejní zátarasy, takže se novináři nemohli pověsit na auta, která vyjela od Dunneových. Byly dvě hodiny odpoledne. Já a Samson jsme seděli v posledním, třetím voze.

O sedmdesát minut později jsme uháněli zvlněnou pahorkatinou kolem Salisbury v Marylandu. Sjížděli jsme dolů po klikatící se silnici k nějakému továrnímu komplexu ukrytému částečně v borovicovém lese.

Na Štědrý den továrna vypadala opuštěně. Kolem panovalo hrůzostrašné ticho. Asi šest aut místní policie a ambulance stálo před třemi bílými administrativními budovami.

Za nimi protékala říčka, která se musela vlévat do zátoky Chesapeake. Voda v ní byla nahnědle rezavá a spíše připomínala znečištěnou stoku.

Zatím nepadlo jediné slovo či náznak vysvětlení, co tady vlastně pohledáváme.

Spolu se Samsonem jsme se přidali ke skupině, která mířila dolů k řece. Na břehu stáli čtyři agenti z FBI a vypadali znepokojeně.

Tovární areál odděloval od řeky malý plácek porostlý zežloutlou

zimní trávou a asi pětadvacet metrů široký holý pás. Obloha nad řekou byla temně šedivá, ztěžklá sněhem.

Dole na rozbahněném břehu zástupci šerifa odlévali něčí stopu. Patří snad Sonejimu?

„Víte něco?“ zeptal jsem se Jezzie Flanaganové, když jsme slézali po příkrém, bahnitém náspu. Její parádní střevíčky už byly pomalu na vyhození, nezdálo se však, že by jí na tom záleželo.

„Zatím vůbec nic!“ Byla stejně rozrušená jako my se Samsonem. Náš „tým“ měl poprvé šanci spolupracovat, jenže FBI na to zvyška kašlalo, což nevěstilo rozhodně nic dobrého.

„Bože, nedopuť, aby to byly ty děti,“ zamumlala Jezzie, když jsme došli k lidem z FBI.

Reilly a Gerry Scorse stáli těsně u řeky. Začalo sněžit. Ledový vítr se proháněl nad břidlicově šedivou vodou, která páchla jako hořící linoleum.

Srdce mi po celou dobu prudce bušilo, podél břehu jsem nic neviděl.

Scorse přednesl krátkou řeč, která nás měla nejspíš uchlácholit. „Náš tajnůstkářský postup nebyl namířený proti nikomu z vás. Jedná se pouze obranu před dotěrnými novináři, proto jsme byli požádáni, či spíše nám bylo nařízeno, abychom mlčeli, dokud si zprávu osobně neověříme na místě.“

„Co se tady stalo?“ zeptal se Samson. „Přestaňte laskavě se svým slovním průjmem a řekněte nám hergot, co se tady děje?“

Scorse přivolal dalšího agenta a krátce se spolu o něčem radili. Jmenoval se McGoeý a pracoval přímo na ředitelství FBI ve Washingtonu. Měl volný přístup do domu Dunneových. Všichni jsme si mysleli, že má nahradit Rogera Grahama, ale nikdo to oficiálně nepotvrdil.

McGoeý přikývl a potom udělal krok dopředu. Byl to obtloustlý muž s vážnou tváří, měl velké zuby a bílé vlasy ostříhané na ježka. Vypadal jako vojenský důstojník těsně před penzí.

„Místní policie dnes kolem jedné hodiny objevila v řece dětské tělíčko,“ oznámil nám McGoeý. „Zatím se nepotvrdilo, že se jedná o unesené dítě.“

McGoeý pak zamířil po rozbahněném pásu asi sedmdesát metrů

dolů po proudu. Zastavili jsme se za nepatrnou vyvýšeninou porostlou mechem a trávou. Rozhostilo se hrobové ticho, v němž byl slyšet jen svist větru prohánějícího se nad vodou.

Uviděli jsme drobné tělíčko přikryté šedivými dekami ze záchranky. Byl to ten nejmenší, nejopuštěnější raneček na světě.

McGoey vyzval jednoho z místních policistů, aby nás informoval o detailech. Když začal mluvit, hlas měl zastřený a trásl se mu.

„Jsem poručík Edward Mahoney z policejní stanice v Salisbury. Asi před hodinou a dvaceti minutami objevil strážný z továrny na tomhle místě dětské tělo.“

Přistoupili jsme blíž. Tělíčko leželo na převisu z trávy, která padala do odporne vody. Vlevo od něho začínala mokřina pokrytá zčernalými křovinami.

Poručík Mahoney si klekl k drobné hromádce. Kolena v šedivé uniformě se mu zabořila do mokré hlíny. Sněhové vločky mu vířily kolem obličeje, lepily se mu na vlasy.

Opatrně poodhrnul vlněné přikrývky. Podobal se otci, který brzy ráno jemně budí své dítě, aby spolu jeli na ryby.

Jen před pár hodinami jsem viděl fotografii obou unesených dětí. Byl jsem první, kdo nad nalezeným tělem zavražděného dítěte promluvil.

„Je to Michael Goldberg,“ prohlásil jsem tiše, ale zřetelně. „Říká se mi to hrozně těžce, ale je to on: Chudinka Prcek.“

18. kapitola

Jezzie Flanaganová se dostala domů až časně ráno 25. prosince. Hlava se jí točila, téměř praskala spoustou myšlenek o únosu.

Musí alespoň na chvíli zastavit ten strašný tlak, jinak vybuchne jako přetopený kotel. Musí na chvíli zapomenout, že je policistka. Rozdíl mezi ní a některými jinými policajty byl v tom, že ona to dokázala.

Jezzie bydlela se svou matkou v Arlingtonu. Děly se o malý, stísněný byt nedaleko stanice metra Crystal City. Jezzie mu potají říkala útočiště pro sebevrahy. Původně se k matce nastěhovala jen na

chvíli, jenže z krátké chvíle byl najednou skoro rok. Tak dlouhá doby uplynula od jejího rozvodu s Dennisem Kelleherem.

Její bývalý muž se usadil v severním Jersey a pořád se ještě snažil dostat do *New York Times*. Jezzie v hloubi srdce věděla, že se mu to nikdy nepodaří. Jediné, v čem opravdu vynikal, byla schopnost přinutit ji, aby si nevěřila. V tom ohledu byl Dennis opravdové eso, ale ona mu nakonec utekla, nedala se od něho srazit na kolena.

Pracovala s takovou vervou, že prostě neměla čas si hledat vlastní byt. Alespoň si to tak vysvětlovala. Kvůli práci nevedla žádný soukromý život, čekala, až ji potká nějaká významná změna. Přinejmenším dvakrát týdně zvažovala své šance. Našetřila si čtyřicet tisíc dolarů. Je jí čtyřicet. Věděla, že je velmi přitažlivá, téměř krásná žena, v tomhle ohledu jí chybělo stejně málo jako Dennisovi v psaní.

Jezzie často napadlo, že už má vítězství na dosah ruky a potřebuje jen jedinkrát pořádné štěstí. Pak pochopila, že se o něj musí zasloužit sama a jediné sama.

Nalila si pivo. Smithwich bývala otcova oblíbená značka, měl ho ze všech druhů jedu na světě nejraději. Ukrojila si kousek čerstvého čedaru. Druhou sklenici piva si s sebou vzala do sprchy. Před očima se jí mihl malý obličej Michaela Goldberga.

To nesmí připustit, nesmí dovolit, aby ho stále viděla a cítila se provinile. Nic na tom nezmění ani skutečnost, že se jí kvůli tomu může téměř rozskočit hlava.

Dvě děti byly uneseny během její služby. Tak to všechno začalo... Přestaň na to myslet! Nemysli vůbec na nic.

Irena Flanaganová začala ze spánku kašlat. Její matka pracovala celých devětadvacet let pro jednu telefonní společnost. Jí patřil tenhle byt v Arlingtonu. Vášnivě ráda hrála bridž.

Otec Terry byl sedmadvacet let policajtem. Zemřel na infarkt uprostřed své milované práce, přímo na Union Station. Stovky naprosto cizích lidí se dívaly, jak umírá, a nikomu na tom nezáleželo. Tedy takhle si to vždycky představovala.

Jezzie se rozhodla nejméně už po tisíci, že se musí odstěhovat a přestat si hledat chabé výmluvy. Buď odsud vpadne, nebo špatně skončí. Tak by si radši měla pospíšet.

Vůbec nevěděla, jak už dlouho stojí pod sprchou s prázdnou sklenicí od piva, kterou si tiskla ke stehnu. „Hodíš se tak akorát do starého železa,“ mumlala si pro sebe, „měla by ses stydět.“ Dostala chuť na další pivo, měla strašnou žízeň.

Na chvíli málem zapomněla na Goldbergova syna, ale ne tak docela. Copak to šlo, vymazat z paměti malého Michaela Goldberga?

Jezzie Flanaganová se v několika posledních letech stala přímo přebornicí v zapomínání na minulost, ve vyhýbání se bolesti. Proč by měl člověk trpět, když se tomu může vyhnout?

Nic v životě ale není zadarmo, a tak se nesměla poddávat důvěrnějším vztahům, lásce, většině přirozených lidských citů. Pokud je ale k sobě naprosto férová, uzná, že je to přijatelná cena. Vyzkoušela si, že dokáže žít bez lásky. Znělo to příšerně, ale byla to pravda.

Právě teď jí úmluva se životem připadala odpovídající, protože jí pomáhala přežít kritické dny a noci.

Zatím to zvládá dobře, drží všechny správné nástroje na přežití v ruce. Když se jako žena dokázala prosadit u policie, musí být všechno ostatní pro ni hračkou. Mezi spolupracovníky se o ní říkalo, že je odvážná jako lvice. Mysleli to jako poklonu a ona to tak brala. Kromě toho v okamžicích, kdy jí odvaha chyběla, uměla to obrátě nedat najevo.

V jednu hodinu po půlnoci Jezzie nastartovala svou BMW motorku. Musela na chvíli vypadnout z mrňavého bytu v Arlingtonu, kde se dusila.

Musela pryč.

Její matka slyšela, jak otevírá dveře do chodby.

Zavolala na ni z ložnice.

„Jezzie, kam jdeš tak pozdě? Jezzie, slyšíš mě?“

„Jen na chvíli ven, mami.“ Na vánoční nákupy. Cynická odpověď jí ozvěnou zněla v hlavě, ale jako obvykle zůstala nevyslovená. Přála si, aby už bylo po Vánocích, naháněly jí doslova hrůzy.

Vzápětí zmizela v noční tmě. Nedalo se poznat, zda prchá před svými nočními můrami, nebo je naopak pronásleduje.

Přišly Vánoce. Zemřel snad Michael Goldberg za naše hříchy? Přemýšlela o tom v duchu.

Bránila se pocitu provinilosti. Ježíš přece už přijal na svá bedra hříchy všech lidí. Dokonce i její, Jezzie Flanaganové. Připadala si jako blázen, ale zároveň cítila, že se naprosto kontroluje. Vždycky se uměla ovládat. A právě tohle teď musí udělat.

Řítla se rychlostí sto deset mil za hodinu po dálnici ven z města. Většinou nevěděla, co je to pořádný strach, ale tentokrát se doopravdy bála.

19. kapitola

25. prosince začalo v některých částech Washingtonu a v přilehlých oblastech Marylandu a Virgínie pátrání, policie prohledávala dům po domu. Její modrobílá auta projížděla ulicemi. Ozývala se z nich tato hlasitá výzva:

„Pohřešuje se Maggie Rose Dunneová. Stáří devět let, dlouhé světlé vlasy. Výška stopadesát čtyři centimetry, váha třicet šest kilogramů. Tomu, kdo poskytne informaci, která přispěje k nalezení Maggie, bude vyplacena vysoká odměna.“

Po domě Dunneových se pohybovalo nejméně šest agentů FBI. Kateřina Rose i její muž byli silně ořesení zprávou o Michaelově smrti. Kateřina najednou zestárla o deset let. Všichni jsme čekali na další telefonát od Sonejiho.

Napadlo mě, že se Soneji ozve právě dneska. Měl jsem pocit, že ho začínám trochu znát. Přál jsem si, aby zavolał, aby vylezl z nory a udělal první velkou chybu. Chtěl jsem ho dostat.

Kolem jedenácté hodiny dopoledne jsme byli narychlo svoláni do jednoho z obývacích pokojů. Bylo nás asi dvacet a všichni jsme záviseli na ochotě FBI podělit se s námi o důležité informace. Dům hučel jako včelí úl. Jaké překvapení nám uchystal Lindberghův syn tentokrát?

Zatím jsme toho moc nevěděli. Jen jsme zaslechli, že přišel telegram, a protože ho nezhodili jako ostatní nejdůležitější pokusy o žert, musel ho poslat Soneji.

Agenti FBI si na patnáct minut zabrali všechny telefony v domě. Zvláštní agent Scorse přijel k Dunneovým v půl dvanácté, nejspíš rovnou od své rodiny, kde slavil Vánoce. Náš šéf Pittman se přihnal

pět minut po něm. Byl povolán i policejní ředitel.

„Tohle se mi vážně přestává líbit, mají nás jednoduše za blbečky.“ Samson se shrbeně opíral o krbovou římsu. Když se ohne, měří pouhých stodevadesát devět centimetrů. „FBI nám nevěří a my jim ještě míň, než když tenhle poprask začal.“

„Myslel jsem, že jsme jim nedůvěřovali už od začátku,“ upozornil jsem ho.

„To je pravda.“ Samson se kysele usmál. Uviděl jsem se v jeho slunečních brýlích a připadal si hrozně mrňavý. Napadlo mě, jestli se mu z jeho výšky všechno zdá tak malé. „Náš chlapec tedy dal tentokrát přednost poště?“ zeptal se mě.

„FBI je o tom přesvědčená. Možná nám ale chtěl jen popřát šťastné Vánoce. Prostě by rád patřil do rodiny.“

Samson se na mě upřeně díval přes horní obloučky tmavých brýlí. „Díky, doktore Freude.“

Scorse zamířil do čela pokoje. Cestou narazil na Pittmana, potřásl si okamžitě rukama. Dobré vztahy při práci jsou nade vše.

„Obdrželi jsme další zprávu. Pravděpodobně je od Sonejiho,“ prohlásil Scorse, jakmile se před nás postavil. Když byl nervózní, měl podivný zvyk. Vytahoval krk a otáčel hlavou ze strany na stranu. Udělal to několikrát, než se uklidnil.

„Přečtu vám ji. Je adresována Dunneovým... *Drahá Kateřino a Tome... co říkáte na deset miliónů? Dva v hotovosti a zbytek ve směnitelných obligacích a diamantech. Na pláži v Miami!... M. R. se zatím daří dobře. Důvěřujte mi. Uvidíme se zítra... Šťastné svátky... Lindberghův syn.*

Pouhých patnáct minut potom, co byl telegram doručen, se podařilo vystopovat místo jeho podání. Byl odeslaný z Collins Avenue v Miami. Místní agenti FBI okamžitě vyslechli ředitele dané poštovní pobočky a její zaměstnance. Nejistili vůbec nic, což se ostatně dalo říct i o dosavadním výsledku vyšetřování.

Nezbývalo nám nic jiného než okamžitě odletět na jih.

20. kapitola

Náš tým dorazil na Floridu v půl páté odpoledne 25. prosince. Ministr Goldberg zařídil, že jsme letěli armádním speciálem.

Za policejní asistence jsme okamžitě uháněli do úřadu FBI v Miami, který se nacházel na Collins Avenue kousek od nejvyhlášenějších hotelů. Pošta, z níž Soneji poslal telegram, byla pouhých šest bloků odtud.

Věděl o tom? Nejspíše ano. Odpovídalo by to jeho způsobu uvažování. Soneji byl šílenec, ale věděl, co dělá. Neustále jsem si zapisoval své postřehy o něm, zaplnil jsem jimi už dvacet stránek v zápisníku, co jsem nosil v saku. Dokud ale nezískám informace o jeho minulosti, nemůžu sestavit úplnou charakteristiku. Mé poznámky se ovšem hemžily módními slovy jako systematický, sadistický, metodický, ovládající se, možná i lehce manický.

Dívá se teď na nás odněkud, jak lítáme po Miami? Nedá se to vyloučit.

Možná už má jiné přestrojení. Pociťuje lítost nad smrti Michaela Golberga, nebo v něm naopak narůstá vztek?

Do kanceláře FBI byly mezitím převedeny přímé linky tísňového volání. Nemohli jsme předem odhadnout, jak se nám Soneji ozve. Náš tým se rozrostl o několik policistů z Miami. Kromě toho byly povolány dvě stovky agentů z oblasti jižní Floridy. Všude vládl shon a potom jej vystříдалo čekání.

Přemýšlel jsem, jestli Soneji tuší, jaký chaos způsobil. Patřilo to rovněž k jeho plánu? Je Maggie Rose skutečně v pořádku? Žije vůbec?

Než předáme výkupné, budeme potřebovat nějaký důkaz. Přinejmenším o něj musíme Sonejiho požádat. *M.R. se zatím daří dobře. Důvěřujte mi.* Jasná věc, Gary, tobě se určitě dá věřit.

Špatné zprávy nás dostihly i v Miami.

Ještě než jsme dorazili na místo, přišla faxem předběžná zpráva o výsledku pitvy Michaela Golberga. Okamžitě se konala porada. Zasedli jsme ke stolům uspořádaným do půlkruhu, každý měl před sebou vlastní monitor videa a počítač. Místnost nezvykle ztichla. Nikdo netoužil slyšet detaily o smrti malého chlapce.

Přednesením zprávy byl pověřen Harold Friedman z technické

správy FBI. Působil v tomhle prostředí dost prapodivně. Byl to ortodoxní Žid, ale s postavou a výrazem typického plážového povaleče. Na hlavě měl během referování o pitvě pestrobarevnou jarmulku.

„Můžeme se oprávněně domnívat, že Goldbergova smrt byla nahodilá,“ ozval se Friedmanův hluboký, zřetelný hlas. „Nejdříve byl uspán chloroformem. Stopy po něm zůstaly v nosních dýchacích cestách a v krku. Potom, přibližně o dvě hodiny později, mu byl aplikován seduxen. Tato látka patří k silným anestetikům, rovněž může zpomalit dýchání. K tomuto účinku zřejmě v chlapcově případě došlo. Jeho dech začal být nepravidelný, až se nakonec zastavil společně se srdcem. Pokud se neprobudil, což můžeme předpokládat, necítil žádnou bolest,“

„Několik kostí měl zlomených,“ pokračoval Harold Friedman. Přestože vypadal tak nedůvěryhodně, jeho projev byl střízlivý a inteligentní. „Chlapec byl zkopán a zmlácen, toto násilí ale nezpůsobilo jeho smrt. Došlo k němu, když už nežil. Zároveň byste měli vědět, že jako mrtvý byl pohlavně zneužit. Tenhle Soneji je skutečně odporný typ,“ dal Friedman prvně najevo své mínění.

Zpráva nám poskytla jeden z mála skutečných informací o Sonejiho patologii. Bylo zřejmé, že se ho zmocnil záchvat zuřivosti, když zjistil, že Michael Goldberg zemřel a narušil mu jeho perfektní plán.

Přítomní sebou neklidně vrtěli na židlích. Přemýšlel jsem, jestli vybití zuřivosti na Michaelovi působilo na Sonejiho uklidňujícím nebo naopak provokujícím účinkem. Mnohem více než předtím jsem se obával o šanci Maggie Rose nu přežítí.

Ubytovali nás v hotelu přímo naproti úřadu FBI. Hilton to zrovna nebyl, ale na druhé straně k němu patřil velký terasovitě uspořádaný bazén.

Kolem jedenácté večer už většina týmu spala jako zabitá. Teplota venku se pořád držela na šestadvaceti stupních. Nebe bylo plné jasných hvězd a občas po něm přeletělo proudové dopravní letadlo ze severu.

Procházeli jsme se se Samsonem po Collins Avenue. Lidé si museli myslet, že to přijeli hráči Lakers na zápas s Miami Heat.

„Máš hlad? Nebo se chceš opít do němoty?“ zeptal se mě, když jsme přecházeli přes vozovku.

„I bez pití jsem dneska skoro tuhej,“ odpověděl jsem mu. „Mám chuť si jít zaplavat. Kdo ví, kdy se sem zase dostanem.“

„V noci ale sotva chytíš pravý jižanský bronz.“ Samson v puse převaloval nezapálenou cigaretu.

„Další důvod, proč dávám přednost nočnímu koupání.“

„Já se utábořím v baru,“ prohlásil Samson, když jsme se rozcházeli v hotelové hale, „a budu lovit pěkný ženský.“

„Hodně štěstí,“ volal jsem za ním. „Když máme ty Vánoce, doufám, že si pořídíš nějaký pěkný dáreček.“

Převlékl jsem se do plavek a zamířil k bazénu. V životě jsem stačil dospět k závěru, že dobrá fyzická kondice znamená klíč ke zdraví, a tak jsem cvičil každý den, ať už jsem byl kdekoli.

Hodně se taky protahuju, což je činnost, která se dá provozovat všude a kdykoli. Velký bazén byl už zavřený, ale tím jsem se nenechal vyvést z míry. O policajtech je přece notoricky známo, že neukázněně přecházejí ulici, parkují na zakázané dvojité čáře a obecně porušují předpisy. Využíváme tak jedinou drobnou výhodu, která plyne z naší práce.

Ukázalo se, že stejný nápad dostal ještě někdo jiný. Plaval tak klidně a tiše, že jsem si ho všiml, teprve když jsem došel k chladivě mokrému okraji bazénu.

Byla to žena v černých nebo tmavě modrých plavkách. Měla štíhlou, atletickou postavu, dlouhé paže a nohy. Bylo příjemné ji pozorovat při plavání po tak vyčerpávajícím dni. Zabírala rukama zdánlivě bez námahy, ale s dostatečnou silou a rytmicky. Vypadalo to, že považuje bazén za své soukromí, a tak jsem ji nechtěl rušit.

Při další obrátce jsem v nočním plavci poznal Jezzie Flanaganovou. Překvapilo mě to. Nějak mi to nešlo dohromady s její vysokou služební funkcí.

Zamířil jsem na opačný konec bazénu, můj styl mohl sotva soutěžit v graciéznosti s jejím, ale hlavně, že jsem se dokázal udržet nad vodou hodně dlouho.

Po pětatřiceti otáčkách jsem cítil, jak ze mně poprvé za posledních několik dní sklouzává napětí a nitky pavučin se začínají rozplétat.

Rozhodl jsem se bazén přeplavat ještě dvacetkrát. Pak si půjdu lehnout, nebo si dám jedno pivo se Samsonem, když máme ty Vánoce.

Když jsem se na chvíli zastavil, abych se vydýchal, zjistil jsem, že na lehátku kousek ode mě sedí Jezzie Flanaganová.

Bílý huňatý hotelový ručník si přehodila přes nahá ramena. V měsíčním světle byla doslova krásná. Štíhlá jako proutek, s nápadně světlými vlasy. Jasně oči upírala přímo na mě.

„Padesát délek, detektive Crossi?“

Usmála se způsobem, který mi prozradil, že dovede být i úplně jiná, než jak jsem ji poznal pracovně. Působila mnohem uvolněnějším dojmem.

„Jen pětaticet. Do vašeho klubu bych se mohl těžko přihlásit, když jsem se učil plavat na veřejném koupališti.“

„Vy se ale dokážete vypracovat,“ obdařila mě ještě laskavějším úsměvem. „Máte k tomu předpoklady.“

„Můj styl se těžko dá označit za brilantní, ale dneska to vůbec nevádí. Hlavně že mi přinesl úlevu po tolika hodinách strávených v místnosti s hranatými mrňavými okny, která se nedají otevřít.“

„Kdyby tam byla normální okna, všichni by mysleli jen na to, jak vypadnout ven na pláž. Nikdo by tady nepracoval.“

„A nám to snad pomohlo?“ zeptal jsem se Jezzie.

Rozesmála se. „Jeden můj známý tvrdí, že podstatou policejní práce je dělat, co člověk může. Já se tím řídím za všech okolností. A co Vy!“

„Já taky, dělám, co můžu.“

„Chvála Bohu.“ Jezzie radostně zdvihla obě paže k nebi. Její nevázané gesto se mi líbilo. Bylo fajn se zase jednou zasmát. Už jsem to potřeboval.

„Dělám, co můžu za daných okolností,“ rozšířil jsem svou odpověď.

„A já chválím Boha za daných okolností!“ zvýšila hlas. Nejspíš to myslela jako žert, nebo už bylo pozdě, možná platilo oboje.

„Nepůjdete si ještě něco sníst?“ zeptal jsem se. Rád bych slyšel její názor na případ. Vlastně jsme spolu ještě pořádně nemluvili.

„Ráda. Za dnešek jsem jídlo vynechala už dvakrát.“

Domluvili jsme se, že se sejdem v hotelové restauraci, což byla

jedna z těch pomalu se otáčejících záležitostí v nejvyšším patře.

Hluboce jsem ocenil, že se dokázala převléct během pěti minut. Vybrala si světlehnědé volné kalhoty, k nim tričko s výstřihem do věčka a černé sandály. Světlé vlasy měla ještě zvlhlé. Sčesala si je dozadu, moc jí to tak slušelo. Ne používala žádný make-up a mohla si to dovolit. V porovnání s vystupováním v práci se teď chovala mnohem uvolněněji.

„Nejdřív se vám musím s něčím svěřit,“ smála se.

„A s čím?“

„Víte, plavete asi tak dobře jako zednická lžíce, ale na druhé straně v plavkách vypadáte přímo skvěle.“

Oba jsme se zasmáli, napětí z dlouhého dne se začalo rozplývat.

Jezzie Flanaganová se nad sklenicí piva a lehkou večeří rozpovíдалa. Způsobily to v první řadě mimořádné okolnosti, stres uplynulých několika dní, ale zároveň i fakt, že patří k mé profesi přimět lidi k hovoru a rád je poslouchám.

Dokonce se přiznala, že v osmnácti letech získala titul Miss Washington. Na univerzitě ve Virginii byla členkou dívčího klubu, ale nakonec ji vyhodili pro „nevhodné chování“. To označení se mi moc líbilo.

Během rozhovoru jsem najednou s překvapením zjistil, že jí o sobě povídám spoustu věcí. Měla v sobě něco, čím překonávala vaše zábrany.

Zeptala se mě, jaké to bylo, pracovat jako soukromý psycholog ve Washingtonu. „Bylo to šlápnutí vedle,“ odpověděl jsem, ale neprozradil jsem jí, že do dneška mívám záchvaty zuřivosti, když si na to vzpomenu. „Bílí nestáli o černého cvokaře a černí zase neměli peníze, aby si mě mohli dovolit zaplatit. Na psychiatrově pohovce liberály nenajdete.“ Přiměla mě, abych jí řekl o Marii, i když jsem jí toho moc neprozradil. Na oplátku mi popsala, co to znamená, pracovat jako žena u tajné služby, kde devadesát procent tvoří muži. „Vymýšlejí si na mě nejméně jednu boudu za den a přezdívací mi Mužatka.“ Podělila se se mnou o několik zábavných perliček z Bílého domu. Zнала Bushovy i Reaganovy. Zkrátka a dobře, strávili jsme spolu velice příjemnou hodinku, která uběhla neuvěřitelně rychle.

Mimochodem, byly to spíše dvě hodiny. Jezzie si nakonec všimla,

že se naše číšnice osaměle vznáší kolem baru. „Musíme jít, jsme už vážně poslední.“

Zaplatili jsme a nastoupili do výtahu. Jezzie bydlela ve vyšším patře, nepochybně v apartmá s výhledem na moře.

„Díky za milou společnost a šťastné Vánoce,“ popřál jsem jí, když vystupovala.

„Šťastné Vánoce, Alexi.“ Jezzie se usmála a zastrčila si světlé vlasy za ucho. Všiml jsem si, že to dělá naprosto automaticky. „Byl to vážně fajn večer, o zítřku se to ale bohužel říct nedá.“

Jezzie mě letmo políbila na tvář. „Doufám, že se mi bude zdát o vás v plavkách,“ řekla, než se dveře výtahu zavřely.

Sjel jsem o čtyři patra níže a ve svém osamělém vánočním pokoji si dal studenou sprchu. Myslel jsem na Jezzie Flanaganovou. Šlo jen o slaboduché fantazie muže, který je sám v hotelu v Miami Beach.

Uvědomoval jsem si, že naše cesty vedou rozdílným směrem, ale přesto se mi líbila. Podvědomě jsem cítil, že bych si s ní dokázal povídat o čemkoli. Četl jsem si ještě kousek ze Styrona o boji s depresí, dokud se mi nechtělo spát. Sny se mi ale zdály vlastní.

21. kapitola

Gary, chlapče, teď musíš být strašně opatrný.

Gary Soneji koutkem oka sledoval tlustou ženskou vlevo od sebe. Pozoroval tu modrou kouli jako ještěrka, co se chystá spolknout mouchu k obědu. Ona však vůbec netušila, že si ji prohlíží.

Vybírala mýtné za použití silnice vedoucí ven z města. Pomalu přepočítala částku, kterou jí podal. Byla obrovitá a kůži měla černou jako noc. Sonejiho napadlo, že vypadá jako Aretha Franklinová. Kdyby Aretha neuměla zpívat, možná by teď seděla na místě téhle policistky.

Vůbec netušila, kdo to kolem ní projíždí v monotónním víkendovém proudu aut. A to ho prosím měla hledat v rámci „masívního policejního záťahu“ a „celonárodního pátrání po únosci“. Tohle je ale šlendrián. Jak ho můžou chytit s takovými tupci. Mohli by

se alespoň snažit, aby se taky trochu pobavil.

V okamžicích, jako je tenhle, se v Sonejim probouzela chuť vykřičet svou pravdu o světě.

Pravda číslo jedna. Slyšíš mě, ty lajdácká policajtská kurvo! Jak je možné, že nevíš, kdo jsem? To se necháš splést trochou mizerného namaskování? Já jsem přece ten únosce, o kterém poslední tři dny mluví polovina světa.

Pravda číslo dvě. Naplánoval jsem a provedl zločin století s takovou dokonalostí, že už dneska jsem slavnější než John Wayne Gacy. Jeffrey Dahmer nebo Juan Corona. Všechno klapalo perfektně do chvíle, kdy chcíp ten bohatý spratek.

Pravda číslo tři. Pořádne si mě prohlídni zblízka. Když se budeš opravdu dívat, proslavíš se. Alespoň jednou za život přestaneš být bezejmennou tlustou černou nulou, která dřepí na konci dálnice. Tak se na mě ksakru podívej!

Vrátila mu nazpátek drolené a popřála veselé Vánoce.

Gary Soneji pokrčil rameny. „Veselé Vánoce.“

Když odjížděl od blikající výběřčí budky, představil si, že celá země se takhle připitoměle optimisticky šklebí.

Raději se na to snažil nemyslet, protože ho to dohánělo k šílenství. Země plná usmívajících se blbečků. Proto zbožňoval Stephena Kinga, který pranýřoval tuhle tvář Ameriky. Měl by svou kritiku ještě pořádně rozvinout. Soneji si přímo před očima představil obálku Kingova mistrovského románu – *Idioti*.

Po čtyřiceti minutách jízdy sjel Soneji se svým spolehlivým saabem ze silnice číslo 413 a pokračoval vyježděnou prašnou cestou ke staré farmě. Najednou se neudržel a nahlas se rozesmál. Vodí celý slavný vyšetřovací tým tak dokonale za nos, že už ani pořádně nevědí, jak jsou správně světové strany. Už dneska překonal Lindberghův případ. A teď je nejvyšší čas, aby ty pitomce zase trochu rozhejbal.

22. kapitola

Konečně nastal ten pravý frmol! Speciální kurýr dorazil do

úřadovny FBI v Miami před půl jedenáctou ráno o šestadvacátého prosince. Přivezl nový vzkaz od Lindberghova syna.

Byli jsme znovu svoláni do krizového centra v prvním patře.

O chvíli později se do místnosti vřítel speciální agent Bill Thompson z Miami. Mával v ruce obyčejnou poštovní obálkou s oranžovomodrým znakem. Teprve před námi všemi ji opatrně otevřel.

„Určitě nám zprávu jen ukáže, ale nepřečte,“ zamumlal Jeb Klepner z tajné služby. Stáli jsme se Samsonem vedle něho a Jezzie Flanaganové.

„Ba ne, tentokrát to moc pálí, takže se s námi o starost ochotně podělí,“ předvídala Jezzie.

Thompson si mezitím stoupl dopředu.

„Přečtu vám zprávu od Sonejiho, je psaná v bodech. Za prvé *deset milionů*. Za druhé *Disneyland z Orlando*. Za třetí *parkoviště Pluto 24, dále pokračovat přívozem přes Sedm lagun*. Dnes ze 12.50. Konec předání v 1.15. Výkupné odevzdá detektiv Alex Cross. Sám. Podpis *Lindberghův syn*.“

Bill Thompson zdvihl oči od textu a přejel pohledem po přítomných. Našel mě dost snadno. Klidně vsadím krk, že jeho šok a překvapení nebyly vůbec nic ve srovnání s mými vlastními pocity. Ucítil jsem příliv adrenalinu v krvi. Hergot, co to má znamenat? Jak se o mně Soneji dověděl? Copak dokázal vytušit, že toho parchanta chci dostat za každou cenu?

„Nezmínil se ani slovem o vyjednávání!“ začal se vztekat Scorse. „On si prostě předpokládá, že mu jen tak předáme deset milionů.“

„Správně,“ řekl jsem nahlas. „A taky to uděláme, protože jediné rodina unesené rozhoduje o tom, jak vysoké výkupné se má kdy vyplatit.“ A naše instrukce zněla zaplatit Sonejimu bez jakýchkoli podmínek. Nejspíš proto si vybral právě Maggie Rose. Ale proč chce zrovna mě?

Samson zavrtěl hlavou a zamumlal: „Panebože. ten ale umí člověkem zalomcovat.“

Na sluncem zalitém parkovišti za úřadovnou FBI stálo připravených šest malých autobusů. Bill Thompson, Jezzie Flanaganová, Klepner, já a Samson jsme nasedli do jednoho z nich. Obligace a peníze jsme vezli s sebou. *Detektiv Alex Cross předá výkupné.*

Celá částka byla připravená už minulou noc, za rekordně krátkou dobu díky pružné spolupráci Citibank a Morgan Stanley. Dunneovi a Jerrold Goldberg patřili k mocným tohoto světa, kteří si potřebné věci dokážou zařídit. Podle Sonejiho přání byly dva milióny v hotovosti a zbytek v diamantech a obligacích. S výkupným se nejen dalo lehce manévrovat, ale bylo i velmi skladné. Pohodlně se vešlo do malého cestovního kufříku.

Cesta z centra Miami Beach na západní letiště Opa Locka trvala asi pětadvacet minut. Let zabere dalších čtyřicet. To znamená, že do Orlanda dorazíme přibližně ve tři čtvrtě na dvanáct a nezbývá nám téměř žádná rezerva.

„Mohli bychom dát Crossovi přenosnou rádiovou vysílačku,“ navrhl Scorse do telefonu Thompsonovi. „Máme jednu na palubě.“

„Moc se mi to nezamlouvá, Gerry,“ ozval se Thompson.

„Ani mně,“ prohlásil jsem ze zadního sedadla, a to jsem se ještě mírnil. „Nechci mít na sobě žádnou štenici.“ Pořád jsem se snažil pochopit, jak se stalo, že si Soneji vybral právě mě. Nedávalo mi to žádný smysl. Mohl mě znát z článku v novinách. Určitě ale musel mít ke své volbě nějaký pádný důvod. O tom jsem ani na chvíli nezapochyboval.

„Na parkovišti před Disneylandem bude spousta lidí, děti s rodiči,“ řekl Thompson už na palubě Cessny 310 cestou do Orlanda, „S Maggie Rose se tak mezi nimi lehce ztratí, možná ji nějak přestrojil.“

„Disneyland vlastně zapadá do jeho modelu velkých, důležitých symbolů,“ poznamenal jsem. Jedna z mých teorií v zápisníku vycházela z možnosti, že Sonejiho v dětství týrali, takže nakonec začal nenávidět místa jako Disneyland, kam směřjí jen „hodné“ dětičky se svými stejně vzornými rodiči.

„Park už máme obsazený, kontrolujeme ho ze země i ze vzduchu,“ informoval nás Scorse. „Záběry jsou přenášeny přímo do krizového centra ve Washingtonu. Sledujeme i dva přilehlé ostrůvky, to pro případ, že by se na poslední chvíli pokusil o nějaký podraz.“

Dokázal jsem si představit, jak to teď vypadá v krizové místnosti FBI na Desáté ulici. Sedí tam nejméně tucet veledůležitých pohlavářů, každý má vlastní stůl a televizní obrazovku a na všech běží tytéž snímky z Disneylandu v Orlandu. Na hlavní nástěnce je připíchnutá

spousta údajů... Kolik agentů a dalších pracovníků sleduje oblast. Počet výjezdů z dálnice. Každá silnice, po níž se dá do Disneylandu dojet. Počasí. Počet návštěvníků. Počet zaměstnanců místní bezpečnostní služby. Ale nic o Sonejim ani Maggie Rose, protože to bychom už jinak věděli.

„My si jedem na výlet, na výlet,“ zanotoval žertem jeden z agentů. Na jeho chabý pokus o legraci se ozvalo několik nervózních zasmání. Pomohlo by, kdyby se podařilo zlomit napětí, ale za takové situace to bylo víc než obtížné.

Nápad setkat se s tím šilencem Sonejim v Disneylandu doslova přeplněném o vánočních svátcích, se mi nezdál ani trochu skvělý. Počet návštěvníků už teď přesáhl sedmdesát tisíc. Co když je to ale naše jediná šance, jak se k Sonejimu dostat?

Blížili jsme se ke Kouzelnému království, naši kolonu doprovázela policejní auta se zapnutými světly a sirénami. Jeli jsme bez zastavení v odstavném pruhu a předjížděli všechny řidiče směřující od letiště.

Rodiny nacpané do aut nebo miniautobusů na nás posměšně pokřikovaly, nebo naopak radostně mávaly. Nikdo z nich netušil ani ve snu, kdo jsme a proč tak pospícháme do Disneylandu. Považovali nás za potentáty, co si nechťejí nechat ujít Mickeyho a Minnie.

U výjezdu 26-A jsme sjeli z dálnice a pokračovali po příjezdové cestě na parkoviště, kam jsme dorazili chvíli po čtvrt na jednu. Dostali jsme se do časové tísně, Soneji nám nedal šanci, abychom mohli jednat s rozmyslem a věci důkladně naplánovat.

Proč si vybral právě tohle místo? Marně jsem se to snažil pochopit. Toužil se sem jako dítě podívat a rodiče mu to nedovolili? Nebo obdivoval téměř neurotickou výkonnost dobře prosperujícího zábavního parku?

Gary Soneji se sem mohl dostat relativně snadno. Ale jak chce odtud zmizet? To byla nejdůležitější a nejzajímavější otázka.

23. kapitola

Obsluha na parkovišti nasměrovala naše auta do sekce Pluto, do

čtyřicet řad. Tam už byl připravený vláček z laminátu, který nás měl zavést k přivozu.

„Proč si Soneji vybral právě vás?“ zeptal se mě Bill Thompson, když jsme vystupovali z auta. „Napadlo vás nějaké vysvětlení?“

„Možná o mně slyšel ve zprávách. Třeba ho zaujalo, že jsem psycholog. Nebojte se, že se ho na to nezeptám, až budu mít tu čest s ním mluvit.“

„Vyvarujte se všech nepředložeností,“ nabádal mě Thompson. „Jediné, na čem nám opravdu záleží, je to děvče.“

„Jsem stejného názoru.“ Oba jsme přeháněli. Potřebovali jsme nejen dostat zpátky živou a zdravou Maggie Rose, ale zároveň nám záleželo na tom, abychom chytili Sonejiho přímo tady.

Thompson mě na okamžik objal kolem ramen. Ocenil jsem to jako kamarádké gesto. Samson a Jezzie Flanaganová mi popřáli hodně štěstí.

„Jak se cítíš?“ Samson mě odtáhl kousek stranou. „Ještě si pořád myslíš, že tenhle průser máš hasit právě ty?“

„Neboj se, jsem v pořádku. Neublíží mi. Kromě toho nezapomeň, že vím jak zacházet s nejrůznějšími psychopaty.“

„Ty sám jsi psychopat.“

Vzal jsem kufřík s výkupným a sám nastoupil do jasně oranžového vagónu. Držel jsem se pevně kovové tyče nad hlavou, zatímco mě vláček odvázel do Kouzelného království, kde jsem měl předat stanovené výkupné a vyzvednout si Maggie Rose.

Bylo 12.44. Přijel jsem o šest minut dřív.

Nekonečný dav návštěvníků mě nesl směrem k pokladnám a turniketům do Království. Nikdo si mě příliš nevšímal. Koneckonců k tomu neměli důvod.

To mohlo napadnout jen Sonejiho, setkat se na tak přelidněném místě. Sevřel jsem kufřík pevněji v ruce. Výkupné pro mě znamenalo bezpečnou cestu k Maggie Rose.

Odvážil se přivést ji s sebou? Nebo je tady sám? Co když si nás jen tak zkouší? Cokoli z toho mohla být pravda.

Z lidí kolem vyzařovalo uvolnění, radostná nálada. Většinou sem přijeli na rodinný výlet a dobře se bavili pod jasnou oblohou, modrou

jako chrpa. Příjemný hlas v amplionu je vybízel, aby drželi malé děti za ruku, dávali si pozor na osobní věci, ale hlavně jim popřál skvělý pobyt v Kouzelném království.

Bez ohledu na to, jak se člověk cítil otupělý, prostředí kolem si vás okamžitě podmanilo. Všechno bylo neuvěřitelně čisté a bezpečné. Najednou jste měli pocit, že jste perfektně chráněni, což v mém případě bylo víc než iluzorní.

Myšák Mickey, pes Goofy a Sněhurka vítali návštěvníky u vchodů. Na celém parku se nedala najít jediná chybička. Z reproduktorů nenápadně ukrytých v ostříhaných okrasných keřích se linula populární zlidovělá písnička z války za nezávislost.

Cítil jsem, jak mi pod sportovní košilí tluče srdce. Než se dostanu na vlastní území parku, nikdo mi nekryje záda a musím se spoléhat jen na sebe.

Dlaně jsem měl lepkavé potem, otřel jsem si je o kalhoty. Myšák Mickey si potřásl rukou s návštěvníky v řadě přede mnou. Tohle bylo vážně uhozené.

Přiblížil jsem se na dohled k přivozu. Byla to napodobenina říční lodě s lopatkovým kolem, jaké jezdily po Mississippi.

Kolem mě proklouzl muž ve sportovním saku a v klobouku se stuhou. Nepoznal jsem, jestli je to Soneji. Pocit bezpečí a ochrany vyzařující z okolí mě však rázem opustil.

„Změna programu, Alexi. Zavedu tě na místo, kde uvidíš Maggie Rose. Pokračuj pořád rovně. Zatím si vedeš perfektně. Tak se to snaž nezvorat.“

Vtom nás míjela metr osmdesát vysoká Popelka. Děti i rodiče ji radostně zdravili.

„Ted’ se otoč, Alexi. Vrátime se stejnou cestou, jakou jsi přišel. Dnešek si můžeš báječně užít, všechno závisí jen na tobě, kámo.“

Naprosto se ovládal, přesně tak, jak to Soneji dělal až dosud. Nad vším se vznášel přízrak jakési nedotknutelnosti. Oslovoval mě křestním jménem. Obrátili jsme se a šli nazpátek proti proudu lidí.

Popelčina hlava s čepečkem a světlými kudrnami se pohupovala v dálce před námi. Děti se spokojeně smály, když uviděly na vlastní oči postavu, kterou zatím znaly jen z filmů a kreslených seriálů.

„Nejdřív musím vidět Maggie Rose.“ To byla jediná věta, kterou

jsem řekl muži v klobouku se stuhou. Je to maskovaný Soneji? Nebyl jsem si tím jistý. Musel bych si ho důkladněji prohlédnout.

„Proti tomu nic nemám, ale jestli se nás někdo pokusí zastavit, můžete se s holkou rovnou rozloučit.“ Pronesl to stejně ledabyle, jako kdyby právě říkal neznámému člověku, kolik je hodin.

„Nikdo nemá nic takového v úmyslu,“ ujistil jsem ho. „Záleží nám na tom, aby se děvče vrátilo zpátky živé.“

Doufal jsem jen, že to platí o všech, kdo byli do případu zapojení. Ráno jsem na okamžik mluvil s Kateřinou Dunneovou a jejím manželem. Věděl jsem, že si přejí jedině, aby se ještě dnes večer shledali s Maggie Rose.

Po těle mi stékaly potůčky potu. Nedokázal jsem si pomoci, venkovní teplota se pohybovala kolem pětadvaceti, ale bylo strašně vlhko.

Začal jsem se bát, aby někdo neprovedl nějakou pitomost a úplně všechno nezabil. Jeli jsme naostro uprostřed přeplněného Disneylandu a na opravy nebyl čas.

„Poslyšte, až lidi od FBI uvidí, že vycházím ven, mohl by se k nám někdo z nich vrhnout,“ rozhodl jsem se upozornit muže.

„Doufám, že ne,“ odpověděl a pohoršeně mlaskl. Pokýval hlavou dopředu a dozadu. „To by bylo vážné porušení etikety.“

Ať už to byl kdokoliv, zachovával nepřírozeně ledový klid. Prošel snad už předtím něčím podobným? Vraceli jsme se k oranžovému vláčku. Má v plánu s ním jet znovu na parkoviště?

Zdalo se mi, že na Sonejiho je příliš robustní. Jedině kdyby se dokonale namaskoval a použil různé vycpávky na těle. Znovu mě napadlo, že je profesí herec. Jen jsem se v duchu modlil, aby to nebyl podvodník, co se rozhodl snadno přijít k výkupnému. Nebylo by to ostatně poprvé, kdy se něco podobného stalo.

„FBI! Ruce vzhůru!“ ozval se nečekaný rozkaz. Všechno se odehrálo ve zlomku vteřiny. Ucítil jsem srdce až v krku. Krucinál, co to vyvádějí? Co si od toho slibují?

„Federální vyšetřovací úřad! Nehýbejte se!“

Obklopilo nás nejméně šest agentů. Všichni drželi v ruce revolver. Přinejmenším jeden z nich byl namířený na prostředníka, tedy jinými slovy na mě. Mezi obléhateli nechyběl ani Bill Thompson. Ještě před

chvilí mi tvrdil, že

jediné, na čem mu záleží, je dostat děvče zpátky.

„Zmizte!“ Ječel jsem na ně. Přestal jsem se úplně ovládat. „Vypadněte odtud!“

Podíval jsem se přímo na muže v klobouku. Předě mnou nestál Gary Soneji, ale někdo jiný, komu vůbec nevadilo, že ho v orlandském Disneylandu poznají a vyfotí.

Jak je možné, že se ani trochu nevzrušoval a zachovával klid?

„Jestli mě teď seberete, postaráte se o to, že ta holka zemře,“ upozornil agenty FBI, kteří nás obstoupili. Připomínal ledovou sochu s mrtvými očima. „A není ve vašich silách, abyste tomu zabránili. Stejně tak ani já nic nez můžu.“

„Je ještě naživu?“ Thompson se posunul o krok blíže k němu. Zdálo se, že mu chce jednu vrazit, což jsme měli chuť udělat všichni.

„Ano. Viděl jsem ji asi před dvěma hodinami. Dostanete ji zpátky, když to nezapackáte. Poslechněte detektiva a přestaňte se do toho plést, vážený.“

„Jak nám můžete dokázat, že spolupracujete se Sonejim?“ zeptal se Thompson.

„Za prvé deset milionů. Za druhé Disneyland v Orlandu. Za třetí parkoviště Pluto 24.“ Muž pokračoval, dokud nezopakoval doslova celý vzkaz.

Thompson trval ale na svém. „Nejdříve se dohodneme na podmínkách propuštění toho děvčete a vy se jim podřídíte. Rozumíte mi?“

„Copak vám ještě nedošlo, že ji tím zabijete?“ Jezzie Flanaganová se postavila přímo za Thompsona a jeho muže.

„Schovejte ty pistole,“ přikázala jim pevným hlasem. „Nechte detektiva Crosse, aby dokončil výměnu. Jestli neustoupíte a děvče zemře, postarám se o to, aby se novináři v celé Americe dověděli pravdu. To vám, Thompsone, klidně odpřísáhnou.“

„Ani já nebudu mlčet,“ přidal jsem se.

„Tohle není Soneji,“ řekl Thompson, podíval se na Scorsea a znechuceně zavrtěl hlavou. „Nechte je jít,“ rozkázal. „Cross předá výkupné Sonejimu.“

Můj ledově klidný společník a já jsme pokračovali k oranžovému

vláčku, zatímco ostatní se na nás jen upřeně dívali. Celý jsem se roztrásl. Měl jsem pocit, že se mi to všechno jen zdá. Nastoupili jsme dovnitř a sedli si.

„Idioti,“ zamumlal si pro sebe a prvně tak dal najevo nějaké pocity, „málem všechno zvorali.“

Odvedl mě k novému nissanu, který stál v šesté řadě v sekci Donald. Auto mělo tmavě modrou barvu, tónovaná tmavá skla a bylo naprosto prázdné.

Muž s kloboukem nastartoval a zamířil znovu na silnici, po níž jsme sem přijeli. V poledne byla téměř liduprázdná, všichni se bavili v parku. My jsme se vraceli na letiště v Orlando. Snažil jsem se ho přimět k hovoru, ale mlčel jako zařezaný.

Možná měl na parkovišti taky pěkně nahnáno. FBI málem všechno poslala k čertu a nebyl by to její první kopanec. Osobně jsem si myslel, že před chvílí na parkovišti stejně jen blufovali. Neměli jinou možnost, jak se pokusit o vyjednávání kolem propuštění Maggie Rose Dunneové.

Po více než třiceti minutách muž zabočil do areálu pro soukromá letadla, vzdáleného několik mil od hlavní budovy letiště v Orlando. Bylo už půl druhé pryč. Z toho vyplývalo, že se výměna v Disneylandu neuskuteční.

„Podle instrukcí Sonejiho mělo k výměně dojít v jednu patnáct,“ řekl jsem při vystupování. Ucítil jsem na obličejí teplý tropický vítr a pronikavý pach benzínu smíšený s rozehřátým makadamem.

„Berte to jako kouřovou clonu,“ odpověděl mi s ledovým klidem. „Od nynějška to záleží jen na nás dvou. Doufám, Alexi, že jste chytřejší než ti hlupáci od FBI. Nemůže vám to zase dát takovou práci.“

24. kapitola

„Vlezte si dozadu, odpočívejte a vychutnávejte let,“ poradil mi, jakmile jsme byli na palubě. „Představte si třeba, že jsme spolu na přátelském výletě, a tohodle si nevšímejte.“

Nasadil mi želízka a připnul je k opěradlu jednoho ze čtyř sedadel pro pasažéry. Z prostředníka jsem se proměnil v rukojmí. Přemýšlel jsem, jestli bych v případě nutnosti dokázal opěradlo z plechu a plastu vytrhnout. Nezdálo se mi zase tak bytelné.

Muž v klobouku byl nepochybně pilot. Požádal o povolení ke startu, a jakmile jej dostal, malá Cessna se s poskakováním rozjela po ranveji a pomalu nabírala rychlost, až se konečně odlepila od země. Mířili jsme na jihovýchod. Od této chvíle všechno záviselo na mně jako zprostředkovateli a ovšem na mistrovském plánu Sonejiho.

První minuty ve vzduchu jsme oba mlčeli. Opřel jsem se dozadu a pozoroval muže při práci, snažil jsem si vrýt do paměti každý detail letu. Ovládal letadlo s nevzrušenou jistotou. Nezpozoroval jsem na něm jedinou známku stresu. Choval se jako profík každým coulem.

Letěli jsme nad Floridou a stáčeli se pořád na jih. Vtom mi blesklo hlavou jedno možné, i když trochu neobvyklé vysvětlení. Rodině ministra financí

Goldberga přece nedávno vyhrožoval kolumbijský drogový kartel. Šlo jen o čirou shodu okolností? Na podobné náhody jsem už dávno přestal věřit.

Jedno pravidlo kriminalistovy práce se mi pletlo přes druhé. Především si je třeba pamatovat, že celých pětadevadesát procent zločinů se podaří vyřešit, protože se pachatel dopustí chyby. Soneji zatím neudělal jedinou. Nenechal nám žádnou stopu, které bychom se mohli chytit. Teď se ale blížil pro něho nejkritičtější moment – výměna.

„Všechno máte precizně naplánované,“ obrátil jsem se na pilota. Klouzavým pohybem jsme se vzdalovali od pobřeží. Letěli jsme nad Atlantikem. Kam má ale namířeno? K Maggie Rose?

„Jasně. Zapadá to do sebe jako kolečka od hodinek.“

„Je děvče opravdu naživu?“ zeptal jsem se ho znovu.

„Už jsem vám řekl, že když jsem ji viděl dneska ráno, tak byla v pořádku. Nikdo jí nezkřivil ani vlásek.“

„To se mi zrovna nezdá,“ odpověděl jsem. Vzpomněl jsem si, v jakém stavu jsme našli Michaela Goldberga.

Pilot pokrčil lhostejně rameny. „Můžete si věřit, čemu chcete.“

„Michaela Goldberga někdo sexuálně zneužil. Jak si tedy můžeme

být jistí, že děvčeti se nic nestalo?“ namítl jsem.

Podíval se na mě. Dal bych krk za to, že tohle netušil. Zřejmě si ho Soneji jen najal, protože ten by partnera vedle sebe nesnesl, byl rozeným sólistou. V tom případě opravdu existovala šance, že Maggie Rose dostaneme zpátky.

„Michael Goldberg byl po smrti surově ztlučen a znásilněn. To abyste věděl, do čeho jste se zapletl a co je váš partner zač.“

Z neznámého důvodu se ušklíbl. „Tak fajn. Teď laskavě zapomeňte na své snaživé nářážky a otravné otázky. Vychutnejte si let. Děvče nikdo ani nezbil, ani neznásilnil, máte mé slovo gentlemana.“

„Jak se můžu přesvědčit, že jím jste? A kromě toho, co byla pravda ještě ráno, už teď nemusí platit. Opravdu víte, co má Soneji, nebo jak se doopravdy jmenuje, za lubem?“

„Všem nám nezbyvá nic jiného než svým partnerům důvěřovat. Pěkně sed'te a buďte zticha. Palubní obsluha nám chybí, takže se musíte obejít bez občerstvení.“

Krucinál, jak je možné, že s ním vůbec nic nehne? Choval se až moc sebejistě. Nemá to souvislost s nějakými jinými únosy? Neprobíhal poslední dobou někde soud s únosci? Budu si to muset prověřit, jestli ovšem z tohohle vyvážnu se zdravou kůží.

Opřel jsem se o opěradlo a podíval se dolů pod sebe. Letěli jsme nad oceánem. Podíval jsem se na hodinky, byli jsme ve vzduchu už víc než třicet minut. I za jasného, slunného počasí se moře zdálo dost rozbouřené. Na vodní hladinu dopadl stín osamělého mraku. Komíhající se obrys letadla se objevoval a mizel na ploše pod námi. FBI nás určitě sleduje radarem, ale pilot se tvářil, jako by ho to nezajímalo. Z téhle hry na kočku a na myš mě mrazilo. Kde je Soneji s Maggie Rose? Kam vůbec letíme? Kde se konečně skuteční výměna?

„Kde jste se naučil létat?“ zeptal jsem se. „Ve Vietnamu?“ Věkem by tomu odpovídal, je mu něco přes pětáctýřicet. Léčil jsem pár válečných veteránů z Vietnamu, takže vím, že v sobě mají dost cynismu na to, aby se nechali zatáhnout do únosu.

Moje otázka ho ale nevyprovokovala k odpovědi.

Bylo to zvláštní, jako kdyby neznal strach, ale ani neprojevoval zájem. Jedno z unesených dětí přece zemřelo. Tak odkud se bere jeho samolibost a uvolněnost? Ví snad něco, co já netuším? Kdo je Gary

Soneji? A kdo tenhle muž? Jak jsou spolu spojeni?

Po další půlhodině jsme začali klesat k malému ostrůvku ohraničenému bílými písčnými plážemi. Netušil jsem, kde jsme. Možná už někde na Bahamách? Jak to mám poznat? Sleduje nás FBI, nebo jsme se jim někde ztratili?

„Co je to za ostrov pod námi?“

„Jmenuje se Malé Abaco,“ odpověděl mi nakonec. „Udržuje s vámi FBI nějak spojení? Máte u sebe nějaký elektronický navigátor?“

„Nemusíte se ničeho obávat, nemám žádnou štěnici,“ ujistil jsem ho.

„A co takhle nějaký fígl na označení peněz?“ Vypadalo to, že se opravdu vyzná. „Třeba fluorescenční prášek?“

„Pokud já vím, nic takového nepoužili,“ odpověděl jsem podle pravdy. Nebyl jsem si stoprocentně jistý, FBI mi to mohla zatajit.

„Doufejme raději, že ne. I když po tom, jak to vypadalo v Disneylandu, se vám dá sotva věřit. Doslova jste to místo prošpikovali policajty, a to bez ohledu na naši žádost. Dneska se už vážně nedá nikomu věřit.“

Snažil se být vtipný, ale nezajímalo ho, jak zareaguju. Působil na mě dojmem chlapa, co už zažil v životě hodně pádů a teď konečně dostal šanci přijít si na nějaké peníze, i když to byly ty nejšpinavější prachy na světě.

Na pláži byl několik set metrů dlouhý úzký pás udusaného písku na přistání. Cessna hladce dosedla na zem, zabočila směrem do vnitrozemí a odrolovala ke skupině palem, kde se zastavila. Měl jsem dojem, že i tohle si předem promysleli. Nezapomněli na jediný detail. Zatím jim všechno klapalo perfektně. Marně jsem se ohlížel po nějaké bizarní boudě, nebo jiném místě vhodném k setkání. Hned za pláží začínala stěna ze svěží tropické vegetace.

Nikdo se odnikud nevynořil, nevystoupil. Neviděl jsem ani Maggie Rose, ani Sonejiho.

„Je tady to děvče?“ zeptal jsem se.

„Dobrá otázka. Počkáme a uvidíme.“

Vypnul motor, zůstali jsme sedět v tichu a dusném vedru. Pilot mé otázky ignoroval. Měl jsem chuť vyrvat tyč opěradla a pořádně ho s ní přetáhnout. Rozbolela mě až hlava, jak jsem sveřepě zatínal zuby.

Nespouštěl oči z oblohy bez jediného mráčku nad obzorem. V tom vedru se mi začalo špatně dýchat.

Je Maggie Rose tady? Žije ještě vůbec? Krucinál!

Na přední sklo se lepil různý hmyz. Dvakrát kolem nás proletěl pelikán. Jinak to bylo naprosto osamělé místo.

Uvnitř letadla bylo stále větší vedro, téměř se už nedalo vydržet. Připadal jsem si jako zavřený v autě stojícím na sluníčku. Pilotovi to ale vůbec nevadilo, byl zřejmě na podobné podmínky zvyklý.

Z minut se složila celá hodina a pak další. Pot se ze mě přímo lil, umíral jsem žízni. Snažil jsem se na horko nemyslet, ale nešlo to. FBI nás určitě sledovala ze vzduchu. Jak dlouho tady ještě budu trčet?

„Je Maggie Rose tady?“ opakoval jsem několikrát otázku. S uplývající dobou se můj strach o ni prohluboval.

Žádná odpověď. Muž dokonce ani nenaznačil, že mě vůbec slyšel. Jedinkrát se nepodíval na hodinky, ani se nerozhlédl kolem, seděl úplně nehybně. Připadal mi jako v transu.

Prohlížel jsem si upřeně dlouhou tyč opěradla, k níž jsem byl připoutaný. Řekl bych, že to byla jejich první chyba. Tyč byla totiž stará, a když jsem s ní zkusmo zahýbal, viklala se. Mohl bych se pokusit ji vyrvat.

Najednou se letadlo dalo znovu do pohybu a rolovalo zpátky na písčitou ranvej. Za okamžik jsme se vznesli.

Tentokrát jsme ale letěli hodně nízko, nebylo to ani tři sta metrů. Teplota v letadle se díky studenému větříku snížila. Hukot vrtule mě přímo hypnotizoval.

Pomalů se stmívalo. Slunce se sklánělo k západu a mizelo za horizontem před námi. Za daných okolností mě z toho krásného pohledu spíše mrazilo. Pochopil jsem, na co jsme čekali. Na noc. Soneji miluje noční práci.

Po půlhodině letadlo začalo znovu klesat. Dole se mihotaly světelné tečky, vypadalo to na nějaké malé městečko. Blížil se rozhodující okamžik, za chvíli předám výkupné výměnou za Maggie Rose.

„Ani se nenamáhejte s otázkami, stejně vám neodpovím,“ ozval se pilot s očima upřenýma na palubní desku.

„To pro mě není žádná novinka,“ poznamenal jsem. Předstíral jsem, že si chci pohodlněji sednout, a přitom jsem zapáčil. Cítil jsem, jak tyč

trochu povolila. Báł jsem se ale pokračovat. Letištní plocha byla malá jako dlaň, Kousek od nenařené boudy stála další dvě letadla. Pilot nepožádal rádiem o přistání. Srdce se mi zběsile rozbuřilo.

Na zemi nikdo nebyl, ani Gary Soneji, ani Maggie Rose. Alespoň zatím se neobjevili.

U všech čertů, kdo si tady na co hraje?

„Tady se uskuteční výměna?“ Znovu jsem zacloumal opěradlem, tentokrát jsem do toho vložil všechnu sílu.

Pilot se zdvihl ze sedadla, proklouzl mezerou vedle mě. Zamířil k východu a v ruce držel kufřík s deseti miliony.

„Sbohem, detektive Crossi,“ otočil se ke mně. „Musíte mě omluvit, mám naspěch. Radím vám, abyste se ani nenamáhali prohledávat tuhle oblast. Děvče tady není. Pro vaši informaci, právě jsme přistáli v Jižní Karolíně.“

„Kde je Maggie Rose?“ volal jsem za ním, trhal jsem přitom za želízka připevněná k tyči. Za jak dlouho stačí dorazit FBI?

Musel jsem okamžitě něco podniknout. Vstal jsem, tím jsem měl lepší úhel na páčení. Tak dlouho jsem s tyčí zápasil, až se mi ji podařilo napůl vyvrátit. Nevzdával jsem se, najednou se ozvalo podobné prasknutí, jako když vám zubař vytrhne zub, a já jsem byl volný.

Dvěma skoky jsem se přiblížil k otevřeným dveřím. Muž už byl pode mnou na zemi. Skočil jsem na něho. Musel jsem ho zastavit, než přijede FBI. Navíc jsem toužil toho parchanta pěkně zmáčknot, aby na mě přestal dělat ramena.

Sletěl jsem na něho jako jestřáb, co se střemhlav vrhá po myši. Oba jsme s heknutím dopadli na makadam. Kus tyče od opěradla mi visel od želízek a škrábl ho přes tvář, objevila se mu na ní krev. Zalehl jsem ho tělem a tlačil k zemi.

„Kde je Maggie Rose?“ řval jsem jako pominutý.

Vlevo nad tmavým mořem se objevila světlá a rychle se k nám přibližovala. To je určitě FBI. Jejich letadlo s radarem nás dokázalo sledovat, neztratili stopu a teď mi letí na pomoc.

Vtom jsem dostal ránu zezadu do krku. Měl jsem pocit, že to byla olovněná trubka. Zatím jsem ještě neztratil vědomí. Udělal to Soneji?! Druhá rána mířila na temeno hlavy a úplně mě omráčila. Nevím, kdo

mě praštil, ani čím.

Když jsem zase přišel k sobě, malé letiště bylo jasné jako ve dne a všude kolem vládl činorodý ruch. Agenti FBI pobíhali sem a tam, posílení ještě o místní policii. Na scéně nechyběly ani záchranky a požární vozy.

Pilotovi se ale podařilo zmizet i s deseti miliony výkupného. Jednoduše se vypařil. Soneji si to perfektně naplánoval. Podařil se mu další bezchybný tah.

„A co Maggie Rose? Našla se?“ zeptal jsem se doktora s prořídlymi vlasy, který mi ošetřoval rány na hlavě.

„Bohužel ne, pane,“ odpověděl mi, pomalu přitom protáhl samohlásky. „Děvčátko je stále nezvěstné. Nikdo ji tu ani nespátril.“

25. kapitola

Obloha nad Crisfieldem v Marylandu byla zamračená, slonově šedivá. Po celý den jen s krátkými přestávkami pršelo. Osamělé policejní auto se řítilo se zapnutou sirénou po kluzké místní cestě.

Uvnitř seděli Artie Marshall a Chester Dils. Tomu druhému bylo šestadvacet, přesně o dvacet méně než Marshallovi. Jako spousta mladých policistů snil, že jednoho dne z tohoto zapadákovy zmizí. Zatím ale pořád trčel v Crisfieldu, ani ne třítisícovém městečku, kterému s oblibou říkal Twin Peaks II.

Dils přímo fyzicky toužil přestoupit ke státní policii, jenže to by musel složit náročné zkoušky, hlavně z matematiky. Kdyby to ale dokázal, konečně by mohl zdvihnout kotvy, možná by se dostal až do Salisbury nebo Chestertownu.

Anii Dils a už vůbec ne mírný Artie Marshall nebyli připraveni na kolotoč, který kolem nich měl nastat třicátého prosince odpoledne. Dvojice lovců zavolala na jejich stanici na Old Hurley Road, že si všimla ve West Crisfieldu něčeho podezřelého. Narazili cestou ke svému tábořišti na opuštěné auto, modrou minidodávku.

V posledních dnech se cokoli nezvyklého dávalo do spojitosti s velkým washingtonským únosem, i když pozornost rychle opadávala. Nicméně Dils s Marshalllem dostali příkaz, aby telefonát na místě ověřili, protože děti byly odvezeny ze školy právě modrou dodávkou.

Už se stmívalo, když od výjezdu ze silnice číslo 413 zahlédli farmu. Vedla k ní opuštěná, neudržovaná polní cesta.

„Žije na ní někdo, nebo je prázdná?“ zeptal se Dils svého kolegy. Dils řídil, ale na bahnitém terénu nemohl jet rychleji než patnáct mil za hodinu.

„Nikdo. Raději ani nečekej, že tam objevíme nějakou senzaci.“

„To nikdy nemůžeš předem tvrdit. V tom je přece kouzlo naší práce, že nevíš, kde na tebe čeká nějaké senzační odhalení.“ Dils rád používal vzletné výrazy a přidával věcem větší lesk, než měly ve skutečnosti. Jeho velké sny a myšlenky považoval Artie Marshall za projev mladické nevyzrálosti.

Přijeli ke zchátralé stodole, o níž mluvili lovci v telefonu. „Tak to půjdem omrknout,“ rozhodl Marshall. Snažil se načerpat od svého mladého kolegy trochu nadšení.

Dils pružně vyskočil z vozu, zatímco Marshall ho následoval s nepříliš velkou ochotou. Blížili se k omšelé červené stodole, jejíž nízká budova se jako by zabořila dobré dvě stopy do země. Ti dva lovci se do ní schovali před náhlým prudkým lijákem někdy brzy po obědě a potom zavolali na policii.

Uvnitř vládlo tmavé příšeří. Okna byla zakrytá pytlovinou. Marshall rozsvítil baterku.

„Trochu si na to tady posvítíme,“ zamumlal. Najednou zařval: „Ježíši Kriste!“

Uprostřed hliněné podlahy zela velká díra a vedle ní byla zaparkovaná tmavě modrá dodávka.

Chester Dils vytáhl služební revolver. Nečekaně se mu zkrátil dech. Musel se přemáhat, aby se vůbec pohnul z místa a přiblížil se k jámě. Přál si odtud utéct. Nejspíš se přecenil, když si myslel, že mohl služebně postoupit.

„Kdo je tam?“ zeptal se Marshall zvučným, jasným hlasem. „Policie z Crisfieldu. Ukažte se.“

„Hergot, ten Artie není taková bábovka, jak jsem si myslel,“ napadlo Dilse. Přinutilo ho to, aby se konečně odlepil z místa. Blížil se k díře a jen se v duchu modlil, aby se nepotvrdily jeho obavy.

„Posvit' přímo dolů,“ požádal Marshalla. Stáli na okraji jámy. Dils nemohl skoro dýchat, jako kdyby mu někdo sevřel prsa do kleští.

Nohy mu podklesávaly v kolenou.

„Seš připravenej, Artie?“ zeptal se parťáka.

Marshall namířil baterku do tmavé, hluboké díry. Uviděli totéž, co předtím objevili lovci.

Dole leželo něco, co připomínalo rakev. Ta dřevěná bedna byla otevřená a prázdná.

„Co to ksakru je?“ Dils slyšel sám sebe, jak se ptá.

Marshall se hlouběji naklonil nad otvor. Instinktivně se přitom rozhlédl kolem, jestli nemá někoho za zády. Pak se znovu soustředil na černou prohlubeň.

Zahlédl dole nějaký jasně růžový nebo červený předmět.

Marshallovy myšlenky se rozletěly jako splašené. To je teniska... Dobrotivý Bože, patří tomu děvčeti. Tady schovávali Maggie Rose Dunneovou.

„Našli jsme místo, kde drželi obě děti,“ řekl nakonec mladšímu Dilsovi.

A měl pravdu.

Důkazem byla tahle špinavá růžová teniska. Maggie Rose je nosila, aby nebyla nápadná mezi ostatními dětmi ve škole. Působilo to děsivě, protože se zdálo, že ji tady někdo schválně nechal, aby ji mohli objevit.

DRUHÁ ČÁST

Lindberghův syn

26. kapitola

Když byl Gary hodně rozrušený, vracel se do světa zamilovaných příběhů a fantazií z dětství. A v tomhle okamžiku byl rozčilený pořádně, protože jeho mistrovský plán se mu začínal vymykat z rukou. Raději na to ani nechtěl myslet.

Šeptem si opakoval magická slova: *Lindberghův venkovský dům hořel jasně oranžovým světlem. Vypadal jako zámek v plamenech... Jenže teď je zločinem století únos Maggie Rose. Jednoduše to tak je!*

Vysnil si, že jako kluk provedl Lindberghův únos, a vryl si tu fantazii hluboko do paměti.

Tak se zrodil příběh, který si vymyslel jako dvanáctiletý kluk a donekonečna si ho v duchu opakoval, aby se ze všeho nezbláznil. Sen

o zločinu spáchaném pětadvacet let předtím, než se narodil.

Ve sklepe jeho domu ve Wilmingtonu, stát Delaware, byla teď tma jako v pytli, jemu ale nevadila. Zvykl si na ni, a dokonce mu připadala fantastická. Bylo čtvrt na sedm, středa šestého ledna.

Gary nechal své myšlenky volně rozletět. Uměl si představit i ten nejmenší detail ze sídla Lindberghových v Hopewellu. Byl tím proslulým únosem posedlý už hrozně dlouho. Vlastně od té doby, co u nich začala bydlet jeho macecha a její dva zkažení spratci. A od té doby, co ho prvně zavřela za trest do sklepa.

O tom únosu z třicátých let toho věděl víc než kdokoli jiný. Tělíčko malého Lindbergha nakonec našli v mělkém hrobě jen čtyři kilometry od jejich domu v New Jersey. Byl to ale opravdu Lindbergh? Mrtvolka měřila čtyřiaosmdesát centimetrů, zatímco malý Lindbergh byl ve skutečnosti o deset centimetrů menší.

Nikomu se do dneška nepodařilo tenhle případ uspokojivě vyřešit. A stejně tak to dopadne s Maggie Rose a Michaellem Goldbergem. Tu záhadu nikdo nerozluští, na to můžou všichni klidně vzít jed.

Podobně se nikomu nepodaří vypátrat jedinou z jeho dalších vražd. Johna Wayne Gacyho dostali po třiceti vraždách v Chinatownu. Jeffrey Dahmera lapili už po sedmnácti v Milwaukee. On zabil víc lidí než ti dva dohromady, a přesto nikdo nevěděl, kdo je, kde se skrývá a co má za lubem.

Kolem něho byla tma, ale Garymu to nevadilo. „Mně se ve sklepe náhodou líbí,“ řekl jednou své nevlastní matce, aby ji naštvál. Tak nějak bude vypadat vaše mysl, až jednou zemřete. Nemusíte se toho bát, pokud máte tak skvělou fantazii jako on.

Gary přemýšlel o svém připraveném plánu a došel k jednoduchému závěru – pořádné překvapení teprve přijde.

Radil by všem, aby měli oči otevřené.

Nahoře v domě se Missy Murphyová ze všech sil snažila na Garyho nezlobit. Pekla sušenky pro jejich dceru Roni a děti ze sousedství. Opravdu ho chtěla chápat a být mu nápomocná. Rozhodla se dát mu ještě jednu šanci.

Vyhýbala se myšlenkám na Garyho. Při pečení na něho obvykle dokázala zapomenout, jenže tentokrát to nefungovalo. Gary byl velmi

svérázný člověk, dalo by se říct nenapravitelný, ale zároveň byl i roztomilý, milý a chytrý jako nikdo kolem, proto ji hned od začátku zaujal.

Poznali se na večírku univerzity v Delaware. Gary tam přijel z Princetonu. Nikdy v životě nemluvila s nikým tak bystrým, předčil snadno i všechny její učitele.

Právě kvůli těmto vlastnostem si ho ve dvaosmdesátém vzala. Ignorovala přitom rady lidí kolem sebe. Neposlechla svou nejlepší přítelkyni Michelle Loweovou, která věří na tarokové karty, převtělování a podobné nesmysly. Sestavila jim oběma horoskopy. Radila jí, aby zrušila svatbu. Naléhala na ni, aby se Garymu pořádně podívala do očí. Jenže Missy si dál vedla svou, že se za něho provdá. Možná se tehdy opravdu zmýlila, a proto se s Garym stále víc navzájem odcizují. Propast už byla příliš široká, aby nad ní mohla jen tak zavírat oči. Někdy měla pocit, že žije se dvěma různými muži se stejným jménem, z nichž jeden byl skutečný Gary a ten druhý si spřádal své neuvěřitelné myšlenkové hry.

Nejsou daleko od dalšího průšvihů, přemýšlela v duchu. V nejbližších dnech jí oznámí, že ho opět vyhodili z práce. Tahle písnička byla u nich už hodně obehnaná.

Pokaždé to probíhalo stejně. Nejdřív jí tvrdil, že je v nové práci nejchytřejší, což nepochybně byla i pravda. Prozradil jí také, že ho šéf miluje, což byla pravda alespoň na začátku. Potom vyrukoval se slibem, že se už brzy stane obchodním zástupcem pro celou velkou oblast, což nepochybně patřilo do světa jeho pohádek. Nakonec se pokaždé objevily problémy. Gary si stěžoval, že šéf na něho žálí. Byl nespokojený s pracovní dobou, což bylo oprávněné, protože býval pryč celý týden a někdy i přes víkendy. Tím se nebezpečný vlak opět rozjel naplno. Jak by mohla ale tentokrát uvěřit, že když nedokáže zvládnout tuhle práci a s tímhle šéfem, bude někde jinde úspěšnější?

Missy nepochybovala, že se co nejdřív od Garyho doví, že ho opět vyhodili. Jeho dny obchodního cestujícího a zástupce firmy nabízející topná zařízení jsou definitivně spočteny. Ale co bude Gary dělat? Kdo jiný by mohl mít pro něho víc porozumění než jeho současný šéf, její bratr Marty?

Proč je život neustále tak těžký? Proč naivně věří mužům jako

Gary?

Missy přemítala, jestli ho už propustili a jestli jí to řekne dneska večer, až se vrátí z práce. Nechápala, jak je možné, že tak chytrý chlap má přímo neuvěřitelnou smůlu. První slza jí ukápla do těsta a vzápětí se Missy usedavě rozplakala, celé její tělo se otřásalo vzlykotem.

27. kapitola

Nikdy mi nedělalo potíže vysmát se vlastním frustracím plynoucím z práce policisty a psychologa. Jenže tentokrát jsem je nějak nemohl strávit. Soneji nás na Floridě parádně napálil. Neměli jsme Maggie Rose, a dokonce ani netušili, jestli ještě vůbec žije.

Nejdříve mě pět hodin propírala FBI, potom jsem odletěl do Washingtonu a podstoupil totéž u sebe v práci. Jako poslední z řady inkvizitorů provádějících výslech se objevil šéf Pittman. Byla už půlnoc, ale on na naši schůzku přišel vykoupaný a oholený.

„Vypadáte naprosto příšerně,“ řekl mi na uvítanou.

„Už jsem pěkně dlouho nespal, takže dobře vím, jak vypadám. Raději mi povězte něco, co ještě nevím.“

Ještě než jsem tu větu vůbec dokončil, pochopil jsem, že jsem pořádně přestřelil. Obvykle si dávám pozor na jazyk, jenže tentokrát jsem byl utahaný jako pes a taky pěkně dožraný.

Pittman se ke mně na kovové židli tak naklonil, že jsem viděl i jeho zlaté plomby. Ujistil mě, že má pro mě opravdové překvapení. „Jste odvolán z případu, Crossi. Nemíním s vámi diskutovat, jestli je to spravedlivé, nebo ne. Novináři jsou přesvědčeni, že jste to pěkně zvorál, a svalují vinu na nás. FBI nehodlá kvůli nám tahat horký kaštan z ohně. Thomas Dunne řadí jako pominutý a má na to právo. Výkupné je fuč, ale jeho dcera se nenašla.“

„Přece nevěříte takovým pitomostem,“ prohlásil jsem. „Soneji si mě vybral jako kontaktní osobu, ale zatím nikdo neodhalil, jaký k tomu měl důvod. Teď už je pozdě říkat, že jsem s tím možná neměl souhlasit. A jestli někdo něco zvorál při předávání výkupného, tak to byla FBI, a ne já.“

„Co kdybyste mi raději pověděl něco, co skutečně ještě nevím,“ vrátil mi Pittman mou ironickou poznámku. „Jestli vás už nic nenapadá, tak se laskavě vraťte se Samsonem k několikanásobným vraždám v Southeastu. To bylo přece vaše přání od samého začátku. A nebude mi vadit, když nebudete do únosu vůbec strkat nos. To je všechno.“ Šéf domluvil a vypadl. Žádná diskuse o problému se nekonala.

A tak jsme se já a Samson vrátili na svá místa do gheta. Každý měl opět své priority. Vražda šesti černochů se znovu stala důležitou.

28. kapitola

Dva dny potom, co jsem se vrátil z jihu, mě probudil hluk před naším domem v Southeastu.

Ze zdánlivě bezpečného místa, z důlku v mém polštáři, jsem slyšel bzukot hlasů. V hlavě mi znělo: „Bože, to už je zase ráno.“

Otevřel jsem oči a díval se do jiných. Damon a Janelle mě upřeně pozorovali. Zdálo se, že je docela pobavil fakt, že tak tvrdě spím.

„Co se děje? To si pouštíte tak nahlas televizi?“

„Nepouštíme, táto,“ odpověděl Damon.

„Tohle je stokrát lepší než televize, tati,“ ujišťovala mě Janelle.

Nadzdvihl jsem se na lokti. „Tak snad pořádáte hlučnou party pro své kamarády?“

Nehraně zavrtěli hlavou. Damon se nakonec usmál, ale moje malá holčička se nepřestala tvářit vážně a trochu znepokojeně.

„Hmm. Přece jste mi nepřišli říct, že to jsou novináři a televizní reportéři. Je to jen pár hodin, co odtud vypadli.“

Damon stál přede mnou a rukama se držel za hlavu. Dělává to, když je rozrušený nebo nervózní.

„Trefil ses, táto!“

„Ať mi políbí něco,“ zabručel jsem.

„Ať mi políbí něco,“ opakoval Damon po mně. Částečně chápal, o co tady běží. Chystali se k veřejnému lynčování! A to k mému

vlastnímu.

Zatracení čmuchalové. Překulil jsem se na záda a podíval na strop. Potřeboval by už zase vymalovat. Jakmile bydlíte ve vlastním domě, nikdy se nezbavíte podobných starostí.

Naše sedmá velmoc dospěla k závěru, že jsem to já, kdo zpackal výměnu peněz za Maggie Rose. Možná někdo z FBI, nebo Pittman mě nenápadně předhodil lvům. Někdo taky vynesl ven falešnou informaci, že postup akcí v Miami vycházel zásadně z mých psychologických závěrů o Sonejim.

Jeden z časopisů čtených po celé Americe dal do titulku *Policajt z Washingtonu ztratil Maggie Rose!* Thomas Dunne řekl v televizi, že jsem osobně zodpovědný za neúspěch akce, která měla vést k propuštění jeho dcery.

Od toho okamžiku jsem se stal štvancem, kterému novináři nejen zrovna nefandí, ale ani se nenamáhají psát o něm pravdivě.

Pokud bych výměnu výkupného opravdu zvorál, klidně bych kritiku přijal. Jenže jsem to nebyl já, kdo všechno zmrvil. Naopak jsem riskoval vlastní život.

Naléhavě jsem potřeboval vědět, proč si Soneji vybral právě mě. Jakou roli mi přisoudil ve svém plánu? Dokud nezjistím pravdu, nedokážu únos vymazat z hlavy. A vůbec to nesouviselo s tím, jak se mnou jednal šéf, nebo co mi řekl.

„Damone, běž na verandu a řekni reportérům, ať to tady odtroubí. Ať si seberou svých pět švestek a hezky rychle vypadnou. Rozumíš mi?“

„Jasně!“

Zašklebil jsem se na Damona. Pochopil, že se snažím situaci co nejlépe vyřešit, a oplatil mi úsměv. Janelle se nakonec také přidala. Vzala Damona za ruku. Rozhodl jsem se vstát. Vycítili, že se schyluje k AKCI.

Pomalu jsem se odšoural na verandu. Chystal jsem se promluvit ke zpravodajskému bratrstvu.

Nenamáhal jsem se obout, ani si natáhnout košili. Myslel jsem na nesmrtelný Tarzanův způsob komunikace formou neartikulovaného výkřiku.

„To máme ale pěkné zimní ráno, co říkáte všichni vespolek?“ zeptal

jsem se. Stál jsem před nimi ve vyboulených kalhotách z bavlněného kepru. „Má někdo chuť na kafe, nebo sladké loupáky?“

„Detektive Crossi, manželé Dunneovi vám kladou za vinu chyby, ke kterým došlo na Floridě. Thoinas Dunne minulou noc vydal další prohlášení.“ Někdo mi podal ranní vydání, a to úplně zadarmo. Stále jsem fungoval jako obětní beránek týdne.

„Zcela chápu jejich zklamání z výsledků akce,“ odpověděl jsem vyrovnaným hlasem. „Pokud jde o pohárky od kafe, klidně je odhazujte kamkoli, nedělejte si žádné násilí, já to potom uklidím.“

„Takže uznáváte, že jste udělal chybu,“ skočil mi někdo do řeči, „když jste předal výkupné, aniž byste nejdříve uviděl Maggie Rose?“

„Takhle ale otázka nestojí. Neměl jsem příliš na vybranou. Jediná má volba spočívala v tom, jestli půjdu s mužem, který byl poslán jako zprostředkovatel, nebo ne. Račte pochopit, že když máte na ruku želízka a ten druhý je ozbrojen, jste v jisté nevýhodě. Jiná věc je pak to, že ti, co vám mají krýt záda, se zpozdí.“

Měl jsem pocit, že mluvím s hluchými. „Detektive, náš zdroj ale tvrdí, že odevzdat nejdříve výkupné bylo čistě vaším rozhodnutím.“

„Proč jste se utábořili na mém trávníku?“ vyjel jsem na tu bandu pitomců.

„Proč strašíte mou rodinu a rušíte sousedy? Je mi úplně fuk, co o mně napíšete. Laskavě si ale uvědomte, že si nevidíte ani na špičku nosu a že můžete klidně ohrozit život Maggie Rose.“

„Žije Maggie Rose?“ vykřikl někdo.

Otočil jsem se a šel zpátky do domu. Tohle je naučí. Teď už budou chápat, co to znamená respektovat soukromí lidí.

„Hej, Pomazánko, jak se daří?“

Takhle na mě pokřikoval trochu jiný zástup lidí o něco později téhož dne. Muži i ženy stáli ve frontě před kostelem na Dvanácté ulici. Měli hlad, byla jim zima a nikdo z nich neměl na krku pověšený foťák značky Nikon nebo Leica.

„Viděl jsem tě v televizi. Jaký to je, bejt filmová hvězda?“ volal na mě někdo.

„Tak se pochlub.“

Posledních několik let jsme se Samsonem vypomáhali v jídelně pro

bezdomovce u svatého Antonína. Chodili jsme sem dvakrát třikrát týdně. Přivedla mě k tomu vlastně Marie, která jako sociální pracovnice byla v kontaktu s kongregací. Po její smrti jsem sem nepřestal docházet z toho nejsobečtějšího důvodu na světě – dělá mi to jednoduše dobře. Samson má za úkol příchozího u vchodu uvítat a vzít si od něho lístek, který dostane, jakmile se postaví do řady. Funguje taky jako strašák na lidi, co by se chtěli nějak předvádět.

Já zaskakuju ve stejné funkci uvnitř jídelny. Přezdívací mi Buráková pomazánka. Jimmy Moore, který má na starost kuchyni, totiž věří v nutriční zázrak pomazánky z burských oříšků. A tak kromě hlavního jídla, což jsou housky, zelenina, dušené maso nebo ryba, a zákusku, může každý dostat na požádání hrnek téhle pomazánky denně.

„Hej, Pomazánko, máš pro nás dneska nášup?“

Usmívám se na známé smolařské tváře v zástupu. Nos mám okamžitě plný známé směsice pachů – tělesného potu, zkaženého dechu a vyčpělého alkoholu. „Nevíš, co je dneska k jídlu?“

Pravidelní strážníci znali mě i Samsona, věděli, že jsme policajti. Někteří z nich dokonce věděli, že jsem cvokař, co nabízí zájemcům psychoanalytické služby v maringotce za kuchyní. „Pánbůh pomáhá těm, kdo si pomáhají sami. Račte postupovat dále do pekla.“

Jimmy Moore řídil výkonnou a skvělou kuchyni. Tvrdil, že jsme největší vyvařovnou v Eastu a že vydáme v průměru jedenáct set porcí denně. Otevíráme v deset patnáct a oběd končí v půl jedné. To znamená, že když přijdete jen minutu po půl, zůstanete ten den hladový. V programu se na disciplínu klade velký důraz.

Mezi železné zásady patří, že dovnitř nesmí nikdo opilý, nebo zjevně zdrogovaný. Dále se očekává, že se při jídle budete chovat slušně. Máte na něj vyhrazených asi deset minut, protože venku čekají v zimě další hladoví. Ke každému příchozímu se chováme s úctou a respektem. Nikoho se na nic nevyptáváme. Pokud se postavíte do řady, dostanete najíst. Jste oslovován pane, slečno. Většina dobrovolných zaměstnanců projde instruktáží, kde jsou nabádáni k optimistickému chování. Opravdu se kontroluje, jestli se noví dobrovolníci usmívají.

Kolem poledne se venku něco semlelo. Slyšel jsem, jak Samson křičí.

Lidé ve frontě také reptali a hlasitě nadávali. Potom se ozvalo Samsonovo volání o pomoc. „Alexi, pojd' sem!“

Vyběhl jsem před jídelnu a okamžitě mi bylo všechno jasné. Sevřel jsem pěsti tak pevně, že se proměnily ve dva buchary. Ti pisálkové od novin mě znovu vyčmuchali.

Dvojice fotografů si právě dělala záběry fronty na polívku, což se nikomu z pochopitelných důvodů nelíbilo. Tihle lidé si snažili zachovat zbytek úcty k sobě samým a rozhodně nechtěli, aby je někdo veřejně ukazoval, jak čekají na podanou almužnu.

Jimmy Moore je tvrdý, zarputilý Ir, bývalý policajt. Právě on dělal největší rámus.

„Parchanti, zatracení hajzlové!“ slyšel jsem se najednou, jak křičím. „Nikdo vás sem nezval! Vypadněte a nechte tyhle lidi na pokoji. Mají právo se v klidu najíst.“

Fotografové přestali cvakat spouští a jen na mě zírali. Totéž udělali Samson a Jimmy Moore. A většina čekajících. Novináři sice nezmizeli, ale aspoň se stáhli na opačný chodník. Věděl jsem, že tam vydrží, dokud tady neskončím.

My se snažíme lidi nakrmit, napadlo mě při pohledu na tu novinářskou smečku, Komu jsou ale prospěšní oni? Slouží jedině tak nejbohatším obchodním konsorciím a rodinám.

Kolem nás narůstalo podrážděné bručení. „Lidi mají hlad a je jim zima. Dejte nám jíst. Máme na to právo,“ vykřikl někdo v řadě.

Vrátil jsem se zpátky na své místo. Pokračovali jsme ve vydávání obědů a já byl zase Buráková pomazánka.

29. kapitola

Ve Wilmingtonu Gary Murphy odhazoval metr dvacet čerstvě napadaného sněhu. Bylo šestého ledna, středa. Myslel na únos. Snažil se ovládat. Myslel na tu malou bohatou čubku Maggie Rose, když před jeho domkem v koloniálním stylu na Central Avenue zastavil nablýskaný modrý cadillac. Gary vydechl s párou od úst i zaklení.

Jeho šestiletá dcerka Roni, která si dělala sněhové koule a rovnala je

na zledovatělé svrchní vrstvě, vypískla, když uviděla, že z auta vystupuje její strýček Marty.

„Lidičky, povězte mi, kdo je ta princeznička?“ křičel Marty už z dálky. „Kdo je ta filmová hvězda? Je to snad naše Roni? Ovšemže, kdo by to jiný mohl být!“

„Strýčku Marty, strýčku Marty!“ rozeběhla se Roni k němu.

Pokaždé, když Gary uviděl Marty Kasajiana, vybavil se mu ten připitomělý film *Strýček Buck*, v němž John Candy v roli neoblíbeného a nevídaného příbuzného dohání svými neustálými návštěvami k šílenství jednu středoamerickou rodinku. Pokaždé měl zároveň pocit, že ho někdo šlehl bičem. Strýček Marty byl totiž bohatý, úspěšný a ještě ukřičenější než John Candy. Gary nesnášel manželčina velkého bratra kvůli všem jeho vlastnostem, ale nejvíc proto, že Marty byl jeho šéf.

Missy nepochybně slyšela rozruch, který Marty vyvolal, ten se ostatně nedal přehlédnout. Vyšla ze zadních dveří od kuchyně, v jedné ruce ještě držela utěrku na nádobí.

„Podívejme se, kdo to k nám přijel!“ vypískla Missy. Společně s malou Roni připomínaly Garymu dvě kvikající prasátka.

A to se mám snad posrat?! toužil Gary zařvat. Přemohl se však, doma nikdy nedával najevo své skutečné pocity. Představil si, že by Martyho utloukl k smrti lopatou na sníh, a to přímo tady před očima Missy a Roni. Konečně by viděly, kdo je pánem v domě.

„Má božská paní!“ pokračoval Marty ve své zběsilé tirádě. Konečně si všiml Garyho. „Nazdar, kamaráde, jak se vede? Máš ty lístky na finále v ragby?“

„To víš, že jo, Marty.“

Gary Murphy odhodil lopatu do nízké závěje. Ploužil se k místu, kde stála jeho rodina se strýčkem Martym.

Všichni společně vešli do domu. Missy jim přinesla drahý vaječný koňak a čerstvý jablečný koláč s rozinkami a nakrájenými kousky čedaru po straně. Marty dostal největší porci. Je to přece chlap, nebo snad ne?

Marty podal Missy obálku. Vypomáhal finančně své sestře a chtěl, aby to Gary viděl. Skutečně uměl přisypat sůl do rány.

„Roni, srdíčko, maminka, strýček Marty a tatínek si musejí chvilku

promluvit o samotě,“ řekl Marty, jakmile dojedl koláč. „Tak se mi zdá, že jsem pro tebe něco zapomněl v autě. Co kdyby ses tam šla podívat? Nejspíš to na tebe čeká na zadním sedadle.“

„Vezmi si ale kabát, zlatíčko,“ řekla Missy dcerce, „ať se nenastydneš.“

Roni radostně zavýskla a pověsila se strýčkovi na krk, aby ho objala. Za okamžik už byla venku z domu.

„Co je to za dárek, Marty?“ zeptala se ho Missy spiklenecky. „Moc ji rozmazluješ.“

Marty pokrčil rameny, jako by mu to bylo jedno. Se všemi ostatními lidmi jednala Missy naprosto přirozeně. Připomínala Garymu jeho vlastní matku, dokonce se jí i podobala. V přítomnosti Martyho se však proměnila ve svou vlastní karikaturu. Dokonce začala napodobovat bratrovu nesnesitelnou intonaci a způsob vyjadřování.

„Poslouchejte, děti.“ Marty se naklonil k nim oběma. „Máme tady jeden úplně malý problémeček, ale určitě ho vyřešíme, protože jsme na něj přišli včas. Jen nesmíme jeho řešení odkládat.“

Missy se okamžitě nastražila. „Co se děje, Marty? O jakém problému to mluvíš?“

Marty Kasajian se zatvářil znepokojeně a rozpačitě. Gary u něho tenhle ksicht viděl už nejméně tisíckrát. Používal ho v případech, když musel upozornit zákazníka, že mešká se splátkami, nebo když musel někoho propustit.

„Gary?“ Marty se na něho podíval pohledem prosícím o pomoc. „Nechtěl bys k tomu něco říct?“

Gary pokrčil rameny. Jako kdyby to sám nevěděl nejlíp. Trhni si nohou, ty blbečku, říkal si v duchu. Tohle si budeš muset vylízat sám.

Gary cítil, jak se mu někde kolem žaludku probouzí úsměv a stoupá vzhůru. Nechtěl ho dát najevo, ale přesto se mu objevil na rtech. Byl to příjemný okamžik. Nechat se přistihnout v sobě skrývalo velmi rafinovanou odměnu.

„Promiň, ale vážně nechápu, co je ti tady k smíchu,“ zavrtěl Marty hlavou.

„Ani já ne,“ odpověděl Gary zvláštním hlasem. Byl najednou posazený hodně vysoko a zněl chlapecky, jako kdyby mu ani nepatřil.

Missy se na něho zkoumavě podívala. „Co to má znamenat? Nechtěli byste mi to vy dva vysvětlit?“

Gary jí oplatil pohled. Dostal na ni opravdový vztek. Představovala součást pasti a věděla o tom.

„Za tohle čtvrtletí jsem hrozně málo prodal,“ řekl Gary nakonec a pokrčil rameny. „Je to tak, Marty?“

Ten se mračil a pozoroval špičky svých nových bot. „To je, Gary, řečeno hodně mírně, protože ve skutečnosti jsi neprodal jediný kus. Mnohem horší ale je skutečnost, že sis vybral na zálohách tři tisíce tři sta dolarů. Jsi opravdu v neuvěřitelném mínusu. Nechci to příliš rozebírat, aby mě později nemrzelo, co jsem řekl. Skutečně ale nevím, jak vyřešit vzniklou situaci. Je to pro mě hrozně těžké. Uvádí mě to do rozpaků. Missy, je mi to opravdu moc líto.“

Missy si zakryla oběma rukama tvář a rozplakala se. Nejdříve pláč dusila v sobě, aby si nikdo ničeho nevšiml, ale postupně zněl její vzlykot stále hlasitěji. V očích jejího bratra se objevily slzy.

„Právě tohle jsem nechtěl. Odpusť mi to.“ Marty ji objal a snažil se ji utiшит.

„Už jsem v pořádku.“ Missy se od bratra odtáhla, Podívala se přes stůl, u kterého snídali, na Garyho. Její oči jako by se zúžily a ztmavly.

„Kde jsi se toulal celé ty měsíce, Gary? A co jsi vlastně dělal? Bože, někdy mám pocit, že jsi úplně cizí člověk. Tak řekni konečně něco, ať se necítím tak mizerně.“

Gary si pečlivě zvážil svou odpověď. „Missy, hrozně moc tě miluju. Ty a Roni znamená pro mě víc než vlastní život.“

Byla to lež, ale Gary věděl, že mistrovsky vystihl očekávání a dokonale zahrál odpověď.

Ve skutečnosti měl chuť se jim vysmát do přiblblých ksichtů. A ze všeho nejvíc toužil je zabít. Bože, to by byla nádhra. Série tří vražd v jedné domácnosti ve Wilmingtonu. Neměl by takovou krásnou příležitost promarnit.

Vtom přiběhla z venku Roni. V malé ruce svírala videokazetu s novým filmem a usmívala se jako všichni ti tupci na plakátech šťastné Ameriky.

„Podívej se, co mi přivezl strýček Marty.“

Gary si sevřel hlavu do dlaní. Bezmocně se snažil přehlušit výkřik

uvnitř sebe. *Já chci být někdo!*

30. kapitola

Život v Southeastu se vrátil do svých kolejí. Já a Samson jsme si lámali hlavy nad vraždami dvou černošských rodin. Ani nás nepřekvapovalo, že jsme se nemohli hnout z místa. Vysvětlení bylo prosté – nikoho to nezajímalo.

V neděli desátého ledna jsem dospěl k rozhodnutí, že je načase si dopřát den volna, protože od chvíle, kdy došlo k únosu, jsem odpočinek zrušil.

Zahájil jsem ho tím, že jsem se trochu litoval a povaloval v posteli až do deseti hodin. Po včerejší pitce se Samsonem mě bolela hlava a napadaly mě jen samé pitomosti.

Hrozně moc mi chyběla Marie. Pořád jsem ještě nedokázal zapomenout, jaké to bylo fantastické, když jsme v neděli tolik nespíchlali z postele. Kromě toho mě žralo, jak si ze mě na Floridě někdo udělal obětího beránka. A nejvíc ze všeho mě štvalo, že jsme nedokázali pomoci Maggie Rose. Hned na začátku případu jsem objevil paralelu mezi Maggie a vlastní dcerou. Pokaždé, když jsem si na ni vzpomněl, teď už nejspíš mrtvou, se mi sevřel žaludek. Takové přemety člověku příliš neprospívají, hlavně když má po tahu žaludek jako na vodě. Dupal jsem nad možností, že bych celý den z postele vůbec nevylezl. Mám na to přece právo. Neměl jsem náladu poslouchat poznámky své drahé babičky, kde jsem byl včera. Dokonce jsem netoužil vidět ani vlastní děti.

Znovu jsem si vzpomněl na Marii. Kdysi strašně dávno, v úplně jiné době, jsme trávili neděle společně s dětmi. Někdy jsme se povalovali v posteli až do oběda, potom jsme se nastrojili a zamířili ven, kde jsme utratili spoustu peněz za snídani spojenou s obědem. Bylo jen málo věcí, které jsme s Marií nedělali společně. Každý večer jsem se co nejdříve vracel z práce, stejně jako ona. Oba jsme netoužili po ničem jiném než být zase spolu. Pomohla mi přenést se přes mou neslavnou praxi soukromého psychologa. Jedině ona se zasloužila o

to, že jsem po dvou letech nezřízených nočních tahů se Samsonem a jemu podobnými svobodnými kumpány znovu přišel k rozumu. A za to jsem si jí nesmírně vážil. Mohlo nám to už vydržet napořád, ale taky jsme mohli být dneska rozvedení. Kdo ví, už nemáme šanci to zjistit.

Jednou večer se dlouho nevracela z práce. Pak mi zavolali z nemocnice a já jsem se tam hnál jako šílený. Věděl jsem jen, že byla postřelená a je na tom moc špatně.

Přijel jsem do nemocnice něco po osmé. Známary pochůzkář mě nejdříve požádal, abych si sedl, a potom mi řekl, že Marie zemřela ještě během převozu. Dostala se do náhodné přestřelky na ulici. Policie netušila, kdo a proč vůbec střílel. Neměli jsme ani čas si říct sbohem, připravit se, přišlo to bez jediného varování.

Bolest uvnitř mého těla se podobala železnému sloupu, který mi prorůstal z hrudníku až do hlavy. Myslel jsem na Marii celé dny a noci. Po třech letech jsem pomalu začal zapomínat, přesněji řečeno jsem se to učil.

Ležel jsem v posteli v mírumilovném a rezignovaném rozpoložení, když do ložnice vletěl Damon, jako kdyby mu hořelo za patami.

„Táto, slyšíš? Nespíš?“

„Co se děje? Vyvádíš, jako kdyby u nás na zahradě přistáli Mart'ani.“

„Někdo tě chce vidět, táto,“ oznámil mi Damon a rozrušením sotva popadal dech.

„Kdo je to? Další novináři? V tom případě...“

„Říká, že se jmenuje Jezzie. Je to opravdická dáma, tati.“

Myslím, že jsem se prudce posadil. Pohled na svět se mi ale z téhle pozice pranic nelíbil, takže jsem si zase honem lehl. „Vyříd' jí, že hned přijdu dolů. Neopovažuj se jí ale prozradit, že jsem ještě ležel. Řekni jen, že tam budu za okamžik.“ Damon odklusal a já jsem začal přemýšlet, jak hodlám dostát právě složenému slibu.

Janelle, Damon a Jezzie Flanaganová stáli ještě v hale, když jsem sešel dolů. Janelle se tvářila trochu nejistě v přítomnosti hosta, ale přesto udělala obrovský pokrok. Byly doby, kdy se všech cizích lidí hrozně styděla. Vedli jsme proto obě děti k tomu, aby ve dne, když jsme byli s babičkou doma, chodily otevírat dveře.

Zřejmě se jedná o něco velmi důležitého, když Jezzie Flanaganová přijela až ke mně domů. Věděl jsem, že polovina FBI pátrá po pilotovi, který zmizel s výkupným. Zatím ale na nic nepřišli, všechno, co jsem věděl o případu, jsem si dal dohromady sám.

Jezzie měla na sobě volné černé kalhoty, jednoduchou bílou halenku a odřený tenisový. Vzpomněl jsem si, jak vypadala v Miami normálně. Málem jsem zapomněl, že je veledůležitou osobou v hierarchii tajné služby.

„Stalo se něco?“ zeptal jsem se a přitom mrknul. V hlavě mi okamžitě vystřelila bolest a proletěla tváří. Můj vlastní hlas mi připomínal skřehotající vránu.

„Ne, Alexi. O Maggie Rose zatím nevíme nic nového, jen se objevilo několik dalších planých poplachů.“

Myslela tím oznámení svědků, co stoprocentně viděli Maggie Rose nebo Sonejiho. Zatím byli údajně spatřeni na prázdném pozemku několik ulic od Washingtonovy školy, dále v Kalifornii, na dětském oddělení jedné newyorské nemocnice, v Jižní Africe a dokonce v Arizoně, kde přistávaly kosmické sondy. Denně přicházely nové zprávy očitých svědků, protože v tak velké zemi pobíhá na svobodu příliš mnoho cvoků.

„Omlouvám se za svůj vpád,“ usmála se Jezzie. „Chtěla jsem vám jen říct, že mi vadí, co se kolem vás děje, Alexi. Všechny ty historky jsou naprostá blbost, není v nich ani zrníčko pravdy. Musela jsem vám to říct, proto jsem přišla.“

„Díky,“ odpověděl jsem. Právě mě potkala jediná příjemná věc za celý týden, byl jsem z toho nějak naměkko.

„Na Floridě jste udělal maximum a netvrdím to jen proto, abyste se cítil lépe.“

Pokusil jsem se zaostřit pohled, ale pořád jsem věci viděl rozmazaně. „Jako skvělý bych svůj postup určitě nenazval, ale na druhé straně si nemyslím, že si zasloužím, aby mě vláčeli novinami hned na titulní stránce.“

„To jistě ne. Někdo na vás musel poštvat novináře a všechno na vás hodil. Není to fér.“

„To je ale podraz,“ vyhrknul Damon. „Mám pravdu, táto?“

„Tohle je Jezzie,“ seznámil jsem ji s dětmi. „Občas spolu děláme

v práci.“ Pomalu si na ni už zvykly, ale pořád byly ještě trochu rozpačité. Janelle se dokonce schovávala za bratra. Damon si zastrčil obě ruce hluboko do zadních kapes. V tomhle ohledu jen napodoboval svého otce.

Jezzie si sedla k dětem na bobek. Potřásla si rukou nejdříve s Damonem, pak i s Janelle. Instinktivně vycítila, jak má s nimi jednat.

„Tvůj táta je nejlepší policajt, jakého jsem kdy poznala,“ řekla Damonovi.

„To já vím,“ přijal poklonu přímo noblesně.

„Já jsem Janelle.“ Jannie mě překvapila, že sama řekla Jezzie své jméno.

Viděl jsem na ní, jak si hrozně přeje, aby ji Jezzie objala. Žádný tvor na světě tolik nemiluje objímání jako naše Janelle.

Jezzie to pochopila. Natáhla se k ní a sevřela ji do náruče. Bylo moc příjemné se na ně dívat. Damon se k nim okamžitě přidal. Měl jsem pocit, jako by se jejich nejlepší kamarád po dlouhých letech zase vrátil k nám.

Za chvíli se Jezzie znovu narovnala. V tom okamžiku mi blesklo hlavou, že je vážně hrozně laskavá a mezi lidmi, které jsem poznal během pátrání, je velkou výjimkou. Její návštěva dokazovala, že umí být pozorná, ale i nebojácná. Southeast není zrovna nejlepší místo pro bělošku, i když je nejspíš ozbrojená.

„Díky za pár objetí.“ Mrkla na mě. „Mimochodem mám nějakou práci kousek odsud, už to s ní zase přeháním.“

„Nedala byste si trochu kafe?“ zeptal jsem se. Napadlo mě, že to by můj žaludek snad snesl. Určitě nějaké v kuchyni máme a nebude ještě vyčichlé. Přimhouřenýma očima si mě prohlédla a znovu se usmála.

„Dvě roztomilé děti a k tomu krásné nedělní dopoledne, které trávíte společně. Vy vůbec nejste takový drsňák, za jakého se vydáváte.“

„To jste na omylu. Já jsem náhodou tvrdý chlap, co se dneska ráno vrátil domů.“

„Tak fajn, Alexi,“ obdařila mě dalším zářivým úsměvem. „Hlavně se nenechte otrávit těmi žvásty v novinách. Stejně jim nikdo nevěří. Už musím jít a o to kafe se přihlásím příště.“

Jezzie Flanaganová otevřela venkovní dveře. Ještě než je za sebou

zavřela, zamávala oběma dětem na rozloučenou.

„Nashle, velký náčelníku,“ řekla s rošťáckým výrazem ve tváři.

31. kapitola

Když Jezzie skončila práci v Southeastu, zamířila na farmu v Marylandu, kde Gary Soneji ukrýval pod zemí obě děti. Byla tu už předtím dvakrát, ale pořád na ni musela myslet. Byla jí přímo posedlá. Napadlo ji, že nikomu jinému na světě tolik nezáleží na tom, aby Sonejiho dopadli.

Jezzie přejela nevšimavě kolem tabule zakazující vstup na místo, kde došlo ke zločinu. Pokračovala rychle po prašné vyježděné cestě ke skupince zchátralých budov. Pamatovala si tady každý detail. Farmu, přístavek pro stroje a hlavně stodolu, kde držel obě děti.

Proč si Soneji vybral právě tohle místo, ptala se v duchu. A co jí to mohlo o něm prozradit.

Jezzie Flanaganovou ode dne, kdy nastoupila k tajné službě, obklopovala pověst výjimečně schopné pracovnice. Přišla sem po absolvování právnické fakulty ve Virginii, kterou skončila s vyznamenáním. Z toho důvodu se jí na ministerstvu financí snažili přeorientovat na FBI, kde téměř polovina agentů byli právníci. Jezzie si ale všechno důkladně promyslela a zůstala u tajné služby, kde mohla výhodněji prodat svůj právnický titul. Od samého začátku pracovala osmdesát, sto hodin týdně. Rychle postupovala vzhůru, protože byla chytřejší a tvrdší než muži, se kterými pracovala, nebo pro které pracovala. A také se drala ctižádostivěji dopředu. Věděla ale moc dobře, že stačí udělat jednu velkou chybu a bude mít po kariéře. Zbývalo jí jediné. Musí najít Sonejiho, aby dokázala, že je opravdu nejlepší.

Chodila po farmě, dokud se nezešeřilo. Pak si rozsvítila baterku a znovu ji celou prohledávala. Horečnatě si psala poznámky, snažila se najít chybějící spojení. Možná to nějak souvisí se starým Lindberghovým případem z třicátých let, který má přezdívku únos století.

Proč právě Lindberghův syn?

Lindberghovi také bydleli na venkově, v Hopewellu ve státě New Jersey.

Malého Claarlese Lindbergha našli zakopaného nedaleko od místa únosu.

Bruno Hauptmann, jeho únosce, poházel z New Yorku. Mohl by tenhle únosce z Washingtonu být jeho vzdálený příbuzný? Nebo nežil někde blízko Hopewellu? Třeba v Princetonu? Jak je možné, že pořád ještě neobjevili jedinou zprávu o Sonejim?

Jezzie seděla ještě nějakou chvíli v autě. Nastartovala motor, pustila si topení a ponořila se do svých myšlenek.

Kam se ztratil Gary Soneji? Jak mohl jen tak zmizet? To přece dneska není možné. Nikdo není tak geniální.

Potom si vzpomněla na Maggie Rose a Michaela Goldberga a začaly se jí řinout slzy po tváři. Usedavě vzlykala. Tohle byl ten pravý důvod, proč sem přijela, potřebovala se vybrečet.

32. kapitola

Kolem Maggie Rose byla naprostá tma.

Nevěděla, jak dlouho to už trvá. Určitě ale strašně dlouho. Nepamatovala si, kdy naposledy jedla, někoho viděla, nebo s někým mluvila, kromě hlasů v její hlavě.

Přála si, aby konečně někdo přišel. Celé hodiny myslela jen na to jediné. Dokonce si přála, aby se vrátila ta vřeštící stařena, která jí nahnala takový strach. Přemýšlela, za co ji trestají, Opravdu udělala něco tak špatného, aby s ní takhle zacházeli? Začala si dokonce myslet, že musela provést něco strašného, když následoval takový trest.

Nedokázala už dál brečet, ani kdyby chtěla.

Většinu doby byla přesvědčená, že je mrtvá. Téměř nic necítila. Pak se najednou začala nemilosrdně štípat a kousat. Dokonce si prokousla prst, takže jí začala téct krev. Slízla teplé krůpěje, pocítila přitom najednou děs i vzrušení. Doba ve tmě se jí zdála nekonečná. Měla

pocit, že je zavřená v jakési miniaturní skříni.

Náhle se venku ozvaly hlasy. Nerozuměla slovům, ale někdo tam určitě mluvil. Je to ta stařena? Určitě. Maggie Rose na ni chtěla zavolat, ale bála se jí. Její strašlivý jekot, výhrůžky a rozskřípaný hlas předčily všechny horory, které kdy viděla a které její maminka nesnášela.

Hlasy se odmlčely, neslyšela je, ani když přitiskla ucho ke stěně. Maggie Rose dostala strach, že už tu navždycky zůstane sama.

Chtělo se jí plakat, ale neuronila jedinou slzu.

Najednou se rozječela. Vtom se otevřely dveře a ji oslepilo vytoužené světlo.

33. kapitola

Večer jedenáctého ledna se Gary Murphy nacházel v útulném bezpečí svého sklepa. Nikdo nevěděl, že je tady, ale pokud by všetečná Missy náhodou otevřela dveře do sklepa, jednoduše by rozsvítil lampu na pracovním stole. Všechno měl důkladně promyšlené.

Pociťoval stále silnější nutkání zabít Missy a Roni, nakonec se ale rozhodl, že ještě počká. Ten nápad zavraždit vlastní rodinu se mu však moc zamlouval, skrýval v sobě jistý nádech domáckosti. Nebyl sice příliš originální, ale konečný efekt by mohl být skvělý. Murphy si představil, jak se na tuhle poklidnou předměstskou komunitu snáší mrazivý chlad. Všechny rodiny se najednou utíkají k té nejironičtější věci – zamykají se společně uvnitř, ukrývají se za svými dveřmi.

Kolem půlnoci si uvědomil, že žena s dcerkou na něho nečekaly a šly si lehnout. Nenamáhaly se ani zavolat na něho dolů. Nestaraly se o něho. Uvnitř hlavy se mu začal rozléhat hrozný řev. Musel spolykat asi půltucet prášků, aby ho na chvíli zahnal.

Co kdyby podpálil jejich dokonalý malý dům na Central Avenue? Pohled na hořící domy uklidňuje duši, přináší úlevu. Už si to vyzkoušel a nepochybně to zkusí znovu. Bože, ta hlava se mu bolestí snad rozskočí, měl pocit, jako kdyby mu do ní někdo bušil perlíkem. Má to považovat za signál, že s ním není něco v pořádku? Že se

tentokrát zblázní?

Pokoušel se myslet na Charlese Lindbergha. Nefungovalo to. Znovu se vrátil na farmu v Hopewellu. Zase nic. Tahle úniková cesta pomalu zastarávala. Konečně se stal slavným, zná ho každý na světě, protože sdělovací prostředky ho hýčkají jako hvězdu.

Když vyšel ze sklepa svého domu ve Wilmingtonu, bylo něco po půl šesté ráno. Cestou k autu si připadal jako zvíře, co se náhle ocitlo na svobodě.

Vracel se do Washingtonu. Čekala tam na něho spousta práce. Nemohl přece dopustit, aby se jeho publikum cítilo zklamané.

Přichystal si pro něj hotovou lahůdku. Ať si nikdo nemyslí, že on někoho nechá v klidu dřímat!

Kolem jedenácté hodiny téhož dne Gary Murphy lehce zazvonil u dveří udržovaného cihlového domu nedaleko Capitolu. Uvnitř se ozvalo melodické zacinkání.

V zádech pociťoval příjemné mrazení, protože riskoval návrat do Washingtonu. Bylo to mnohem lepší než se skrývat. Znovu ožil, mohl dýchat, měl dostatek prostoru.

Vivian Kimová otevřela dveře, ale nechala je zajištěné na řetízek. Škvírou zahlédla známou uniformu zaměstnanců městských elektráren.

Moc hezká mladá dáma, Gary si na ni pamatoval ze školy. Dlouhé černé copy. Rozkošně zvednutý nosík. Se světlými vlasy, bez knírku a s pohublými tvářemi ho nepoznala.

„Co si přejete?“ zeptala se muže na prahu. Zevnitř bytu se ozývala džezová muzika.

„Na to bych se měl spíš zeptat já vás,“ usmál se mile. „Někdo od vás si stěžoval na špatné vyúčtování elektřiny.“

Vivian Kimová se zamračila a zavrtěla hlavou. Na koženém provázku kolem krku měla pověšenou miniaturní mapu Koreje. „To musí být omyl.“

„Opravdu k nám někdo volal, slečno;“

„Já jsem to ale nebyla. Možná to udělal můj přítel. V každém případě budete muset přijít někdy jindy.“

Gary pokrčil rameny. Hra se skvěle rozvíjela, ani se mu nechtělo ji

ukončit. „Samozřejmě nás můžete znovu zavolat, ale jedná se přece o předražení, které musíte platit vy.“

„Tak dobře, pojd'te dál.“

Vivian Kimová pomalu vyvlékla řetízek a otevřela dveře. Gary vešel dovnitř. Zpod pracovní bundy vytáhl dlouhý lovecký nůž. Namířil ho na učitelčinu tvář. „Nesnažte se křičet, Vivian.“

„Odkud znáte mé jméno? Kdo jste?“

„Uklidněte se, Vivian. Nemáte se čeho bát.“

„Co chcete?“ Učitelka se začala chvět.

Gary nespíchal s odpovědí, bavilo ho pozorovat, jak je vyděšená jako králík. „Mám pocit, že je načase poslat nový vzkaz televizi. Zasloužím si, abych byl slavný. Chci se stát mužem, kterého se bojí celá Amerika, proto pracuju přímo v hlavním městě. Já jsem Gary. Nepamatujete se na mě, Vivian?“

34. kapitola

Pádili jsme se Samsonem ulicí uprostřed Capitolu. Slyšel jsem, jak mi při běhu hvízdá v nose. Ruce a nohy jsem měl jako vykloubené.

Policejní výjezdové vozy spolu se záchrankami naprosto zablokovaly cestu. Museli jsme zaparkovat za nimi a poslední dva bloky urazit pěkně po svých. CNN už dorazila na místo, nechyběly ani další televizní společnosti. Všude ječely sirény.

Před sebou jsem uviděl smečku reportérů. Snažili jsme se kolem nich proletět, ale už nás stačili upozorovat.

„Detektive Crossi, slyšíte? Doktore Crossi?“ spustili a pokoušeli se nás zastavit.

„No comment,“ odbyl jsem je. „Nic vám neřekneme, uhněte nám z cesty.“

Uvnitř bytu Vivian Kimové jsme se Samsonem narazili na skrumáž známých tváří lidí z laborek, soudních doktorů a zástupců márnice.

„Bože, za co mě trestáš,“ prohlásil Samson. „Celý svět je jedna velká žumpa. Na tohle už nemám žaludek.“

„Budu ti útěchou, bratře,“ zamumlal jsem.

Samson mě chytil za ruku a nepouštěl se. To mi prozradilo, že vážně nekecá. Vešli jsme do první ložnice vpravo od haly. Snažil jsem se zůstat uvnitř klidný. Nešlo to.

Ložnice Vivian Kimové byla krásně zařízená. Většinu místa na stěnách zakrývaly vkusné černobílé rodinné fotografie a umělecké plakáty. Všiml jsem si i starodávných houslí. Odmítal jsem se dovědět důvod, kvůli kterému mě zavolali. Nakonec mi ale nic jiného nezbylo.

Ze žaludku Vivian Kimové trčel dlouhý lovecký nůž, kterým byla přibitá k posteli. Oba prsy měla odřízlé a chloupky v rozkroku oholené. Oči měla obrácené v sloup, jako kdyby v posledním okamžiku uviděla nějaký přízrak.

Nedokázal jsem se dívat na učitelčino zohavené tělo. Pohledem jsem klouzal po ložnici. Vtom jsem si všiml barevné skvrny na podlaze. Zhluboka jsem se nadechl. O tomhle se nikdo v hlášení nezmnínil. Všem unikla ta nejdůležitější stopa. Naštěstí ji ale nikdo neodstranil.

„Podívej se na tohle,“ ukázal jsem rukou, abych Samsona správně navedl. V ložnici Vivian Kimové ležela na podlaze druhá teniska Maggie Rose. Vrah nám tu po sobě zanechal v jazyce patologů „umělecký vzkaz“. Sotva se mohl podepsat čitelněji. Roztřesenou rukou jsem se natáhl pro dívčinu botu. Považoval jsem to za projev čirého sadistického humoru. Růžová teniska v šokujícím kontrastu s krvavou scénou.

Gary Soneji byl v téhle ložnici. Soneji byl také onen zabiják ze Southeastu a znovu se vrátil do města.

35. kapitola

Gary Soneji byl opravdu ve Washingtonu. Poslal nový pozdrav svým fanouškům, i když tentokrát se přece jen něco změnilo. Nechal nám na místě návnadu. Od šéfa jsme dostali požehnání, že smíme znovu pracovat na únosu, pokud to souvisí s vyšetřovanými vraždami. A to jsem mu klidně mohl dát písemně.

„Dneska máme volno, tak bychom si ho měli pořádně užít,“

prohlásil Samson, když jsme procházeli ulicemi Southeastu. Bylo třináctého ledna a pořádná zima. Spousta lidí se hřála venku u zapálených odpadkových košů, které stály téměř na každém rohu. Jeden z našich černých bratří si nechal vzadu na hlavě vystříhat do vlasů oznámení, že decentně kašle na U2. Mluvil mi v tom z duše.

„Starosta Monroe mlčí jako ryba, nevolá, nepíše,“ řekl jsem Samsonovi a díval se, jak se mi dech v mrazivém vzduchu sráží u úst v kotouč páry.

„Co se divíš, přece máme dělbu práce,“ poučoval mě Samson, jeho slova odnášel vítr. „Jakmile chytíme Sonejiho, zase se vynoří. Kdo jiný by mohl převzít zaslouženou poklonu?“

Kráčeli jsme dál ulicí a královsky si užívali. Samson se pustil do rapování. Tentokrát mu padla za oběť píseň o šťastném zakotvení v přístavu lásky. Donekonečna opakoval „Seš láska má, tak co chceš víc, teď rozbál to a dej si říct.“ Musí se mu nechat, že umí věci domýšlet.

Pročesávali jsme oblast, kde bydlela Vivian Kimová, což bylo na okraji Southeastu. Vyptávat se sousedů, to dokáže otupit i nadšené zelenáče. „Viděli jste včera někoho nebo něco neobvyklého?“ vyptávali jsme se každého natolik prostoduchého, že nám na zazvonění otevřel. „Nevšimli jste si někoho cizího, něčeho, co vám uvízlo v paměti? Nebojte se nám o tom říct, může to být hrozně důležité.“

Jako obvykle nikdo nic neviděl. Prostě ani ťuk. Kromě toho zrovna neskákali radostí nad naší návštěvou, což se ještě zlepšilo, když jsme se znovu přesunuli do Southeastu.

Navíc byly jen tři stupně nad nulou a foukal vítr ostrý jako nůž. Pršel déšť se sněhem. Vozovky i chodníky byly pokryté sněhovou kaší. Dvakrát jsme se přidali k bezdomovcům, co se hřáli u ohně.

„Vám policajtům by umrzla prdel i v létě,“ přivítal nás jeden z našich nových kámošů. Oba jsme se se Samsonem zasmáli.

Bylo něco kolem šesté, když jsme se utahaní jako koně doplazili zpátky k autu. Tenhle den můžeme klidně odepsat, nezjistili jsme vůbec nic. Gary Soneji se opět vypařil jako pára nad hrcem. Připadal jsem si, jako kdyby mě režisér obsadil do nějakého hororu.

„Nemáš chuť projít ještě pár bloků?“ zeptal jsem se Samsona. Měl

jsem tak akorát náladu sebrat se a odjet do Atlantic City, ze zoufalství bych mohl zkusit hrací automaty. Se Sonejim to vycházelo nastejno. Ten parchant nás možná právě teď pozoruje. Co když je neviditelný?

Samson zavrtěl hlavou. „Brouku, ani kdybys mě prosil. Padám už žízni.“

Otřel si rozmoklý sních ze slunečních brýlí a znovu si je nasadil. Mívám až mrazení z toho, jak znám každý jeho pohyb. Nosí sluneční brýle od dvanácti let a nesundá je za žádného počasí, klidně může třeba pršet nebo sněžit.

„Pojď, zazvoníme ještě na tyhle lidičky,“ ozval jsem se nakonec. „To je to nejmenší, co můžem pro slečnu Vivian udělat.“

„Já jsem věděl, že to řekneš.“

Vpochodovali jsme do bytu jisté Quillie McBrideové asi v šest dvacet téhož dne. Quillie se svou přítelkyní paní Scottovou seděly u stolu v kuchyni. Paní Scottová nám chtěla sdělit něco, o čem si myslela, že by nám mohlo pomoci. Koneckonců byli jsme přece tady od toho, abychom vyslechli cokoli, co měla na srdci.

Pokud se někdy dostanete do Southeastu ve Washingtonu, severní části Philadelphie či Harlemu v New Yorku v neděli dopoledne, můžete ještě dneska narazit na dámy jako jsou paní McBrideová a její přítelkyně Willie Mae Randall Scottová. Poznáte je podle halenky a seprané gabardénové sukně. K obvyklé výbavě dál patří klobouk s perím a šněrovací boty na silném podpatku, které obepínají jejich nohy jako pár buřtů. Jejich život se točí kolem církví. V případě paní Scottové to byli Svědci Jehovovi, kterým pomáhala distribuovat časopis *Strážná věž*.

„Určitě vám to pomůže,“ prohlásila tichým, upřímným hlasem. Muselo jí být nejméně osmdesát, ale rozhodně nemluvila pomateně.

„Byli bychom vám za to vděční,“ ujistil jsem ji. Všichni čtyři jsme seděli u kuchyňského stolu. Na něm stál talíř s ovesnými sušenkami pro nečekané návštěvy. Na čestném místě na stěně visely tři fotografie zavražděných bratrů Kennedyových a Martina Luthera Kinga.

„Slyšela jsem o vraždě té učitelky,“ řekla paní Scottová, abychom byli se Samsonem v obraze. „A taky vím, že tu po okolí asi měsíc předtím, než byli zavražděni Turnerovi, jezdil cizí muž. Byl to běloch.“

Naštěstí mi paměť pořád slouží. Trénuju si ji tak, že se snažím zapamatovat všechno, co mi projde před očima. Ještě za deset let si, detektive, vybavím tenhle náš rozhovor se všemi detaily.“

Paní McBrideová si postavila židli vedle ní. Nejdrív jen mlčela a držela přítelkyninu baculatou ruku ve své.

„To je svatá pravda,“ vložila se nyní do hovoru.

„Týden předtím, než došlo k neštěstí u Turnerových, se tady ten běloch objevil znovu,“ pokračovala paní Scottová. „Chodil dům od domu a nabízel zboží.“

Podívali jsme se Samsonem na sebe. „Jaké zboží?“ zeptal se.

Paní Scottová si nejprve důkladně prohlédla jeho tvář. Nepochybně si kontrolovala, jestli si ji dobře zapamatovala. „Různé typy topení. Šla jsem k jeho autu a nakoukla dovnitř. Na předním sedadle měl položený nějaký obchodní deník. Ta firma se jmenuje Atlantic Heating a sídlí ve Wilmingtonu ve státě Delaware.“

Paní Scottová klouzala z jedné naší tváře na druhou. Chtěla se tak ujistit, že mluvila jasně a věříme jí všechno, co nám právě sdělila.

„Včera jsem to auto tady viděla znovu. Stálo na ulici i to dopoledne, co zabili slečnu učitelku. Řekla jsem své přítelkyni, že to nemůže být jen čistá shoda náhod. Nevím, jestli hledáte právě toho muže, myslím si ale, že byste si s ním měli promluvit.“

Samson se na mě podíval. Potom jsme oba provedli něco, co už jsme dávno neudělali. Začali jsme se usmívat. Obě dámy se k nám přidaly. Konečně jsme narazili na něco, čeho se můžeme chytit.

„Můžete si být jisté, že si s tím chlapíkem rádi popovídáme,“ prohlásil jsem.

36. kapitola

Gary Murphy se následující odpoledne čtrnáctého ledna vrátil domů něco po páté hodině. Předtím se zastavil v kanceláři firmy kousek za Wilmingtonem. Zastihl tam jen pár zaměstnanců. Rozhodl se, že se bude věnovat úplně zbytečné práci na svých výkazech. Musel ale předstírat, že se rozhodl napravit.

Přestal myslet na svůj dokonalý plán. Jenže se nemohl přinutit, aby se s elánem pustil do vichřice účtů a faktur, která se snesla na jeho pracovní stůl a zavalila ho. Mechanicky bral do ruky zmačkané kusy papíru, díval se na jméno zákazníka, adresu a množství zboží.

Proč se má vlastně starat o nějaké pitomé faktury? Bože, tohle je ale stupidní práce. Jenže díky ní a tomuhle zapadákovu je tu dobře ukrytý.

Nakonec v kanceláři neudělal vůbec nic, jen tak zabil několik hodin. Cestou domů se ještě zastavil pro dárek. Koupil Roni růžové kolo a k tomu přidal Pohádkový dům pro panenku Barbie. Oslava jejích narozenin se koná dnes v šest hodin.

Missy ho přivítala na verandě, objala ho a dala mu pusu. K jejím velkým přednostem patřila schopnost znovu se vzchopit. Příprava oslav ji dostatečně zaměstnala, takže myslela na ni a jeho, nechala na pokoji.

„Zlato, mám fantastické zprávy. Na příští týden se mi podařilo domluvit předvádění ve třech domácnostech. Slyšíš dobře, slovy ve třech,“ oznámil jí Gary. Dovedl být milý, jen musel chtít.

Šel za Missy do obýváku, kde právě dokončovala výzdobu pro jejich velkou oslavu. Na jednu stěnu už pověsila pomalované prostěradlo, jaké kdysi nosívali s sebou na fotbalové zápasy. Na tohle napsala: Hip hip hurá sedmým narozeninám!

„Miláčku, ty jsi vážně génius. Z ničeho vykouzlíš úplné zázraky. Vypadá to fantasticky,“ pochválil ji Gary. „Věci se určitě začínají lepší.“

Ve skutečnosti na něho padla deprese. Toužil si jít na chvíli zdřímnout. Nápad s oslavou dceřiných narozenin ho najednou otrávil, on jako dítě taky neměl žádné oslavy.

Sousedé se začali sjíždět přesně v šest hodin. To je dobře, napadlo ho, protože to znamenalo, že děti chtěly přijít. Měly Roni rády. Přečetl si to z jejich přihloupě šťastných tváří.

Někteří z rodičů zůstali na oslavu. Byli to přátelé jeho a Missy. Gary svědomitě plnil roli barmana, zatímco Missy hrála s dětmi jednu hru za druhou.

Všichni se dobře bavili. Podíval se na Roni, ani na chvíli se nezastavila.

Gary si znovu pohrával s myšlenkou zavraždit všechny, co přišli na

oslavu narozenin jeho dcery. Začal se cítit trochu líp.

37. kapitola

Dům Garyho Sonejiho stál na pozemku osázeném stromy, byl cihlový, jednoposchodový, natřený bílou barvou. Všude kolem byla zaparkovaná auta: sedany, džípy, rodinné typy aut typických obyvatel předměstí.

„Tohle přece nemůže být ono,“ prohlásil Samsan, když jsme zaparkovali v postranní ulici. „Museli jsme se splíst.“

Našli jsme sice správné místo, ale vůbec nám nezapadalo do modelu našeho zabijáka. Dům, na který jsme se dívali, byl totiž jako vystřižený z magazínu pro spořádané předměstské rodiny. Podobal se nejspíš perníkové chaloupce z pohádky, která se ocitla na dobře udržované ulici ve Wilmingtonu. Od našeho rozhovoru s paní Scottovou neuplynulo ještě čtyřiaadvacet hodin. Během té doby jsme vystopovali firmu Atlantic Heating a svolali naši původní krizovou skupinu.

Ve většině oken se svítilo. Hned po nás zastavila před domem dodávka, z ní vyskočil vytáhlý světlovlasý kluk a utíkal ke dveřím. Na natažených rukou nesl čtyři velké krabice s pizzou. Někdo z domu mu zaplatil a dodávka zmizela stejně rychle, jako se předtím objevila.

Skutečnost, že Soneji bydlí v tak pěkném prostředí, mě znervózňovala, ještě s větším napětím jsem čekal, co se stane v příštích minutách. Zatím byl pořád dva kroky před námi.

„Tak půjdem na to,“ oznámil jsem zvláštnímu agentovi Scorsovi. „Podíváme se pecku trochu na zoubek.“

Celkem devět nás vyrazilo k domu – Scorse, Reilly, Craig a další dva od FBI, potom já se Samsonem, Jeb Klepner a Jezzie Flanaganová. Supěli jsme při běhu, ověšení zbraněmi a navlečení do neprůstřelných vest.

Vrazil jsem do kuchyně, Samson byl jen o krok pozadu, Při vši snaze nevypadal jako strýček ze sousedství, co se opozdil na večírek.

„Co jste zač? Co tady chcete?“ zaječela žena u kuchyňského stolu,

když jsme vtrhli dovnitř.

„Kde je Gary Murphy?“ zeptal jsem se hlasitě a zároveň vytáhl průkaz. „Policie. Hledáme Murphyho v souvislosti s únosem Maggie Rose Dunneové.“

„Gary je v obývacím pokoji,“ ozvala se druhá žena roztřeseným hlasem, skloněná nad mixérem. „Tudy,“ ukázala nám rukou cestu.

Běželi jsme spojovací chodbou. Po stěnách byly rozvěšené rodinné fotky. Hromada ještě zabalených dárků ležela na podlaze. V rukou jsme drželi odjištěné revolvery.

Byl to hrozný okamžik. Podařilo se nám vyděsit děti i jejich rodiče. Kolem nás byla spousta nevinných lidí, stejně jako tehdy v Disneylandu nebo ve Washingtonově škole, mihlo se mi hlavou.

Gary Soneji ale v místnosti chyběl. Byla tady jen policie, vyšňořené děti, maminky a tatínkové s pusou nevěřícně otevřenou dokořán.

„Gary šel podle mě nahoru,“ řekl nakonec jeden z otců. „Co tady k čertu vyvádíte?“

Craig a Reilly se ale s dupotem už vraceli dolů.

„Není tam,“ křikl Reilly.

Jedno z dětí se ozvalo: „Já myslím, že pan Murphy šel do sklepa. Co udělal?“

Scorse, Reilly a já jsme se hnali zpátky do kuchyně a po schodech dolů. Samson šel naopak nahoru, aby si všechno sám překontroloval.

Obě malé sklepní místnosti byly prázdné, ale únikové dveře byly zavřené a zamčené zvenku.

Samson se vrátil za okamžik, bral schody rovnou po dvou. „Nikde nahoře není!“

Gary Soneji znovu zmizel.

38. kapitola

Tak fajn, pěkně to rozjedem! Zahrajem si parádní rock and roll. Hned uvidíme kdo s koho, opakoval si Gary v běhu.

Plány o úniku nosil v hlavě od svých patnácti šestnácti let. Věděl, že si někdy někde pro něho přijdou. Všechno si to živě představoval.

Jedinou otázkou zůstávalo, kdy se to přesně stane. A možná taky proč? Který z jeho zločinů je navede na správnou stopu?

Ted' se tedy objevili na Central Avenue ve Wilmingtonu! Znamená to konec slavného lovu, nebo naopak začátek?

Gary se od okamžiku, kdy zahlédl policii, choval jako naprogramovaný stroj. Téměř nemohl uvěřit, že se jeho fantazie proměnila ve skutečnost, ale opravdu tam venku stáli.

S naprostým klidem zaplatil za dovezenou pizzu, pak sešel po schodech do sklepa a odtud speciálními, napůl maskovanými dveřmi do garáže. Zvenku je znovu zamkl. Dalším východem se dostal na sousedův dvůr. Nezapomněl zamknout i ten. Na schodech k verandě stály vysoké holínky. Na zemi ležel sníh. Gary si nazul boty.

Zastavil se. Uvažoval, jestli by jim neměl dovolit, aby ho chytili právě tady stejným způsobem jako kdysi Bruna Hauptmanna v Lindberghově případu. Ten nápad se mu docela zamlouval, ale pak se rozhodl, že ještě nenastal pravý okamžik.

Znovu se dal do běhu, utíkal úzkou uličkou mezi domy. Používaly ji normálně jen děti, byla celá zarostlá a plná prázdných plechovek od limonád.

Připadal si, jako kdyby běžel tunelem. Určitě ten pocit nějak souvisí se strachem, který se mu usadil v každém kousku těla. Gary si musel přiznat, že se bojí. Adrenalin se ošálit nedá.

Utíkal vzadu za domy stojícími na Central Avenue, pak zabočil do hustého parku. Cestou nenarazil na živou duši.

Když se ale ohlédl, viděl, jak se policajti přibližují k jeho domu. I na dálku rozeznal ty dva obrovité negry. Kromě nich se v plné parádě dostavila i FBI. Celá smečka kvůli jemu jedinému.

Prudce vyrazil k nádraží čtyři bloky odsud. Představovalo jeho spojení s vnějším světem. Netrvalo mu to ani deset vteřin, udržoval se totiž v dobré kondici. Měl vypracované nohy i ruce a břicho rovné jako žehlicí prkno.

Na parkovišti před nádražím stál Garyho starý dobrý volkswagen, ten spolehlivý Brouk z jeho zkaženého mládí. Mlčenlivý svědek jeho zločinů, vyjádří-li to hodně mírně. Ted' už toho s ním moc nenajezdil, staral se jen o to, aby se baterie úplně nevybila. Konečně si zase spolu užijí víc legrace, protože Lindberghův syn se rozhodl vyrazit na cesty.

39. kapitola

Byli jsme se Samsonem v Murphyho domě ještě dlouho po jedenácté. Novináři se shromáždili venku za jasně žlutými páskami. Společně s nimi tam postávaly dobré dvě stovky přátel a sousedů. Malý Wilmington v životě nezažil větší senzaci.

Mašinérie nového zátahu na uprchlíka se dala do pohybu. Pátrání zahrnovalo nejen východní pobřeží, ale zasahovalo i na západ do Pennsylvánie a Ohia. Zdálo se nemožné, aby nám Soneji/Murphy utekl i po druhé. Nevěřili jsme, že by si dokázal naplánovat zmizení stejným způsobem, jakým se vypařil z Washingtonu.

Jedno z dětí zahlédlo z okna hlídkový vůz místní policie jen chvíli před naším příjezdem a bezelstně o tom řeklo Murphymu. Unikl nám znovu jen díky šťastné náhodě! Pomohlo mu naše chvilkové zpoždění.

Zpovídali jsme se Samsonem už přes hodinu Missy Murphyovou. Pomalu se nám začal rýsovat obraz jejího manžela.

Missy Murphyová by okamžitě zapadla mezi matky, jejichž děti chodí do škol, jako je Washingtonova. Účes ze světlých vlasů postrádal jakékoli kudrlinky. Na sobě měla tmavě modrou sukni, bílou halenku a lodičky. Byla trošku při těle, ale jinak velice hezká.

„Asi mi to nebudete chtít věřit, ale já Garyho znám a určitě vím, že by nikdy nikoho neunesl,“ přesvědčovala nás.

Kouřila jednu cigaretu za druhou. To byl jediný projev, který prozrazoval její úzkost a bolest. Mluvili jsme s paní Murphyovou v kuchyni. Vládl v ní pořádek dokonce i v den oslav narozenin. Všiml jsem si několika kuchařek vyrovnaných vedle knihy *Meditací pro ženy*. Momentka zachycující Garyho v plavkách byla přilepená ke dveřím ledničky, vypadal na ní jako typický americký táta.

„Gary není žádný násilník, nedokáže poručit dokonce ani Roni,“ tvrdila nám právě Missy Murphyová.

Ta poznámka mě zaujala. Už léta jsem si všiml modelu chování sociopatů a vztahu k vlastním dětem. Lidé s obdobnými potížemi nedokázali zvládnout daný úkol.

„Zmínil se váš manžel někdy o tom, proč neumí poručit vlastní dceři?“ zeptal jsem se.

„Gary neměl šťastné dětství. Uvědomuje si, že se vlastně snaží vynahradiť to Roni i za sebe. Je to velmi bystrý muž. Klidně by mohl mít doktorát z matematiky.“

„Vyrůstal tady ve Wilmingtonu?“ oslovil ji Samson. Na ženy zásadně mluvil tichým a střízlivým hlasem.

„Ne, pochází z Princetonu v New Jersey. Žil tam až do svých devatenácti let.“

Samson si rychle něco poznamenal a potom se podíval na mě. Z Princetonu to bylo jen kousek do Hopewellu, odkud unesli malého Lindberghova syna. A Soneji své vzkazy podepisoval jako Lindberghův syn. Pořád jsme nechápali proč.

„Jeho rodina zůstala v Princetonu?“ zeptal jsem se paní Murphyové. „Můžeme se s nimi nějak spojit?“

„Gary zůstal úplně sám. Jednou, když byl ve škole, vypukl v domě požár a všichni uhořeli, otec, nevlastní matka a její dvě děti.“

Tohle bylo víc než zajímavé, až jsem se na okamžik zarazil. Požár v domě duševně narušeného mladíka? Další mrtvá rodina. Měl snad Gary spadeno na rodiny? Proč ale potom zemřela Vivian Kimová? Zabil ji snad jen proto, aby se předvedl?

„Znala jste někoho z jeho rodiny?“ zeptal jsem se.

„Ne, zemřeli ještě dříve, než jsme se s Garym poznali za studií tady v Delaware.“

„Co vám váš manžel vyprávěl o dětství?“

„Skoro nic. O spoustě věcí prostě nemluví. Vím jen to, že bydleli na samotě za městem a nejbližší soused byl od nich vzdálený dvě tři míle. Než šel Gary do školy, neměl žádné kamarády. Ale i později stával často stranou, byl hrozně plachý.“

„A co jeho nevlastní sourozenci?“ zajímal se Samson.

„Gary si s nimi příliš nerozuměl, což mu způsobilo spoustu problémů.“

„Slyšela jste ho někdy mluvit o Lindberghově únosu? Nemá nějaké knížky o tom případu?“ vyptával se Samson dál. Jeho styl otázek mířil přímo na podstatu věci.

Missy Murphyová zavrtěla záporně hlavou. „Na nic takového se

nepamatuju. Ale pokud jde o knížky, má jich dole ve sklepe plnou celou místnost. Můžete si je prohlédnout.“

„Určitě to uděláme,“ odpověděl Samson.

Mohlo by nám to pomoci, blesklo mi hlavou. Zatím jsme se neměli téměř čeho chytout.

„Garyho vlastní matka ještě žije?“ zeptal jsem se.

„Nevím, nikdy o ní nemluví.“

„A jak vycházel s nevlastní matkou?“

„Gary ji neměl rád, zřejmě nadržovala vlastním dětem. Neřekl jí jinak než ta babylonská čubka. Myslím, že tím narážel na West Babylon v New Yorku.“

Po měsících bez jediné informace jsem najednou nestačil klást otázky. Všeho, co nám zatím Missy Murphyová pověděla, jsme se mohli nějak chytit. Nad vším se ale vznášel ve vzduchu jeden velký otazník: Zнала Missy pravdu o svém manželovi? Byl Gary vůbec schopný ji říct někomu jinému?

„Paní Murphyová, netušíte, kde je teď váš muž?“ obrátil jsem se k ní.

„Musel se kvůli něčemu pořádně vylekat. Možná to nějak souvisí s jeho prací a s mým bratrem, který ho zaměstnává. Pochybuju, že by jel do New Jersey, ale vyloučit se to nedá. Možná se opravdu vrátil domů, jedná často impulzivně.“

Jeden z pracovníků FBI nakoukl do kuchyně. „Můžu s vámi mluvit? Omluvte nás na okamžik, paní Murphyová.“

Connor nás zavedl do sklepa. Scorse, Reilly a Craig už tam na nás čekali. Scorse držel v ruce dětské podkolenky. Vypadaly přesně jako ty, co měla podle popisu na sobě Maggie Rose v den únosu. Pamatoval jsem si také, že jsem stejné viděl ve skříni v jejím pokoji.

„Co si o tom myslíte, Alexi?“ zeptal se mě Scorse. Všiml jsem si, že kdykoli se věci začnou zamotávat, zajímá ho můj názor.

„Totéž co o tenisce. Nechal je tady schválně. Hraje svou hru a chce, abychom přistoupili na jeho pravidla.“

Starý hotel Du Pont v centru Wilmingtonu byl docela příjemné místo. Měl hezký nehluchý bar, kam jsme se se Samsonem okamžitě přesunuli, abychom se v klidu napili. Překvapilo nás, že máme společníky. Jezzie Flanaganová, Klepner a další hoši z FBI si k nám přisedli.

Byli jsme parádně utahaní a našťvaní, že nám Soneji/Murphy utekl. Za chvíli jsme spořádali pěknou řádku panáků. Překvapivě jsme se snesli i s náfukey z FBI. Zkrátka tvořili jsme jeden „tým“. Brzy jsme začali být hluční a dělat v hypermoderním delawarském baru pěkný randál. Samson si chvíli povídal s Jezzie Flanaganovou. Usoudil, že je to dobrá policajtko.

Když jsme si užili dost zábavy, vypochoďovali jsme společně z baru. Bydleli jsme v tom velkém hotelu každý jinde.

Jeb Klepner, Jezzie a já jsme se vydali pěšky po schodech krytých hustým kobercem, měli jsme pokoje hned v prvním a druhém patře. Ve čtvrt na tři ráno hotel připomínal liduprázdný hřbitov. Dokonce ani na hlavní silnici protínající Wilmington neprojelo jediné auto.

Klepnerův pokoj byl v prvním patře. „Ještě si pustím nějaké lehčí porno,“ oznámil nám, když se loučil. „Funguje to jako báječný večerníček.“

„Ať se ti zdají jen samé pěkné věci,“ popřála mu Jezzie. „Sraz je v sedm dole v hale.“

Klepner zničeně zaúpěl, zatímco se vlekl ke dveřím. My jsme šli po točitém schodišti dál. Naše patro bylo tak tiché, že jsme dokonce slyšeli, jak se venku na semaforu s cvakáním střídají barvy.

„Asi vůbec neusnu,“ řekl jsem. „Pořád mám před očima ty dvě tváře, Sonejiho s Murphym.“

„I já jsem pěkně nervózní. Co byste dělal, kdybyste teď byl doma?“

„Asi bych si sedl ke klavíru a rušil sousedy hraním blues.“

Jezzie se hlasitě rozesmála. „Tak se můžeme vrátit dolů, všimla jsem si, že tam stojí jedno staré piano, i když asi pamatuje časy zakladatelů tohoto hotelu. Vy si zahrajete a já si dám ještě jednu sklenku.“

„Problém je, že barman vypadl deset vteřin po nás. Teď už je dávno doma v posteli.“

Došli jsme do druhého patra. V půlce cesty se chodba mírně zatáčela. Ozdobné číslice na stěně ukazovaly směr, kterým je třeba hledat daný pokoj. Několik hostů si postavilo boty za dveře, aby je měli ráno vyčištěné.

„Já jsem ve tři sta jedenáctce,“ Jezzie vytáhla z kapsy saka bílou plastickou kartu do zámku.

„Já mám tři sta třicet čtyřku. Takže to pro dnešek odtroubíme, ať jsme ráno vůbec schopní vstát.“

Jezzie se usmála a podívala se mi do očí. Poprvé nám nějak došla řeč.

Jemně jsem ji objal. Sklonil jsem se k jejím rtům. Už jsem dlouho takhle nikoho nelíbal. Nebyl jsem si jistý, kdo vlastně políbil koho.

„Jsi nádherná,“ zašeptal jsem, když jsem zase mohl mluvit. Ta slova ze mě spontánně vyklouzla, ani jsem se nemusel namáhat.

Jezzie se usmála a zavrtěla hlavou. „Mám příliš tlusté rty a velkou pusou. Vypadá to, jako kdybych na ni v dětství upadla a rozplácla si ji. Na tobě bych ale nenašla jedinou chybičku. Připomínáš mi Muhammada Aliho.“

„Klidně, ale zapoměla jsi dodat – po pořádném nářezu.“

„Spíš bych mluvila o pár ranách, co opravdovému chlapovi jen prospějí. A navíc máš krásný úsměv, Alexi. Usměj se na mě, prosím.“

Znovu jsem políbil ty domněle silné rty. Podle mého mínění byly naprosto perfektní.

Existuje spousta povídaček o černoších, co touží po bílých ženách, a naopak o některých běloškách vyhledávajících muže černé pleti. Jezzie Flanaganová byla velice inteligentní a svůdná žena. Přitahovala mě i tím, že jsem v ní viděl někoho, s kým si můžu povídat a koho bych rád viděl kolem sebe.

Výsledkem toho bylo, že jsme se k sobě tiskli ve tři hodiny ráno na hotelové chodbě. Oba jsme vypili víc než normálně, ale zase ne tolik, abychom to přehnali. Naše reakce neměla nic společného s nějakými myty. Byli jsme prostě dva osamělí lidé, kteří se ocitli v cizím městě.

Toužil jsem, aby mě právě teď někdo objal. A myslím, že Jezzie potřebovala totéž. Pohled jejích očí byl něžný, uklidňující. Zároveň se v něm odrážel i chlad téhle podivné noci. Všiml jsem si také, že má bělmo protkané pavučinou červených žilek. Možná měla před očima

ještě Sonejiho. Tentokrát nám chyběl jen kousek, abychom ho lapili.

Prohlížel jsem si Jezziinu tvář způsobem, jaký předtím nepřicházel v úvahu. Kromě toho by mě ani ve snu nenapadlo, že k tomu někdy dojde. Prstem jsem lehce objel křivku jejího obličeje. Pokožku měla hebounce hladkou. Její vlasy mi klouzaly mezi prsty jako hedvábí. Voněla jako svěží polní květiny.

Hlavou se mi mihla věta: *Nikdy nezačínej nic, co nemůžeš dokončit.*

„Jak si poradíme, Alexi, s tak zapeklitou situací?“ zeptala se Jezzie a zdvihla tázavě obočí.

„Pro dva ostřílené policajty to přece musí být hračka,“ odpověděl jsem.

Zamířili jsme vlevo k pokoji číslo tři sta jedenáct.

„Nechceš si všechno ještě důkladně promyslet?“

„Ber to tak, že jsem to už udělala,“ odpověděla mí Jezzie tiše.

41. kapitola

V půl druhé ráno Gary Soneji/Murphy vyšel z motelu 6 v Restonu ve Virginii. Zhlédl svůj odraz ve skleněných dveřích.

Zbrusu nový Gary měl černého ježka, prořídlý plnovous a zaprášené farmářské šaty. Nepochyboval o tom, že dokáže zahrát svou novou roli. Dokonce uměl napodobit typicky protáhlou jižanskou výslovnost. Alespoň tak dlouho, dokud to bude potřebovat.

Gary nasedl do svého volkswagenu a nastartoval ho. Připadal si jako na drogách. Tohle dobrodružství ho vzrušovalo víc než vlastní život. Už nedokázal obě části od sebe oddělit. Byl vážně v rauši.

Co ho vlastně tak rozpumpovalo? přemýšlel. Skutečnost, že ho hledá polovina policajtů a idiotů z FBI po celé Americe?

Nebo snad fakt, že unesl dva bohaté zmetky a jeden z nich umřel? A pokud jde o Maggie Rose, ani radši nechtěl myslet na to, co se s ní stalo.

Tma pomalu přecházela do měkce šedivého sametu. Ovládl nutkání šlápnout na plyn a držet ho u podlahy. Když projížděl Johnstownem v Pennsylvánii, objevil se na obloze naoranžovělý úsvit.

Rozhodl se zastavit. Vystoupil z auta a protáhl si nohy. V křivém zpětném zrcátku si zkontroloval, jak vypadá.

Díval se na obraz ošumělého venkovana. Naprosto nový Gary uměl perfektně napodobit i jeho typické znaky. Chodil jako rozený pasák dobytka s rukama zastrčenýma v kapsách a s palci zakleslými do kroužků na opasku. Místo hřebenem si opakovaně projížděl vlasy roztaženými prsty. A neustále plival na zem.

Dal si v motorestu pořádně silné kafe a tvrdý makový rohlík s máslem. Čerstvé noviny zatím ještě žádné neměli.

Obsluhovala ho taková pitomá husa. Měl chuť ji propíchnout jako balon. Celých pět minut se bavil tou představou.

Rozepni si, zlato, tu bílou halenku malé školačky. Hezky si ji stáhni do pasu. Fajn. Ted' tě asi budu muset zabít. Možná si to ale ještě rozmyslím. Záleží jen na tobě, jak umíš hezky prosit. Kolik je ti? Dvacet, jedenadvacet? Já bych se tím zaklínal nahotu a dolů. Pros o můj soucit. Přece nechceš zemřít tak mladá, ještě sis nic neužila.

Gary se nakonec rozhodl, že ji nechá běžet. Nejbáječnější na tom bylo, že vůbec netušila, jak těsně unikla smrti.

„Přeju vám hezký den a brzy nás zase navštivte,“ řekla mu na rozloučenou.

„Raději ne.“

Když se Soneji/ Murphy znovu rozjel, nechal v sobě vzkypět vztek, jaký už dlouho necítil. Je nejvyšší čas skoncovat s podobnými sentimentálními serepetičkami. Všichni na něho kašlou, tohle přece není pozornost, jakou si zaslouží.

Copak si ti blbečkové, co ničemu nerozumí, vážně myslí, že mají šanci ho zastavit? Nebo chytit vlastními silami? Zaslouží si dostat pořádnou lekci. Vyrazí jim dech, protože on půjde doleva, i když všichni očekávají, že zamíří vpravo.

Ve Wilkinsburgu Gary Soneji/Murphy zastavil před restaurací McDonald. Toho zbožňují přece všechny děti. Je tam vždycky rušno, jídlo a zábava. Zatím měl Gary všechno pod kontrolou a „zlého chlapce“ držel pěkně na uzdě.

V poledne byla restaurace jako obvykle narvaná samými pitomci a nekňuby, co se hnali dovnitř a zase ven. Všichni vězeli ve svých každodenních vyježděných kolejích. Cpali se mastnými hranolkami

a dalším podobným svinstvem.

Připadal si jako v jedné písničce. Kolem něho jen samí cvoci, vygumované hlavy, celá Amerika je taková.

Copak on je vážně jediný, kdo využívá svůj potenciál? Nejspíš asi ano, protože zatím nepoznal nikoho takového, jako je on.

Zamířil do jídelny. U McDonalda už prodali miliardy hamburgerů, ale pořád to nestačí. Ženských a jejich rozmazlených parchantů tady byly přímo celé houfy. Všude kolem sebe viděl ty plodné samice, hloupé husy s povadlými prsy.

Ronald McDonald tu samozřejmě nemohl chybět, vzal na sebe podobu metr osmdesát vysokého automatu na ulepené bonbóny pro dětičky. Gary by si měl považovat takového vyznamenání! Vítá ho samotný Ronald McDonald.

Koupil si dvě kávy, vzal kelímky, otočil se od pultu a zamířil přeplněnou místností k východu. Hlava mu třeštila, obličej a krk zbrunátněly, v krku mu vyschlo a začal se potit.

„Je vám dobře, pane?“ zeptala se ho dívka za pultem.

Ignoroval její otázku. Jak se ho taková nicka vůbec odvažuje oslovit. Jemu se nemůže rovnat ani Robert De Niro. On je mnohem lepší herec, všestrannější. De Niro by se nikdy nechopil podobné šance jako on. De Niro, Hoffman, Pacino byli břídilové, kteří svůj skutečný potenciál nedokázali rozvinout.

Pod nápojem myšlenek, vjemů se jeho mozek jako by vychyloval z normálu. Gary měl pocit, že pluje mořem z lehkých částic. Nikdo z lidí by mu to ale neuvěřil, ani kdyby strávil chvilku uvnitř jeho hlavy.

Schválně cestou vrážel do lidí.

„Promiňte,“ řekl s přehnanou zdvořilostí, když neznámého muže pořádně nabral do boku.

„Človče! Koukejte dávat trochu pozor,“ zareagoval dotyčný.

„To vy jste čuměl kdovíkam.“ Gary se zastavil a osopil se na proplešatělého idiota. „Zřejmě jen kulka rovnou mezi voči by vás naučila slušnému chování.“

Za chůze naráz vypil obě horká kafe, zatímco se tlačil restaurací k východu, odstrkoval lidi, co mu stáli v cestě.

Pak Gary Soneji/Murphy vytáhl z kožené bundy malý revolver.

Rozhodl se uspořádat představení, které probudí celou Ameriku a bude speciálně určené vzorným dětičkám a jejich matkám.

Vážně stačilo tak málo, aby si ho všichni všimli. Jazyk zbraní pochopí hned každý.

„Tak se konečně proberte, hovada!“ zařval uprostřed restaurace.

„Pozor, ten muž je ozbrojen!“ varoval ostatní typický brýlatý vědátor. Ukusoval si z dvojitého hamburgeru, ze kterého mu kapala omáčka.

Gary se otočil k davu s nabitou pistolí. „Nikdo se ani nepohne!“

„Řekl bych, že už všichni chápete, o co tady kráčí. Takže mě teď dobře sledujte.“

Gary zamířil pistolí přímo na čelo onoho brýlatého muže s hamburgerem a vystřelil. Ten se okamžitě s těžkým zaduněním svezl ze židle na podlahu. V životě žádný herec neměl tak pozorné obecenstvo jako teď Gary.

Nějaká černoška zaječela a pokusila se prosmeknout kolem něho. Omráčil ji jediným úderem silnějším koncem pistole. Pochválil se za svou pohotovost.

„Já jsem Gary Soneji! Co na mě tak zíráte? To neznáte světoznámého únosce? Dostali jste fantastickou šanci, tak se dobře dívejte, ať se něčemu přiučíte. Gary Soneji vás má co naučit, to mi můžete věřit.“

Pomalů dopil poslední zbytek kafe a přes okraj kelímku pozoroval roztřesené stádo milovníků Mcdonalda.

„Tomuhle,“ prohlásil zamyšleně, „se oficiálně říká krizová situace. Právě byl unesen Ronald McDonald. A vy díky tomu, vážení, vstoupíte do historie.“

42. kapitola

Policisté Mick Fescoe a Bobby Hatfield měli právě namířeno k McDonaldovi, když se zevnitř ozvaly výstřely. Kdo to tam střílí v době oběda? Co se to ksakru děje?

Fescoe byl vysoký hromotluk, který už překročil čtyřicítku. Hatfield byl téměř o dvacet let mladší, ale oba měli stejný smysl pro černý humor. Hatfield nastoupil k policii státu Pennsylvánie teprve před rokem, už se ale stačili skamarádit.

„Do prdele,“ zaklel Hatfield tiše, jakmile uslyšel rány z pistole. Okamžitě zaujal střeleckou pozici, jakou se nedávno naučil v kurzu a kterou zatím použil jedině na střelnici.

„Bobby, slyšíš mě?“ zeptal se Fescoe.

„Ne, jsem hluchej.“

„Ty půjdeš tamhle,“ Fescoe ukázal na východ blízko pokladen. „Já to vezmu zleva. Sám nic nepodnikej, počkej na mě. Musím se k němu nejdříve dostat. Potom, jestli budeš mít možnost ho trefit, vystřel. O ničem nepřemýšlej a prostě zmáčkní kohoutek.“

Bobby Hatfield přikývl. „Tak jo.“ S tím se rozdělili.

Mick Fescoe běžel kolem budovy restaurace a namáhavě supěl. Držel se těsně u cihlové zdi. Celé měsíce si říkal, že by měl něco dělat se svou kondičkou. Hrozně zlenivěl a teď nemohl popadnout dech, měl mžitky před očima. Krucinál, jak se chce takhle vypořádat s nějakým pošahaným bláznem.

Mick Fescoe se připlížil ke vchodu dovnitř. Slyšel, jak tam ten cvok křičí.

Připadal mu jako robot řízený na dálku. Jeho pohyby byly úsečné a mluvil fistulí jako nějaký mladíček.

„Já jsem ten slavný Gary Soneji. Už vám to došlo? Jste hrdinové, protože jste mě objevili.“

Nepřeslechl jsem se, ptal se Fescoe v duchu. Odkud by se vzal únosce Soneji v neznámém Wilkinsburgu? Ale ať už to byl kdokoli, měl zbraň, kterou nejspíš zastřelil jednu osobu. Jakýsi muž ležel roztažený na podlaze a vůbec se nehýbal.

Vtom se rozlehl další výstřel a po něm pronikavý jekot lidí uvězněných v přeplněné restauraci.

„Tak dělejte něco!“ Zařval na Fescoea neznámý muž ve světle zelené sportovní bundě.

Radit by uměl každý, zamumlal si Fescoe pro sebe, hlavně když krk za ně musí nasazovat někdo jiný. Co ale chceme, my jsme přece za to placení, dostáváme dvaapůl tisíce měsíčně, abychom riskovali vlastní život.

Fescoe se snažil uklidnit dech. Jakmile se mu to povedlo, přesunul se těsně k proskleným dveřím. Tiše se pomodlil a pak vrazil dovnitř.

Okamžitě rozpoznal zabijáka. Běloch se k němu otočil obličejem,

jako kdyby si to tak naplánoval a už na něho čekal.

„Bum!“ vykřikl Gary Soneji, a zároveň stiskl kohoutek.

43. kapitola

Nikdo z nás se pořádně nevyspal, někteří stihli usnout na dvě hodiny a jiní ani to ne. Byli jsme naprosto hotoví, když jsme vyrazili na cestu.

Sonejiho/Murphyho několikrát spatřili v oblasti jižněji od nás. Pro půlku lidí v Americe se stal přízrakem. Nepochyboval jsem, že se mu tahle role náramně líbí.

Jezzie, Jeb Klepner, Samson a já jsme jeli v modrém sedanu. Samson se snažil spát, zatímco na mě připadlo řízení, než mě vystřídají ostatní.

Právě jsme projížděli Murrysvillem v Pennsylvánii; bylo něco po desáté hodině, když se v policejní vysílačce ozvala naléhavá výzva.

„Hlášení pro všechny!“ ozval se hlas dispečera rušený statickým praskotem. „Muž vydávající se za Sonejiho zastřelil nejméně dvě osoby v restauraci McDonald ve Wilkinsburgu. Drží uvnitř přes šedesát lidí.“

Za necelou půl hodinu po oznámení jsme dorazili na místo. Samson znechuceně zavrtěl hlavou. „Ten parchant to vážně umí roztočit.“

„Chce se snad zabít?“ zajímalo zase Jezzie Flanaganovou.

„To se nedá vyloučit, ale McDonald mi vážně zapadá do schématu. Zase je tu spousta dětí, stejně jako předtím ve škole, nebo v Disneylandu,“ řekl jsem jim svůj názor.

Přes ulici na střeše Kmartu stáli policejní nebo vojenští střelci. Puškami mířili na žluté oblouky písmena m na předním skle restaurace.

„Něco podobného se stalo před několika roky u McDonalda v jižní Kalifornii,“ obrátil jsem se na Samsona a Jezzie.

„Neříkej to, prosím, ani žertem,“ požádala mě Jezzie tiše.

„Já si ale vážně myslím, že se jedná o stejný případ, a vůbec si nedělám legraci.“

Rozeběhli jsme se k budově restaurace. Po všem, co jsme už zažili,

jsme nemohli dopustit, aby Sonejiho někdo zastřelil.

Televize nás filmovaly. Vozy měly s klidem zaparkované na dvojité čáře. Nechyběla tu žádná ze tří hlavních společností. Natáčely všechno, co se pohnulo nebo promluvilo. Situace na místě připomínala hrůzu, jakou jsem už jednou viděl. Tehdy v Kalifornii jakýsi James Huberty zastřelil jedenadvacet lidí. Chtěl snad Soneji, abych si vybavil právě tuhle scénu?

Šéf oddělení FBI nám běžel naproti, jmenoval se Kyle Craig. Předtím jsme se setkali při pokusu o zatčení Murphyho ve Wilmingtonu.

„Nevíme stoprocentně, jestli je to doopravdy on,“ prohlásil. „Tehle chlap je oblečený jako farmář, má tmavé vlasy a plnovous. Tvrdí sice, že je Soneji, ale může se jednat i o jiného cvoka.“

„Rád bych ho viděl,“ řekl jsem Craigovi. „Na Floridě si mě sám vybral. Ví, že jsem psycholog. Zkusím s ním promluvit.“

Nečekal jsem na Craigovu odpověď a šel dál. Přidal jsem se ke skupince místních policistů, kteří se krčili u postranního vchodu. Zamával jsem jim před očima svou průkazkou. Uvnitř restaurace panovalo ticho. Musel jsem se pokusit přivést Sonejiho k rozumu. Žádná sebevražda, ani žádná jatka.

„Jak zatím reagoval? zeptal jsem se jednoho z policistů. „Postupuje logicky, nebo jedná impulzivně?“

Policista byl mladý, v očích neměl žádný výraz. „Zastřelil mi kolegu. Alespoň to vypadá, že je mrtvý. Můj Bože, jak se můžeš dívat na takový svinský svět?“

„Dostaneme se dovnitř a pomůžeme vašemu kolegovi,“ uklidňoval jsem ho.

„Teď mi ale povězte, co říkal ten pistolník.“

„Tvrdí, že je únosce z Washingtonu. Vytahuje se tím. Opakuje, že chce být důležitý.“

Ozbrojený muž držel na mušce víc jak šedesát lidí. Nikdo se neodvážil promluvit. Jedná se opravdu o Sonejiho/Murphyho? Vypadalo to na něho. Děti s matkami, scéna s rukojmím zapadaly do modelu jeho chování. Vzpomněl jsem si na všechny ty fotky v jeho washingtonské koupelně. Chtěl se stát slavným, aby si jiní osamělí kluci mohli pověsit jeho obraz na zeď.

„Soneji, slyšíte mě?“ zakřičel jsem. „Jste Gary Soneji?“

„A kdo jste ksakru vy?“ ozvalo se okamžitě zevnitř.

„Detektiv Alex Cross z Washingtonu. Myslím, že dobře znáte postup při záchrane rukojmí. Nikdo s vámi vyjednávat nebude. Víte, co můžete očekávat.“

„Nemusíte mě poučovat, detektive Crossi. Vaše pravidla zná každé malé dítě, jenže na mě jsou krátká.“

„V tomhle případě se mýlíte a můžete na to klidně vzít jed,“ ujistil jsem ho.

„Přece mi nechcete tvrdit, Crossi, že byste riskoval životy všech těchto nevinných lidí! Já se řídím jiným pravidlem. Ženy a děti mají u mě přednost! Rozumíte mi?“

Vůbec se mi nelíbil tón jeho hlasu ani obsah jeho slov.

Potřeboval jsem Sonejiho přesvědčit, že nemá šanci na únik. Nikdo se s ním nebude bavit, jakmile znovu vystřelí, ostřelovači ho sejmou. Vzpomněl jsem si na obdobné případy, při kterých jsem asistoval. Tohle ale byla mnohem zapeklitější situace, protože Soneji působil mazanějším dojmem a hlavně se tvářil, jako kdyby neměl co ztratit.

„Záleží mi na tom, aby už nebyl někdo jiný zraněný! A taky, aby vám se nic nestalo!“ zvolal jsem zřetelně. Začal jsem se pod sakem potit, pot mi stékal po celém těle.

„Málem byste mě rozplakal svou dojemnou péčí.“

„Gary, vy mi přece rozumíte,“ ztišil jsem hlas. Mluvil jsem na něho, jako kdyby to byl vyděšený pacient, kterého je třeba uklidnit.

„Jistě, Alexi.“

„Je tu se mnou spousta lidí s puškama. Nikdo, ani vy, je nedokáže zastavit, jestli se situace vyhrotí. Může dojít k nešťastné nehodě. A to přece nechcete.“ Uvnitř zavládlo ticho. Musel jsem utkvěle myslet na to, že jestli se Soneji chystá spáchat sebevraždu, udělá to právě tady. S náležitou pompou odejde ze světa a my se nikdy nedovíme, jaký byl impuls k jeho jednání, ani co se stalo s Maggie Rose.

„Zdravím vás, detektive Crossi.“

Najednou stál ve dveřích, pouhý metr a půl ode mě. Ze střechy protějščího domu padl výstřel. Soneji se chytil za rameno.

Vrhl jsem se po něm a oběma rukama jsem ho strhl k zemi.

Dopadli jsme na tvrdý beton. Nechtěl jsem, aby ho zastřelili. Musel

zůstat naživu, jedině tak zjistíme, co se stalo s Maggie Rose.

Jak jsem na něm ležel, otočil se a podíval se mi do tváře. Oba jsme byli zamazaní od jeho krve.

„Díky, že jste mi zachránil život. Jednou vás za to, Crossi, zabiju.“

TŘETÍ ČÁST

Poslední jižanský gentleman

44. kapitola

„Jmenuju se Bobbi,“ nutili ji říkat, nikdy nesměla použít své staré jméno Maggie Rose.

Byla zamčená uvnitř nějaké malé dodávky. Netušila vůbec, kde právě je a jak daleko od domova. Nevěděla ani, kolik dní uběhlo od okamžiku, kdy ji odvezli ze školy.

Byla už ale schopná se soustředit, téměř logicky myslet. Přinesli jí šaty, což muselo znamenat, že jí v nejbližší době nemají v úmyslu ublížit. Proč by se jinak namáhali obstarat jí šaty?

Dodávka byla odporně špinavá, na podlaze neležela ani obyčejná rohož, a páchla silně po cibuli. Maggie Rose se snažila rozpomenout, kde se všude pěstuje cibule. Určitě v New Jersey a v severní části státu New York. Zdálo se jí, že cítí i brambory, možná tuřín.

Když si to všechno poskládala dohromady, vyšlo jí, že musí být někde na jihu.

Co jiného ještě věděla a co se z toho dalo odvodit?

Už jí nedávali drogy. Soneji se už několik dní neobjevil, stejně jako ta strašná babice.

Jen výjimečně na ni promluvili a vždycky jí říkali Bobbi. Proč právě tohle jméno?

Smířila se se vším, ale někdy se potřebovala vyplakat. Jako právě teď. Dusila v sobě vzlykot, nechtěla, aby ji někdo slyšel.

Jedna věc jí dodávala sílu.

Žila.

A chtěla zůstat naživu, po ničem na světě víc netoužila.

Maggie Rose teprve teď zjistila, že nákladák zpomaluje a po několika metrech kodrcání úplně zastavuje.

Slyšela bouchnout dveře od kabiny řidiče. Ozvaly se čísi hlasy, Maggie Rose byla ale zticha jako myška. Pohrozili jí, že nesmí mluvit v autě, jinak že jí znovu dají roubík.

Vtom někdo otevřel dveře dodávky. Slunce jí vybuchlo před očima a oslepiho ji.

Když konečně začala znovu vidět, Maggie Rose nevěřila svým očím.

„Dobrý den,“ hlesla tiše. „Já jsem Bobbi.“

45. kapitola

Den ve Wilkinsburgu se pěkně protáhl. Museli jsme vyslechnout všechny lidi, co byli drženi jako rukojmí uvnitř McDonalda. Hoši od FBI si mezitím vzali do parády Sonejiho.

Předěslou noc jsem nespál, stejně tak Jezzie. Ponocovali jsme tedy už druhou noc za sebou a byli jsme utahaní jako kořata.

Jakmile jsme se konečně dostali na pokoj, Jezzie mě požádala: „Nemohl bys mě na chvíli obejmout, Alexi? Cítím se ještě hůř, než vypadám.“

Neměl jsem nic proti tomu, ba právě naopak. Měl jsem rád její vůni i způsob, jakým se stulila do mé náruče. I obyčejný dotek nás okamžitě elektrizoval.

Vzrušovala mě představa, že můžeme být spolu. Existovalo jen pár lidí, před kterými jsem se dokázal otevřít. Od doby, kdy zemřela Marie, k nim ale nepatřila žádná žena. Najednou jsem měl pocit, že by k těm lidem mohla patřit Jezzie. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem přišel na to, že potřebuju být k někomu připoutaný.

„Nemrazí tě trochu,“ zeptala se tiše, „když si uvědomíš, co jsme právě prožili?“

Chvěla se pod mýma rukama, dlaní mi jemně přejížděla po paži.

Nikdy jsem nevyhledával známosti na jednu noc a nepředpokládal jsem, že bych se v tomhle ohledu nějak změnil. Díky tomu jsem si celou věc značně zkomplikoval a nebyl jsem zatím připravený na to, abych ji začal řešit.

Jezzie zavřela oči. „Drž mě ještě chvíličku,“ zašeptala. „Víš, co se mi doopravdy líbí? Že rozumíš mé práci a dovedeš si představit, co jí člověk musí obětovat. Tohle můj bývalý manžel nebyl nikdy ochotný

pochopit.“

„Nevím, jestli jsi mě špatně neodhadla. Upřímně řečeno mi to tak jasné zase není,“ zažertoval jsem. Částečně jsem to ale myslel vážně.

Objímal jsem Jezzie už pěkných pár minut. Nemohl jsem se přesto nabažít pohledu na překvapivou, jako by věčně mladou krásu, která v ní byla ukrytá.

„Alexi, všechno je to tak nádherné a zároveň podivné, že to snad ani nemůže být pravda. Nezdá se nám to jen?“

„To je vyloučené. Určitě nevíš, že jsem druhé křestní jméno dostal podle proroka Izajáše.“

Jezzie zavrtěla hlavou. „To se mýlíš, vím to z tvé zprávy pro FBI, podepsal ses jako Alexandr Izajáš Cross.“

„Teď už chápu, jak ses dostala tak vysoko nahoru. Co ještě o mně víš?“

„Nepospíchej tolik, všechno má svůj čas,“ odpověděla Jezzie a položila mi prst na rty.

Hostinec deset mil severně od Wilkinsburgu, kde jsme se ubytovali, byl malebný jako z nějaké pohádky. Jezzie to zařídila tak, abychom bydleli společně, ale aby nikdo nic netušil, což nám oběma vyhovovalo.

Náš pokoj byl v bíle natřené bývalé konírně, stranou od hlavní budovy. Byl plný starožitností, které vypadaly jako pravé, včetně například ručního tkalcovského stavu a několika prošívaných přikrývek.

Zapálili jsme dřevo v krbu. Jezzie objednala u pokojové služby šampaňské.

„Zasloužíme si ho,“ řekla, když položila telefon. „Konečně jsme toho zlosyna chytili.“

Všchno mi připadalo naprosto perfektní. Z arkýřového okna jsme viděli na zasněžený trávník a zamrzlé jezero, které se blyštělo jako sklo. Za ním se pak tyčilo pásmo strmých hor.

Upíjeli jsme malými doušky šampaňské před plápolajícím ohněm v krbu. Zpočátku jsem se bál rozpaků po společné strávené noci ve Wilmingtonu, ale nic takového se nedělo. Uvolněně jsme si povídali, a když nastalo ticho, nevadilo nám.

Objednali jsme si pozdní večeři.

Servírující obsluhu jsme zcela jasně vyvedli z míry. Chudák chlapec nejdříve zápasil s poklopem udržujícím jídlo teplé a potom zase málem upustil celý podnos. Myslím, že se nikdy předtím nesetkal s mystériem černocho a bílé ženy.

„Klid, nic se neděje,“ ujišťovala ho Jezzie. „Jsme oba policajti, a navíc tohle je dneska už naprosto legální.“

Povídali jsme si ještě další hodinu a půl. Připadal jsem si jako za svého mládí, kdy jsme s kamarádem probděli celé noci. Necítil jsem před Jezzie téměř žádný ostych. Přiměla mě, abych jí vyprávěl o svých dětech, a nedovolila mi, abych přestal.

Večeře se skládala z pečeného hovězího a něčeho, co vzdáleně připomínalo yorkshirský pudink. Nevnímal jsem pořádně, co vlastně jím. Když Jezzie spolkla poslední sousto, rozesmála se. Oba jsme se hodně smáli.

„Já tomu nerozumím. Proč jsem to vůbec jedla? Já přece pudink přímo nesnáším.“

„A co podnikneme teď v rámci oslav?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Co bys chtěl dělat? Vsadím se, že v hlavní budově mají slušnou zásobu stolních her a v těch jsem neporazitelná. Mohl by ses pokusit přesvědčit mě o opaku.“

Jezzie se povytáhla, aby viděla ven. „Nebo bychom mohli jít k jezeru.“

„To není špatný nápad. Předvedl bych ti, jaká dokážu na bruslích kouzla. Nebo to taky víš z mé zprávy?“

Jezzie se zasmála. „Za tuhle podívanou zaplatím jakoukoli sumu.“

„Raději bruslení vynecháme.“

„Jak si přeješ. Jenže pak už nevím, co budeme dělat. Chápej, že se nesluší, abych tak úctyhodné osobě dávala najevo, že se zajímám o její tělo.“

„Zbytečně se ostýcháš, protože já jsem na tom podobně,“ odpověděl jsem. Políbili jsme se, připadal jsem si skvěle. Oheň v krbu praskal. Šampaňské bylo správně vychlazené. Žár a led. Všechny druhy protikladů se přitahují jako ničivý požár v divočině.

Usnuli jsme teprve v sedm hodin ráno. Dokonce jsme vyšli ven na jezero a klouzali se za měsíčního světla.

Jezzie se ke mně naklonila a uprostřed jezera mě políbila. Byl to

vážný polibek. Takhle líbají jen dospělé dívky.

„Alexi,“ zašeptala s tváří přitisklou k mé. „Mám pocit, že se řítím do pořádného průšvihů.“

46. kapitola

Murphyho/Sonejiho umístili do vyšetřovací vazby do Lortonského federálního vězení v severní Virginii. Na veřejnost proskočila zpráva, že se mu tam něco stalo, ale my jsme k němu nesměli. Teď ho mělo v parádě ministerstvo spravedlnosti a FBI a ty se o kořist nenechají rozhodně připravit.

Od okamžiku, kdy vyšlo najevo, že Murphy/Soneji je v Lortonu, vypadalo to tam jako při obležení. Stejně scény se kdysi odehrávaly na Floridě, kde drželi Teda Bundyho. Muži, ženy i děti ze škol se shromažďovali před bránou věznice a ve dne v noci skandovali hesla. Pochodovali kolem se zapálenými svíčkami a plakáty.

Kde je Maggie Rose? Maggie Rose žije! Ať chcípne ten netvor! Na elektrické křeslo s ním!

Necelé dva týdny potom, co jsme Murphyho/Sonejiho chytili, jsem za ním jel do vězení. Musel jsem kvůli tomu použít všechny své známosti ve Washingtonu, ale nakonec jsem dosáhl svého. Doktor Marion Campbell, ředitel věznice, na mě čekal u modrošedých výtahů v šestém patře, vyhrazeném pro lůžkovou část. Campbell sice už překročil padesátku, ale pořád vypadal moc dobře se svou rozevlátou hřívou černých vlasů. Byl trochu podobný Reaganovi.

„Vy jste detektiv Cross?“ zeptal se. Podal mi ruku a zdvořile se usmál.

„Ano a druhým povoláním soudní psycholog,“ dodal jsem na vysvětlenou.

Doktor nezastíral své překvapení. Bylo zřejmé, že ho o tom nikdo předem neinformoval. „To ovšem vysvětluje vaše úsilí přijet k nám. Problém vězí v tom, že se nám všechno trochu zkomplikovalo a s povoleními k návštěvám musíme zacházet jako se šafránem.“

„Sleduju ten případ od okamžiku únosu obou dětí. Byl jsem taky při

jeho zatýkání.“

„Upřímně řečeno, mám jisté pochybnosti o tom, že se bavíme o stejném muži,“ prohlásil doktor Campbell. „Mám vám říkat doktore?“

„Doktore, detektive, Alexi. Vyberte si, co se vám líbí.“

„Pojďte tedy se mnou, doktore. Jsem opravdu zvědavý na váš osobní názor.“ Při zatýkání jeden z odstřelovačů zranil Sonejiho do ramene, a proto ho umístili do samostatného pokoje ve vězeňské nemocnici. Šel jsem vedle doktora Campbella širokou chodbou. Všechny místnosti byly obsazené. Lortonská věznice je tak populární, že venku čeká řada žadatelů o místo. Mezi odsouzenými převažovali černoši, jejich věk se pohyboval mezi devatenácti až pětapadesáti. Všichni se tvářili vzdorovitě jako správně tvrdí hoši, jenže tahle póza jim ve federální věznici nebyla příliš k užitku.

„Mám jisté obavy, že nad ním přehnaně držím ochrannou ruku,“ prozradil mi Campbell cestou. „Jenže na druhé straně ho všichni považují za atrakci, kterou prostě chtějí vidět. Ozývají se mi lidé doslova ze všech koutů světa.“

„Doktore Campbelle, vy mi něco zamlčujete. O co se jedná?“

„Nechtěl bych vás předem ovlivňovat. Rád bych znal váš osobní názor. A jsme tady.“

Zastavili jsme před zamčenými ocelovými dveřmi. Služba nás pustila do nemocničního oddělení, které podléhalo maximální ochraně.

V prvním jasně osvětleném pokoji ale Soneji nebyl. Našel jsem ho až ve ztemnělé místnosti po levé straně. Před vchodem seděli dva strážní s puškami.

„Kvůli čemu je tahle paráda, chová se agresivně?“ zeptal jsem se doktora Campbella.

„Ani v nejmenším. Klidně vás tu s ním nechám. Přesvědčíte, se sám, že se nemusíte ničeho obávat.“

Gary Murphy/Soneji si nás prohlížel z lůžka. Ruku měl zavěšenou na pásce, jinak ale vypadal úplně stejně jako při našem posledním setkání. Stál jsem uprostřed pokoje. Když doktor Campbell odešel, Soneji se soustředil jen na mě. Muž, který mi vyhrožoval, že mě zabije, jako kdyby mě teď nepoznával.

A naopak se bál zůstat se mnou o samotě. Tvářil se bázlivě, vůbec se nepodobal šílenci, kterého jsem srazil k zemi u McDonalda ve Wilkinsburgu.

„Kdo jste? Co si přejete?“ zeptal se roztřeseným hlasem.

„Já jsem Alex Cross. Nepoznáváte mě?“

Zatvářil se zmateně. Výraz v jeho tváři působil naprosto přesvědčivým dojmem. Zavrtěl hlavou a zavřel oči. Jeho nečekaná reakce mě uvedla do rozpaků.

„Promiňte, vůbec se na vás nepamatuju,“ řekl nakonec. Znělo to jako omluva. „Během toho příšerného snu byla kolem spousta lidí a někteří mi už vypadli z hlavy. Každopádně vás rád poznávám, detektive Crossi. Přisuňte si ke mně židli. Jak vidíte, jsme tu na návštěvy zařízení. Však jich za mnou nechodí zrovna málo.“

„Vybral jste si mě jako zprostředkovatele pro vyjednávání na Floridě. Pracuju u washingtonské policie.“

Jakmile to uslyšel, začal se usmívat. Stočil pohled stranou a zavrtěl hlavou. Nechápal jsem, co se mu na tom zdá tak legračního.

„V životě jsem nebyl na Floridě,“ ujistil mě.

Gary Soneji/Murphy vstal z postele. Na sobě měl volné bílé nemocniční oblečení. Vypadalo to, že ho ruka ještě dost bolí.

Působil opuštěným, zranitelným dojmem. Tady vážně není něco v pořádku. Co se to ksakru děje? Proč mě nikdo předem neupozornil? Doktor Campbell zřejmě chce slyšet můj vlastní závěr.

Soneji/Murphy se posadil na židli proti mně. Díval se na mě očima plným smutku.

Vůbec nevypadal jako zabiják či únosce. Rozhodně měl mnohem blíž k učiteli nebo osamělému malému chlapci.

„Vaše jméno slyším poprvé, nikdy jsme spolu nemluvili,“ řekl nakonec. A žádné děti jsem neunesl. Znáte Kafku?“

„Něco jsem z něho četl. Co myslíte konkrétně?“

„Připadám si jako hlavní hrdina z Proměny. Věším v síti z noční můry. Nic z toho nedává smysl. Někdo mi ale přece musí uvěřit, že jsem žádné děti neunesl. Jmenuju se Gary Murphy a v životě jsem nikomu neublížil.“

Jeho poslední věta signalizovala možnost, že se jedná o osobu s rozštěpenou osobností a že je zároveň Gary Soneji i Gary Murphy.

„Vy jste mu na to skočil, Alexi?“

Scorse, Craig, Reilly z FBI, Klepner a Jezzie z tajné služby á já se Samsonem jsme seděli namačkaní v malé zasedačce patřící FBI. Naše stará dobrá parta se znovu sešla.

Tu otázku mi položil Gerry Scorse. Nepřekvapovalo mě to, nevěřil na podobné nesmysly jako rozštěpená osobnost.

„A k čemu by mu byly takové nehorázné lži?“ zeptal jsem se všech přítomných. „Tvrdí, že neunesl děti, ani nezastřelil nikoho u McDonalda.“ Klouzal jsem pohledem z jednoho na druhého. „Prohlašuje o sobě, že je naprosto bezvýznamný člověk z Delaware a jmenuje se Gary Murphy.“

„Pokouší se předstírat šílenství,“ ozval se Reilly, „aby se dostal do ústavu pro choromyslné v Marylandu nebo Virginii. Měl by tak šanci být do deseti let venku. Klidně se o to s vámi vsadím, Alexi. Mazaný je víc než dost a herecký talent mu taky nechybí. Mám pravdu?“

„To zatím nemůžu potvrdit. Mluvil jsem s ním jen jednou necelou hodinu. Jako Gary Murphy je ale naprosto přesvědčivý. Myslím si, že se jedná o typický příklad NDC.“

„Co je to krucinál za zkratku?“ rozčiloval se Scorse.

„Mezi psychology a psychiatry je to dost běžný termín,“ vysvětloval jsem mu. „Říkáme tak někomu, kdo je *naprosto definitivně cvok*, Gerry.“

Všichni až na něho se začali smát. Samson mu vymyslel přezdívku Funebrák. Scorse pracoval s opravdickým nasazením jako skutečný profík, ale úsměv byste z něho museli jedině vypáčit.

„Jsem vážně rád, že se tak dobře bavíte,“ prohlásil Scorse nakonec.

„Můžeš s ním znovu mluvit?“ zeptala se Jezzie. Byla stejný profesionál jako Scorse, ale spolupracovalo se s ní mnohem příjemněji.

„To by neměl být problém. Navíc o to sám stojí. Doufám, že konečně zjistím, proč si vybral pro předání výkupného právě mě a jakou úlohu mi přisoudil v té své hrůzostrašné noční můře.“

47. kapitola

Uplynuly dva dny, než se mi diplomatickým manévrováním podařilo vymoct si další schůzku s Garym. Obě noci jsem se probíral veškerou dostupnou literaturou o případech rozštěpené osobnosti. Náš obývací vypadal jako studovna. O daném problému byly popsány celé stohy papírů, jenže mínění odborníků se zásadně rozcházejí. Někteří dokonce popírají, že něco takového skutečně existuje.

Když jsem vešel ke Garymu, seděl na nemocničním lůžku a upřeně se díval před sebe. Pásku z ruky mu už sundali. Musel jsem se přemoci, abych dokázal mluvit s tímhle únoscem dětí a mnohonásobným vrahem. Vzpomněl jsem si na slova filozofa Spinozy: „Snažil jsem se ze všech sil nesmát se lidským činům, neprolévat nad nimi slzy, necítit k nim odpor, ale porozumět jim.“ Tak daleko jsem já zatím nedošel.

„Dobrý den, Gary,“ pozdravil jsem tiše, abych ho nevylekal. „Jste připravený na rozhovor?“

Obrátil se ke mně. Zdálo se, že mě rád vidí. Přitáhl mi židli k posteli.

„Měl jsem strach, že už vás sem nepustí,“ řekl. „Dobře, že se tak nestalo.“

„Jak vás to napadlo?“ zajímalo mě.

„Vlastně nevím. Prostě jsem měl pocit, že bych vám dokázal leccos říct a jim by se to nemuselo líbit.“

Jeho naivní prohlášení mě příliš nenadchlo. Zapadalo totiž do popisu okouzlujícího muže, který nám dali jeho sousedé ve Wilmingtonu.

„Na co jste myslel těsně předtím, než jsem přišel?“

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Je to důležité? Vlastně už si vzpomínám. Napadlo mě, že mám tenhle měsíc narozeniny. Pořád si říkám, že se ráno probudím a tenhle strašlivý sen bude pryč. Právě k té možnosti se neustále vracím, vlastně na nic jiného ani nemyslím.“

„Co kdybyste mi popsal, jak vás zatkli,“ požádal jsem ho.

„Pamatuju se jen na to, jak jsem se probral v policejním autě.“ V tomhle ohledu se nedal zviklat, opakoval přesně totéž co před dvěma dny. „Ruce jsem měl stočené za zády a sepjaté želízky. Později

mi nasadili pouta i na nohy.“

„A jak jste se dostal do auta?“ Krucinál, ten parchant je mazaný jako liška, mluví hezky tiše a přesvědčivě.

„Nemám tušení. Stejně tak nemůžu pochopit, co jsem dělal ve Wilkinsburgu. Větší záhadu jsem v životě nezažil.“

Cestou sem jsem dostal nápad. Možná to k ničemu nepovede, ale přesto existovala určitá šance, že tím vysvětlím věci, které zatím nedávaly smysl.

„Stalo se vám už někdy něco podobného? Třeba jen vzdáleně?“

„Ne, nikdy. Určitě jste si ověřili můj trestní rejstřík, takže víte, že ho mám naprosto čistý.“

„Myslel jsem tím, jestli jste se někdy neprobudil na neznámém místě a nedokázal si vysvětlit, jak jste se tam ocitnul.“

Gary se na mě záhadně podíval a pokýval hlavou. „Proč se mě na to ptáte?“

„Takže jsem hádal správně?“

„Ano.“

„Vyprávějte mi o tom.“

Neustále se chytal za košili na prsou a odtahoval ji od těla. Proč to dělá? Má snad strach, že mu dojde vzduch? Z čeho pramení jeho úzkost?

Možná jako dítě vážně stonal. Mohl taky uvíznout někde, kde nebylo dost kyslíku. Třeba ho někde uvěznili podobně jako Maggie Rose a Michaela.

„Přibližně před rokem jsem začal trpět nespavostí. Upozornil jsem na to jednoho z doktorů, co mě tady sledují.“

V jeho záznamech chyběla sebemenší zmínka o nespavosti. Přemítal jsem, jestli to doktorovi vážně řekl, nebo je jen přesvědčený, že to udělal. Co se ale určitě našlo v jeho materiálech, byly poznámky o sklonu k impulzivnosti, o vysokém inteligenčním kvocientu, dále upozornění na vážný emoční stres a možné sebevražedné sklony. Nikde ale ani slovo o nespavosti.

„Povězte mi o tom, pomůže mi to porozumět vám.“ Vysvětlil jsem mu už předtím, že mě má brát jako psychologa a odhlédnout od mé profese detektiva. Zdálo se, že je s mými pověřovacími listinami spokojený, alespoň zatím to tak fungovalo. Souviselo to snad nějak s

tím, že na Floridě chtěl jednat právě se mnou?

Podíval se mi do očí. „Opravdu mi chcete pomoci, doktore? Není to od vás jen léčka?“

Ujistil jsem ho, že se mu vážně snažím pomoci a že ho naprosto nezaújatě vyslechnu. Odpověděl mi, že víc by ode mě ani nemohl žádat.

„Už dost dlouhou dobu nemůžu spát a pak se mi všechno začne míchat dohromady. Nevím, kdy jsem vzhůru a kdy se mi zdají sny. Probudil jsem se v policejním autě v Pennsylvánii, ale vůbec netuším, jak jsem se tam dostal. Věříte mi to? *Někoho přece musím přesvědčit.*“

„Poslouchám vás, Gary. Slibuju, že až skončíte, povím vám, co si o tom myslím. Nejdřív ale dokončete, co si všechno pamatujete.“

Zatvářil se spokojeně.

„Ptal jste se mě, jestli se mi to stalo už někdy předtím. Odpověď je ano. Několikrát jsem se už probudil na neznámém místě. Třeba jsem stál s autem na kraji silnice, nebo jsem jel neznámou krajinou, o níž jsem nikdy ani neslyšel. Dvakrát se mi to přihodilo v motelu. Nebo jsem šel po ulici ve Filadelfii, New Yorku, Atlantic City a zjistil jsem, že mám v kapse žetony z kasina, parkovací lístky a nemám ponětí, jak se mi tam dostaly.“

„A ve Washingtonu se vám nic podobného nepřihodilo?“

„To ne, protože jsem tam naposledy byl jako dítě. V nedávné době jsem přišel na to, že přitom ani neztrácím vědomí. Třeba jsem zjistil, že jím jídlo, ale nepamatuju se, kde jsem se najednou vzal v té restauraci.“

„Šel jste se svými potížemi k nějakému odborníkovi?“

Zavřel kaštanově hnědé výrazné oči. Když je znovu otevřel, přelétl mu po tváři úsměv.

„Nemáme peníze nazbyt, abychom si mohli dovolit utrácet za psychiatrii. Stěží vyjdeme, proto se taky cítím deprimovaný. Místo, abych splácel půjčených třicet tisíc, trčím tady ve vězení.“

Odmlčel se a znovu se na mě podíval. Necítil vůbec žádné rozpaky, když si mě nepokrytě prohlížel a snažil se něco vyčíst z mého obličeje. Musel jsem konstatovat, že se mnou spolupracuje a neuhýbá ve svých odpovědích.

Na druhé straně jsem si uvědomoval nebezpečí manipulace, které mohl podlehnout každý, kdo přišel do styku s mimořádně obratným a vychytralým psychopatem. Dokázal už podvést spoustu lidí přede mnou, to se mu skutečně nedalo upřít.

„Dobrá, Gary, zatím si nemyslím, že byste lhal,“ řekl jsem po odmlce, „rád vám pomůžu, pokud to půjde.“

Najednou se mu po tváři začaly kutálet slzy. Vztáhl ke mně ruce.

Naklonil jsem se a stiskl mu je. Měl je hrozně ledové, jako kdyby se bál.

„Jsem nevinný. Víím, že to zní bláznivě, ale opravdu jsem nic neudělal.“

Ten den jsem se vracel z práce až pozdě večer. Právě, když jsem zabočoval na příjezdovou cestu k domu, vmáčkl se přede mě někdo na motorce. Takový žertík mě pěkně dopálil.

„Jeďte za mnou, pane,“ přikázala mi osoba na motocyklu přesně stejným tónem, jakým mluví silniční hlídky. „Nic jiného se po vás nevyžaduje.“

Byla to Jezzie. Rozesmála se a já se k ní přidal. Přijela, aby mě odlákala zpátky do normálního života. Už předtím mi řekla, že to vážně přeháním, případ je přece už vyřešený.

Jel jsem dál, pak jsem zastavil a vystoupil ze staříckého porsche. Přešel jsem na druhou stranu cesty k Jezzie.

„Alexi, nejvyšší čas zapomenout pro dnešek na práci. Nebo ti jedenáct hodin večer připadá ještě moc brzo?“

Šel jsem se podívat dovnitř na děti. Spaly, takže jsem neměl důvod nabídku odmítnout. Vrátil jsem se a sedl si za Jezzie na motorku.

„Právě se chystám udělat tu nejhorší nebo nejlepší věc za posledních pár let.“

„Neboj se, dostal ses do těch nejlepších rukou. Nanejdvůh se na místě zabijem.“

Vzápětí začal úzký kužel předního světla motorky ukrajovat jeden kus Deváté ulice za druhým. Uháněli jsme Washingtonem po Parkway, která je v některých místech neuvěřitelně klikatá. Jezzie klopeně projela každou zatáčku a se svištěním mýjela auta, která jako by stála nehybně na místě.

Seděla na motorce jako přišitá. Pokud šlo o řízení, byla vážně profík. Stačil jsem jen vnímat rozmazanou šmouhu levé krajnice vedle předního kola a dráty elektrického vedení nad hlavou. Musela jet nejmíň sto mil za hodinu, ale přesto jsem se cítil jistě.

Nevěděl jsem, kam má namířeno, ale vůbec mě to nevzrušovalo. Děti spaly, babička byla s nimi. Mohl jsem si klidně dopřát tuhle noční terapii. Cítil jsem, jak se ledový vítr snaží protlačit každou škvírou do mého těla. Hlava se mi tak báječně pročistila, už to víc než potřebovala. .

Právě jsme uháněli dlouhou úzkou ulicí se stoletými domy po obou stranách. Vypadala jako z pohádky, hlavně teď v zimě. Lomenicové střechy byly pocukrované sněhem a rozsvícené lampy na verandách na nás mrkaly.

Jezzie neustále přidávala plyn, ručička se šplhala na sedmdesát, devadesát, sto. Najednou jsem měl pocit, že letíme vzduchem. Stromy, domy se mi slily v nepřerušovanou čáru. Cítil jsem se fantasticky.

Jezzie plynule zabrzdila, vůbec se nepředváděla, protože to neměla zapotřebí.

„Jsem na místě. Tady teď bydlím, nastěhovala jsem se teprve nedávno. Musím říct, že ses držel výborně, za celou cestu jsi vykřiknul jen jednou.“

„Vnitřní vyjeknutí bych ale ani nespočítal.“

S báječnou náladou po rychlé jízdě jsme vešli dovnitř. Čekal jsem něco úplně jiného. Jezzie tvrdila, že zatím neměla čas dát byt do pořádku, jenže ve skutečnosti její příbytek oplýval nádherou a vkusem. Byl zařízený moderně, ale bez přehnaných extravagancí. Všude kolem byla spousta nádherných fotografií, většinou černobílých. Všechny je dělala sama. V obývacím pokoji i v kuchyni stály ve váze čerstvé květiny. Z rozečtených knížek zahrnujících psychologický román, feministickou literaturu i návod na údržbu motorek vykukovaly záložky. Na stěně nechyběl háček na motoristickou helmu.

„Takže jsi přece jen křehká ochránkyně domácího krbu.“

„To okamžitě odvoláš, Alexi.“

Objal jsem Jezzie a jemně jsme se políbili v jejím obývacím pokoji. Nacházel jsem něžnost, kde jsem ji nepředpokládal. A objevoval jsem

nečekanou smyslnost.

„Jsem moc rád, že jsi mě vzala do svého domova, Jezzie, a neříkám to jen ze zdvořilosti.“

„A nevadí ti, že jsem tě sem musela odvléct téměř násilím?“

„Zběsilá jízda na motorce v noci. Nádherně útulný byt. Přímo mistrovské fotografie. Kolik dalších tajemství máš na mě ještě přichystaných?“

Jezzie mi jemně objela prstem linii brady. „Přála bych si, aby mezi námi nebyla vůbec žádná tajemství.“

Souhlasil jsem s ní. Nastal čas, abych se před někým znovu otevřel. Možná to tak navenek nevypadalo, ale oba jsme byli osamělí lidé, už příliš dlouho uvěznění jen sami v sobě. Taková byla skutečná pravda, ke které jsme se společně dobrali.

Za šedivého úsvitu mě Jezzie vezla zpátky do Washingtonu. Do tváří nám foukal ledový, ostrý vítr a já se tisknul k jejím zádům. Hrstka lidí, co už byla na cestě do práce, na nás doslova civěla. Na jejich místě bych asi reagoval stejně. Tak neobvykle krásný pár se přece nevidí každý den.

Jezzie mě vysadila přesně tam, kde si mě vyzvedla včera. Naklonil jsem se k ní, z vibrující motorky sálalo teplo. Znovu jsem Jezzie políbil. Na tvář, na krk a nakonec na rty. Připadalo mi, že jsem zkameněl a že tak zůstanu stát na jedné z hlavních ulic Southeastu. A pak jsem si v duchu řekl, proč ne?

„Musím dovnitř.“

„Jen běž, Alexi, a dej dětem pusy i za mě.“ Vypadala trochu smutně, když jsem se otočil a vykročil k domu.

Nezačínej nic, co nemůžeš dokončit.

48. kapitola

Zbytek dne jsem pracoval jako zběsilý. Určitě to nebylo zrovna nejchytřejší, ale nestěžoval jsem si. Někdy si můžete naložit na ramena tíhu celého světa, jen musíte vědět, jak se toho břemene zase zbavit.

Jel jsem do věznice v Lortonu, bylo mrazivé, ale slunečné počasí. Oslnivě modrá obloha byla krásná a plná naděje. A pak že na konci dvacátého století nefunguje emoční klam.

Při jízdě jsem myslel na Maggie Rose. Všechno nasvědčovalo tomu, že už nejspíš nežije. Její otec vyváděl přes sdělovací prostředky jako pomínutý. Upřímně řečeno jsem mu to nemohl mít příliš za zlé. Dvakrát jsem telefonoval s Kateřinou Rose. Ještě se nevzdala naděje. Tvrdila mi, že „cítí“, že její děvčátko je stále naživu: V životě jsem neslyšel smutnější větu.

Snažil jsem se soustředit na nadcházející rozhovor se Sonejim/Murphym, ale myšlenky se mi neustále rozbíhaly. Před očima se mi promítaly obrazy z uplynulé noci. Musel jsem se nakonec okřiknout, abych si uvědomil, že sedím za volantem a mám pracovat.

Najednou mě napadla určitá teorie o Sonejim/Murphym, která se dala ověřit a z psychologického hlediska nebyla tak úplně scestná.

Chytilo mě to tak, že už jsem na nic jiného nemyslel. Ve věznici měl zavezli výtahem do šestého patra. Soneji na mě čekal. Vypadal, jako kdyby celou noc nespál. Teď byla řada na mně, abych věci trochu rozhýbal.

Strávil jsem s ním víc než hodinu. Tvrdě jsem na něho naléhal. Ještě nikdy jsem vůči žádnému ze svých pacientů nepostupoval tak rezolutně.

„Gary, našel jste někdy u sebe v kapse účtenku z hotelu, restaurace, obchodu a přitom si nepamatoval, že byste tam platil?“

„Jak jste na to přišel?“ Zeptal se mě s rozjasněnými očima. Po tváři mu přelétlo něco jako úleva. „Požádal jsem správu, abyste se stal mým doktorem. Walsh je úplně nanic, dokáže mi akorát předepisovat sedativa. Už ho nechci ani vidět.“

„Nevím, jestli to byl dobrý nápad. Já jsem psycholog, ne psychiatr jako doktor Walsh. Kromě toho patřím ke skupině lidí, která se podílela na vašem zatčení.“

Zavrtěl hlavou. „To já všechno vím. Jenže vy jste jediný člověk, který je ochotný mě vyslechnout, než udělá závěr. Víím taky, že mě nenávidíte, protože si myslíte, že jsem unesl ty dvě děti a spáchal spoustu dalších věcí, ale aspoň mě posloucháte, kdežto Walsh to jen předstírá.“

„Nemůžete přestat spolupracovat s doktorem Walshem,“ upozornil jsem ho.

„Rozumím, už jsem pochopil, jak to tady chodí. Jen vás prosím, nenechte mě v tomhle pekle samotného.“

„To vám můžu slíbit. Budeme si dál povídat jako právě teď.“

Požádal jsem ho, aby mi vyprávěl o dětství.

„Moc si z něho nepamatuju. Není to zvláštní?“ Měl chuť mluvit a jediné na mně bylo, abych se rozhodl, zda to, co slyším, je pravda, nebo snůška dovedně vykonstruovaných lží.

„Některým lidem se to běžně stává. Když ale o něm začnou mluvit nahlas, leccos z dětství se jim vybaví.“

„Základní fakta jako například, že jsem se narodil 24. února 1957 v Princetonu ve státě New Jersey, si pamatuju. Občas ale mívám pocit, jako kdybych se to jen naučil ve škole. U většiny vzpomínek pak nedokážu oddělit sny od reality. Nevím, co je co, nevyznám se v tom.“

„Co se vám vybaví jako první?“

„Dny bez legrace, smíchu a nespavost, kterou trpím do dneška. Po dvou hodinách spánku už jsem se budil. Snad odjakživa se cítím unavený, skleslý. Deprimuje mě, jak se marně snažím něco v životě dokázat. Přitom si nemyslím, že bych měl o sobě přehnané mínění a očekával kdovíco. Vaši práci bych třeba nezvládl.“

Naše poznatky o Garym Sonejim ale ukazovaly na osobnost s úplně opačnými vlastnostmi jako například energické jednání a extrémně vysoká důvěra ve vlastní schopnosti.

Gary pokračoval v líčení ošklivého dětství. Když byl ještě malý, nevlastní matka ho tělesně trestala. Jako odrostlejšího ho začal sexuálně zneužívat vlastní otec. Popisoval mi, jak se snažil odpoutat od reality, která mu naháněla hrůzu. Byly mu čtyři roky, když se k nim v jedenašedesátém nastěhovala macecha se svými dvěma dětmi.

Doktor Walsh mimo jiné udělal se Sonejim/Murphym několik psychologických testů osobnosti. V oblasti kreativního myšlení v ústní i písemné formě dosáhl Soneji/Murphy nezvykle vysokého hodnocení.

„Co jiného si ještě pamatujete, Gary? Pátrejte v paměti co nejvíce dozadu. Můžu vám pomoci jediné, když vám budu líp rozumět.“

„Vždycky jsem trpíval na tahle okna, kdy jsem nevěděl, co se se mnou děje.“ V obličeji měl stále napjatější výraz, žíly na krku mu

naběhly a na čele se objevily krůpěje potu.

„Trestali mě za to, že jsem si nemohl vzpomenout...“ řekl po chvíli.

„Kdo vás trestal?“

„Většinou nevlastní matka.“

Pravděpodobně představovala jeden z hlavních zdrojů, které napáchaly na Sonejim/Murphym většinu škod.

„Tmavá místnost.“

„Co se tam stalo, Gary? Co to bylo za tmavou místnost?“

„Komora vedle sklepa. Zavírala mě do ní skoro každý den.“

Pojistka zakazující mu mluvit o podobném zážitku se začala uvolňovat. Prožíval nesmírně těžký okamžik, vím to podle práce s jinými oběťmi týrání v dětství. Zavřel oči. Vzpomínal. Viděl před sebou minulost, na kterou toužil zapomenout.

„Co se dělo dole ve sklepě?“

„Nic... nic. Trestali mě tím, že mě nechávali úplně o samotě.“

„Jak dlouho jste býval zavřený?“

„Nevím... nemůžu si pamatovat všechno!“ Pootevřel oči, pozoroval mě úzkými štěrbinami.

Nebyl jsem si jistý, kolik toho ještě snese. Musel jsem postupovat opatrně. Potřeboval jsem, aby se dostal blíž k podstatě svého traumatického zážitku, ale zároveň musel cítit, že mi může důvěřovat a že ho poslouchám.

„Zavřeli vás i na celý den? Nebo noc?“

„Nikdy. Stačilo to ale na to, abych si trest dobře pamatoval a věděl, že mám být hodný chlapec.“

Podíval se na mě a mlčel. Vycítil jsem, že čeká na mou reakci.

Připadalo mi vhodné ho pochválit. „Výborně, Gary. Moc dobře vím, jak to pro vás bylo těžké.“

Najednou jsem před sebou místo tohoto dospělého muže viděl kluka, kterého zavírají do temné komory. Každý den. Celé týdny, které se mu musely zdát nekonečné. Potom jsem si vzpomněl na Maggie Rose. Co když ji taky někde podobně vězní? Mohla by být ještě naživu? Musím vydolovat ta nejhlubší tajemství z jeho hlavy a všechny zásady rychlosti postupu při terapii přitom musí jít stranou. Kateřina Rose a její manžel mají právo vědět, co se přihodilo jejich

dcerce.

Co se stalo s Maggie Rose, Gary? Pamatujete se na Maggie Rose?

Stál jsem před neobyčejně riskantním krokem. Co když ho vyděším tak, že se mnou odmítne spolupracovat? Co když ztratím jeho důvěru? Mohl by se stáhnout do sebe. Hrozila i možnost úplného psychotického zhroucení. Všechno by pak bylo ztracené.

Musel jsem Garyho pochválit za jeho snahu. Stejně tak bylo nutné, aby se těšil na mou příští návštěvu. „Všechno, co jste mi řekl, může být neobyčejně důležité,“ ujistil jsem ho. „Opravdu jste odvedl fantastický kus práce, když jste našel odvahu vrátit se ke svým vzpomínkám.“

„Alexi,“ ozval se, když už jsem se zvedal k odchodu. „Přísahám vám, že jsem se ničeho nedopustil. Pomozte mi, prosím vás.“

Ještě ten den měl Gary absolvovat test na detektoru lži. Byl z té představy nervózní, ale tvrdil, že se zkoušce rád podrobí.

Řekl mi, že si můžu počkat na výsledky, jestli mě to zajímá. To uhádl velmi přesně.

Test prováděl vyhlášený odborník povoláný z Washingtonu. Skládal se z osmnácti otázek, patnáct z nich bylo takříkajíc „kontrolních“ a zbývající tři rozhodovaly o výsledku.

Doktor Campbell přišel asi po čtyřiceti minutách, celý zrudlý rozrušením. Vypadalo to, jako kdyby cestou běžel. Muselo se přihodit něco moc důležitého. „Má nejvyšší možné skóre,“ oznámil mi. „Gary Murphy možná mluví pravdu!“

49. kapitola

Gary Murphy možná mluví pravdu!

Hned příští odpoledne jsem vedl poradou svolanou do zasedací místnosti přímo v areálu Lortonského vězení. Mezi jinými se jí zúčastnil doktor Campbell, zástupce guvernéra státu Maryland, James Dowd – státní zástupce z Washingtonu, další dva pracovníci z jeho úřadu a doktor James Walsh.

Prožil jsem hotová pekelná muka, než jsem je všechny dal dohromady. A teď nesmím promarnit svou šanci, protože novou příležitost zeptat se jich na několik věcí už nedostanu.

Měl jsem pocit, jako kdybych znovu stál před zkušební komisí, u níž jsem na fakultě skládal závěrečné zkoušky. Uvnitř jsem byl napjatý jako vibrující ocelová struna. V sázce byl celý případ Soneji/Murphy.

„Chci ho podrobit regresivní hypnóze. Nemí spojená se žádným rizikem, naopak dává šanci na získání cenných informací,“ oznámil jsem skupince shromážděných. „Jsem si jistý, že Soneji/Murphy bude dobře spolupracovat. Možná tak zjistíme, co se stalo s pohřešovaným děvčetem Maggie Rose, ale nepochybně se dovíme něco o Murphym.“

Případ sám byl z hlediska soudních pravomocí pořádně zamotaný. Při zločinu došlo k překročení hranic státu, a proto únos a vražda Michaela Goldberga spadají pod federální jurisdikci a budou projednávány před federálním soudem. Naopak případy zabití u McDonalda je oprávněn řešit soud ve Westmorelandu. Soneji/Murphy by mohl být postavený před soud i ve Washingtonu za jedno či více zabití, kterých se nejspíš dopustil v Southeastu.

„Čeho byste tím chtěl dosáhnout?“ zajímal se doktor Campbell. Snažil se mi pomoci, musel si všimnout, že se ostatní tváří skepticky, nejvíc z nich pak Walsh. Nebylo těžké pochopit, proč k němu Gary zrovna nepřilnul. Walsh nevypadal zrovna nadprůměrně inteligentně, zato byl se sebou náramně spokojený.

„Z toho, co jsem se prozatím dověděl, lze usuzovat na vážnou disociativní reakci. Prožil si těžké dětství, v němž nechybělo fyzické týrání, možná i sexuální zneužívání. To mohlo dát impuls k rozštěpení jeho psychiky, bránil se tak prožívané bolesti a strachu. Nelze to tvrdit s naprostou jistotou, ale prožité zkušenosti v dětství u něho skutečně mohly vést k této ojediněle se vyskytující psychóze.“

Doktor Campbell zareagoval na mou přihrádku: „Zvažovali jsme s doktorem Crossem možnost, že Soneji/Murphy trpí jistými psychotickými výpadky, které souvisejí se ztrátou paměti a hysterií. Sám mluví o ztracených dnech, víkendech či dokonce týdnech. Pokud se pacient nachází v podobném stavu, může se probudit na zcela neznámém místě a vůbec netušit, jak se tam dostal, nebo co dělal

předtím. V řadě případů mají pacienti dvě oddělené osobnosti, často zcela protikladné. Stejně příznaky můžeme pozorovat u některých projevů epilepsie.“

„Na co si vy dva hrajete? Na dobročinnou organizaci?“ zabručel Walsh. „Čím víc podobných blbostí vypustíte do světa, tím zvyšujete jeho šanci, že unikne potrestání,“ varoval nás.

„Já nemám ve zvyku tvrdit blbosti, to není můj styl,“ ohradil jsem se.

Státní zástupce nás s Walshem přerušil. James Dowd byl vážný, asi čtyřicetiletý muž. Pokud mu bude přidělen případ Soneji/Murphy, je na nejlepší cestě stát se brzy slavným.

„A co možnost, že nás jen vodí za nos?“ zeptal se. „Že je to docela obyčejný psychopata?“

Než jsem odpověděl na jeho otázku, rozhlédl jsem se kolem. Dowd chtěl nepochybně slyšet pravdu. Guvernérův zástupce se tvářil skepticky, ale byl přístupný argumentům. Dva úředníci z ministerstva spravedlnosti zatím zachovávali neutralitu. Doktor Walsh měl už všechno vyřešené.

„Ani to se v daném stadiu nedá vyloučit,“ připustil jsem. „I z tohoto důvodu navrhuju použít regresivní hypnózu. Ukáže se nám, jestli jsou jeho historky pravdivé.“

„Má to ovšem pár háčků,“ skočil mi do řeči Walsh. „Za prvé na něho musí hypnóza působit a za druhé vy musíte dokázat rozpoznat, že hypnotický stav pouze nepředstírá.“

„Pokud jde o první podmínku, je podle mého názoru splnitelná,“ odpověděl jsem rychle.

„Já si o tom dovolím pochybovat. A upřímně řečeno mám jisté pochybnosti i o vás, Crossi. Na tom, že si s vámi rád povídá, koneckonců tolik nesejde. Psychiatr tady není od toho, aby ho pacient miloval.“

„Jde o to, že já ho doopravdy poslouchám.“ Zabodl jsem pohled do Walshe sedícího naproti mně přes stůl. Měl jsem co dělat, abych tomu servilnímu parchantovi neskočil po krku.

„Můžete uvést ještě další důvody pro hypnózu?“ ozval se zástupce guvernéra.

„Nevíme téměř nic o jeho chování během výpadků paměti. On sám

o nich nic netuší, stejně tak jeho manželka, se kterou jsem několikrát hovořil.“

K tomu jsem dodal: „Rovněž netušíme, kolik takříkajíc tváří na sebe bere a...“, udělal jsem dramatickou pauzu, „v neposlední řadě se ho chci zeptat na Maggie Rose Dunneovou. Máme tak šanci zjistit, co s ní provedl.“

„Doktore Crossi, vyslechli jsme vaše argumenty. Teď dovolte, abych poděkoval všem přítomným za účast a spolupráci,“ uzavřel James Dowd schůzku. „Zvážíme váš návrh a vyrozumíme vás.“

Rozhodl jsem se vzít věci do svých rukou.

Ještě tentýž večer jsem zavolal známému z *Washington Postu*, o kterém jsem věděl, že mu můžu důvěřovat. Navrhl jsem mu, aby přišel k Pappymu. V téhle hospodě na kraji Southeastu si nás nikdo nevšimne, což vyhovovalo nám oběma.

Lee Kovel byl pomalu šedivějící novinář, co se kdysi vyškřábal hezky rychle nahoru, a pěkně mizera, přesto jsem ho ale měl rád. Své sklony k drobné závisti, hořkosti nad smutným stavem žurnalistiky, k trpkosti i k občasným záchvěvům přehnaného konzervatismu nosil napsané na čele, takže si je každý mohl přečíst a zařídit se podle toho.

Lee ztěžka dosedl na barovou stoličku vedle mě. K šedivému obleku si vzal světle modré tenisky. U Pappyho můžete potkat pozoruhodnou směsici lidí černochoy, Hispánce, Korejce i bílé, kteří jsou zaměstnaní v Southeastu, ale nikoho takového, jako je Lee.

„Připadám si tady jako strašák do zelí,“ postěžoval si, „špatně jsem odhadl zdejší lokál.“

„I profík jako ty se někdy utne.“

„Seš opravdu vtipnej, Alexi. Tak vyklop, co tě pálí. Mimochodem, proč jsi mi nedal avízo, než jste chytili toho parchanta?“

„Nedal byste tomuhle pánovi jedno horké, pořádně černé kafe?“ obrátil jsem se na barmana. „Potřebuje se probrat.“ Otočil jsem se zpátky k Leemu. „Chci Sonejiho podrobit hypnóze, abych mohl pátrat v jeho podvědomí po Maggie Rose. A tuhle exkluzivní zprávu ti nezištně nabízím.“

Lee Kovel odpověď doslova vyplivnul. „Jedině tak hovno! A teď mi to povíš pěkně po pořádku. Mám dojem, žeš vynechal něco

podstatného.“

„Tak dobře. Ještě nemám to povolení k hypnóze. Přitom jsem narazil na pískoviště, kde se kolem stavění báboviček motá trochu moc lidí. Kdybys ale tu zprávu uveřejnil v novinách, nemohli by mě jen tak odmítnout. Pak ti slibuju, že ten exkluzivní rozhovor dostaneš.“

Přinesli nám kávu v krásných starých obrovitých šálcích. Byly světle hnědé a kolem okraje lemované úzkou modrou linkou. Lee se srkavě napil, svět kolem přitom nevnímál. Zřejmě ho zaujal můj pokus změnit zaběhaný řád v našem hlavním městě. Jeho krvácející srdce nemohlo zůstat netečné.

„V tom případě, Alexi, budu ale první, komu povíš, co se ti podařilo vytáhnout ze Sonejiho.“

„Chceš po mně skoro nemožné, ale souhlasím.“

Nechal jsem ho v klidu dopít kafe a potom jsem mu popsal, jak bych si ten článek představoval. Zřejmě si ode mě nechal poradit, protože jsem ten text v ranním vydání *Washington Post* poznal.

Babička vstává v našem domě jako první. A nikdo v celém vesmíru ji v tomto ohledu nepředčí. Když nám se Samsonem bylo deset nebo jedenáct, skálopevně jsme tomu věřili. Tehdy pracovala jako zástupkyně ředitele na Garfieldově základní škole.

Kdykoli jsem se vzbudil, mohlo být sedm, šest nebo pět, už se dole v kuchyni svítilo a babička snídala, nebo si snídani právě připravovala. Mívala většinou totéž – jedno ztracené vejce, vdolek potřený máslem a hodně sladký slabý čaj s mlékem.

Vařila snídani i pro nás a respektovala naše roztodivné chutě, lívanci, párky a slaninou počínaje a ovesnými vločkami konče. K oblíbeným hitům patřila i vejce ve všech podobách a tvarech.

Občas se objevila na talíři i omeleta se zavařeninou, což bylo jediné jídlo, o které jsem vážně nestál. Její vnější strana byla totiž vždycky připálená a kombinace vajec s ovocnou huspeninou mi připadala asi tak málo rozumná, jako kdybych si lívance polil kečupem. Babička ale odmítla přijmout mé argumenty, i když ji sama nikdy neochutnala. Jediný, kdo omelety zbožňoval, byly děti.

To březnové ráno babička seděla u kuchyňského stolu a četla

Washington Post. Nosí nám je chlapík jménem Washington a každé pondělí ho babička zve na snídani. Dnes ale byla středa a pro vyšetřování velice důležitý den.

Všechno na kuchyňské scéně bylo jako vždycky, a přesto jsem sebou trhnul, když jsem vešel dovnitř. Uvědomil jsem si, jak moc vstoupil únos do našeho soukromí.

Ve *Washington Postu* stálo palcovými písmeny: SONEJI/MURPHY BUDE HYPNOTIZOVÁN.

K článku byly připojeny fotografie Sonejiho a i moje. Povolení jsem dostal včera pozdě večer. Hned jsem podle slibu zavolaal Kovalovi.

Text jsem přelétl, zatímco jsem jedl. Mluvílo se v něm o tom, že jisté nejmenované zdroje jsou skeptické, pokud jde o přístup psychologů pracujících s únoscem, že lékařské závěry mohou ovlivnit proces a že, pokud se prokáže nepřičetnost obžalovaného, může dotyčný vyvážnout s pouze tříletým trestem ve speciálním ústavu. Lee zřejmě po našem setkání mluvil i s jinými lidmi.

„Proč se musejí pořád za někoho schovávat a neřeknou na rovinu, o co jim jde,“ bručela má babička nad toastem a šálkem čaje. Zdálo se, že Leeův styl psaní ji příliš nenadchl.

„A co konkrétně?“ zeptal jsem se.

„Že někdo nechce, abys mu dělal nepořádek v jeho úhledně uspořádaném případě. Že hra na spravedlnost je důležitější než pravda. Po ní nikdo vlastně ani netouží, všichni jen chtějí, aby bolest co nejdřív pominula. Nikdo není připravený ji snášet a to je důsledek výchovy podle knížek doktora Spocka.“

„Netušil jsem, že při snídani spřádáš podobné dedukce. Zní mi to tak trochu jako ze seriálu *To je vražda, napsala*.“

Nalil jsem si trochu babiččina čaje. Pil jsem ho úplně hořký, bez mléka i cukru. Do rozkrojené housky jsem si strčil párek.

„To nejsou žádné vyumělkované teorie, Alexi, ale pravda tak očividná jako je tvůj nos na tváři.“

Přikývl jsem. Možná měla pravdu, ale rozebírat podobné teoretické problémy před šestou hodinou ráno bylo nad mé síly. Tuhle dobou jsem dokázal ocenit jediné skvělou kvalitu párků, což jsem dal hlasitě najevo.

Babička se zamračila. „Můžu ti jediné doporučit, aby ses jich držel i nadále, vyhneš se tak velkým problémům.“

„Díky za upřímnost.“

„Není zač. Pamatuj si, Alexi, bělochům se nedá věřit.“

„Ta snídaně byla výborná,“ řekl jsem.

„Jak se daří tvé nové přítelkyni?“ Na mou babičku si nikdo nepřijde.

50. kapitola

Když jsem vystoupil z auta, rozléhal se všude kolem hlasitý rámus. Před vchodem do věznice lelkovali novináři a reportéři televizních společností a čekali na mě. Stejně tak Soneji/Murphy, kterého mezitím přestěhovali do normální cely.

Kráčel jsem přes parkoviště, slabě mrholilo a televizní kamery spolu s mikrofony na mě mířily ze všech stran. Přijel jsem kvůli hypnóze Garyho a oni to věděli. Pro dnešek jsem se stal jejich velkým hrdinou.

„Thomas Dunne se domnívá, že pomáháte Sonejimu vyhnout se spravedlivému trestu. Chcete se k tomu vyjádřit, detektive Crossi?“

„Nemám, co bych k tomu dodal.“ Měl jsem zakázáno vybavovat se s reportéry, což mi na popularitě mezi nimi rozhodně nepřidalo. Jenže tak zněla jedna z podmínek, které úřad generálního prokurátora vázal na udělení konečného souhlasu k hypnóze.

Ta dneska nepředstavuje nic výjimečného. Užívají ji psychiatři i psychologové. Doufal jsem, že po několika sezeních bych mohl zjistit, co se děje se Sonejim/Murphym během jeho „ztracených dnů“, znamenajících únik z reálného světa.

Jakmile jsem se ocitl v Garyho cele, další postup byl jednoduchý. Požádal jsem ho, aby se uvolnil a zavřel oči. Pak jsem mu řekl, aby se snažil dýchat zhluboka, rovnoměrně a pomalu. Dal jsem mu instrukci, aby se snažil na nic nemyslet a pak začal počítat od jedné do sta.

Nevyskytly se žádné problémy. Hypnóza na něho účinkovala a lehce přešel do sugestibilního stavu. Přinejmenším bych se to odvážil tvrdit. Pokračoval jsem dál a všimal si, jestli u něho

neobjevím nějaké příznaky toho, že hypnotický stav pouze předstírá. Výsledek byl negativní.

Sonejiho dech se zřetelně zpomalil, byl naprosto uvolněný. Pro začátek jsem se soustředil na všední otázky, abych ho nevyděsil. Zeptal jsem se ho na okamžik, kdy se „vzpamatoval“ či „přišel k sobě“ na parkovišti před McDonaldem.

„Pamatujete se na své zatčení ve Wilkinsburgu?“

Následovala krátká pauza a po ní stručná odpověď: „Ano.“

„To jsem rád, protože vám chci v té souvislosti položit dvě otázky. Nemám příliš jasno v pořadí událostí. Pamatujete se, jestli jste něco jedl uvnitř restaurace?“

Mohl jsem vidět, jak za zavřenými víčky zamyšleně obrací oči vzhůru. Garyho levá noha v kožené pantofli vyklepávala rychlý rytmus.

„Ne... Nepamatuju se. Nejsem si jistý, jestli jsem tam jedl, nebo ne.“

Alespoň nepopřel, že byl uvnitř.

„Všiml jste si někoho v restauraci?“ položil jsem mu další otázku. „Pamatujete si někoho ze zákazníků? Dívku za pultem?“

„Byla tam spousta lidí, nikdo konkrétní mě ale nenapadá. Vím jen, že někteří byli tak vymódění, že vypadali jako strašáci do zelí. Takové typy najdete v každém nákupním centru, nebo na místech jako je McDonald.“

Dostal se daleko a pořád zůstával uvnitř McDonalda. *Tak vydrž, Gary!*

„Šel jste tam na toaletu?“ Věděl jsem, že ano. Měli jsme výpovědi lidí, které držel jako rukojmí.

„Ano.“

„A co jste si objednal k pití? Dokážete si vzpomenout?“

„Přestaňte se chovat tak blahosklonně.“

Podivně zaklonil hlavu a rozesmál se. Jeho smích zněl nezvykle, hlouběji než obvykle, ale ne děsivě. Mluvil stále rychleji a úsečněji, nohou vklepával přímo zběsilý rytmus.

„Nejste na podobné věci dost chytrý,“ oznámil mi.

Trochu mě překvapila změna jeho tónu.

„Na jaké věci, Gary? Můžete mi to vysvětlit? Nerozumím vám.“

„Nedokážete ho přelstít. Sice vám to pálí, ale jemu se nemůžete rovnat.“

„Koho se snažím obelstít?“

„Sonejiho přece. Právě teď je u McDonalda a předstírá, že si chce koupit kafe, ale je pořádně napružený. Vypadá to, že každou chvíli vybuchne.“

Předklonil jsem se na židli. Tohle jsem nečekal.

„Co ho tak rozzlobilo?“

„Má vztek, protože jim přeje štěstí.“

„Kdo má štěstí?“

„Policie přece. Div nepraskne vzteky, protože kvůli pár blbečkům může jeho mistrovský plán úplně vybuchnout.“

„Rád bych se o tom plánu dověděl víc, popovídal si s ním o něm,“ snažil jsem se mluvit nevzrušeně stejně jako Gary.

„To nepřichází v úvahu! Soneji vás převyšuje o tolik, že byste mu stejně nerozuměl.“

„Je stále rozzlobený? A co si Soneji myslí o tom, že je zavřený v téhle cele?“

„Říká, abyste šel do prdele!“

Skočil po mně. Popadl mě za košili, vázanku, klopky sportovního saka.

Měl velkou fyzickou sílu, ale já jsem také nebyl žádný třasořitka. Vězeli jsme ve vzájemném sevření jako dva medvědi. Ozvalo se zapraštění, jak jsme do sebe narazili hlavami. Dokázal bych se mu vytrhnout, ale bylo to zbytečné, nijak vážně mi neubližoval. Spíš jako kdyby vysílal varovné signály a kreslil mezi námi hraniční čáru.

Campbell a strážní se k nám s dusotem přibližovali. Soneji/Murphy se mě pustil a začal se vrhat na dveře cely. Z koutku úst mu stékaly sliny. Začal vrskat a pištivým hlasem nadávat.

Dozorci ho povalili na zem a stěží ho přemohli. Soneji měl mnohem větší sílu, než se dalo soudit podle jeho štíhlého těla. Už jsem o tom věděl své. Lékař, který se objevil vzápětí za službou, dal Sonejimu injekci, a ten za okamžik tvrdě usnul na podlaze v cele.

Teprve potom ho přenesli na postel a navlékli mu svěrací kazajku. Počkal jsem, až ho zamkli v cele.

Kdo v ní vlastně byl?

Gary Soneji?
Gary Murphy?
Nebo oba dva?

51. kapitola

Večer mi šéf zavolal domů. Nepředpokládal jsem, že by mi Pittman chtěl pogratulovat za můj dnešní výkon, a nemýlil jsem se. Přikázal mi, abych se zítra ráno dostavil do jeho kanceláře.

„Co se děje?“ chtěl jsem vědět.

Odmítl cokoli prozradit. Došlo mi, že mi nechce zkazit překvapení.

Ráno jsem se ujistil, že jsem hladce oholený. Dokonce jsem si navlékl kožený kabát. Ještě než jsem odešel z domu, chvíli jsem si hrál na piano. Pak jsem se vydal na audienci k šéfovi.

Když jsem dorazil na místo, panoval tam ve tři čtvrtě na osm neobvyklý ruch. Dokonce i šéfův zástupce, starý Fred Cook, se pro jednu tvářil hrozně zaměstnaně. Svěřovali mu přitom nanejvýš administrativní práce. Vypadá jako reklamní šasek na baseballový zápas starých veteránů. Fred je omezený člověk, co se hlavně bojí, aby náhodou nešlápnul vedle. Když s ním musíte jednat, máte pocit, že mluvíte s voskovou figurínou.

„Šéf vás už očekává,“ oznámil mi a k tomu mi věnoval jeden ze svých kyselých úsměvů. Fred Cook má rád, když ví, co se chystá, dříve než ostatní. A pokud to neví, tak se tak alespoň tváří a chová.

„Co se děje, Frede?“ zeptal jsem se ho přímo. „Nechovej se tak tajnůstkářsky.“

Zahlédl jsem vševědoucí záblesk v jeho očích. „Když půjdeš hned dovnitř, dovíš se to přímo od šéfa.“

„Frede, ty jsi vážně jednička. Umíš mlčet jako ryba. Řekl bych, že je tě tady škoda, měl bys zasedat přímo v Radě pro národní bezpečnost.“

Vešel jsem dovnitř a připravil se na nejhorší. Trochu jsem ale svého šéfa podcenil.

V místnosti byl kromě Pittmana i starosta Carl Monroe, dále policejní kapitán Christopher Clouser a především John Samson. Vypadalo to, že mám tu čest zúčastnit se ve Washingtonu vždy populární pracovní snídani.

„Zatím se to dá vydržet,“ pošeptal mi Samson. Jeho slova ale ostře kontrastovala s tím, jak vypadal. Připomínal mi obrovité zvíře chycené do ozubené pasti, co vypadá jako velký talíř. Klidně bych se vsadil, že by si ochotně ukousl vlastní jazyk, pokud by za to mohl odsud vypadnout.

„Ničeho se nemusíte obávat.“ Carl Monroe se žoviálně usmál, když si všiml mého strnulého výrazu. „Čekají vás jen samé dobré zprávy. Mám je už prozradit? Myslím, že právě nastal ten nejvhodnější okamžik... Vy i Samson jste ode dneška povýšeni. Dovolte, abych vám poblahopřál, starší detektive a nový šéfe oddělení.“

Všichni souhlasně zatleskali. Vyměnili jsme si se Samsonem tázavý pohled. Co to má u všech čertů znamenat?“

Vědět to předem, přivedl bych babičku s dětmi. Byla to podobná sláva, jako když prezident předává medaile a děkuje válečným vdovám. Jen s tím malým rozdílem, že tentokrát přizvali k slavnostní ceremonii i nebožtíky. V očích starého Pittmana jsme se Samsonem totiž už dávno byli mrtví.

„Nechtěli byste nám to víc ozřejmit?“ usmál jsem se spiklenecky na starostu. „Zajímal by nás hlavně podtext.“

Carl Monroe nám věnoval svůj zářivý úsměv. Působilo to tak vřele, osobně a upřímně. „Požádali mě, abych se zúčastnil vašeho povýšení. A musím říct, Alexi, že jsem přišel nesmírně rád,“ zatvářil se pobaveně, „ve tři čtvrtě na osm ráno.“

Mimochodem občas je těžké odolat starostovu kouzlu. Moc dobře si uvědomuje, kým a čím se stal jako politik. Připomíná mi prostitutky na Čtrnácté ulici, co vám ještě řeknou sprostý vtip, když je musíte sebrat, protože se veřejně nabízejí zákazníkům.

„Bude potřeba probrat dvě věci,“ prohlásil Pittman, ale pak nápad odehnal pryč mávnutím ruky. Nějaká banálně přízemní záležitost přece nenaruší slavnostní okamžik. „Klidně ale počkají do zítřka. Teď se raději všichni věnujme kávě a malému pohoštění.“

„Myslím, že bychom jejich projednání neměli odkládat.“ Podíval jsem se na starostu. „Snad nám zákusky kvůli nim nezhořknou.“

Monroe zavrtěl hlavou. „Proč musíte být do všeho tak hrr?“

„Jako politik bych asi neuspěl, co říkáte?“ zeptal jsem se.

Monroe pokrčil rameny, ale nepřestával se smát. „To nevím, Alexi.

Někdy se člověk dokáže změnit a přijmout s nabytými zkušenostmi efektivnější styl práce. Konfrontace jistě přináší větší uspokojení, ale ne vždy vede k většímu užitku.“

„A nebavíme se náhodou celou dnešní snídani právě o něm?“ zeptal se Samson přítomných.

„Myslím, že ano,“ Monroe přikývl a zakousl se do sladkého koláčku.

Pittman si nalil kávu do šálku z čínského porcelánu. V jeho ruce vypadal příliš malý a jemný. Vzpomněl jsem si v té souvislosti na milionáře, co obědvají jen chlebičky s řěřichou.

„Kolem únosu se točí příliš mnoho lidí – FBI, ministerstvo spravedlnosti, tajná služba, a to nepřináší užitek nikomu: Proto jsme na policejním ředitelství rozhodli, že ustoupíme do pozadí a vás dva se Samsonem z případu stáhneme,“ vypadlo konečně z Pittmana.

Pravda se nám vyloupila v celé své kráse.

Všichni v místnosti najednou začali mluvit jeden přes druhého. A přinejmenším dva pěkně křičeli. Moc povedená snídane.

„Tohle je svinskej podraz a vy to dobře víte,“ vmetl Samson starostovi do tváře.

„Právě včera jsem poprvé vyzkoušel u Sonejiho hypnózu,“ oznámil jsem Pittmanovi, starostovi a kapitánovi Clouserovi. „Krucinál, teď mi ho nemůžete sebrat.“

„O vašich výsledcích se Sonejim jsme byli informováni. Bylo potřeba přijmout určité rozhodnutí, a to jsme vám už sdělili.“

„Vážně chcete slyšet pravdu, Alexi?“ Starostův hlas nečekaně zaburácel místností.

Otočil jsem se k němu. „Samozřejmě.“

Monroe se mi díval přímo do očí. „Ministr spravedlnosti vyvinul na spoustu lidí ve Washingtonu maximální nátlak. Soud bude zahájený nejpozději za šest týdnů a jeho vlak už vyjel ze stanice. V něm nesedíte ani vy, ani já. Kdo se v něm ovšem veze, je Soneji. Prokurátor spolu s ministerstvem spravedlivosti rozhodli, že nebudete pokračovat v práci se Sonejim, místo vás o něho pečuje celý tým psychiatrů. Příklad dospěl do nové fáze a další zásahy z naší strany jsou nežádoucí.“

Odešli jsme se Samsonem na vlastní oslavu. O naši přítomnost už

tady nikdo nestál.

52. kapitola

Končil jsem teď práci jako každý spořádaný člověk v šest nebo v půl sedmé. Osmdesát, sto hodin týdně se zdálo dávnou minulostí. Dětem by už větší radost udělalo jedině, kdyby mě z práce přímo vyhodili.

Ve videopůjčovně jsme si vybrali spoustu kazet počínaje pohádkami Walta Disneye a Želvími Nindži konče. Přehrávali jsme si z kompaktu výběr Billie Holidayové z let 1933-58 a společně jsme usínali na pohovce. Podnikali jsme dohromady další báječné věci.

Jedno odpoledne jsme se vypravili na Mariin hrob. Jannie, ani Damon se ještě úplně nepřenesli přes matčinu ztrátu. Na zpáteční cestě jsem se zastavil u místa, kde byl pochovaný Mustaf Sanders. Pořád jsem nedokázal zapomenout, jak se na mě dívaly jeho smutné oči. Byla v nich otázka. *Proč?* Zatím ti neumím odpovědět, Mustafe. Ale slibuju ti, že se nemíním vzdát.

Jednu sobotu na konci léta jsme se já a Samson vypravili na výlet do Princetonu v New Jersey. Maggie Rose byla pořád ještě nezvěstná. Stejně tak se nepodařilo najít deset miliónů výkupného za ni. Pátrali jsme na vlastní pěst a ve svém volném čase.

Mluvili jsme s několika sousedy Murphyových. Celá rodina zahynula při požáru, ale nikdo se nezmínil o tom, že by do toho mohl být nějak zapletený Gary.

Všichni na něho vzpomínali jako na vzorného studenta, byl čtvrtým nejlepším žákem na místní střední škole, a přitom jako kdyby se ani nemusel učit. Nikdy se nedostal do žádného průšvihů, alespoň sousedé o žádném nevěděli. Jejich charakteristika dost odpovídala Garymu Murphymu, jak jsem ho poznal ve věznici.

Shodli se na ní všichni, až na jednoho kamaráda z dětství, kterého jsme po určité námaze vypátrali. Jmenoval se Simon Conklin a živil se jako zelinář. Byl svobodný a žil asi patnáct mil od Princetonu. Upozornila nás na něho Missy Murphyová. FBI ho už vyslechla, ale namáhala se téměř zbytečně.

Conklin se nejdřív odmítal bavit s dalšími policajty, když jsme mu ale pohrozili, že ho necháme předvolat do Washingtonu, trochu se rozmluvil.

„Gary napálil každého,“ řekl nám Conklin. Seděli jsme v neuklizeném obýváku v jeho domku. Conklin vypadal zpustle, jednotlivé kusy oblečení se k sobě vůbec nehodily. Nebyl to ale žádný hlupák, spolu se svým kamarádem Garym Murphym dostával za studií prospěchové stipendium. „Věděl dobře, že ti nejlepší dokážou ostatní lidi vodit za nos. Ovšem museli jste patřit k těm nejlepším z nejlepších!“

„A koho tím myslel?“ zeptal jsem se Conklina. Napadlo mě, že dokud bych mu podkuřoval, vydržel by povídat a mně by stačilo jen přikyvovat hlavou. Řekl by mi tak všechno, co potřebuju.

„Světovou elitu,“ prozradil mi Conklin. „Největší esa, prostě ty nejlepší z nejlepších.“

„V čem měli být nejlepší?“ zajímalo Samsona. Viděl jsem na něm, že mu Conklin nepadl příliš do oka. Sluneční brýle se mu začaly potit. Přesto se ale držel a tvářil se jako pozorný posluchač.

„Nejlepší ze všech cvoků,“ odpověděl Conklin a potutelně se usmál. „Nikdo je nechytne, protože s jejich mazaností prostě nemůže soupeřit. Shlížejí dolů na všechny ostatní a sami určují vlastní osudy.“

„Gary k nim patří?“ zeptal jsem se. Cítil jsem, že je naladěný na povídání. Měl chuť se bavit o Garym, ale především o sobě. Pochopil jsem, že Conklin se sám považuje za vyvoleného.“

„Ne. Rozhodně ne.“ Odmítavě zavrtěl hlavou a neustále se znepokojivě usmíval. „Gary je totiž absolutní jednička a nenapodobitelný originál.“

Simon Conklin nám vyprávěl, že bydleli s Garym asi šest mil od městečka. Jezdili spolu autobusem do školy. Kamarádili se od svých devíti nebo desíti let. A silnice, u níž bydleli, vedla přímo k sídlu Lindberghových v Hopewellu.

Prohlásil mimo jiné, že Gary si požárem vyrovnal účty s rodinou. Věděl o jeho týrání v dětství. Nemohl by to nikdy dokázat, ale byl přesvědčený, že to byl Gary, kdo oheň založil.

„Prozradil mi svůj plán, když nám bylo dvanáct. Řekl, že si počká na své jedenadvacáté narozeniny a nadělí si tak pěkný dárek. Věděl,

že to provede tak, aby si všichni mysleli, že on byl v té době ve škole. A to se mu povedlo, nemám pravdu? Naplánoval si, co udělá za devět let, a pak to uskutečnil.“

Mluvili jsme s Conklinem celé tři hodiny a druhý den ještě pět dalších. Slyšeli jsme od něho řadu smutných a strašlivých historek. Například, že Garyho zavírali do komory na celé dny i týdny. Popsal nám jeho plány, kterými byl posedlý, když mu bylo deset, patnáct, jeho celoživotní plány. Vyprávěl nám, jak Gary vedl tajnou válku s ptáky, co létali do zahrady jeho macechy. Jak například července postupně odtrhával nohy, křídla, dokud ptáček nezemřel. Zmínil se i o Garyho vizi, že jednou bude stát na vrcholu pyramidy těch nejlepších. A nezapomněl ani na jeho výjimečný talent k imitaci a předstírání.

Dopřavdy jsem litoval, že jsem tohle všechno nevěděl, když jsem začal jezdit za Murphym do Lortonu. Určitě by bývalo užitečné popovídat si s Garym o starých strašidlech z Princetonu i o jeho kamarádovi Conklinovi.

Bohužel mě z případu odvolali a ten se dál vyvíjel podle úplně jiných představ.

Sepsal jsem dvanáct stránek o Simonovi Conklinovi a předal je FBI, ta se ale po nové stopě nikdy nepustila. Napsal jsem druhou zprávu a kopie poslal všem, kdo patřili k původnímu vyšetřovacímu týmu. Citoval jsem v ní větu, kterou mi řekl Simon Conklin o svém kamarádovi z dětství: „Gary vždycky tvrdil, že jednou provede *výjimečné věci*.“

Nic se ale nedělo. FBI nepředvolala Conklina k novému výsledku. Neměli zájem pátrat novým směrem a naopak si přáli, aby případ únosu Maggie Rose Dunneové byl co nejdříve uzavřen.

53. kapitola

Na konci září jsme odletěli s Jezzie na ostrovy do Tichomoří. Udělali jsme si dlouhý víkend jen pro nás dva. S tím nápadem přišla Jezzie a byl skvělý. Se zvědavostí, s obavami i se vzrušením jsme čekali, co nám přinesou příští čtyři dny, které strávíme společně. Možná se ani

tak dlouho nedokážeme snést. Museli jsme si to vyzkoušet.

Na ostrově se za námi sotva někdo otočil. Byla to moc příjemná změna, ve Washingtonu na nás lidi obvykle nepokrytě civěli.

U sedmnáctileté černošky jsme si zaplatili hodiny sportovního potápění. Jezdili jsme na koních po pláži delší než tři míle. Vyrázili jsme si s terénním džípem do pralesa a na půl dne se ztratili. Nezapomenutelným zážitkem pro nás oba bylo objevení malého ostrova, který jsme si přejmenovali na Soukromý ráj. Řekli nám o něm v hotelu, jeho zaměstnanec nás k němu zavezl na člunu a pak nás nechal o samotě.

„V životě jsem neviděla nic podobného, z té krásy se mi až tají dech,“ prohlásila Jezzie. „Jen se podívej na to moře, písčnou pláž a převislé útesy.“

„Pátá ulice to zrovna není, ale jinak by to docela ušlo,“ usmál jsem se a rozhlédl se kolem.

Náš ostrov v podstatě tvořil dlouhý bílý pás toho nejjemnějšího písku na světě obklopený bujnou zelenou džunglí s bílými tečkami růží a buganvilií. Modrozelené moře kolem bylo průzračné čisté jako pramenitá voda.

Hotelový kuchař nám zabalil oběd, vybral lahodné víno, exotické sýry, humří a krabí maso spolu s různými saláty. Na dohled nebyl jediný člověk, a tak jsme ze sebe shodili šaty. Nemuseli jsme se stydět, byli jsme přece v ráji.

Najednou jsem se začal hlasitě smát. Leželi jsme s Jezzie natažení na písku. Po dlouhé době jsem se cítil smířený se svým okolím. Byl jsem za ten pocit neuvěřitelně vděčný. Po více než třech letech byl nejvyšší čas přestat truchlit.

„Jezzie, víš vůbec, jak jsi nádherná?“

„Přiznám se ti, že nosím v peněžence zrcátko,“ Zkoumavě se mi podívala do očí. „Jenže od chvíle, kdy jsem nastoupila u tajné služby, se snažím nepůsobit příliš přitažlivě. To je daň za práci v šovinisticky mužském Washingtonu.“

Jezzie na mě mrkla. „Jak je možné, Alexi, že se tváříš tak vážně, když přitom nezkazíš žádnou legraci? Vsadím se, že takhle tě znají jen tvé děti.“ Polechtala mě.

„Nepřeváděj řeč na mě. Mluvili jsme o tobě.“

„To tys mluvil. Občas si přeju vypadat krásně, ale většinou toužím být docela obyčejnou ženskou, co chodí spát v růžových natáčkách a dívá se na staré filmy.“

„Celý víkend jsi krásná. Žádné natáčky ve vlasech, místo nich stuhy a čerstvé květiny. Plavky bez ramínek, občas ani ty ne.“

„To proto, že chci být krásná pro tebe. Ve Washingtonu si to nemůžu dovolit. Nechci přijít za šéfem s důležitou zprávou, na které jsem dřela celé měsíce, a jako první větu uslyšet: „V těch šatech vypadáš skvěle, kotě.“

Natáhl jsem k Jezzie ruku, naše prsty se propletly. „Jsi nádherná. Díky, že se snažíš kvůli mně.“

„Dělám to ráda,“ usmála se. „A teď bych chtěla udělat ještě jeden dobrý skutek, pokud mí ovšem pomůžeš.“

K tomu mě nemusela dvakrát pobízet.

Zatím jsme neměli pocit, že jsme se jeden druhému přesytili, právě naopak.

Večer jsme si vyšli do baru, seděli jsme venku a pozorovali bezstarostný ostrovní život plynoucí kolem nás. Napadlo nás, že nám nic nebrání se k němu přidat. Pochutnávali jsme si na garnátech a ústřicích a celé dvě hodiny si bez přestávky povídali.

„Odkáživa se v práci dřu jako mezek,“ přiznala se Jezzie. „Nedokážu se jednoduše přinutit vypnout.“

mlčel jsem. Chtěl jsem, aby povídala dál.

Zdvihla sklenku. „Klidně si tady piju pivo, a přitom oba moji rodiče byli alkoholici. Nikdo v okolí netušil, co doopravdy dokážou. Neustále se hádali a ječeli na sebe. Táta neměl takovou výdrž, takže většinou usnul v křesle. Matka ale vydržela dlouho ponocovat a volat na mě: „Jezzie, bud hodná holčička a přines mi ještě jedno pivo.“ Zkrátka si ze mě udělali servírku. Až do svých jedenácti jsem si takhle vydělávala kapesné.“

Jezzie se odmlčela a podívala se na mě. Poprvé dala najevo svou zranitelnost a nejistotu. Jinak vystupovala vždy suverénně a za takovou ji v práci i považovali. „Nechceš se už vrátit do hotelu? Nenudím tě svými řečmi?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ani v nejmenším, Jezzie. Rád si poslechnu

všechno, co potřebuješ říct nahlas. Chtěl bych o tobě vědět co nejvíc.“

„Patří to ale k dovolené?“

„Samozřejmě. Povídej dál. Můžeš mi důvěřovat. Až mě to přestane bavit, jednoduše se zvednu a nechám tě tady samotnou s účtem.“

Usmála se a pokračovala ve vyprávění. „Milovala jsem své rodiče zvláštním způsobem. A jsem přesvědčená, že i oni měli rádi svou malou Jezzie. Jednou jsem ti řekla, že mě vždycky děsilo pomyšlení, že selžu v životě stejně jako oni.“

„Možná jsi to viděla příliš černě,“ usmál jsem se.

„To se nedá vyloučit. V každém případě to ale dopadlo tak, že jakmile jsem nastoupila k tajné službě, dřela jsem po nocích a o víkendech. Stanovila jsem si šílené cíle a šla jsem za nimi. Udělala jsem totéž, co můj manžel. Vytkla jsem práci před závorku s manželstvím. Chceš vědět, proč jsem začala jezdit na motorce?“

„Jistě, a taky by mě zajímalo, proč mě nutíš jezdit s tebou.“

„Všechno to souvisí s tím, že prostě nedokážu úplně vypnout. Myslím na práci, i když přijdu večer domů. Jedině motorka mi pomáhá zapomenout. Při rychlosti sto dvacet mil za hodinu se musíš soustředit na řízení a všechno ostatní jde stranou. Díky tomu konečně přestanu přemýšlet o práci.“

„Mně zase pomáhá hrát na piano. Jezzie, je mi líto, co sis musela prožít s rodiči.“

„Teď jsem ráda, že jsem ti o nich řekla. Jsi jediný člověk na světě, komu jsem se s tím svěřila.“

Seděli jsme v baru na malém ostrově a drželi se s Jezzie za ruce. Nikdy mi nebyla tak blízká jako právě nyní. Sladká malá Jezzie. Ze všech společně prožitých okamžiků na tenhle nikdy nezapomenu. Do konce života si budu pamatovat naši návštěvu ráje.

Naše dovolená najednou a příliš rychle skončila.

Zjistili jsme, že sedíme na palubě letadla a vracíme se do Washingtonu. Zpátky do bezútěšného, deštivého počasí a do práce.

Během letu jsme oba byli duchem trochu jinde. Začínali jsme věty současně a pak si vzájemně dávali přednost. Poprvé za celý pobyt jsme mluvili o problémech v práci.

„Vážně si myslíš, Alexi, že se u něho jedná o rozštěpení osobnosti?“

Soneji ví, co se stalo s Maggie Rose. Ale ví to i Murphy?“

„Svým způsobem ano. Byl vyděšený, když mluvil o Sonejim. V každém případě mu Soneji nahání hrůzu, ať už ho budeme považovat za samostatnou osobu nebo ne.“

„Je smutné, že pravdu o Maggie Rose už nejspíš nezjistíme.“

„A právě to mě žere. Jsem si jistý, že bych to z něho nakonec dostal. Potřeboval jsem jediné trochu času.“

Letiště nás přivítalo scénou úplné zkázy, kterou jsme záhy okusili s několika tisíci podobně postižených. Doprava byla naprosto ucpaná. Fronta na taxíky se táhla až do haly. Všichni vypadali, že jsou promočení na kůži. Ani my jsme neměli plášť do deště. Život nám najednou připadal příliš deprimující a reálný.

Blížil se den zahájení soudního přelíčení s Murphym. Na stole mě už určitě čeká vzkaz od Pittmana.

„Alexi, pojď, poletíme zpátky.“ Jezzie mě chytila za ruku a přitáhla k sobě před přepážkou společnosti Delta.

Příjemně mě ovanulo teplo a známá vůně jejího těla. Ještě pořád slabě voněla kokosovým olejem a aloe.

Lidé se otáčeli a civěli na nás. Odsuzovali nás. Téměř nikdo kolem nás neprošel nevšímavě.

„Vykašlem se tady na to,“ řekl jsem.

54. kapitola

Vrátil jsem se do Washingtonu v úterý v jedenáct dopoledne a hned v půl třetí mi volal Samson, abych za ním přijel do domu Sandersových. Zdálo se mu, že objevil novou souvislost mezi únosem dětí a vraždami v Southeastu. Přímo sršel novinkami. Naše poctivost v pátrání se začala vyplácet.

Nebyl jsem v tom domě už několik měsíců, ale přesto jsem si pamatoval každý smutný detail. V oknech se nesvítilo, těžko se dá odhadnout, jestli se do něho vůbec někdo nastěhuje.

Seděl jsem v autě na příjezdové cestě a pročítal znovu původní vyšetřovací zprávu, i když jsem ji znal skoro nazpaměť.

Koutkem oka jsem dál pozoroval dům. Zažloutlé závěsy na oknech byly roztažené, takže bylo vidět dovnitř. Kde ten Samson vězí a proč mě sem vůbec tahal? Dorazil přesně ve tři, zastavil těsně za mnou, vylezl ze svého otlučeného nissanu a přesedl si ke mně.

„Nazdar, cukroušku, vypadáš přímo k nakousnutí.“

„Zato ty ses vůbec nezměnil. Pořád jsi velkej a ošklivej. Proč jsme vlastně tady?“

„Můžeš hádat,“ Samson si zapálil cigaretu. „Mimochodem, mělš správněj čich.“

Venku skučel vítr a vzduch byl ztěžklý deštěm. Pásem mezi Kentucky a Ohiem se přehnalo několik tornád. Přes víkend, co jsme tady nebyli, se počasí jaksepatří předvedlo.

„A co jste celou dobu dělali? Potápěli jste se, plachtili a hráli tenis v klubu pro bílé?“ zajímalo Samsona.

„Na tenhle druh zbytečností nám nezbyl čas. Oddávali jsme se duchovnímu spojení, což ty těžko pochopíš.“

„Kotě, já tě vážně žeru.“ Samson uměl perfektně napodobit černý děvky.

„Půjdeme dovnitř?“ zeptal jsem se.

Hlavou se mi už několik minut míhaly ne zrovna příjemné vzpomínky. Před očima jsem měl tvář čtrnáctileté dívky a jejího malého bratra. Pamatoval jsem si, jaké to byly krásné děti a že jejich smrt nikoho nezajímala.

„Máme vlastně namířeno k sousedům,“ řekl nakonec. „Něčemu tady nerozumím, ale myslím si, že je to důležité. Potřebuju na to tvou hlavu.“

Zazvonili jsme tedy u sousedů, jmenovali se Cerisierovi. Okamžitě jsem zpozorněl.

Jejich dcera Nina byla totiž nejlepší kamarádka Suzette Sandersové. Obě rodiny tu bydlely od devětasedmdesátého roku. Nina ani její rodiče se nedokázali s vraždou svých sousedů vyrovnat. Kdyby si to mohli dovolit, nepochybně by se odtud odstěhovali.

Otevřela nám paní Cerisierová a pozvala nás dovnitř. Pak zavolala Ninu, aby přišla do kuchyně. Seděli jsme u stolu a ze stěny se na nás usmíval Magic Johnson. Ve vzduchu byl cítit cigaretový kouř smíchaný s přepáleným tukem.

Nina se netvářila příliš nadšeně, když se konečně objevila ve dveřích. Byla to docela nenápadná dívka, asi tak patnáctiletá.

„Minulý týden,“ vysvětlil mi Samson, „Nina zašla za poradkyní ve škole a svěřila se jí, že dva dny předtím, než došlo k vraždám u Sandersových, možná viděla vraha. Předtím se o tom bála mluvit.“

„Chápu,“ přitakal jsem. Víím dobře, že je téměř nemožné přesvědčit zdejší černochoy, aby svědčili na policii.

„Když ho ale ukázali v televizi,“ ozvala se Nina a upřela na mě své nádherné hnědé oči, „přestala jsem se tolik bát.“

„Jak jsi ho mohla vidět v televizi?“ zeptal jsem se jí.

„Je to ten únosce.“

„To znamená, že poznala Garyho Murphyho,“ obrátil jsem se na Samsona.

„Opravdu ses nespletla?“ ubezpečoval se Samson.

„Ne. Pozoroval Suzettin byt. Bylo to vážně divné, protože do Southeastu moc bělochů nechodí.“

„A kdy se to stalo? Ve dne nebo večer?“ zajímal jsem se.

„Večer. Víím ale určitě, že to byl on, protože u Sandersových se na verandě svítilo. Suzettina máma se totiž hrozně bála.“

„Takže náš přítel se vrací na scénu,“ prohodil jsem k Samsonovi.

Ten přikývl a znovu stočil pohled k Nině. Pusu měla našpulenou a konečky vlasů si neustále namotávala na prst.

„Mohla bys říct tady detektivovi Crossovi, co jsi ještě viděla?“ požádal ji,

„Když ten muž hlídal Suzettin dům, druhý běloch seděl v autě.“

Samson si otočil židli tak, aby mi viděl do tváře. „Pospíchají se soudem a vůbec netuší, jak je to ve skutečnosti. Prostě to chtějí shodit ze stolu.“

„Jenže zatím je toho málo, abychom s tím mohli prorazit,“ namítl jsem.

Vrátili jsme se do centra každý svým autem. Promítal jsem si v hlavě, co všechno víme. Napadala mě spousta nejruznějších scénářů. Tahle mravenčí klopotná práce taky patří k naší profesi.

Myslel jsem na Bruna Hauptmanna a Lindberghův případ. Když Hauptmanna chytili a pravděpodobně falešně obvinili, snažili se ho rovněž co nejrychleji odsoudit.

Gary Soneji/Murphy tohle musel vědět. A jak to zapadá do jeho plánů na deset, dvanáct let dopředu? A co ten druhý běloch? Byl to snad ten pilot z Floridy? Nebo někdo jako Simon Conklin, Garyho kamarád z Princetonu?

Byli snad dva už od samého začátku?

Tentýž večer jsem na Jezziino naléhání skončil už v osm. Už přes měsíc měla lístky na basketbalový zápas, který jsem chtěl vidět. Cestou do haly jsme se bavili o práci, překročili jsme tak zásadu, kterou jsme většinou dodržovali. Nevydržel jsem to, abych jí okamžitě neřekl o nové senzaci.

„Jedné věci ale nerozumím,“ řekla Jezzie, když jsem jí zopakoval slova Niny Cerisierové. Byla případem únosu posedlá skoro tolik jako já, i když to nedávala tak jasně najevo.

„Tak ven s tím, tvůj chytrý šaman dokáže rozřešit každou záhadu.“

„Ty dvě dívky byly nejlepší kamarádky, jak je tedy možné, že Nina tak dlouho mlčela? Opravdu je to jen tím, že lidé v Southeastu policii nevěří? Nějak se mi to nezdá.“

„Určitě v tom není nic jiného. Policie je v těchto končinách oblíbená asi tak jako jed na krysy. Já tam s nimi bydlím, znají mě, ale přesto mě sotva snášejí.“

„Stejně ale nevím, Alexi. Připadá mi vaně divné, že by se takhle zachovala něčí nejlepší kamarádka.“

„Ale kdepak. Člověk by spíš přemluvil Palestince, aby se dohodli s izraelskou armádou, než lidi ze Southeastu ke spolupráci s policií.“

„Dobře. A co si teď myslíš? Jak ti do všeho zapadá teorie o komplicovi?“

„Zatím mi to ještě nedává příliš velký smysl,“ připustil jsem. To děvče někoho muselo vidět, otázkou je ovšem koho.“

„Alexi, přiznám se, že mi to připadá přitažené za vlasy. Jen se budeš honit za fantomem.“

Před osmou hodinou jsme zastavili před sportovním centrem, kde měl Georgetown hrát s New Yorkem. To, že sehnala dobré lístky na takový zápas, mě přesvědčilo, že Jezzie zná ve městě opravdu každého. Svým způsobem to bylo obtížnější než si obstarat pozvánku na inaugurační ples amerického prezidenta

Drželi jsme se za ruce a šli přes parkoviště k nablýskané hale. Jsem velký fanda mužstva Georgetownu a jejich černého trenéra Johna Thompsona vážně obdivuju. Se Samsonem se na ně jdeme podívat dvakrát, třikrát za sezónu, když hrají zápas doma.

„Divoši jim to dneska pěkně nandají,“ řekla Jezzie jako správný basketbalový fanoušek a mrkla na mě.

„Kdepak, Natěrači budou lepší.“

„To je přece totéž.“ Jezzie se ušklíbla a vyfoukla ze žvýkačky bublinu. „Basketu náhodou rozumím.“

„To mě vůbec nepřekvapuje,“ řekl jsem a rozesmál se. Přidala se ke mně. Opravdu byste těžko našli předmět, o kterém nečetla nebo ho neznala ze zkušenosti. „A jakou má přezdívkou soupeř?“

„Červenáči.“

Chtěl jsem na to něco odpovědět, ale už jsem neměl čas. „Nazdar kotě, vyrazila sis s negrem?“ zakřičel na nás někdo. Jezzie mi sevřela ruku.

„Alexi, nevšímej si jich, nenech se vyprovokovat.“

„Neboj se, jsem úplně klidný.“

„Nech to plavat. Pojďme dovnitř. Jsou to pitomci, nezhazuj se s nima.“

Vymanil jsem dlaň z její ruky a zamířil ke skupince kolem stříbromodrého terénního auta. Nebyli to studenti, co přijeli povzbudit své mužstvo, ale tři běloši v krátkých kožíšcích. Určitě jim bylo přes jedenadvacet, takže by už měli vědět jak se chovat.

„Který z vás to křičel?“ zeptal jsem se. Moje tělo podivně ztuhlo, jako kdyby mi ani nepatřilo. „Kdo tady mluvil o negrech? Šlo snad o pitomý vtíp?“

Jeden z nich vystoupil kousek dopředu, na hlavě měl čepici s barvami Červenáčů. „To si troufáš na tři?“

„Mohli byste si sehnat ještě čtvrtého, abyste se tolik nebáli.“

„Alexi, prosím tě. Vykašli se na ně,“ ozvala se Jezzie za mými zády.

„No tak, Alexi,“ ozval se další z trojice, „běž se honem schovat pod babskou sukni.“

„Zlato, líbí se ti negr? Píchá tě dobře?“

Za očima mi něco explodovalo. Znělo to jako rána z pistole. Vyrazil

jsem jako blesk.

Zasáhl jsem drzouna pěstí do brady, pak jsem se otočil na patě a trefil druhého z povedeného trojlístku do spánku.

První muž sebou praštil na zem, čepice mu přitom odletěla bůhvíkam. Druhý postižený zavrával, dopadl na jedno koleno a tak už zůstal.

„To vás snad naučí dát si příště bacha na jazyk,“ řekl jsem a celý jsem se přitom trásl.

„Je opilý, šéfe. Všichni jsme urazili pár skleniček,“ ozval se ten třetí, co ještě stál. „Nezvlád to, protože je už pár dní v presu. Všichni ale pracujeme s černými kolegy a máme mezi nimi i kamarády. Omlouvám se vám za naše chování. Je mi to vážně líto.“

Určitě ale ne tolik jako mně. Otočil jsem se zády k těm pitomcům a zamířil zpátky k autu. Ruce a nohy mi najednou ztěžkly a srdce hlasitě bušilo.

„Promiň,“ řekl jsem Jezzie. „Tyhle řeči jednoduše nesnesu.“

„Nemusíš se omlouvat,“ odpověděla Jezzie tiše. „Prostě jsi udělal, co jsi musel.“ Stála při mně v dobrém i zlém.

Dlouho jsme se drželi za ruce v mém autě, potom jsme se vrátili k Jezzie domů, abychom mohli být spolu.

55. kapitola

Prvního října jsem dostal povolení znovu se setkat s Garym Murphym. Oficiálním důvodem bylo „nové svědectví“. Mezitím snad půlka světa zpovídala Ninu Cerisierovou. Teorie o spolupachateli si už dávno žila svým vlastním životem.

Se speciálním vyšetřovacím týmem jsme pročesávali okolí Cerisierových. Vyzkoušel jsem s Ninou všechny možné i nemožné techniky, zda se nám nepodaří sestavit komplicův portrét. Zatím nám triky fotomontáže příliš nepomohly.

Věděli jsme jen, že se jedná o bělocha a podle Niny o muže s podsaditou postavou. FBI zároveň zintenzívnila pátrání po pilotovi z Floridy. Uvidíme, s čím přijdou. Po vynucené přestávce jsem se znovu

vrátil do hry.

Šli jsme s doktorem Campbellem po chodbě oddělení se zostřenou ostrahou. Když jsme procházeli kolem, osazenstvo cel na nás civělo. Choval jsem se stejně. Bodavý pohled mám výborně nacvičený.

V Murphyho cele, která zabírala celou uličku, se jasně svítilo, ale Soneji/Murphy nás pozoroval z kavalce přimhouřenýma očima jako nějaké zvíře číhající ve ztmavlé jeskyni.

Chvíli mu trvalo, než mě poznal.

Pak se ale okamžitě usmál. Zase to byl ten hodný, spořádaný mladý muž z malého městečka. Vzpomněl jsem si na tvrzení jeho kamaráda Simona Conklina, že Gary dokáže sehrát kteroukoli roli.

„Proč jste za mnou přestal chodit, Alexi?“ zeptal se mě. V očích se mu objevil lehký smutek. „Neměl jsem si s kým popovídat. Ostatní doktory ve skutečnosti nezajímá, co jim říkám.“

„Musel jsem získat nové povolení k návštěvám, teď už zase bude všechno v pořádku.“

Tvářil se jako někdo, komu ublížili. Kousal se do spodního rtu a upřeně se díval na své tenisky.

Pak se jeho obličej naprosto změnil a Murphy se hlasitě rozesmál. Jeho smích se ozvěnou odrazil od stěn cely.

Naklonil se ke mně. „Jste stejný pitomec jako všichni kolem, jen možná o něco chytřejší. Na mě ale nikdy nemůžete stačit, klidně si s vámi udělám, co budu chtít.“

Nespouštěl jsem z něho oči. Trochu mi vyrazil dech.

„Netváříte se zrovna chápavě,“ komentoval můj výraz obličjeje.

„To je v pořádku. Jen jsem vás podceňoval víc, než jsem měl, a to byla chyba.“

„Takže teď alespoň víte, na čem jste, mám pravdu?“ Na tváři mu zůstal úšklebek. „Vážně si myslíte, že tomu rozumíte?“

O tom nebylo pochyb, setkal jsem se totiž prvně se Sonejim a představil nás Gary Murphy.

Soneji si mě upřeně prohlížel. Předváděl se poprvé jako únosce a pásl se na mě očima.

Přede mnou seděl vrah dítěte. Skvělý imitátor a herec. Nadčlověk. Lindberghův syn. Mohl bych přidat ještě spoustu jiných přívlastků.

„Jste v pořádku?“ zeptal se. Parodoval můj předchozí zájem o něho.

„Cítíte se dobře, doktore?“

„Skvěle.“

„Vážně? Nezdá se mi to. Něco není v pořádku, že je to tak, Alexi?“
Tvářil se, jako kdyby si opravdu dělal starosti.

„Víte, co?“ zvýšil jsem nečekaně hlas. „Jděte do prdele, Soneji. Co tomu říkáte?“

„Počkejte okamžik,“ zakýval hlavou dopředu a dozadu. Hrozivý úšklebek mu zmizel z tváře stejně rychle, jako se předtím objevil.
„Proč mi říkáte Soneji? Co to má znamenat, doktore?“

Pozoroval jsem jeho obličej a nemohl jsem věřit tomu, co jsem viděl.

Soneji se jako cvaknutím vypínače proměňoval z jedné osoby ve druhou. Během minuty to stačil udělat třikrát.

„Vy jste Gary Murphy?“ zeptal jsem se zkusmo.

Přikývl. „A kdo bych podle vás měl být? Doktore, co se to děje? Byl jste pryč celé týdny a najednou jste se zase vrátil.“

„Povězte mi, co se podle vás právě teď stalo?“ vyzval jsem ho a nespouštěl z něho oči.

Zatvářil se zmateně. Má otázka ho naprosto vyvedla z míry. Pokud tohle všechno je jen hra, pak jsem za léta své psychologické praxe nezažil dokonalejší a přesvědčivější výkon.

„Nevím, co si o tom mám myslet. Přijdete si do mé cely, jste trochu napjatý, možná i rozpačitý. Už dlouho jste tu nebyl. A pak mi z čista jasna začnete říkat Soneji. Nepřijde mi to zrovna moc vtipné, vám snad ano?“

Myslel to vážně? Copak skutečně nevěděl, co se odehrálo před pouhou minutou?

Nebo jsem měl tu čest se Sonejim, který si se mnou hraje jako kočka s myší? Je možné, aby se tak snadno dostával do stavu ztráty paměti a zase ho opouštěl? Nedalo se to stoprocentně vyloučit. V tom případě by se ale soud mohl proměnit v neuvěřitelnou frašku.

A na jejím konci by Soneji/Murphy nemusel být potrestán. Jde mu právě o tohle? Na tom založil svůj plán?

56. kapitola

Maggie Rose sbírala s ostatními ovoce a zeleninu na úbočí hory a snažila si přitom vybavit domov. Zpočátku byl její seznam hodně krátký a obecný.

Nejvíce ze všeho se jí stýskalo po mámě s tátou. Myslela na ně neustále.

Chyběli jí i kamarádi ze školy, hlavně Prcek.

Vzpomněla si na svého nového kocourka Toma i starší kočičku.

Postrádala počítačové hry a své oblečení.

Hrát si s dětmi po škole bylo tak fajn.

Stejně jako vykoupat se v koupelně ve druhém poschodí s výhledem do zahrady.

Čím intenzivněji myslela na domov, tím víc věcí se jí vybavovalo. Její seznam rostl.

Toužila, aby ji maminka s tatínkem zase chytili do náruče a navzájem si dávali pusy.

Chyběly jí postavy z knížek, které jí táta napodoboval, hlavně když byla ještě malá.

Stýskalo se jí po okamžiku, kdy se celí promrzlí vrhli do studeného auta a křičeli, aby se zahřáli.

Vzpomínala na písničky, které si pro ni vymýšlela maminka. Co si pamatuje, tak jí maminka zpívá.

Třeba o tom, že ji tolik miluje, že by pro ni udělala cokoli na světě.

Maggie si představovala, že je znovu ve škole, přecházela ze třídy do třídy. Pamatovala si, jak na ni slečna učitelka Kimová spiklenecky mrkla. Nebo jak se její kočka stočila na židli do klubíčka a předla blahem.

„Pro tebe, můj andílku, udělám cokoli. Ty si můj největší poklad,“ zpívala jí máma.

„Přijďte si, prosím, pro mě?“ volala Maggie Rose v duchu.

Nikdo se ale neozýval. A utrápená Maggie Rose začala věřit, že na ni už všichni zapomněli.

57. kapitola

V následujících dvou týdnech jsem jel do Lortonu celkem šestkrát. Soneji/Murphy mi už ale přes své ujišťování nedovolil, abych se k němu přiblížil. Něco se změnilo a ztratili se mi tak oba.

Patnáctého října vydal federální soudce příkaz k odkladu, čímž dočasně pozastavil zahájení procesu s únoscem. Tím ale zdržovací taktiky Anthonyho Nathana, který měl obhajovat Sonejiho/Murphyho, skončily.

Do týdne, což představovalo přímo bleskovou rychlost, soudkyně Linda Kaplanová smetla ze stolu námitky vznesené obhajobou. Stejně tak Nejvyšší soud zamítl odvolání v této věci. Nathan na všech třech hlavních televizních kanálech prohlásil, že se Nejvyšší soud chová jako prachsprostý soudce Lynch. Prozradil dále novinářům, že tenhle poprask patřil k dělostřelecké přípravě a měl předurčit tón blížícího se přelíčení.

Dvacátého sedmého října bylo zahájeno soudní projednávání případu Stát versus Murphy. Bylo za pět minut devět, když jsme se to ráno blížili se Samsonem k zadnímu vchodu Federálního soudu na Indiana Avenue. Neměli jsme příliš chuť, aby nás někdo poznal.

„Máš dost peněz?“ zeptal se mě Samson, než jsme zahruli za roh.

„Ty se snad chceš vsadit o výsledek?“

„Jasně, má lásko. Bude nám tak rychleji utíkat čas.“

„A jaký výsledek tipuješ?“

Samson si zapálil cigaretu a vítězoslavně vyfoukl kouř. „Podle mě skončí v ústavu pro duševně choré.“

„Jinými slovy chceš říct, že náš justiční systém je v rozkladu.“

„Ale kdepak, na jeho neposkrvněnost bych mohl klidně přísahat, hlavně v tomhle případě.“

„Já si vsadím na uznání vinným z únosu i vraždy.“

Samson spokojeně vyfoukl dým. „Nechceš mi zaplatit rovnou? Co bys řek tak padesáti dolarům?“

„To by šlo, ale žádné placení předem.“

Venku před hlavním vchodem se shromáždily dobré dva tisíce lidí. Dalších dvě stě včetně mračna reportérů se už dostalo dovnitř. Prokurátor žádal o neveřejné projednávání případu, bez účasti tisku,

ale neuspěl.

Někdo nechal natisknout plakáty s nápisem: Maggie Rose žije!

Po Indiana Avenue chodilo pár dobrovolníků a rozdávalo kolemjdoucím růže. Jiní zase prodávali upomínkové přívěsky, nejvíc šly na odbyt svíčky. Lidé si je stavěli zapálené do oken jako vzpomínku na Maggie Rose.

Hrстка reportérů čekala u zadního vchodu, vyhrazeného mimo jiné pro soudce či právníky s poněkud slabšími nervy. I většina ostrřílených policajtů, co má raději krytá záda, chodí tudy.

Okamžitě jsme měli mikrofony až pod nosem. Čočky televizních kamer se na nás doslova přilepily. Na nás se Samsonem si ovšem nepřišli, my už jsme zkušené filmové hvězdy.

„Detektive Crossi, je pravda, že jste byl na nátlak FBI odvolán z případu?“

„To je naprostý nesmysl, mám s FBI jen ty nejlepší vztahy.“

„Jezdíte ještě za Murphym?“

„Ptáte se mě, jako kdybychom my dva byli milenci. V tom vás bohužel zklamou. Pouze patřím k týmu lékařů, kteří se o něho starají.“

„Pocitujete v daném případě nějaké rasové podtóny vůči své osobě?“

„Ty by se přece daly najít ve spoustě věcí. Tohle není nic mimořádného.“

„A co si myslí váš kolega, detektiv Samson?“ vyptával se nás jakýsi mladý frajírek s motýlkem.

„Odpověď byste si mohli; pánové, vydedukovat z toho, že jdeme zadním vchodem.“ Samson se zašklebil do kamery, sluneční brýle si ovšem nenamáhal sundat.

Konečně jsme se propracovali k výtahu. Museli jsme dávat pozor, aby se novináři okamžitě nenacpali za námi dovnitř, což nebylo vůbec jednoduché.

„Nathan určitě vsadí na dočasný projev šílenství u svého klienta. Co byste k tomu dodali?“

„Vůbec nic. Radši se zeptejte přímo Nathana.“

„Detektive Crossi, hodláte prohlásit, že Gary Murphy není duševně vyšinutý?“

Staříčkový výtah se konečně zavřel a s rachotem se rozjel do sedmého

patra, přezdívaného mezi lidmi z branže jako Sedmé nebe.

S tak hlubokým tichem a silnou ostrahou jsem se tu setkal poprvé. Obvykle si tu člověk připadá jako na nádraží, kde je plno policajtů, mladých výtržníků a jejich rodinných příslušníků, stejně jako práskaných gaunerů, a mezi nimi všemi se proplétají právníci a soudci. Tohle hlučné divadlo najednou zmizelo, protože celé patro mělo být vyhrazeno jedinému případu. Tomu největšímu. „Soudu století.“ Nepřál si Gary Soneji náhodou právě tohle?“

Díky tomu, že tu nepanoval obvyklý zmatek, budova mi připomínala postaršího člověka, který právě vstává a jehož všechny vrásky v ranním světle o to víc vyniknou.

Dorazili jsme právě včas, abychom viděli, jak žalobkyně Mary Warnerová vchází do soudní síně. O této drobné šestatřicetileté právničce ze šestého obvodu se soudilo, že představuje pro obhájce Nathana rovnocenného protivníka. Podobně jako on ještě nikdy neprohrála žádný ze svých významnějších případů. Provázela ji pověst člověka, který se důkladně a bezchybně připravuje na jednání v soudních síních a vystupuje na nich s neobyčejnou přesvědčivostí. Jeden z jejích protivníků o ní po procesu, který prohrál, prohlásil: „Připadáte si jako při tenise, kdy vám soupeř všechny míčky, i když se snažíte ze všech sil, stejně přehodí na vaši půlka. Pak už jen čekáte, kdy zatluče do země i vás.“

Nejspíš to byl Jerrold Goldberg, kdo rozhodl o tom, že Mary Warnerová dostala přednost před jinými vyhlášenými právníky, Jamesem Dowdem a dalšími.

Starosta Monroe tady ovšem nemohl chybět, ten nikdy nepropásal příležitost být s davem. Všiml si mě, zůstal však stát na místě a jen ke mně přes celou místnost vyslal oslnivý úsměv.

Pokud bych náhodou až do nynějška netušil, jak to bylo s mým povýšením, tak teď bych musel být jedinečně slepý. Tím povýšením se předem připravili na eventuální pochybnosti o mé kompetentnosti a jednání v rámci krizové skupiny. Mohli teď klidně říct, že jsem je rozhodně nezklamal, a proto navrhli můj služební postup. Jistě ale nedodají, že je taky poslední.

S blížícím se dnem zahájení procesu se po Washingtonu rozletěla zpráva, že ministr financí Goldberg dohlíží osobně na přípravu žaloby

a jako obhájce bude vystupovat Anthony Nathan.

Toho v *Postu* přirovnali k bojovníkovi ze Želvích Nindžů. Od okamžiku, kdy si ho Gary najal za obhájce, se Nathan pravidelně objevoval na titulních stránkách novin. Se mnou se Gary o něm nebavil. Jen jednou prohodil, že bude potřebovat vynikajícího právníka a že si zvolil Nathana právě proto, že když se mu podařilo přesvědčit o svých kvalitách dokonce i jeho, porotce zvládne jako nic. Doslova řekl, že je mazaný jako liška.

Zeptal jsem se Garyho, jestli se mu v prohnanosti může Nathan opravdu rovnat. Gary se usmál a odpověděl: „Proč pořád tvrdíte, že jsem chytrý, když to není pravda? Kdybych byl takový, tak bych asi sotva trčel ve vězení, nezdá se vám?“

Celé týdny se choval pouze jako Gary Murphy, a navíc odmítl další hypnózu.

Pozoroval jsem Nathana, jak s urážlivou nadutostí přechází sem a tam po soudní síni. Byl to nepochybně šílenec. Proslavil se široko daleko svou schopností dohnat svědky během křížového výslechu až k zuřivosti. Proč si Gary vybral právě jeho? Co ty dva spojuje?

Jedno přirozené vysvětlení se nabízelo samo od sebe – člověk na hranici šílenství obhájuje šílence. Nathan se už nechal veřejně slyšet, že promění soudní síň v rodeo, na jaké hned tak někdo nezapomene. A že lidi budou ochotní dát tisícovku dolarů za jediné sedadlo v síni.

V okamžiku, kdy soudní zřízenec vstal a požádal přítomné o klid, zrychlil se mi tep.

Všiml jsem si Jezzie. Byla oblečená jako někdo vysoce postavený, což byla ostatně pravda. Měla na sobě kostým s úzkým proužkem, lodičky na vysokém podpatku a v ruce držela nablýskaný černý atašé kufřík. Když mě uviděla, dala mi znamení očima.

Vpravo od sebe jsem objevil Kateřinu Rose Dunneovou s manželem. Jejich přítomnost ještě více prohloubila pocit nereálnosti celé situace. Neubránil jsem se myšlence na jiný manželský pár a světoznámý proces, který se odehrál před šedesáti roky.

Soudkyně Linda Kaplanová měla pověst výřečné a energické ženy, která drží otěže jednání pevně ve svých rukou. Pracovala jako soudkyně necelých pět let, přesto už předsedala některým z největších procesů ve Washingtonu.

Gary Soneji/Murphy se téměř nenápadně objevil na svém místě. Posadil se a nepřestával se tvářit jako vzorný občan, kterým Gary Murphy nepochybně byl.

Mezi přítomnými nechybělo i několik nejznámějších novinářů, zahlédl jsem i dva autory knížek o únoscích a únosech.

Obhájce i žalobkyně působili suverénním dojmem, určitě se na první den dobře připravili.

Přelíčení začalo malým divadélkem. V přední lavici se rozvzlykala Missy Murphyová. „Gary nikomu neublížil,“ vykřikla nahlas. „Gary by nikdy nikomu neublížil.“

Někdo jí do toho skočil: „Dejte si pohov, vážená dámo!“

Soudkyně Kaplanová udeřila kladívkem a nařídila: „Ticho v soudní síni!“

A po tomhle startovním výstřelu jsme vyrazili na trať procesu století s Garym Sonejim/Murphym.

58. kapitola

Všechno jako by se ustavičně a chaoticky proměňovalo, nejvíc ale můj vztah k vyšetřování únosů a k jejich soudnímu projednávání. Po prvním dnu u soudu jsem udělal jedinou věc, která mi ještě připadala smysluplná – věnoval jsem se celé odpoledne dětem.

Překypovaly činorodostí, doslova soutěžily o mou pozornost a nedovolily mi ani na chvíli se zastavit. Díky nim jsem nemyslel na neradostné vyhlídky několika týdnů přede mnou.

Po večeři jsem zůstal sedět s babičkou v kuchyni a dal si ještě jeden hrnek kávy z melty. Zajímalo mě, co se mi už nějakou dobu chystá říct. Během jídla totiž nedokázala udržet ruce ani minutu v klidu.

„Alexi, musíme si promluvit,“ prohlásila nakonec. Dělá to tak vždycky, nejdříve přijde stručné oznámení a potom následuje její monolog, někdy i několikahodinový.

Děti se dívaly v pokoji na soutěžní pořad Kolo štěstěny, Povzbuzování a potlesk diváků dokreslovaly domácí kulisu.

„A o čem?“ zeptal jsem se. „Mimochodem, víš, že každé čtvrté dítě

v Americe žije v chudobě?“

Jenže tohle na ni neplatilo. Nenechala se odvést od řeči, kterou si zcela zjevně předem důkladně promyslela. Upřeně se na mě dívala, zorničky v očích se jí tak zúžily, že se podobaly hnědým špendlíkovým hlavičkám.

„Alexi, vždycky jsem stála na tvé straně, když šlo o něco důležitého.“

„Ano, chováš se tak od okamžiku, kdy jsem přijel do Washingtonu jen s pytlím přes rameno a pětasedmdesát centů v kapse.“ Pořád si živě pamatuju na to, jak mě poslali na sever a jak jsem dorazil na hlavní nádraží. Matka mi právě zemřela na rakovinu plic a otec byl mrtvý už rok. Babička mě tehdy vzala na oběd k Morrisonovi, jedn jsem poprvé v životě v restauraci.

Ujala se mě, sotva devítiletého kluka. Vím, že jí ve škole, kde učila, přezdívali Pohádková babička. Bylo jí něco kolem padesátky a manžel jí už zemřel. Mí tři bratři, kteří rovněž přijeli do Washingtonu, žili u dalších našich příbuzných, ale jen do svých osmnácti let. Já jediný jsem u babičky zůstal po celou dobu.

Moc mi to prospělo, protože na mě dokázala být ostrá jako břitva. Věděla jak zacházet s podobnými rošťáky. Mého tátu měla přečteného jako knihu a mou matku milovala. Byla a dosud je skvělým psychologem. Nahradila mi chůvu i matku.

Ted' seděla naproti mně s rukama překříženýma na prsou. Ztělesněná železná vůle. „Alexi, obávám se, že se nechováš rozumně, pokud jde o tvou novou přítelkyni.“

„A můžeš mi vysvětlit proč?“

„Samozřejmě. Jezzie Flanaganová je běloška a většině bílých se nedá důvěřovat. Ráda bych si myslela opak, ale nemohu. Nemají nás v úctě a lžou nám přímo do obličeje. Chovají se tak, protože nás nepovažují za sobě rovné.“

„Mluvíš jako ti pouliční radikálové a revolucionáři,“ řekl jsem a začal jsem sklízet ze stolu. Talíře a příbory jsem skládal do starého porcelánového dřezu. „Zrovna neskáču radostí nad svými pocity, ale nemám ve zvyku něco předstírat.“ Nespouštěla ze mne oči.

„Jinými slovy chceš říct, že na vině je Jezzie, protože je běloška?“

Babička se zavrtěla na židli. Narovнала si brýle, měla je zavěšené

kolem krku. „Nejde o to, že je bílá, ale že se s tebou stýká. Má na tebe špatný vliv, jako kdyby chtěla, abys zahodil kariéru u policie a přestal pomáhat tady v Southeastu. Zapomněl na všechno dobré, co bylo a je v tvém životě. Včetně dětí.“

„Nemám pocit, že bych dětem svým chováním nějak ubližoval.“ Trochu jsem zvýšil hlas. Stál jsem uprostřed kuchyně a v ruce držel hromádku špinavých talířů.

Bouchla dlaní do dřevěného opěradla židle. „Jak bys taky krucinál mohl, když máš klapky na očích. Alexi, děti na tobě visí, znamenáš pro ně všechno a Damon se bojí, že ho opustíš.“

„Nemají důvod si něco takového myslet, pokud je někdo nestraší,“ odpověděl jsem podle pravdy.

Babička zaťala ruku do opěradla, z úst jí unikl nepatrný zvuk. Nepochybně jsem se jí dotkl.

„Plácáš pěkné nesmysly, Alexi. Chráním tvoje děti, stejně jako kdysi tebe. Celý život se lidem snažím pomáhat, dávat na ně pozor. Já nikomu neubližuju, ani ho nestraším.“

„To je omyl, právě jsi ublížila mně a nemůžeš to popřít. Neměla jsi proti mně použít děti, víš dobře, co pro mě znamenají.“

V očích se jí objevily slzy, ale jinak se nedala vyvést z míry. Nespouštěla ze mně oči. Naše láska nezná slovo kompromis, a tak je tomu odjakživa.

„Nepotřebuju, aby ses mi později přišel omluvit, Alexi. Není důležité, jestli se budeš stydět za to, cos mi právě řekl. Podstatné je, že se chováš nerozumně a nesprávně. Jsi ochotný vzdát se všeho kvůli vztahu, který nemůže fungovat.“

Babička vstala a zamířila do svého pokoje. Další diskuse považovala za zbytečné.

Opravdu se kvůli Jeziie vzdávám všeho? A vážně nemá náš vztah žádnou budoucnost? Neuměl jsem si na ty otázky odpovědět, ale už kvůli sobě musím zjistit, jak to je.

59. kapitola

Zástup expertů začal pod přísahou vypovídat před soudem. Na svědecké lavici se střídali lékaři, z nichž někteří se svou rozevlátostí a výmluvností vědcům vůbec nepodobali. Tihle odborníci pracovali v Lortonské věznici, v armádě nebo pro FBI.

Všichni si s sebou přinášeli fotografie a schémata o rozměrech téměř dva metry a znovu vysvětlovali, co vidíme na obrázcích. Děsivé záběry nás opakovaně přenášely na místa, kde byl spáchán zločin, a tak to pokračovalo celý první týden.

Osm psychiatrů a psychologů předvolaných jako svědci mělo podpořit tvrzení, že Soneji/Murphy plně kontroluje své jednání a že jde o deviantního psychopata, který jedná naprosto racionálně, chladnokrevně a logicky.

V jejich vystoupeních padala hodnocení jako génius mezi zločinci, člověk bez soucitu a výčitek svědomí, skvělý herec, kterým by nepohrdnul ani Hollywood pro jeho schopnost manipulovat lidmi a přelstít je.

Gary Soneji/Murphy vědomě a záměrně unesl dvě děti, zavraždil jedno z nich, možná i obě, zabil přinejmenším dalších pět lidí. Je to lidská zrůda, jaká nás děsí ve zlých snech. K tomuto závěru dospěli experti předvolaní obžalobou.

Vedoucí psychiatrie z Walter Reed vypovídala téměř celé jedno odpoledne. Absolvovala celý tucet sezení s Garym Murphym. Maria Ruocco zdoulhavě popsala Murphyho narušené dětství v Princetonu, nezapomněla ani na násilné divoké výbuchy vůči lidem i zvířatům provázející jeho dospívání. Pak ji požádali, aby uvedla své psychiatrické hodnocení Garyho Murphyho.

„Jsem přesvědčená, že Gary Murphy je mimořádně nebezpečný psychopat, nicméně nese plnou zodpovědnost za své jednání. Kategoricky vylučuji možnost, že se v jeho případě jedná o rozštěpení osobnosti.“

Podobnými obratnými tahy si žalobkyně Mary Warnerová den ode dne vytvářela lepší pozici. Obdivoval jsem při tom její důkladnost a porozumění psychiatrické stránce problému. Pro soudkyni a porotu vkládala kamínek po kamínku do neobyčejně složité mozaiky. Až skončí svou práci, zůstane členům poroty v hlavě detailní obraz o stavu mysli obžalovaného.

Každý den přelíčení věnuje jednomu novému kamínku. Nejdřív jim ho ukáže, důkladně popíše a teprve potom ho zasadí na správné místo v hádance.

Nezapomene porotě rovněž vysvětlit, jak je nový kousek spojený s předchozími. Jednou nebo dvakrát diváci v soudní síni této žalobkyni mluvící tichým, ale rozhodným hlasem po zvláště působivém projevu dokonce zatleskali.

A toho všeho dosáhla, přestože se Anthony Nathan pokoušel vznášet námitky téměř proti každému jejímu slovu.

Obhajobu svého mandanta založil na velmi jednoduché taktice a té se důsledně držel: Gary Murphy je nevinný, protože se žádného zločinu nedopustil.

Za ty je odpovědný Gary Soneji.

Anthony Nathan přecházel svou typicky klátivou a nadutou chůzí před sedícími členy poroty. Na sobě měl oblek šitý u krejčího, který ho musel stát nejméně patnáct set dolarů, ale přesto jako by se v něm necítil pohodlně. Problém nevězel ve střihu, ale v Nathanově postavě, která byla hranatá jako dětská prolézačka.

„Rozhodně nemám pověst laskavého člověka.“ Nathan stál před porotou složenou ze sedmi žen a pěti mužů. Bylo pondělí, druhý týden přelíčení. „Naopak se o mně říká, že jsem jedovatý, ironický, nafoukaný, nesnesitelný egocentrik, v jehož přítomnosti nikdo nevydrží déle než šedesát vteřin. Nic z toho nemám v úmyslu popřít,“ tvrdil Nathan užaslým posluchačům.

„Proto se také někdy dostávám do potíží. Jsem totiž posedlý pravdou a nesnáším pouhé polopravdy. Nikdy jsem nepřijal obhajobu, kde bych nemohl mluvit jen čistou pravdu.“

Z tohoto hlediska obhajovat Garyho Murphyho je téměř snadné, protože stačí jen mluvit pravdu. Hned vás o tom, dámy a pánové, přesvědčím. Prosím, dobře mě poslouvejte.

Žalující strana si uvědomuje, jak důležitou věcí je obrana, a proto vám předložila víc faktů, než kdy shromáždila kterákoli vyšetřovací komise ustavená americkým kongresem. Ovšem v obou případech jsme dospěli ke stejnému závěru – nepodařilo se dokázat absolutně nic. Kdybyste podrobili slečnu Warnerovou křížovému výsledku, musela by to čestně přiznat. A my bychom se mohli rozejít domů.

Nebylo by to skvělé? Určitě ano.

V síni se ozval chichot. Někteří členové poroty se naklonili více dopředu, aby Nathana lépe slyšeli. Pokaždé, když přecházel kolem jejich řady, přiblížil se k nim o další půlkrok.

„Několik lidí se mě zeptalo, proč jsem se tohoto případu ujal. Svou odpověď bych vám nyní rád zopakoval. Zastupuji Garyho Murphyho, protože všechny důkazy mluví jasně v jeho prospěch. A o této pravdě jsem stoprocentně přesvědčený. Víím, že zatím se mnou můj názor nesdílíte, váš postoj se ale určitě změní.

Nyní dovolu, abych vám nabídl první z důkazů. Slečna Warnerová nechtěla ještě předstoupit před porotu s tímto případem, ale ministr financí si prosadil svou. Dosáhl i toho, že se proces koná v rekordně krátké době. Ještě nikdy a pro nikoho se kolečka ministerstva spravedlnosti neotáčela tak rychle. Můžete mi věřit, že kdyby šlo o vás, nikdo by podobnou horlivost neprojevil. Taková je pravda.

Protože se ale utrpení týká pana Goldberga a jeho rodiny, kola se otáčela přímo zběsilou rychlostí. Stejnou energii jim dodával i fakt, že Kateřina Rose Dunneová a její manžel, kteří patří rovněž k slavným, bohatým a mocným tohoto světa, si přejí co nejrychleji ukončit své trápení. Kdo by jim to ostatně mohl vyčítat? Já jistě ne.

Ovšem nemají právo za to žádat život zcela nevinného člověka! Tento muž, Gary Murphy, přece nemůže trpět jen proto, že jim bylo ublíženo.“

Nathan přistoupil k Murphymu. Ten se svými světlými vlasy a atletickou postavou vypadal jako odrostlý skaut.

„Tento muž je stejně nevinný jako kdokoli jiný v téhle soudní síni. A já to dokážu.

Gary Murphy je nevinný. Prosím, zapamatujte si to.

A druhou věc, kterou bych si přál, abyste si zapamatovali, je skutečnost, že Gary Soneji je šílenec.

Musím se vám k něčemu přiznat, i já jsem trochu šílený. Ostatně slečna Warnerová vám to neopomněla připomenout. Ovšem Gary Soneji je ve srovnání se mnou mnohonásobně větší šílenec. Gary Soneji je nejstrašnější zrůda, s jakou jsem se kdy setkal. Měl jsem možnost vidět Sonejiho a i vy se s ním seznámíte.

To vám slibuju. Jakmile pak poznáte Sonejiho, pochopíte, že Gary

Murphy je nevinný. Nakonec si ho ještě zamilujete a budete ho podporovat v jeho osobním souboji se Sonejim. Gary Murphy totiž nemůže být odsouzený za vraždy a únosy, které... spáchal... Gary Soneji.“

Anthony Nathan pak začal předvolávat jednoho svědka obhajoby za druhým. Překvapivě se mezi nimi objevili učitelé z Washingtonovy školy a dokonce i někteří žáci. Nechyběli samozřejmě sousedé Murphyových z Delaware.

Nathan se všemi jednal vlídně a vyhýbal se jakýmkoli matoucím otázkám. Zdálo se, že si je získal a že mu důvěřují.

„Mohla byste nám, prosím, říct, jak se jmenujete?“ „

Jsem doktorka Nancy Temkinová.“

„A jaké je vaše povolání?“

„Učím výtvarnou výchovu na Washingtonově škole.“

„Znala jste Garyho Sonejiho?“

„Ano.“

„Jaký byl pan Soneji učitel? Všimla jste si něčeho, co by vás vedlo k názoru, že není dobrým pedagogem?“

„Ne, nikdy. Učil opravdu skvěle.“

„Proč si to myslíte?“

„Vyzařovala z něho láska k předmětu i chuť naučit mu své žáky. Patřil k nejoblíbenějším učitelům na škole.“

„Některé lékařské kapacity v této síni prohlásily, že se jedná o šílenou, rozpolcenou osobnost. Co si vy o tom myslíte?“

„Upřímně řečeno, je to jediný způsob, jak lze vysvětlit to, co se stalo.“

„Paní doktorko, chápu, že má další otázka bude pro vás za daných okolností velmi nepříjemná. Přesto vám ji položím. Byl obžalovaný váš přítel?“

„Ano. Patřil k mým přátelům.“

„A změnil se nyní váš postoj?“

„Ne. Ráda bych se s ním setkala a nabídla mu pomoc, kterou potřebuje.“

„Tak to jsme dva,“ přidal se Nathan.

Anthony Nathan svou první skutečnou salvu vypálil na konci druhého týdne. Jeho tah byl stejně dramatický jako neočekávaný.

Všechno začalo tím, že obhájce i žalobkyně přistoupili k soudkyni.

Během rozhovoru Mary Warnerová zvýšila hlas, což učinila za celý proces jen několikrát. „Vaše ctihodnosti, já protestuji! To je šílenství, holý nesmysl!“

Soudní síň začala hučet. Novináři sedící vpředu zbystřili pozornost.

Soudkyně Kaplanová se zřejmě přiklonila na stranu obhajoby.

Mary Warnerová se vrátila na místo, ale ztratila část svého obvyklého klidu. „Proč o tom obžaloba nebyla předem informována?“

Nathan zdvihl ruku, aby utišil přítomné v síni, a pak řekl: „Povolávám doktora Alexe Crosse jako svědka obhajoby. Povolávám ho přesto, že není naší straně přátelsky nakloněný a nespolupracuje s námi.“

Takže jsem to byl já, kdo měl Nathanovi posloužit pro jeho slíbenou show v soudní síni.

ČTVRTÁ ČÁST

Nezapomeňte na Maggie Rose

60. kapitola

„Táto, že si ten film pustíme ještě jednou?“ žadonil Damon.

„Dej pokoj, Damone. Budeme se dívat na zprávy, třeba pochopíte, že není na světě jen Batman.“

„Když mně se ale líbí,“ vysvětloval mi.

Rozhodl jsem se předat svému synovi malé tajemství. „U zpráv se člověk taky může bavit.“

Už jsem mu ale neprozradil, že jsem hrozně nervózní, protože v pondělí budu muset vypovídat pod přísahou jako svědek obhajoby.

Ve večerních zprávách oznámili, že Thomas Dunne se chystá kandidovat na post senátora za Kalifornii. Měl to být pokus znovu složit kousíčky svého života dohromady? Nebo se sám nějak zapletl do únosu? Nedávalo to žádný smysl. Bože, už začínám být paranoidní. Nepřehlédli jsem náhodou něco ve zprávě o pátrání v Kalifornii? Dvakrát jsem žádal vedení, abych v něm mohl pokračovat na místě,

ale pokaždé byla moje žádost zamítnuta. Jezzie se mi snažila pomoci přes své kontakty v Kalifornii, ale zatím to k ničemu nevedlo.

Sledoval jsem večerní zprávy, seděl přitom na zemi v obýváku a děti se ke mně tulily. Předtím jsme si znovu pustili náš oblíbený film o policajtovi v mateřské školce. Viděli jsme ho možná už po dvanácté, nebo dokonce po dvacáté.

Děti mi tvrdily, že já bych to zahrál líp než Arnold Schwarzenegger. Já jsem naopak měl dojem, že se z Arnolda stává moc zábavný komik. Možná to bylo tím, že jsem neměl chuť sledovat další učesanou disneyovku.

Babička byla v kuchyni, hrála tam s tetou Tiou nějakou společenskou hru. Dohlédl jsem i na telefon na stěně, byl vyvěšený a sluchátko leželo na vidlici pod přístrojem. Ted' už nám reportéři a další cvoci dají pokoj.

Všechny zajímalo jediné. Dokážu Sonejiho/Murphyho hypnoticky uspat v zaplněné soudní síni? Prozradí Soneji, co se stalo s Maggie Rose? A co si o něm myslím?

Před jednou hodinou v noci někdo zazvonil u dveří. Babička už dávno odešla do svého pokoje a děti usnuly kolem deváté, předtím jsme si ještě chvíli četli pohádky.

Zamířil jsem přes tmavý obývací pokoj k oknu a odhrnul závěs. Venku stála Jezzie, přišla jako na zavanou.

Vyšel jsem před dům a sevřel ji do náruče. „Pojď, Alexi,“ zašeptala. Sice tvrdila, že nemá vymyšlený žádný plán, ale to se u Jezzie mohlo stát jen výjimečně.

Její motorka BMW se řítla noční silnicí, předjížděli jsme na trojku všechny řidiče před námi. Vypadalo to, jako kdyby zůstali nehybně stát na místě, zkameněli v čase i prostoru. Míjeli jsme ztemnělé domy, trávníky a všechno, co patřilo k normálnímu světu.

Čekal jsem, až Jezzie přeřadí na čtyřku a potom na pětku. Motorka pod námi stejnoměrně řvala a kužel předního světla protínal tmu.

Jezzie klidně a často přejížděla z jednoho jízdního pruhu do druhého. Nakonec zařadila pětku a my jsme vyrazili kupředu rychlostí sto dvacet mil za hodinu. Za chvíli jsme to vytáhli až na sto třicet. Jezzie mi jednou řekla, že si nikdy nesesedne na motorku, pokud

nemůže jet alespoň stovkou. Věřil jsem jí to.

Fičeli jsme jako střela nocí a zastavili jsme se poprvé až u omšelé benzínové stanice v Lumbertonu v Severní Karolíně.

Bylo skoro šest. Pumpař nás musel považovat za naprosté cvoky. Co jiného si mohl myslet o dvojici černocho a bělošky se světlými vlasy, která navíc jezdí na mašině široké jako parní stroj?

Ten mladík ale sám vypadal, že je z nějakého jiného světa. Na džíny si natáhl návleky, jaké nosí skateboardisté. Nemohlo mu být víc než dvacet a jeho kohoutí účes se do těchto končin zrovna nehodil. Něco podobného by člověk spíš čekal v Kalifornii. Šíří se snad tahle móda podobně jako davové šílenství nebo volný přenos myšlenek?

„Dobré ráno, Rory.“ Jezzie se na mladíka usmála.

Vykoukla mezi dvěma stojany na benzín a mrkla na mě.

„Rory mívá směnu od jedenácti do sedmi. Je to jediná stanice v širokém okolí otevřená i přes noc.“ Ztlumila hlas. „Rory ti může nabídnout cokoli, když seš na dojezdu. Potřebuješ čmeláka, černou krásku, diazepam? Máš ho mít.“

Začala najednou protahovat hlásky, mému uchu to znělo moc příjemně. Světlé vlasy jí vítr rozcuchal, což se mi také líbilo.

„Nebo snad extázi, koks?“ pokračovala ve výčtu nabídek.

Rory zavrtěl hlavou, jako kdyby chtěl vyjádřit, že úplně zešílela. Nebylo těžké poznat, že se mu líbí. Odhrnul si fiktivní vlasy z očí.

„Nemám slov,“ prohlásil nakonec. Ocenil jsem jeho skvělou výřečnost.

„Alexe se nemusíš bát.“ Jezzie se na pumpaře znovu usmála. Díky vlasům připomínajícím ježkovy bodliny vypadal nejméně o tři palce vyšší. „Je to jen polda z Washingtonu.“

„Ježíši! Jezzie, mě z těch vašich policajtských kamarádů jednou vážně raní.“ Rory se bleskurychle otočil na patě, jako kdyby mu hořelo za zadkem. Ten už tady, mimo hlavní tah dálnice, musel vidět pěknou sbírku šilenců. Nás dva určitě považoval za cvoky. Co ale měla znamenat jeho poznámka o kamarádech v množném čísle?

Za necelých patnáct minut jsme dorazili k Jezziině chatě u jezera. Měla špičatou střechu a stála až těsně u vody, zakrytá jedlemi a břízami. Počasí bylo téměř dokonalé. Indiánské léto se letos ohlásilo mnohem později, což nepochybně souvisí s celkovým oteplováním

atmosféry.

„Nepochlubila ses mi, že vlastníš majetek na venkově jako nějaká šlechtična,“ řekl jsem, zatímco jsme po malebné klikaté cestě sjížděli dolů k chatě.

„Tak k té, mám, Alexi, hodně daleko. Tohle místo odkázal mé matce její otec. Byl to místní darebák a zloděj, který si přišel na nějaké peníze. Byl jediný v naší rodině, komu se to podařilo. Zločinem se dá zřejmě zbohatnout.“

„Říká se to.“

Seskočil jsem z motorky a okamžitě si začal protahovat ztuhlá záda, potom i nohy. Vešli jsme dovnitř, dveře byly odemčené, což poněkud rozvířilo mou obrazotvornost.

Jezzie zkontrolovala ledničku, bylo v ní plno dobrot. Pustila kazeťák a znovu vyšla ven.

Šel jsem za ní dolů až k lesknoucí se modročerné hladině. Na kraji někdo nedávno postavil malé molo. Z chaty se nesla hudba ze Springsteenová alba Nebraska.

Jezzie si stáhla vysoké boty a modré pruhované podkolenky. Ponořila špičku nohy do téměř nehybné vody.

Měla nádherně dlouhé, atletické nohy. I její chodidla byla dlouhá, krásně tvarovaná. Na okamžik mi připomněla všechny ty dokonalé a bohaté dívky, co studují na nejvyhlášenějších univerzitách v zemi. Na jejím těle byste nenašli jediný kousek, který by nestál za pozornost.

„Asi mi to nebudeš věřit, ale tahle voda má čtyřiadvacet stupňů,“ řekla a usmála se na mě.

„Přesně?“ zajímalo mě.

„Co řeknu já, Alexi, to platí. Tak přidáš se ke mně?“

„A co sousedí? Nic jsem si s sebou nevzal, ani plavky ne.“

„Tak jsem si to taky vymyslela. Řekni, nelíbí se ti nápad strávit sobotu bez plánování předem? Bez soudu, novinářů a řízených střel od Dunneových? Víš, co udělal Thomas Dunne tenhle týden v pořadu Larryho Kinga? Stěžoval si na vyšetřování a skloňoval mé jméno ve všech pádech. Proč nemůžeme zapomenout na únos, který s námi smýká jako tornádo, a být jen my dva tady uprostřed ničeho?“

„To nezní špatně,“ řekl jsem Jezzie a rozhlédl se kolem, očima jsem

sledoval křivku jedlí v místě, kde se špičkami dotýkaly jasně modré oblohy.

„Budem tomu tedy říkat Země nikde.“

„Teď ale vážně, Jezzie. Jak je to se sousedy?“

Usmála se. „Od nejbližších nás dělí alespoň dvě míle, Alexi. Nikdo tady nežije, i když se to zdá neuvěřitelné. Mohl bys tady potkat jedině rybáře.“

„A co když si mě spletou s černým okounem?“

„To těžko, všichni dávají přednost chytání v jižním cípu jezera. Věř mi, Alexi. Pojď, pomůžu ti se svlékáním. Hned se budeš cítit pohodlněji.“

„Dobrá, pomůžeme si navzájem,“ řekl jsem a odevzdal se do jejích rukou, abych se nechal pomalu unášet dokonalým ránem.

Slunce hrálo jen slabě, na holé pokožce jsem cítil lehký větřík foukající od jezera.

Strčil jsem nohu po kotník opatrně do vody. Jezzie si nevymýšlela, pokud šlo o její teplotu.

„Nelhala jsem ti. Ještě nikdy jsem to neudělala,“ řekla a znovu se na mě usmála.

Skočila perfektní šipku do jezera a začala plavat pod hladinou.

Mohl jsem se řídit jen nepatrnou stopou bublinek. Zatímco jsem se nořil za ní do vody, podíval jsem se na scénu jakoby ze strany. Černoch a nádherná běloška se spolu koupají.

Uprostřed Jihu. Léta páně tisíc devět set devadesát tři.

Chovali jsme se bezstarostně a možná i trochu šíleně.

Bylo na tom snad něco špatného? Někteří lidé by řekli, že ano, nebo by si to alespoň mysleli. Ale proč? Copak jsme někomu ubližovali, když jsme byli spolu?

Voda byla teplá jen na hladině. Pět šest stop dolů začínala být mnohem chladnější. Klesal jsem modrozeleným závojem až ke dnu. Najednou jsem ucítil silný spodní proud, narážel mi do hrudníku a genitálií.

Vtom mi blesklo hlavou. Vždyť my jsme do sebe opravdu zamilovaní. Právě tohle teď cítím. Musel jsem se vrátit ke hladině, docházel mi dech.

„Dotknul ses dna? Při prvním koupání na to nesmíš zapomenout.“

„A proč? Co by se jinak stalo?“ zeptal jsem se Jezzie.

„Utopil by ses, nebo ztratil v hlubokém lese ještě dřív, než by zapadlo slunce. To není jen báchorka pro děti. Země Nikde má takovou čarovnou moc.“

Zapomněli jsme u jezera, že jsme dospělí. Potřebovali jsme to, pracovali jsme příliš tvrdě. Práce spolkla téměř celý rok našeho života.

Na můstek se dalo vylézt po žebříku z cedrového dřeva. I on byl úplně nový. Ještě voněl čerstvým dřevem a byl hladký jako sklo. Přemýšlel jsem, jestli si ho Jezzie postavila sama. Trávila tady dovolenou těsně předtím, než unesli obě děti.

Chytili jsme se žebříku, každý z jedné strany. V dálce na jezeře zakřičely kachny. Byl to záhadný zvuk. Vodní hladina prostírající před námi byla téměř nehybná, jen pár malých vlnek naráželo do Jezziiny brady.

„Miluju tě, Alexi, právě takového. Najednou vypadáš zranitelně, to se na povrchu začne projevovat tvá opravdová povaha.“

„Už dlouho mi všechno připadá nereálné,“ přiznal jsem se. „Nejdřív únos, pak pátrání po Sonejim a teď soud.“

„A tenhle okamžik se ti jediný zdá reálný. Mám pravdu? Jsem ráda, že tu můžeme být spolu,“ Jezzie mi položila hlavu na prsa.

„Právě takhle se ti to líbí?“

„Ano. Podívej se kolem. Všechno tady vypadá tak prostě a přirozeně.“ Širokým gestem ukázala na malebné jezero a hustý pás jedlí. „Slibuju ti, že všechno bude fajn. Žádný lovec okounů se nikdy mezi nás nepříplete.“

Jezzie měla pravdu. Poprvé po dlouhé době jsem cítil, že od nynějška se mi všechno může dařit. Svět mi najednou připadal nekomplikovaný a laskavý jako nikdy předtím. Oba jsme si přáli, aby ten víkend nikdy neskončil.

61. kapitola

„Pracuju jako detektiv v oddělení vražd washingtonské policie. Jsou mi přidělovány případy s takříkajíc psychologickým pozadím.“

Toto jsem prohlásil pod přísahou před zaplněnou soudní síní. Vládlo zde ticho, ale vzduch doslova sršel elektřinou. Bylo pondělí ráno, ale víkend mi už připadal vzdálený miliony let. Na čele mi vyrazily krůpěje potu.

„Můžete nám vysvětlit důvod?“ zeptal se mě Nathan.

„Druhým povoláním jsem psycholog. Než jsem nastoupil k policii, provozoval jsem soukromou praxi. A ještě předtím jsem rok pracoval jako sezónní zemědělský dělník.“

„A kde jste studoval?“ Nathan se odmítal dát vyrušit ze své snahy vykreslit mě v čertovsky růžových barvách.

„Jistě jste si, pane Nathane, zjistil, že jsem doktorát skládal na Johns Hopkins.“

„Na jedné z nejprestižnějších škol v daném oboru,“ poznamenal obhájce.

„Vznáším námitku. Jedná se o osobní názor pana Nathana.“ Mary Warnerová konečně uhrála jeden bod.

Soudkyně Kaplanová její námitku uznala.

„Publikoval jste rovněž ve dvou nejznámějších psychologických časopisech.“ Nathan pokračoval, jako kdyby obžaloba a soudkyně předtím vůbec nic neřekly.

„Ano, napsal jsem několik článků. Nehledejte za tím ale nic senzačního, publikační činnost prostě patří k naší profesi.“

„Ovšem ne každému přijmou články v tak vyhlášených časopisech, doktore Crossi. Jakým tématem jste se v nich zabýval?“

„Myšlením zločinců. Mám totiž dost širokou zásobu vybraně peprných slov, aby o ni projeвили zájem v těchto takzvaně učených časopisech.“

„Musím říct, že obdivuju vaši skromnost, doktore. Rád bych se vás na něco zeptal. Sledujete mě už několik týdnů. Jak byste charakterizoval mou osobnost?“

„To nemohu stanovit bez soukromého rozhovoru, pane Nathane. Pochybuju ale, že byste unesl výši mého honoráře.“

V síni se ozval smích. Dokonce i soudkyně Kaplanová se nechala na okamžik strhnout veselím.

„Poněkud neuvážená domněnka, ale přijímám ji,“ ozval se Nathan.

Rychle mu to zapalovalo a byl velice vynalézavý. Jeho mysl se

vyznačovala vysokým stupněm tvořivosti. Pár tahy mě donutil opustit ulitu takzvaného odborníka.

„Jste neurotický.“ Usmál jsem se. „A pravděpodobně zákeřný.“

Nathan se obrátil k porotě a otočil ruce dlaněmi vzhůru. „Alespoň mě soudí poctivě. A když už nic jiného, tak mám dneska terapeutické sezení zadarmo.“

Někteří z poroty se zasmáli. Začínal jsem mít pocit, že pár členů pomalu mění svůj názor na Nathana a možná i na jeho klienta.

Zpočátku ho zjevně nesnášeli. Ted' ale viděli, že umí zaujmout a je velice inteligentní. Odváděl profesionální, možná přímo brilantní práci.

„Kolik sezení jste měl s Garym Murphym?“ zeptal se mě.

„Za tři a půl měsíce celkem patnáct.“

„Jistě se mnou souhlasíte, že to už je dostatečná doba na vytvoření názoru.“

„Psychiatrie není zase až tak exaktní věda. Uvítal bych, kdyby počet schůzek byl vyšší. Mé závěry mohou být jen předběžné.“

„A jak znějí?“

„Námítka!“ zvolala žalobkyně. „Detektiv Cross právě řekl, že k závěrečnému lékařskému hodnocení potřebuje více informací.“

„Námítka se zamítá,“ zareagovala soudkyně Kaplanová. „Detektiv Cross prohlásil, že dospěl k předběžným závěrům. Zajímalo by mě k jakým.“

„Doktore Crossi,“ Nathan pokračoval nevzrušeně dál, „na rozdíl od ostatních psychiatrů a psychologů, kteří se setkali s Garym Murphym, vy jediný sledujete případ od samého počátku, a to jako policejní důstojník a psycholog zároveň.“

Žalobkyně skočila Nathanovi znovu do řeči. Začala jí pomalu docházet trpělivost. „Vaše Ctihodnosti, hodlá pan obhájce také někdy položit otázku?“

Anthony Nathan se obrátil k žalobkyni a vymrštil proti ní prst. „Jestli se chci na něco zeptat? Momentálně ne.“ A otočil se zpátky ke mně.

„Jako policista zapojený do případu od samého počátku a jako zkušený psycholog můžete nám sdělit svůj názor na přítomného Murphyho?“

Podíval jsem se na obžalovaného. Zdálo se, že je to opravdu Gary Murphy. Vyvolával ve vás soucit a dojem, že v pasti nejhorší noční můry omylem uvízl slušný člověk.

„Reagoval jsem asi jako každý jiný na mém místě. Skutečnost, že děti unesl jejich vlastní učitel, mě naprosto šokovala. Mé pocity se ještě zhoršily, když jsem uviděl zmučené tělíčko Michaela Goldberga. Na ten pohled nedokážu do smrti zapomenout. Pak jsem mluvil s rodiči unesené malé Maggie Rose Dunneové. Najednou, jako kdybych ji znal osobně. Dále jsem se musel dívat na vrahovy oběti v domě Turnerových a Sandersových.“

„Námítka!“ Mary Warnerová znovu vyskočila.

„Překračujete určený rámec,“ soudkyně mě probodla ledovým pohledem. „Víte moc dobře, že tato porota má za úkol zabývat se pouze případem únosů. Neexistuje žádný důkaz, že by obžalovaný byl nějakým způsobem zapleten do vražd, o nichž jste se zmínil.“

„Chtěl jste slyšet, co si doopravdy myslím, takže jsem vám vyhověl,“ obrátil jsem se k Nathanovi.

Ten pokýval hlavou a zamířil k lavici, kde seděla porota. Otočil se ke mně zády.

„To je v pořádku, doktore Crossi. Víím, že jste mimořádně čestný muž a že mi poskytnete tu nejpoctivější odpověď, jaké jste schopen. A to bez ohledu na to, jestli se mi vaše upřímnost bude líbit či nikoli. I bez ohledu na to, jestli se bude líbit zde přítomnému Garymu Murphymu. Prosím, pokračujte ve svém hodnocení. Za svou osobu vám slibuju, že vás nebudu přerušovat.“

„Je proto logické, že jsem si nepřál nic víc, než abychom únosce dopadli. Stejný pocit ostatně měli i další členové naší krizové skupiny. S většinou z nich jsem se poznal velmi osobně.“

„Připouštíte tedy, že jste únosce nenáviděl? A že jste si přál, aby dostal podle zákona maximální trest?“

„Ano, a svůj názor jsem v tomto ohledu nezměnil.“

„Byl jste přítomen zatčení Garyho Murphyho a vznesení obvinění vůči němu. Pak jste s ním absolvoval několik sezení. Co si o něm myslíte jako profesionál nyní?“

„Upřímně řečeno, nevím.“

Nathan okamžitě využil mé zaváhání k útoku. „Chcete tím, doktore

Crossi, naznačit, že máte jisté odůvodněné pochybnosti?“

Mary Warnerová musela snad udělat důlek do staré podlahy, jak prudce vyskočila. „To je ovlivňování svědka.“

„Nepřijímá se,“ řekla soudkyně Kaplanová.

„Povězte nám, co si myslíte o Garym Murphym,“ vyzval mě Nathan podruhé.

„Zatím nedokážu s naprostou jistotou vyvrátit možnost, že tento muž trpí rozštěpením osobnosti.“

„A co by to znamenalo, kdyby se tato možnost potvrdila?“

„V tom případě by Gary Murphy nemusel vůbec vědět o tom, čeho se dopustil Gary Soneji. Mohl by to ale také být výjimečný psychopat, který manipuluje námi všemi včetně vás.“

„Fajn, zatím tomu rozumím,“ řekl Nathan. Ruce měl složené na prsou, jako kdyby v nich držel míček. Bylo mi jasné, že se chystá k rozhodujícímu úderu.

„Jinými slovy jsme se znovu dostali k jádru problému,“ prohlásil Nathan. „Ovšem tohle pinkání z jedné strany na druhou k ničemu nevede, proto bych byl rád, kdybyste pomohl porotě zorientovat se. Doktore Crossi, žádám vás, abyste Garyho Murphyho hypnotizoval!“

A to přímo zde, v soudní síni. Umožníte tak porotě vytvořit si vlastní názor a spravedlivě případ rozhodnout. Osobně nepochybuji, že jakmile se seznámí s celou skutečností, dospějí ke správnému závěru. Co vy si o tom myslíte, doktore Crossi?“

62. kapitola

Další den ráno nám přinesli dvě obyčejná křesla z červené kůže. Osvětlení v síni bylo ztlumené, aby se Murphy cítil volněji a nevnímal tolik své okolí. Oba jsme na sobě měli připnuté mikrofony. To jediné soudkyně Kaplanová dodatečně povolila.

Alternativní řešení spočívalo v promítnutí videozáznamu pořízeného ve věznici. Gary však prohlásil, že je ochotný se podrobit hypnóze přímo na místě. Chtěl to zkusit, respektive jeho obhájce si přál, aby to zkusil.

Rozhodl jsem se, že budu postupovat stejně, jako kdyby Soneji/Murphy byl ve své cele. Doufal jsem, že se mi tak podaří zablokovat rušivé vlivy prostředí soudní síně. Netušil jsem ale předem, jestli to bude fungovat. Stejně tak jsem nedokázal odhadnout výsledek. Žaludek se mi svíral nervozitou, když jsem si sedal do křesla. Snažil jsem se vyhnout pohledu na přítomné lidi. Nerad se předvádím na veřejnosti a o tomhle okamžiku to platilo víc než stoprocentně.

Pro první Garyho hypnózu jsem použil jednoduchou slovně sugestivní techniku. Takže ji zkusím znovu. Ve skutečnosti hypnóza není tak složitou záležitostí, jak si většina lidí myslí.“

„Gary,“ požádal jsem ho, „opřete se a snažte se uvolnit. Uvidíme, jak se nám to podaří.“

„Budu se snažit ze všech sil,“ slíbil upřímným hlasem a stejně tak se i tvářil. Měl na sobě tmavě modrý oblek, naškrobenou bílou košili a pruhovanou kravatu. Vypadal mnohem víc jako právník, než jeho vlastní obhájce.

„Gary, pokusím se vás znovu uvést do hypnózy, protože váš zástupce se domnívá, že vám to může pomoci. Souhlasíte tedy?“

„Ano. Sám se chci dovědět pravdu.“

„V tom případě můžeme začít. Počítejte pozpátku po jedné od sta. Už jste to jednou dělal. Snažte se přitom cítit uvolněně.“

Gary Murphy začal počítat.

„Vaše oči se přivírají, cítíte se stále volněji... chce se vám spát... zhluboka dýcháte.“ Mluvil jsem stále tišším a téměř monotónním hlasem.

V síni zavládlo ticho, byl slyšet jen hukot ventilace.

Gary přestal počítat.

„Cítíte se dobře? Je všechno v pořádku?“ zeptal jsem se Murphyho.

Hnědé oči mu zvlhly a vypadaly jako skelné. Zdálo se mi, že se dostal do transu dost rychle, ale exaktně se to nedá nikdy změřit.

„Ano.“

„Pokud chcete z jakéhokoli důvodu přestat, znáte způsob, jak to provést.“

Nepatrně kývl a tiše dodal: „Vím to, ale jsem v pořádku.“ Měl jsem pocit, že už mě vnímá jen napůl.

Pochyboval jsem, že by to dokázal předstírat za situace, kdy je vystavený tak velkému tlaku.

„Při minulém sezení jsme mluvili o tom, co se stalo u McDonalda. Řekl jste mi, že jste se probral s pocitem, jako kdyby se vám něco zdálo. Vzpomínáte si na to?“

„Ano. Probudil jsem se v policejním autě venku před McDonaldem a policie mě zatkla.“

„Co jste přitom cítil?“

„Říkal jsem si, že to nemůže být pravda, že se mi zdá jen nějaký zlý sen. Vysvětlil jsem policii, že jsem obchodník. Uvedl jsem svou adresu a všechno, co mě napadlo, abych jim dokázal, že se jedná o omyl. Snažil jsem se jim vysvětlit, že nejsem žádný zločinec.“

„A co se dělo předtím, když jste vešel k McDonaldovi?“

„Nevím, jestli si dokážu vzpomenout. Nechte mě chvíli, pokusím se...“ Jako kdyby se pral sám se sebou. Šlo jen o předstíranou hru? Nebo si opravdu vzpomněl na nepříjemnou pravdu?

Už jsem zažil jeho proměnu v Sonejiho. Teď mě zajímalo, jestli to udělá znovu za takhle vypjaté situace.

„Šel jste dovnitř na záchod. Taky jste si chtěl koupit kafe, abyste za volantem neusnul.“

„Matně si na to vzpomínám... Vidím se, jak jsem uvnitř. Vím, že jsem tam byl...“

„Nespěchejte, Gary. Máme dost času.“

„Byla tam hrozná spousta lidí. Zamířil jsem ke dveřím na záchod, ale pak jsem je z nějakého důvodu neotevřel. Nevím proč. Je to legrační, ale já to vážně nevím.“

„Na co jste myslel, když jste zůstal stát před toaletou? Pamatujete se na své pocity?“

„Byl jsem rozrušený a bylo to stále horší. Krev mi bušila uvnitř hlavy. Cítil jsem se podrážděný a vůbec netuším proč.“

Soneji/Murphy se upřeně díval před sebe. Jeho pohled se zaměřil na místo vlevo ode mně. Trochu mě překvapilo, jak snadno jsem zapomněl, že jsou kolem lidé, kteří nás pozorují.

„Byl Soneji v té restauraci?“ zeptal jsem se ho.

Nepatrně naklonil hlavu. Ten pohyb byl podivně dojemný.

„Ano. Soneji je uvnitř.“ Začínal jevit známky rozrušenosti. „Tváří

se, že chce kafe, ale ve skutečnosti zuří. On je vážně šílenec, hotový blázen.“

„A proč je tak rozzuřený? Víte to?“

„Asi proto, že... mu věci nevycházejí podle plánu. A policie má naopak z pekla štěstí. Jeho plán stát se slavným vybuchl. Připadá si jako Bruno Richard Hauptmann. Je jen dalším, kdo prohrál.“

Zatajil se mi dech. Poprvé začal mluvit o únosu. Nespouštěl jsem z něho oči.

Snažil jsem se na něho mluvit co nejcivilnějším hlasem, abych ho nevystrašil. Ptal jsem se potichu a pomalu. Připadal jsem si jako provazochodec balancující na okraji propasti. Buď mu pomůžu, nebo se do ní zřítíme oba.

„Co Sonejimu vlastně nevyšlo?“

„Všechno,“ odpověděl mi. Stále zůstával Murphym, neproměnil se v Sonejiho. Na druhé straně Gary Murphy pod hypnózou mluvil o Sonejiho aktivitách, takže musel znát jeho myšlenky.

Lidé v síni ani nedutali, nehýbali se.

„Soneji našel Goldbergova syna mrtvého. Obličej měl promodralý. Musel dostat příliš velkou dávku barbiturátů... Soneji nemohl uvěřit, že udělal chybu. Postupoval přece tak důkladně a pečlivě. Všechno si napřed ověřil u anesteziologů.“

Položil jsem mu klíčovou otázku. „Proč bylo chlapcovo tělo tak potlučené a samý šrám?“

„Soneji se nedokázal ovládnout. Prostě nemohl uvěřit, že má takovou smůlu, a tak do něho začal mlátit lopatou.“

Zatím mluvil o Sonejim s maximální věrohodností. Pokud je vážně obětí rozštěpené psychiky, může to znamenat zásadní obrat v jednání soudu i ve vynesení rozsudku.

„Kde vzal tu lopatu?“

Mluvil stále rychleji. „Použil ji na odházení země. Byli zahrabaní v jedné stodole. Měli tam vzduchový tank na dva dny. Byli ukryti v něčem jako protiatomový kryt, rozumíte. Vzduchový systém pracoval skvěle a všechno klapalo. Byl to Sonejiho nápad a sám to všechno postavil.“

Puls mi skákal jako zběsilý, krk jsem měl úplně vyschlý. „A co to děvče? Maggie Rose?“

„Té se nic nestalo. Soneji jí píchnul novou dávku valia, aby znovu usnula. Byla celá vyčerpáná a vřeštěla jako pomínutá, bála se tmy pod zemí. Nebylo to ale tak strašné, Soneji sám zažil mnohem horší věci ve sklepe.“

Pokračoval jsem opatrně dál. Teď jsem ho nesměl ztratit. O jakém sklepu to mluvím? Zkusím se k tomu později vrátit.

„Kde je teď Maggie Rose?“ zeptal jsem se Murphyho.

„Nevím,“ odpověděl bez sebemenšího zaváhání.

Neřekl, že je mrtvá, ani že žije. Odpověděl, že neví. Proč to udělal? Protože ví, jak je tahle informace pro mě důležitá? Protože každý v soudní síni čeká na jeho odpověď?

„Soneji se pro ni vrátil,“ pokračoval nakonec. „FBI souhlasila s výkupným deset miliónů. Všechno bylo domluveno. Jenže Maggie Rose tam nebyla, když pro ni Soneji přijel. Zmizela! Odvedl ji někdo jiný!“

Diváci v síni se přestali ovládat a začali hlučet. Snažil jsem se dál soustředit jen na Garyho.

Soudkyně Kaplanová nechtěla bouchat kladívkem. Místo toho vstala a vyzvala síň k tichu, ale bylo to marné. Někdo jiný odvezl děvče a ten ji teď má.

Pospíchal jsem s dalšími otázkami, abych se ještě něco dověděl, než se síň stane úplně neovladatelnou a já díky tomu ztratím komunikaci se Sonejim/Murphym. Můj hlas zněl za takové situace překvapivě klidně.

„Našel jste ji, Gary? Zachránil jste to děvčátko před Sonejim? Víte, kde je Maggie Rose nyní?“

Nelíbilo se mu, že kladu víc otázek najednou. Po obličeji mu stékal pot a oční víčka se chvěla. „Ne. Já s tím přece nemám nic společného. To je Sonejiho práce. Já ani nikdo jiný mu nedokáže poručit, kontrolovat ho. Copak to nechápete?“

Naklonil jsem se k němu blíž. „A kde je teď Soneji? Je tu s námi?“

Za jiných okolností bych se neodvážil zajít až do takové krajnosti, nyní jsem ale musel riskovat. „Můžu se zeptat Sonejiho, co se stalo s Maggie Rose?“

Gary Murphy opakovaně zavrtěl odmítavě hlavou.

„Já se bojím,“ řekl. Vlasy měl mokré a obličej se mu leskl potem.

„Soneji dělá strašné věci! Nemůžu o něm mluvit. Nechci. Prosím, pomozte mi, doktore Crossi!“

„Hned budete v pořádku, Gary.“ Okamžitě jsem ho probudil z hypnózy. Bylo to jediné humánní gesto, které jsem mohl za této situace udělat.

Gary Murphy se vrátil do soudní síně. Jeho oči se stočily na mě. Byly plné strachu.

V síni vypuklo pravé peklo, lidi jako kdyby zešíleli. Reportéři se hnali k telefonům, aby co nejrychleji zavolali do redakcí. Soudkyně Kaplanová mlátila kladívkem do stolu.

Kdo unesl Maggie Rose Dunneovou? Kde je teď?

„Gary, už se nemusíte bát,“ uklidňoval jsem ho.

Upřeně se na mě díval. Potom začal pomalu klouzat pohledem po místnosti, v níž to hučelo jako ve včelím úle. „Co se to tady děje?“ zeptal se nakonec.

63. kapitola

Vybavila se mi mrazivá úvodní scéna z Kafkova Procesu: „Někdo musel lhát, protože Josef K. byl jednoho krásného rána zatčen, třebaže se nedopustil ničeho špatného.“ Přesně o tomhle se nás snažil Murphy přesvědčit. Chtěl, abychom uvěřili, že uvízl v pasti děsivé noční můry a že je stejně nevinný jako Josef K.

Než jsem se dostal ze síně, vyfotili mě nejmní dvacetkrát. Všichni na mě doráželi s otázkami. Jen jsem opakoval, že jim nic nepovím. Takovou šanci mlčet si přece nenechám ujít.

„Žije ještě Maggie Rose?“ křičeli na mě novináři. Nepřiznal bych jim ani za nic, že o tom silně pochybuju.

Jak jsem vycházel z budovy, všiml jsem si, že se ke mně blíží Kateřina Dunneová s manželem. Kolem nich se tlačili novináři a lidi od televize. Rád bych mluvil s Kateřinou, ale jen s ní.

„Proč mu pomáháte?“ Dunne zvýšil hlas. „Copak nepoznáte lháře? Co se to s vámi děje, Crossi?“

Thomas byl rudý v obličeji, žíly na čele mu hrozivě naběhly. Sotva

se ovládal. Kateřina Rose vypadala ztrápeně a opuštěně.

„Obhajoba mě předvolala jako svědk, proti tomu jsem se nemohl nijak bránit,“ odpověděl jsem jim oběma.

„O tom si dovolím pochybovat. Jste pěkný packal, Crossi.“ Thomas Dunne na mě znovu zaútočil. „Kvůli vám jsme nedostali svou dceru na Floridě a teď se ještě snažíte osvobodit jejího únosce.“

Začínal jsem toho mít tak akorát dost. Házel na mě špínu a přizval si k tomu ještě televizi i noviny.

„Jste snad padlej na hlavu?“ zakřičel jsem na něho. Televizní kamery cvakaly a vrněly kolem nás. „Copak nechápete, že dělám, co můžu? Nejdřív mě kvůli něčímú vrtochu z případu odvolali a pak zase povolali zpátky. A jestli má někdo nějaké výsledky, tak jsem to jediné já.“

Otočil jsem se k nim zády a seběhl dolů po strmém schodišti. Rozuměl jsem jejich úzkosti, ale přece si nenechám líbit, aby mě Thomas Dunne štvál jako dravou zvěř. Začal být osobní a navíc se mýlil. Nikomu nedošel prostý fakt, že jediné já se snažím zjistit pravdu o Maggie Rose.

Byl jsem už dole pod schodištěm, když se Kateřina Rose rozeběhla za mnou. Fotografové se hnali za ní. Jejich profesionální foťáky se točily jako zběsilé.

„Tohle se nikdy nemělo stát,“ řekla dřív, než jsem se zmohl na jediné slovo. „Maggie nám strašně chybí, pocit, že jsme ji možná ztratili, ničí Toma a i naše manželství. Víím, že jste udělal maximum, a taky víím, čím jste musel projít. Omlouvám se vám, Alexi. Omlouvám se za všechno.“

Zmocnil se mě opravdu zvláštní pocit. Podal jsem Kateřině Rose Dunneové ruku, poděkoval jí a slíbil, že nepřestanu pátrat po jejich dceři. Fotografové jako kdyby závodili, kdo udělá víc snímků. Pak jsem se otočil a pospíchal pryč. Kategoricky jsem odmítl prozradit novinářům, o čem jsme si s Kateřinou Rose povídali. Těmhle hyenám od novin se člověk nejlíp pomstí, když mlčí jako hrob.

Jel jsem domů. Myslel jsem na Maggie Rose a pátral jsem po ní v myšlenkovém světě Sonejiho/Murphyho. Je možné, aby ji z té stodoly odvezl někdo jiný? Proč by se o tom Gary Murphy jinak zmiňoval? Co si mám myslet o jeho výpovědi pod vlivem hypnózy?

Vodí nás Soneji snad za nos? Z té možnosti mě až zamrazilo, ale byla velmi reálná. Patří tohle všechno k jeho dalšímu děsivému plánu?

Druhý den ráno jsem se pokusil Sonejiho/Murphyho znovu uvést do hypnotického spánku. Proslulý detektiv a doktor Cross zažívá svůj comeback. Tak to alespoň napsali v ranních vydáních novin.

Tentokrát se mi hypnóza nepodařila. Gary Murphy byl podle slov svého obhájce příliš rozrušený. Druhý důvod mohl představovat zmatek v nabitě soudní síni. Soudkyně Kaplanová ji sice jednou nechala vyklidit, ale to nepomohlo.

Pak mě žalobkyně podrobila křížovému výslechu. Bylo mi ale jasné, že se

mě Mary Warnerová snaží co nejdříve dostat ze scény. Tím má úloha v soudním procesu skončila a já osobně jsem se kvůli tomu nezlobil.

Zbytek týdne jsme se se Samsonem v síni už neukázali, příliš učené výpovědi odborníků nás nezajímaly. Místo toho jsme se vrátili na ulici. Dostali jsme k řešení nové případy. Kromě toho jsme se pokoušeli přijít na věci spojené se dnem únosu, které nám tak úplně neseseděly. Znovu jsme prošli všechny záznamy, proseděli jsme nad nimi celé hodiny. Pokud někdo odvezl Maggie Rose ze skrýše v Marylandu, mohla ještě žít. Pořád ještě existovala nepatrná naděje.

Šli jsme se Samsonem znovu do školy a mluvili s některými učiteli. Musím přiznat, že většina z nich zrovna nejásala radostí, když nás uviděla. Pokoušeli jsme si ověřit teorii o možném komplicovi. Eventualita, že Gary Soneji s někým spolupracoval, se zdála dost logická. Kdo to ale mohl být? Kamarád z dětství Simon Conklin? Nebo někdo úplně jiný? Z vyučujících si ale nikdo nikoho nevšiml.

Odjeli jsme z Washingtonovy školy před polednem a zamířili na oběd k Rogersovi do Georgetownu. Jeho kuřecím křídům se široko daleko nic nevyrovná. Shodli jsme se se Samsonem na pěti porcích a dvou litrech kokakoly. Skrčení nad mrňavým stolkem jsme si spokojeně hodovali. Až se najíme, možná to s pátráním zkusíme znovu.

Rozjeli jsme se přes Potomac do Marylandu a celé odpoledne pročešávali Sorrel Avenue a okolní ulice. Zazvonili jsme alespoň u pětadvaceti dveří a všude nás vítali stejně srdečně jako neohlášenou návštěvu nesympatického příbuzného. My jsme se tím ale nenechali

odradit.

Nikdo před únosem ani po něm si ničeho nevšiml. Nikdo neviděl v okolí neznámé auto ani cizího člověka. Nikdo si nedokázal vzpomenout, že by tu zahlédl nějakou dodávku. Dokonce ani nevěděli, jestli tudy projížděli obvyklí opraváři, květinová nebo potravinová služba.

K večeru jsem si vyrazil na projížďku do Crisfieldu, kde byli Maggie Rose a Michael Goldberg první dny po únosu zakopaní do země. Gary Soneji/Murphy v hypnóze mluvil o nějakém sklepe. Jako dítě ho zavírali do tmavé komory. Celou dlouhou dobu neměl žádné kamarády.

Chtěl jsem si sám prohlédnout farmu. Nevyřešené otazníky kolem únosu mi jednoduše nedaly pokoj. Rotovaly mi hlavou a narážely do sebe jako vypálené raketové střely. Bylo by možné, aby Maggie Rose vyfouknul Sonejimu někdo jiný? Stejně mi to bylo nanic, protože tenhle případ by zamotal hlavu i Einsteinovi.

Procházel jsem opuštěnou, tajemnou farmou a nechal jsem své myšlenky volně plout. Několikrát jsem se vrátil k faktu, že syna Lindberghových unesli z „farmy“.

Soneji a jeho komplic představují jeden konec nevyřešeného problému.

Soneji se podle Niny Cerisierové pohyboval kolem domu Sandersových, kde došlo k vraždám. To byl druhý volný konec hádanky

Máme doopravdy co dělat s člověkem, který trpí rozštěpenou osobností? Někteří psychologové tvrdí, že nic takového neexistuje. Nejedná se ze strany Garyho Murphyho jen o rafinovaný útok? Dokázal by zahrát role obou mužů?

Co se stalo s Maggie Rose? U ní jsem vždycky skončil Co se stalo Maggie Rose?

Na ošumělé přístrojové desce jsem pořád vozil malou svíčku, rozdávali je před soudní budovou ve Washingtonu. Zapálil jsem ji. Jel jsem zpátky do města. Slabé světlo se odráželo od houstnoucí tmy za oknem auta. Nezapomeňte na Maggie Rose.

64. kapitola

Měl jsem ten večer schůzku s Jezzie a díky tomu jsem celý den prožil s určitým očekáváním. Setkali jsme se v motelu v Arlingtonu. Kvůli spoustě novinářů, které proces přilákal do Washingtonu, jsme si dávali obzvlášť pozor, aby nás spolu nikdo neviděl.

Jezzie přišla až po mně. V černé tunice s hlubokým výstřihem vypadala ještě přitažlivěji než obvykle. K ní si oblékla černé vzorované punčochy a vysoké lodičky. Rty měla rudě namalované a na lícních kostech jasně červené stíny. Do vlasů si vetkla stříbrný hřeben.

„Byla jsem na pracovní večeři,“ řekla na vysvětlenou a kopnutím odhodila lodičky. „Myslíš, že jsem udělala dobrý dojem?“

„Na jejich místě bych ti nedokázal odolávat ani minutu.“

„Omluv mě na okamžik, Alexi.“ Jezzie zmizela v koupelně.

Za chvíli vystrčila hlavu ze dveří. Ležel jsem na posteli a všechno napětí ze mě vyprchávalo. Život mi zase připadal krásný. „Nechceš se vykoupat? Měli bychom smýt prach z cest.“

„Já bych spíš potřeboval lázeň na duši.“

Vstal jsem a šel za ní do koupelny. Čtvercová vana byla nečekaně velká. Všude spousta modrobílých dlaždiček lesklých jako zrcadlo. Jezziiny přepychové šaty ležely na podlaze.

„Pospícháš?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

Jezzie mezitím napustila vanu až po okraj. Několik mýdlových bublin se oddělilo od pěny a vzneslo ke stropu. Z vody stoupala pára. Místnost voněla jako zahrada na venkově.

Špičkou nohy zkontrolovala teplotu. Pak šla ke mně, ve vlasech měla pořád stříbrný hřeben.

„Jsem trochu přetažená.“

„To vidím. V těhle stavech se náhodou trochu vyznám.“

„Myslím, že potřebuju takovou malou léčebnou kúru.“

Pustili jsme se do ní. Její ruce si hrály s knoflíky na mých kalhotách, potom se zipem. Naše rty se dotkly, nejdřív jemně, potom divoce.

Stáli jsme vedle kouřící vany a najednou mi Jezzie zavedla penis do sebe. Stačil jsem jen dvakrát třikrát přirazit a znovu mi vyklouzla. Tváře, krk, hrud' měla zčervenalé horkem. Na okamžik jsem se lekl, že něco není v pořádku.

Cítil jsem se zaskočený, překvapený i šokovaný, zároveň mě ovládla nečekaná slast, jak jsem do ní rychle pronikl a znovu ji ztratil. Připadala mi jako zdivočelá kočka.

„Hej, co má tohle znamenat?“ zeptal jsem se.

„Hodlám tu dneska skončit s infarktem,“ zašeptala Jezzie. „Takže si budeš vymyslet nějakou historku pro policii, Alexi.“

Vzala mě za ruku a strhla do vany. Voda byla příjemně teplá.

Začali jsme se smát. Měl jsem na sobě ještě spodní prádlo, ale penis se mi neodbytně zdvihal a dral ven. Stáhl jsem si krátké spodky.

Posouvali jsme se ve vaně tak dlouho, až jsme si viděli do tváře. Nechtěli jsme se připravit o kterýkoli možný kontakt. Jezzie se zaklonila trochu dozadu a ruce si sepjala za hlavou. Prohlížela si můj obličej s podivným zaujetím. Krk a hrudník měla ještě červenější než předtím.

Najednou švihem vynořila své dlouhé nohy z vody a zavěsila se jimi za můj krk. S dvojím trhnutím se posunula kupředu a pak jsme oba explodovali. Její tělo se napjalo jako struna. Komíhali jsme se a nahlas sténali. Voda se ve vlnách vylévala z vany na podlahu.

Netuším, jak mě dokázala objímat pažemi a nohama zároveň. Sklouzl jsem níž, voda mi sahala až k nosu.

Pak jsem se ponořil. Jezzie seděla na mně. Pocit blížícího se vyvrcholení projel mým tělem jako ostrý nůž. Blížili jsme se k němu oba, já jsem se ale přitom málem utopil. Uslyšel jsem Jezziin výkřik, přes vodní clonu zněl opravdu zvláště.

Pocítil jsem vyvrcholení. Vtom mi došel kyslík v plicích. Napil jsem se vody a rozkašlal se.

Jezzie mě zachránila. Vytáhla mě a držela mi obličej v sevřených dlaních.

Tělem se mi rozlilo požehnané uvolnění.

Nehýbali jsme se a zůstali v objetí. Byli jsme znavení milováním, jak se říkávalo v romantičtějších dobách. Na podlaze bylo víc vody než ve vaně.

Jediné, co jsem si tehdy uvědomoval, byl fakt, že jsem stále víc zamilovaný do Jezzie. Všechno ostatní v mém životě bylo plné záhad a chaosu. Jediný pevný bod, ke kterému jsem se mohl přimknout, představovala Jezzie.

Kolem jedné hodiny v noci jsem se rozhodl jet domů. Chtěl jsem tam být, až se děti ráno probudí. Jezzie to chápala. Po procesu jsme se chystali s tím něco podniknout. Jezzie chtěla Jannie a Damona líp poznat. Oba jsme se shodli na tom, že to nemůžeme donekonečna odkládat.

„Už teď si přeju, abys nikam nejezdil,“ řekla mi při loučení. „Sakra... já vím, že musíš.“

Vytáhla si stříbrný hřeben z vlasů a vtiskla mi ho do dlaně.

Vyšel jsem ven, v hlavě mi ještě zněl její hlas. Zpočátku jsem nic neviděl, než si oči zvykly na tmou.

Najednou se přede mnou na parkovišti vynořili dva muži. Ruka mi automaticky sjela k pouzdru s pistolí. Jeden z nich ale rozsvítil ostré světlo a ten druhý mě začal filmovat.

Novináři! Museli nás vyčmuchat. Hergot, mělo mě napadnout, že únos je pro ně takové sousto, že se pověsí na kohokoli, kdo se na soudním přelíčení jenom mihne.

Vzadu za oběma chlapíky se držela mladá žena s dlouhými tmavými vlnitými vlasy.

„Jste detektiv Alex Cross?“ zeptal se mě první muž, zatímco jeho společník mě horlivě fotil s bleskem.

„Jsme z *National Star*, Rádi bychom s vámi mluvili.“ Neušel mi jeho britský přízvuk. Jinak šlo o bulvární noviny se sídlem v Miami.

„A proč?“ zatvářil jsem se udiveně. Prsty jsem se dotýkal Jezziina stříbrného hřebenu, který jsem měl v kapse. „Jsem tady čistě soukromě. S případem únosu to nijak nesouvisí, takže vám do toho nic není.“

„To s vaším dovolením posoudíme sami,“ odpověděl jeden z nich. „Něco nám tu ale nehraje. Nejde náhodou o předávání informací mezi washingtonskou policií a tajnou službou? A o další věci?“

Mezitím ta ženská začala bušit na dveře a vykřikovat: „Tady *National Star*!“

„Neotvírej!“ snažil jsem se varovat Jezzie.

Už jsem tomu ale nedokázal zabránit. Jezzie úplně oblečená se objevila ve vchodu. Podívala se na novinářku s neskrývaným pohrdáním.

„Gratuluju,“ řekla reportérce, „musíte si teď připadat jako opravdová novinářská hvězda.“

„Náhodou jo, protože článek o vás bude dobrý trhák.“

65. kapitola

Hrál jsem na klavír směsici populárních písniček. Seděli jsme s dětmi na verandě, byla středa, osm hodin ráno.

Babička byla v kuchyni a četla nejnovější vydání *National Star*, které jsem jí přinesl. Čekal jsem, až mě zavolá dovnitř.

Když se k tomu neměla, vstal jsem od ještě rezonujícího klavíru a šel jsem si poslechnout tu písničku, kterou mi určitě zahraje. Nakázal jsem dětem, že si mají hrát na sochy a nehýbat se z místa.

Jako každé jiné ráno babička malými doušky upíjela čaj. Talířek se zbytky vajíčka a toastu stál ještě na stole. Vedle něho ležely přeložené noviny. Četla ten bulvární plátek nebo ne? Neuměl jsem to vyčíst ani z výrazu její tváře, ani ze způsobu, jakým složila noviny.

Donutila mě tak, abych se jí přímo zeptal.

„Přečetla jsem dost velký kus, abych pochopila, o co v tom článku jde. Kromě toho je na titulní stránce tvá fotka. Předpokládám, že takhle se má číst podobný druh novin. Nikdy jsem nechápala, proč si lidé v neděli cestou z kostela kupují takový pól.“

Posadil jsem se naproti ní ke stolu. Zaplavila mě vlna starých dojmů a vzpomínek. Vzpomněl jsem si, kolikrát jsme spolu takhle mluvili.

Babička vzala kůrku od toastu a namočila ji v pomerančovém džemu. Kdyby ptáci jedli jako lidé, určitě by to dělali jako ona. „Je to velmi krásná a jistě i zajímavá běloška. Ty jsi na oplátku pohledný černoch, co občas nosí na ramenou chytrou hlavu. Spouště lidí se tahle kombinace určitě nebude líbit. Nebo tě to snad překvapuje?“

„Nejde o cizí lidi. Podstatné je, co si o tom myslíš ty.“

Tiše si povzdechla. S cinknutím postavila na stůl hrnek s čajem.

„Něco ti řeknu, Alexi. Nevím, jak to pojmenovat odborně, ale zdá se mi, že ses nikdy nevypořádal s matčinou ztrátou. Pozorovala jsem to na tobě, když jsi byl ještě malý chlapec. A občas se to projeví i dneska.“

„Říká se tomu posttraumatický stresový syndrom, pokud tě zajímá přesný termín.“

Babička se pousmála nad mým útekem do světa odborného žargonu. Nereagoval jsem tak rozhodně poprvé. „Kromě toho jsem si také všimla, že někdy stojíš mimo ostatní děti, prostě jsi mezi ně nezapadl. Hodně jsi sportoval, se Samsonem jste kradli v obchodech a navenek ses tvářil jako hrozný tvrd'as. Jenže na druhé straně jsi měl rád knížky a byla v tobě i dostatečná citlivost. Zkrátka a dobře ty se tváříš tvrdě jen navenek. Uvnitř ale takový nejsi.“

Už dávno nesouhlasím se všemi babiččinými názory, ale pozorovací talent jí nemůžu upřít. Jako kluk jsem se opravdu příliš nehodil do světa Southeastu, ovšem v tomhle ohledu jsem se zdokonalil. Takže teď mě tady docela brali.

„Nechtěl jsem ti ublížit, ani tě zklamat.“ Vrátil jsem se k námětu článku v novinách.

„O tom nemůže být vůbec řeč. Pořád jsi a budeš má pýcha, Alexi. Cítím obrovské štěstí, když tě vidím s dětmi, nebo při práci, kterou děláš pro lidi tady kolem. Vážím si toho, že si přes to všechno ještě najdeš čas na jednu starou ženskou...“

„To poslední ovšem bývá někdy docela perné,“ poznamenal jsem. „A pokud jde o takzvaný novinový příběh. Musíme přečkat týden a potom si na něj už nikdo ani nevzpomene.“

Zavrtěla nesouhlasně hlavou, až se jí zatřepala helma bílých vlasů. „V tom se mylíš, Alexi. Někteří lidé si to budou pamatovat až do smrti. Uvědom si, že kdo není připravený nést důsledky svého přečinu, měl by se mu raději vyhnout.“

„A jakého konkrétního zločinu jsem se dopustil?“

Má babička smetla tupým koncem nože drobkou z toastu. „Na to bych naopak ráda slyšela odpověď od tebe. Proč se s Jezzie Flanaganovou skrýváte jako dva zloději, když to myslíte poctivě? Pokud ji miluješ, tak se s tím nedá nic dělat. Miluješ ji ale doopravdy, Alexi?“

Neodpověděl jsem jí okamžitě. Samozřejmě, že Jezzie miluju. Ale jak moc ji mám rád? Kam náš vztah směřuje? A směřuje vůbec někam?

„Na to ti teď nedokážu odpovědět,“ řekl jsem nakonec. „Právě tohle si teď snažíme ujasnit. Chápeme oba, že nejde jen o nezávaznou hru.“

„Pokud k ní něco cítíš, Alexi, tak to neskrývej. Kvůli tomu tě přece nepřestanu milovat. Jen mám obavy, jestli si uvědomuješ, že ses rozmáchl hodně doširoka. Někdy býváš příliš bystrý pro své vlastní dobro. A dokážeš být i velmi svérázný.“

„A proto mě máš ráda.“

„Nejen kvůli tomu, můj chlapče.“

Dlouze jsme se objali. Já jsem byl velký a silný, ona naopak drobná, křehká, ale stejně silná. Říká se, že pokud má člověk kolem sebe rodiče a prarodiče, nikdy úplně nedospěje. V přítomnosti mé babičky to rozhodně nebylo možné.

„Díky, stařenko.“

„To je v pořádku.“ Jako obvykle musela mít poslední slovo.

Snažil jsem se to dopoledne dovolat Jezzie, ale buď nebyla doma, nebo vyvěsila telefon. Nezapnula si ani záznamník. Vrátil jsem se k naší noci v motelu. Byla tak rozrušená, a nejen kvůli nečekaným hostům.

Přemýšlel jsem, jestli se nemám rozjet k ní domů, ale pak jsem ten nápad zavrhl. Než skončí proces, nemohli jsme si dovolit žádné další skandální fotky a články v bulvárních novinách.

V práci se o tom nikdo nezmínil ani slovem. Pokud jsem si předtím říkal, že spoušť možná není tak hrozná, měl jsem v tohle bodě konečně jasno.

Šel jsem do své kanceláře, kelímek s černým kafem si postavil na stůl. Seděl jsem a nepohnutě se díval na zeď polepenou záchytnými informacemi o únosu. K pocitu provinilosti se přimísily vzpurnost a vztek. Měl jsem chuť roztřískat nějaké sklo, jako jsem to skutečně udělal, když mi zastřelili Marii.

Tupě jsem koukal na pracovní rozvrh na tenhle týden a nedokázal z něho přečíst jediné písmenko.

„Teď je pozdě brečet, donchuáne,“ ozval se Samson za mými zády.

„Vězíš v tom až po krk a pěkně si to vyžereš.“

„Vždycky se najdou kamarádi, co umějí radit, ale až potom,“ poznamenal jsem otočený zády k němu.

„Říkal jsem si, že mi o tom povíš, až budeš chtít. Přece jsi věděl, že o vás dvou vím.“

Najednou jsem si všiml dvou kroužků po kelímcích s kafem na mém rozpisu práce. Co to k čertu má znamenat? Chci snad dostat infarkt? Musel jsem se vážně už úplně zbláznit.

Konečně jsem se na Samsona podíval. Byl oblečený jako na módní přehlídku – kožené kalhoty, starý klobouk, černá umělá vesta. Tmavé brýle pak sloužily jako dokonalá maska. Mimochodem se snažil působit okouzlejším a dobrosrdečným dojmem.

„A jaká bude podle tebe reakce? Co se tady šušká?“ zeptal jsem se ho. „Nahore určitě nikdo neřve blahem nad tím, co se všechno semlelo kolem toho podělanýho únosu. Řekl bych, že už si staví do řady potenciální obětní beránky. Už tam taky stojíš.“

„A co Jezzie?“ Nemusel jsem se ptát, klidně jsem si mohl odpovédět sám. „Stejný osud. To má za to, že se kamarádí s negry. Tak se mi zdá, že se to k tobě ještě nedoneslo.“

„A co?“

Samson si krátce odfrkl a pak to na mě vybalil.

„Před hodinou požádala o volno. Nikdo ale pořádně neví, jestli to udělala dobrovolně, nebo jestli ji vyrazili.“

Okamžitě jsem Jezzie zavolal do kanceláře. Sekretářka mi řekla, že dnes už nebude na pracovišti. Zkoušel jsem to domů. Nikdo se mi neozýval.

Skočil jsem do auta a jel k ní. Cestou jsem dvakrát překročil maximální povolenou rychlost. V rádiu mluvil Derek McGinty. Mám rád zvuk jeho hlasu a vůbec nemusím poslouchat, co právě říká.

Jezzie nebyla doma. A v křoví kolem nečíhali žádní lovci obrázků. Přemýšlel jsem, jestli mám jet do chaty u jezera. Zavolal jsem tam z telefonu na ulici. Místní spojovatelka mi oznámila, že dané číslo bylo zrušeno.

„Jak je to možné?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Včera ještě fungovalo.“

„Bylo odpojeno dnes brzy ráno.“

Jezzie zmizela.

66. kapitola

Nastal den vyhlášení rozsudku nad Sonejim/Murphym.

Jedenáctého listopadu zasedla porota a rokovala celé tři dny. V záplavě zaručených zpráv z jejich jednání se objevilo i tvrzení, že členové poroty nejsou schopní sjednotit se na názoru, zda je obžalovaný vinen či ne.

Samson se pro mě ráno zastavil doma a jeli jsme k soudu společně. Venku se znovu oteplilo, ale zima se nezadržitelně přibližovala.

Při jízdě po Indiana Avenue jsem myslel na Jezzie. Neviděl jsem ji už přes týden. Hádal jsem v duchu, jestli přijde na vynesení rozsudku nebo ne. Jednou mi zavolala a řekla, že je v Severní Karolíně. To bylo všechno. Znovu se ze mě stal vlk samotář a vůbec se mi to nelíbilo.

Před budovou jsem Jezzie nikde neviděl, zato jsem ale zahlédl Nathana, jak vystupuje ze stříbrného mercedesu. Tohle byl jeho velký okamžik. Reportéři se k němu okamžitě slétli. Připadali mi jako vrabčáci, co se vrhají na okoralé drobky chleba.

Televize i novináři se pokoušeli něco vymáčkout i z nás se Samsonem. Snažili jsme se jim utéct ke schodišti, aby nás přestali otravovat.

„Doktore Crossi! Doktore Crossi!“ vykřikl někdo z davu. Poznal jsem ten uječený hlas. Patřil moderátorce místní zpravodajské televize.

Museli jsme se zastavit, přehradili nám cestu.

„Doktore Crossi, nemáte pocit, že jste svou výpovědí možná pomohl Garymu Murphymu uniknout z oprátky?“

Musel jsem se zbláznit. Obrátil jsem se tváří přímo na kamery a řekl: „Jsme strašně šťastní, že tu dnes můžeme být. Já osobně se hodlám soustředit na závěrečnou scénu jednání a ostatním bych doporučoval totéž. Zároveň bych chtěl poděkovat Všemohoucímu Bohu, že rozhodl o mé hře na takové úrovni.“ Naklonil jsem se k reportérce, co mi položila onu otázku. „Rozumíte mi? Nebo vám to

mám dát písemně?“

Samson se usmál a prohlásil: „Omluvte nás. Musíme se ještě řádně posilnit před závěrečným hvizdem.“

A šli jsme dál po strmých kamenných schodech až ke vchodu do federálního soudu.

Jakmile jsme vešli do rozlehlé haly, ocitli jsme se v nepředstavitelném rámusu. Měl jsem obavy, že mi vážně poškodí ušní bubínky. Všichni se strkali, ale tak nějak civilizovaně, jako když je člověk na koncertě.

Soneji/Murphy nebyl prvním zločincem, jehož obhajoba stavěla na rozštěpení osobnosti. Nepochybně se ale jednalo o zatím nejproslulejší případ. Vyprovokoval emocionálně zabarvené otázky o stanovení viny či nevinu a spravedlivosti rozsudku. *Pokud je Gary Murphy nevinný, jak může být obviněný z únosu a vraždy?* Tohle semínko pochybnosti se jeho obhájci podařilo nasadit nám všem do hlavy.

Nathan se vynořil přede mnou na schodišti. „Je evidentní, že v mysli obžalovaného existují dva lidé soupeřící mezi sebou navzájem,“ prohlásil v závěrečné řeči. „A jeden z nich je přitom stejně nevinný jako my všichni. Gary Murphy nemůže být obviněn z únosu nebo vraždy, protože Gary Murphy je dobrý muž, manžel a otec. Gary Murphy je nevinný!“

Porota byla postavena před složitý problém a těžké dilema. Byl Gary Soneji/Murphy d'belsky chytrý psychopat, schopný kontrolovat své jednání? Měl komplice, který mu pomáhal při únosu a vraždě přinejmenším jednoho z dětí? Nebo jednal jen sám?

Nikdo neznal skutečnou pravdu. Snad jedině samotný Gary. Neznali ji odborníci z oboru psychologie, policie, novináři, ani já ne.

Jaký verdikt asi vynese porota o tomhle neobvyklém dvojčeti?

Jistý signál se ozval, když Garyho přivedli do přeplněné, hlučící soudní síně. Byl jako vždy pečlivě upravený a v decentním modrém obleku vypadal jako mladý zaměstnanec menší banky. Vůbec se nepodobal zločinci obviněnému z únosu a vraždy.

Rozezněl se slabý potlesk. Dneska se dokonce i únosci mohou stát uctívanými hrdiny. Proces nepochybně přilákal cvoky a jinak duševně nemocné lidi.

„Podívej se na to,“ otočil se Samson ke mně. „Ten zatracenej

parchant se jim líbí, oni ho žerou. Oči se jim lesknou jako korálky. Našli si ještě lepší kreaturu než byl Charlie Manson. Odrbaného šíleného hipíka vystřídal stejný šílenec, jen je pořádně vyfešákovanej.“

„Nezapomeň, že máš před sebou Lindberghova syna,“ připomněl jsem mu. „Rád bych věděl, jestli si to při své cestě za slávou naplánoval přesně takhle.“

Porota vstoupila do místnosti. Znervóznělí muži i ženy vypadali jako omámení. Na jakém závěru se shodli včera nejspíš pozdě v noci?

Jeden ze členů poroty zakopl, jak si postupně sedali na místa pro ně vyhrazená. Dopadl na koleno. Ostatní za ním zůstali stát. Tahle krátká scéna jako kdyby ještě zdůraznila křehkost a lidskou stránku procesu.

Podíval jsem se na Sonejiho/Murphyho. Zdálo se mi, že mu přes rty přelétl úsměv. Přistihl jsem ho snad při nepatrné chybě? Co se mu teď honí hlavou? Jaký rozsudek očekává?

Gary Soneji coby špatný chlapec jistě oceňuje ironii okamžiku. Vše je připravené, neskutečná parodie může začít. On v ní hraje hlavní roli a bez ohledu na okolnosti prožívá svůj největší den v životě.

Já chci být někdo!

„Dospěla porota ke konečnému verdiktu?“ zeptala se soudkyně Kaplanová, jakmile dosedli na svá místa.

Přeložený kousek papíru putoval k soudkyni. Ta si ho přečetla s neproniknutelným výrazem ve tváři. Pak jej znovu poslala hlavnímu z porotců.

Ten vstal a začal mluvit jasným, i když roztřeseným hlasem. Jmenoval se James Heekin a pracoval na poště. Bylo mu pětapadesát a jeho zarudlý, téměř karmínový obličej ukazoval na vysoký krevní tlak, nebo na momentální psychický stres.

James Heekin prohlásil: „Obžalovaný byl shledán vinným v případě dvojnásobného únosu i vraždy Michaela Goldberga.“ Heekin se vyhnul jménu Murphy a místo něj použil označení obžalovaný.

V síni vypukla hotová vřava, zvuky se odrážely od kamenných sloupů a mramorových stěn. Reportéři se úprkem hnali k telefonům na chodbě. Spolupracovníci Mary Warnerové jí nadšeně blahopřáli. Anthony Nathan se svými asistenty se snažil co nejrychleji zmizet a neodpovídat na žádné otázky.

Na závěr ještě došlo k obzvlášť dojemné scéně.

Když ostraha odváděla Garyho pryč, jeho žena s malou dcerkou se k němu rozběhly. Všichni tři se vášnivě objali a neskrývaně plakali.

Viděl jsem Garyho prvně brečet. Jestli to jen hrál, pak předvedl mistrovský výkon. Nikdy jsem nezažil věrohodnější scénu.

Nedokázal jsem od něho odtrhnout pohled, sledoval jsem ho, dokud za ním a dvěma strážnými nezapadly dveře.

Pokud všechno jen předstíral, nedopustil se jediné chybičky. Nezajímalo ho nic jiného než manželka a dcera. Ani na zlomek vteřiny se nerozhlédl po soudní síni, aby se přesvědčil, že ho diváci sledují.

Zahrál to perfektně.

Ale co když je Gary Murphy nevinný muž a byl nespravedlivě odsouzený za dva únosy a vraždu?

67. kapitola

„Pryč, pryč,“ opakovala si Jezzie nahlas.

Cítila, jak se jí kůže na čele napíná, zatímco beze strachu sjížděla klikatou horskou silnicí. Všechny zatáčky projížděla v ostrém úhlu a na čtyřku. Jedle, vyčnívající balvany, staré telefonní vedení jí splývaly v jedinou šmouhu. Měla pocit, jako kdyby víc než rok padala dolů, možná to trvá už celý její život. A zanedlouho se musí roztržít o zem.

Nikdo by nedokázal pochopit, co znamená žít pod takovým tlakem a tak dlouho. Už jako dítě se bála udělat jedinou chybičku, protože by rázem přestala být tou malou dokonalou Jezzie a rodiče by ji kvůli tomu přestali milovat.

Jejich malá dokonalá Jezzie.

„Nestačí být jen dobrý,“ opakoval jí otec téměř každý den. A tak nikdy nepřinesla domů horší známku než jedničku. Nebo například vyhrála soutěž krásy. Prostě byla naprogramovaná tak, aby byla ve

všem první. Billy Joel před několika roky nahrál písničku o tom, co to znamená žít pod tlakem. Ona se musela s takovým pocitem vypořádávat každý den. Takhle ale nemůže dál pokračovat. Snad konečně objevila způsob, jak to zastavit.

Jezzie přeřadila na trojku, už viděla chatu u jezera. Ve všech oknech se svítilo. Jinak ale kolem jezera vládl klid. Vodní hladina podobající se hladké černé desce stolu splývala v dálce s horami. *Jak je možné, že se v chatě svítí?* Přece nenechala rozsvíceno.

Jezzie slezla z motorky a šla rychle dovnitř. Obývací pokoj byl prázdný.

„Je tu někdo?“ volala.

Nakoukla do kuchyně a obou ložnic. Nikdo v nich nebyl. Neobjevila žádnou stopu po něčí přítomnosti. Jedinou výjimkou bylo světlo v chatě.

„Kdo je to tady?“

Na dveřích z kuchyně byla odsunutá zástrčka. Vyšla ven a zamířila k vodě.

Nikoho neviděla.

Zleva se nečekaně ozvalo plácnutí kachních křídel.

Jezzie si stoupla na konec mola a hluboce si povzddechla. Joelova písnička jí neustále zněla v hlavě, jako kdyby si z ní chtěla tropit žerty a popichovat ji. Vnímala nesnesitelný tlak v každém kousku těla.

Něčí silné paže ji prudce sevřely. Ovládla se, aby nevykřikla.

Pak ucítila, jak jí něco strkají do pusy.

Vtáhla do sebe kouř. Okamžitě poznala jemnou kolumbijskou marihuanu. Vdechla kouř podruhé a trochu se v pevném objetí uvolnila.

„Chybělas mi,“ ozval se něčí hlas.

Billy Joel v její hlavě přešel do ječivé fistule.

„Co tady děláš?“ zeptala se nakonec.

PÁTÁ ČÁST

Nové vyšetřování

68. kapitola

Maggie Rose se znovu ocitla ve tmě.

Dokázala ale rozpoznat tvary kolem sebe. Věděla, kde je a dokonce i proč. Jakmile ale pomyslela na útěk, okamžitě jí v hlavě zablikalo

červené varovné světlo. Pokaždé to bylo stejné.

Jestli se pokusíš utéct, nezabiju tě, Maggie. To by bylo příliš jednoduché. Místo toho tě strčím zpátky pod zem, vrátíš se do hrobu. Takže se nikdy nesnaž utéct, Maggie Rose. Ani na to nemysli.

Pamatovala si toho pořád mihn a mihn. Někdy si dokonce nemohla vzpomenout, kdo je. Měla pocit, že prožívá jeden dlouhý zlý sen plný nočních můr.

Maggie Rose přemýšlela, jestli ji rodiče ještě hledají. Proč by vlastně měli? Je to už tak dávno, co ji unesli. Pan učitel Soneji ji odvezl ze školy a od té doby ho neviděla. Pak ji varovali, aby se nepokoušela utéct.

Někdy se jí zdálo, že je jen další postavou z příběhů, které si sama vymýšlí.

Oči měla plné slz. Tma přestávala být tak hustá. Blížilo se ráno. Neuteče. Styděla se za své rozhodnutí, ale už se nikdy nechtěla vrátit pod zem.

Maggie Rose věděla, komu patří ty tvary ve tmě. Byly to děti.

Spaly namačkány v jedné místnosti v domě, z něhož nemohla uniknout.

69. kapitola

Jezzie se vrátila do Washingtonu týden po procesu. Připadalo mi to jako vhodný okamžik pro nový začátek. Všemohoucí Bůh je mým svědkem, že jsem byl připravený pohnout svým životem.

Povídali jsme si s Jezzie po telefonu, i když jen chvíli, o jejích pocitech. Řekla mi, že jí jedna věc připadá vážně nenormální. Tolik obětovala své kariéře, a najednou jí na ní vůbec nesejde.

Uvědomil jsem si přitom, že mi Jezzie chyběla mnohem víc, než jsem si myslel. V duchu jsem přemýšlel o ní, zatímco jsem vyšetřoval vraždu dvou třináctiletých dětí, které někdo zabil kvůli mizernému páru tenisek. Chytili jsme se Samsonem vraha, byl jím patnáctiletý výrostek. Ve stejném týdnu jsem dostal nabídku dělat koordinátora mezi washingtonským policejním ředitelstvím a FBI. Povýšil bych tak a měl i větší plat, přesto jsem tu práci nevzal. Tahle oběť mi stála za to, abych nemusel mít nic společného s Carlem Monroem.

V noci jsem nemohl spát a probouzel se ve tři ve čtyři hodiny ráno. Začalo se to tím únosem. Prostě jsem nedokázal vymazat Maggie Rose z hlavy. Ten případ jsem nemohl jednoduše vzdát. Nedalo mi to. V té době jsem byl ochotný dívat se v televizi na cokoli. Zkoušel jsem se léčit i dobrovolnou prací psychologa pro místní komunitu, stejně jako pivem, které jsme vypili společně se Samsonem. A pak se ho snažili vypotit v tělocvičně. Mezitím jsme trávili dlouhé hodiny v práci.

Jel jsem za Jezzie domů ještě ten den, co se vrátila do města. Cestou jsem opět poslouchal Dereka McGintyho, svého oblíbeného moderátora z pořadu Kouzelný telefon. Jeho hlas měl uklidňující účinek na můj znervóznělý žaludek. jednou, když už jsem byl na své trápení příliš dlouho sám, jsem mu zavolał do noční linky a změněným hlasem vyprávěl o Marii a dětech.

Jezzie mi přišla otevřít a já jsem zkameněl překvapením. Odrostlé vlasy měla volně rozpuštěné, připomínaly mi slunce kolem hlavy. Byla opálená a doslova překypovala zdravím. Vůbec mi nepřipadalo, že se v jejím životě kdy vyskytly nějaké problémy.

„Vypadáš odpočatě a celá,“ pozdravil jsem. Ve skutečnosti jsem se cítil trochu rozmrzele. Zmizela bez jediného slova vysvětlení ještě před koncem procesu a neřekla mi ani ahoj. Jak jsem si to měl vyložit?

Jezzie byla vždycky ve výborné kondici, ale teď mi připadala ještě štíhlejší a ztepilejší. Tmavé kruhy, které mívala pod očima při vyšetřování únosu, zmizely. Oblékla si džínové šortky a staré tričko s nápisem *Když ostatní neoslníš chytrostí, aspoň jim vyrať dech blbostí*. Jezzie ovšem nic takového neměla zapotřebí, ta zářila jako diamant ze všech úhlů.

Pousmála se. „Vážně se cítím o mnoho líp, Alexi. Řekla bych, že už jsem skoro vyléčená.“

Udělala krok dopředu a vklouzla mi do náruče. Hned mi bylo líp. Objímal jsem ji a myslel na dobu, kdy jsem na téhle cizí planetě úplně osířel. Zůstal jsem sám v měsíční pustině. A jediné na mně záleželo, jestli si znovu najdu někoho blízkého, koho bych miloval. „Pověz mi o všem, co tě potkalo. Jaké to je, odletět ze Země?“ zeptal jsem se. Vlasy jí krásně voněly svěžestí a čistotou. Připadala mi taková celá.

„Docela fajn. Prvně od svých šestnácti let jsem nepracovala.

Nejdřív jsem z toho byla vyděšená, ale pak se mi to zalíbilo,“ odpověděla s hlavou položenou na mém hrudníku. „Jedna věc mi ale hrozně chyběla,“ zašeptala, „přála jsem si, abys tam byl se mnou. Jestli to zní moc otřepaně, tak se omlouvám.“

Právě tohle jsem si přál slyšet. „Byl bych hned přijel.“

„Jenže tím bych nic nevyřešila. Potřebovala jsem si všechno promyslet a na to jsem musela být úplně sama. Zjistila jsem o sobě spoustu věcí. Možná jsem dokonce pochopila, jaká je skutečná Jezzie Flanaganová.“

Nadzdvihl jsem jí bradu a podíval do očí. „Přál bych si, abys mi o ní vyprávěla.“

Objali jsme se kolem ramen a tak vešli do domu.

Příliš mnoho jsem se toho ale nedověděl. Rychle jsme se rozpomněli na naše staré zvyky, které mi, což musím přiznat, opravdu chyběly. Musel jsem myslet na to, jestli Jezzie o mě ještě pořád stojí, a potřeboval jsem, aby mi to nějak dala najevo.

Začala mi rozepínat knoflíčky u košile a já jsem neznal způsob, jak bych jí v tom mohl zabránit. „Tolik jsi mi chyběl,“ šeptala mi s hlavou na mých prsou. „Stýskalo se ti po mně, Alexi?“

Musel jsem se usmát. Moje fyzická reakce nepřipouštěla dvojznačnost. „Tak si zkus tipnout.“

Chovali jsme se to odpoledne tak trochu jako blázni. Pořád se mi do toho pletla noc strávená v motelu, kde nás vyčmuchala reportérka z *National Star*. Jezzie byla teď ještě stihlejší a nenasytnější než před svým zmizením z města. A tělo měla opálené úplně všude.

„Kdo z nás dvou je teď tmavší?“ zeptal jsem se pobaveně.

„Určitě já.“

„Přímo mě oslňuješ svým postřehem.“

„Alexi, copak se tohle dá vydržet? Můžu si s tebou povídat a dívat se, ale chybí mi dotyk. Nemohl by sis zbývající knoflíčky rozepnout sám?“

„Vzrušuje tě to?“ zeptal jsem se trochu zastřeným hlasem.

„Hm. Mimochodem můžeš si tu košili taky přetáhnout přes hlavu.“

„Chystala ses mi povědět, jaká vlastně jsi,“ připomněl jsem jí. „Zpovědník a milenec v jedné osobě, to zní vážně sexy.“

„Mohl bys mě políbit, pokud se ti ovšem chce. A nemohl bys to zařídit tak, aby se dotýkaly jen naše rty?“

„Pokusím se. Musím se trochu potočit. A ještě takhle. Mimochodem, nemáš náhodou v úmyslu mě umlčet?“

„Jak vás to napadlo, doktore detektive?“

70. kapitola

Vrhnul jsem se znovu do práce. Dal jsem sám sobě slib, že vyřeším ten případ s únosem. Udatný rytíř z pohádky se přece nikdy nedá přemoct.

A tak jsem se jednoho studeného, deštivého večera přinutil zazvonit u Cerisierových. Stejně jsem kolem nich musel jet domů. Nina byla zatím jediná, kdo skutečně viděl Sonejiho možného komplice.

Chcete vědět, proč jsem to už dávno nevzdal? Protože jsem vypadal jako neschopný blbec, co si neumí opatřit dostatek informací o osmnáct měsíců starém únosu. A protože jsem byl perfekcionista, co se tak chová přinejmenším už třicet let. Musel jsem se dovědět, co se skutečně stalo s Maggie Rose Dunneovou. A taky jsem nedokázal zapomenout na strnulý pohled malého Mustafy Sanderse. Chtěl jsem znát pravdu o Sonejim/Murphyin, nebo jsem si to alespoň myslel.

Glory Cerisierová se rozhodně netvářila nadšeně, když mě uviděla. Nechala mě stát venku celých deset minut, než mi nakonec otevřela. Musel jsem nejméně šestkrát zabušit na promáčklé hliníkové dveře.

„Detektive Crossi, nezdá se vám, že je už pozdě na návštěvy? Proč nás pořád otravujete?“ vypálila na mě, když konečně prudce otevřela dveře. „Vůbec pro nás není snadné zapomenout na to, co se stalo u Sandersových. Nechceme, abyste nám to znovu připomínal.“

„Chápu vaši situaci,“ ujišťoval jsem vysokou ženu kolem padesátky, která na mě upírala oči. Tvarem se podobaly mandlím a byly na jejím obličeji to nejhezčí. „Jenže tady byli zavražděni lidé, a to hodně brutálním způsobem.“

„Vraha přece chytili. Nebo vy snad nečtete ani noviny?“

Připadal jsem si jako naprostý idiot. Určitě si o mně myslela, že

jsem cvok. Docela jí to páliło.

„Bože,“ zavrtěl jsem hlavou a rozesmál se nahlas. „Máte naprostou pravdu, úplně jsem to zvorál. Moc se omlouvám.“

Přestala se chovat tak ostražitě a dokonce se usmála. Spíš bych měl říct, že mě obdařila laskavým úšklebkem, který odhalil její křivé zuby.

„Co kdybyste pozvala jednoho ubohého negra na hrnek kafe?“ poprosil jsem ji. „Otevřete dveře neškodnému bláznovi.“

„Tak dobrá. Dovolím vám jít dál. Klidně si můžem i popovídat.“

„Díky.“ Vyhrál jsem, protože jsem jí o sobě řekl pravdu.

Pili jsme mizerné instantní kafe v její malé kuchyňce. Náhodou jsem zjistil, že Glory Cerisierová přímo miluje konverzaci. Vyptávala se mě na skončený proces.

Chtěla vědět, jaké to je, když se o člověku mluví v televizi. Jako spousta jiných lidí byla zvědavá na herečku Kateřinu Rose. Dokonce mi prozradila vlastní teorii únosu.

„Ten Gary Sonéji, nebo Murphy, nebo jak se vlastně jmenuje, to neudělal. Někdo jiný mu vypálil rybník,“ prohlásila a rozesmála se. Myslím, že jí připadalo legrační probírat podobně ujeté možnosti s jedním praštěným washingtonským policajtem.

„Mohla byste mi ještě jednou zopakovat,“ požádal jsem ji, když jsem se konečně dostal ke slovu, „co Nina přesně viděla ten večer? Zkusila byste si vzpomenout přesně na slova, kterými vám to popsala?“

„Proč tohle všechno děláte?“ chtěla vědět nejdřív. „Proč chodíte po cizích domácnostech v deset hodin večer?“

„Já vážně nevím, Glory.“ Pokrčil jsem rameny a opatrně se trochu napil. „Možná chci pochopit, proč jsem to byl zrovna já, kdo měl předat výkupné v Miami.“

„Nedá vám to spát, že je to tak? Myslím tím únos těch dětí.“

„Trefila jste se. Povězte mi o tom muži v autě se Sonejim.“

„Nina už od malička hrozně ráda sedí na okně v chodbě a dívá se ven,“ začala Glory zeširoka. „Je to něco jako její brána do okolního světa. Někdy si v něm čte, jindy v něm sedí schoulená a hladí některou z našich koček. Občas se jen tak dívá ven. Právě tak si všimla Sonejiho, protože byl bílý. To ji upoutalo. A jak ho sledovala, připadal jí stále divnější. Pozoroval vedlejší dům a choval se přitom

jako nějaký špión. A ten druhý muž, co seděl v autě, hlídal toho prvního.“

Konečně! Můj unavený, přetížený mozek dokázal zachytit klíčovou větu.

Glory chtěla pokračovat dál, ale já jsem ji přerušil. „Okamžik, vy jste řekla, že ten muž v autě pozoroval Sonejiho. Rozuměl jsem tomu dobře?“

„Moment, tady mi něco nehraje. Nina vám tvrdila, že ti muži byli spolu třeba jako dvojice obchodních cestujících, nebo něco takového. Jenže já mám pocit, že mně původně řekla, že ten muž v autě pozoroval toho druhého. Myslím si, že to tak bylo, ale radši zavolám Ninu. Už jsem z toho celá popletená.“

Náš kroužek v kuchyni se za okamžik rozšířil. Paní Cerisierová mi pomohla, takže Nina se mnou nakonec spolupracovala a potvrdila mi, že ten muž v autě pozoroval Sonejiho.

Nevěděla však, jestli se jednalo o bělocha nebo černocho. Předtím o tom nemluvila, protože to nepovažovala za důležité a chtěla taky, aby jí policie už dala pokoj. Pro většinu dětí v Southeastu policie znamenala nenáviděného nepřítele, kterého se zároveň bály.

Neznámý muž v autě sledoval Sonejiho.

Ale proč? A kdo to byl?

71. kapitola

Dostal jsem povolení k návštěvě Sonejiho/Múrphyho. Směl jsem s ním mluvit, ale pouze z důvodu vyšetřování vražd rodiny Sandersových a Turnerových. Tedy zločinů, které se pravděpodobně nikdy nedostanou před soud. Tak už to na světě chodívá.

Ve Fallstonu, kde Gary seděl, pracoval jako vedoucí oddělení vězeňské psychiatrie Wallace Harf. Za dobu, co jsem byl u policie, jsme se sblížili. Wallace na mě už čekal v hale.

„Oceňuju pozornost, která se dostává mé osobě,“ prohlásil jsem, když jsme si potřásli rukama. „Bohužel je to ale poprvé.“

„Nezapomeň, Alexi, že jsi teď slavný. Ukazovali tě v televizi.“

Wallace je mrňavý černocho, co vypadá jako nějaký učený vědec. Nosí kulaté lahvově zelené brýle a k tomu pytlovitě modré obleky. Zkrátka bych řekl, že je to černocho s židovskou krví.

„Co si myslíš o Garym?“ zeptal jsem se, zatímco jsme jeli výtahem do poschodí s maximální ostrahou. „Zaujal tě?“

„Dobře víš, že mám odjakživa slabost pro opravdové psychopaty. Bez mazaných darebáků by život byl strašná nuda.“

„Jinými slovy jeho hru na rozštěpenou osobnost jsi mu nespolknul.“

„Tahle možnost se nedá úplně vyloučit, i když je asi velmi nepravděpodobná. Na druhé straně onen špatný hoch uvnitř něho je vážně povedené kvítko. A divím se, že se vůbec nechal chytit.“

„Na to bych měl jednu bláznivou teorii. Gary Murphy chytil Sonejiho, ale nemohl ho zvládnout, takže ho udal.“

Wallace se široce usmál. Na jeho malém obličejí o to víc vynikl velký zubatý úsměv. „Alexi, vážně zbožňuju tvé šílené nápady. Sám tomu přece ale nevěříš, nebo snad ano?“

„Ne, jen jsem si chtěl vyzkoušet, jestli se na to náhodou nechytíš. Začínám si myslet, že je to přece jen psychopat. Potřebuju ale zjistit, o jak hlubokou poruchu se jedná. Při rozhovorech před procesem jsem u něho pozoroval jisté sklony k paranoidnímu chování.“

„Tak v tom se shodnem. Je nedůvěřivý, dožaduje se pozornosti, chová se arogantně a podrážděně. Můžu jen zopakovat, že ten hoch se mi moc líbí.“

Pohled na Garyho, když jsem ho vzápětí uviděl, mi způsobil malý šok. Oči měl zapadlé a zarudlé, jako kdyby trpěl zánětem spojivek. Kůže na jeho obličejí byla příliš napjatá. Hodně pohubl, ztratil možná i třicet liber.

„Trochu trpím depresemi. Dobrý den, doktore.“ Podíval se na mě ze svého kavalce. Znovu se choval jako starý Gary Murphy, alespoň to tak na první pohled vypadalo.

„Nazdar, Gary.“

„Nepřišel jste za mnou hodně dlouho, takže musíte mít pádný důvod k návštěvě. Nechte mě hádat. Chystáte se o mně napsat knížku?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Byl bych vás navštívil mnohem dřív, ale musel jsem čekat na povolení. Mimochodem jsem tady proto, abych se vás zeptal na vraždy Sandersových a Turnerových.“

„Vážně?“ Vypadal rezignovaně, reagoval netečně, pasívně. Nelíbilo se mi to. Napadlo mě, že nemusí mít daleko k úplnému rozpadu

osobnosti.

„Přesněji řečeno mám oficiální povolení mluvit jen o těchto dvou případech. Nic bych ale nenamítal, kdybychom do našeho rozhovoru zahrnuli i Vivian Kimovou.“

„Tak to si moc nepopovídáme. Nic o tom nevím, dokonce jsem nečetl ani noviny. Můžu vám přísahat na život své dcery, že neřžu. Možná ale náš přítel Soneji o tom něco ví, Alexi.“ Zdálo se, že mu nedělá potíže oslovovat mě křestním jménem. Člověka rozhodně potěší, když zjistí, že má všude přátele.

„Váš právník vám o těch vraždách jistě řekl. Není vyloučeno, že budete kvůli nim znovu postaven před soud.“

„Nechci už vidět žádné další právníky. Já s tím nemám nic společného a kromě toho tyhle případy už nikdo neotevře, bylo by to moc drahé.“

„Gary,“ mluvil jsem na něho jako na pacienta, „přistoupíte na to, abych vás znovu zhypnotizoval, pokud se mi všechny ty byrokraty podaří přesvědčit? Potřebuju si naléhavě promluvit se Sonejim. Dovolte mi to, prosím.“

Gary Murphy se usmál a zavrtěl hlavou. Nakonec souhlasně přikývl. „Mimochodem i já stojím o rozhovor s ním. Kdybych mohl, zabil bych ho.“

Večer jsem jel navštívit bývalého pracovníka tajné služby. Mike Devine se svým kolegou byli osobně k dispozici ministrovi Goldbergovi a jeho rodině. Chtěl jsem se ho zeptat, co si myslí o teorii možného komplice.

Mike Devine požádal sám o penzionování asi měsíc po únosu. Nebylo mu víc jak pětáctýřet, takže mi došlo, že byl k odchodu donucen. Mluvili jsme spolu dvě hodiny na terase jeho bytu nabízející výhled na řeku Potomac.

Devine měl velice vkusně zařízený byt, který obýval sám. Byl opálený a vypadal odpočatě. Připadal mi jako pochodující reklama, která vás nabádá, abyste včas odešli od policie, dokud jste ještě schopný užívat si života.

Trochu mi připomínal Travise McGee, hlavního hrdinu detektivek Johna McDonalda. Měl atletickou postavu a energickou výraznou

tvář. Byl jako stvořený pro roli zahálčivého boháče s tou svou vizáží filmového hrdiny, bohatou kšticí vlnitých hnědých vlasů, okouzlejícím přirozeným úsměvem a spoustou historek.

„Jednoduše nás oba vykopli,“ přiznal se mi Devine, zatímco jsme popíjeli pivo. „Kvůli jedinému zaškobrtnutí, které nafoukli jako bublinu, jsme si už neškrtli. A šéfka se nás ani slovem nezastala.“

„Nemohla. Jakmile se prádlo začne prát na veřejnosti, lidi se dělí jen na dvě skupiny – hrdiny a zlosyny.“ Pivo ve mně probudilo nečekanou potřebu zafilozofovat si.

„Možná je i dobře, že to tak skončilo,“ přemítal Devine. „Nikdy vás nenapadlo odejít a začít dělat něco úplně jiného, dokud je ještě čas? Než třeba dostanete Alzheimerovu nemoc?“

„Přemýšlel jsem o soukromé praxi, jsem vystudovaný psycholog. Občas se jí bezplatně věnuju.“

„Jenže práci u policie máte příliš rád, než abyste ji dokázal opustit, mám pravdu?“ Mike Devine se usmál a přimhouřil oči proti pozdně odpolednímu slunci. Nad terasou kroužili ptáci s bílými bříšky, vypadalo to moc pěkně. Všechno kolem bylo moc pěkné.

„Poslyšte, Miku, chtěl bych s vámi ještě jednou probrat dny těsně před únosem.“

„Vy jste tím případem už vážně posedlej, Alexi. Můžete mi ale věřit, že jsem sám prozkoumal každou píd' snad tisíckrát a nic neobjevil. Na téhle pustině nic neroste. Nakonec jsem to vzdal. Je to jako kdybyste honil ducha.“

„Věřím vám to. Pořád mi ale vrtá v hlavě ten úplně nový sedan. Nina Cerisierová viděla podobné auto parkovat na Langley Terrace. Nevšiml jste si modrého nebo černého sedanu, který stál na Sorrell Avenue? Nebo někde jinde blízko školy?“

„Už ani nepočítám, kolikrát jsem si prošel svoje denní záznamy. Nenašel jsem tam jedinou zmínku o nějakém podezřelém autě. Ostatně se o tom můžete přesvědčit sám, pokud chcete.“

„To už jsem udělal,“ odpověděl jsem a musel se vysmát vlastní beznadějně tvrdohlavosti.

Ještě chvíli jsme si povídali, ale Devine si už na nic nového nevzpomněl. Nakonec jsem musel vyslechnout, jaké je to báječné lenořit na pláži, nebo se honit za bílým míčkem. Začínal nový život,

uměl se vypořádat s únosem dětí mnohem líp než já.

Možný komplic nebo záhadný pozorovatel mi ale pořád dělali starosti. Kromě toho jsem cítil až někde u žaludku, že mi na tomhle chlapovi něco nehraje. Měl jsem takové tušení, že on i jeho kolega něco tají.

A jak jsem byl tak nažhavený, rozhodl jsem se, že mu zavolám. Jmenoval se Charles Chakely a odstěhoval se i s rodinou do Arizony.

Tam teď bylo o dvě hodiny míň, tedy deset hodin večer, což jsem považoval za přijatelnou dobu pro rozhovor. „Můžu mluvit s Charlesem Chakelym? Tady detektiv Alex Cross z Washingtonu,“ představil jsem se, jakmile to na druhé straně zvedli.

Nastala pauza, stísněné ticho, teprve potom promluvil. Reagoval vyloženě nepřátelsky. Překvapilo mě to, ale zároveň potvrdilo, že můj instinkt nelhal.

„Co ksakru chcete?“ naježil se. „Proč mí voláte? Se službou jsem už skončil a chci zapomenout na to, co se přihodilo. Dejte mi svátek. Neotravujte mě, ani mou rodinu.“

„Poslyšte, nechci vás rušit,“ začal jsem se omlouvat. Skočil mi do řeči. „Není nic snazšího, Crossi. Stačí, když zmizíte z mého života.“

Zatímco mi nadával, vybavila se mi jeho podoba. Pamatoval jsem si ji ze dní bezprostředně po únosu. Bylo mu teprve jedenapadesát, ale vypadal na šedesát. Téměř plešatý muž s kulatým břichem. Smutné, jakoby nepřítomné oči. Představoval živý důkaz, jakou škodu na vás může napáchat práce, pokud jí to dovolíte.

„Bohužel ale mám na starost vyšetřování dvou případů vražd,“ řekl jsem a doufal, že to pochopí, „které mají souvislost se Sonejim/Murphym. Mimo jiné zabil učitelku Vivian Kimovou. Znal jste ji?“

„Řekl jste, že mě nechcete vyrušovat. Tak co kdybyste se toho držel? Mohli bychom si zahrát takovou hru. Vy byste předstíral, že jste mi nikdy nevolal, a já naopak, že jsem nikdy nezdvihl sluchátko.“

„Chakely, klidně vás můžu nechat předvolat a pak si popovídáme tady ve Washingtonu. Nebo se jednoho dne objevím u vás na zápraží. Moc rád ochutnám vaše grilované maso.“

„Vy jste vážně cvok, Crossi. Ten zatracenej případ přece už uzavřeli. Tak se v něm přestaňte šťourat a hlavně mi dejte svatý

pokoj.“

Zachytil jsem v jeho hlase zvláštní podtón. Vypadalo to, že se chystá vybuchnout jako puma.

„Mluvil jsem dneska večer s vaším bývalým kolegou.“ To ho zajímalo, takže mi nepráskl telefonem.

„A co má bejt? Občas si voláme.“

„To jsem moc rád, že jste pořád kamarádi. Chakely, hned se mě zbavíte. Stačí, když mi odpovíte na jednu dvě otázky.“

„Jen na jednu.“

„Nepamatujete se náhodou, jestli jste před školou, nebo před domem Goldbergových či Dunneových nezahlédl nejnovější model sedanu tmavé barvy? Zajímá mě přibližně poslední týden před únosem.“

„Kde jste takovou blbost vyhrabal? Kdybychom si něčeho podezřelého všimli, muselo by to přece být v našich denních hlášeních. Případ s únosem je uzavřený a pro mě znamená skončenou kapitolu stejně jako vy, detektive Crossi.“

S tímto rozloučením zavěsil.

Tón naší konverzace bych charakterizoval jako víc než podivný. Nevyřešená otázka tajemného pozorovatele mě začínala dohánět k šílenství. Pokud ale byl člověk detektivem, nemohl ji slepě ignorovat. Budu si muset promluvit s Jezzie o jejích dvou bývalých podřízených a o denících, které si vedli. Určitě něco tajili.

72. kapitola

Vyjeli jsme si s Jezzie na den k jezeru. Potřebovala s někým mluvit. Chtěla mi říct, jak se změnila a co o sobě zjistila, když se na chvíli stáhla do ústraní. Přihodily se nám tam ale dvě podivné věci.

Vyrazili jsme na cestu v pět ráno a před půl devátou jsme už byli v chatě. Podle kalendáře bylo třetího prosince, ale počasí spíš ukazovalo na začátek října. Celé odpoledne se teplota udržela na jedenadvaceti stupních a z hor vál lehký větřík. Ve vzduchu znělo cvrlikání a zpěv nejméně tuctu různých ptáků.

Letní návštěvníci už dávno odjeli, takže jsme měli jezero jen pro sebe. Po vodní hladině se přehnal jediný motorový člun, jeho silný

motor řval jako závodní vůz Formule jedna. Pak jsme znovu osaměli.

Vzájemně jsme na sebe nenaléhali, abychom hned začali mluvit o svých problémech. Platilo to o Jezzie stejně jako o mně.

Pozdě odpoledne jsme si vyšli na dlouhou procházku do lesa. Drželi jsme se přitom potůčku s křišťálově čistou vodou, který vytékal z okolního pásma hor. Jezzie neměla na obličeji žádný make-up a vlasy si nechala volně rozpuštěné. Na sebe si vzala ušřízené džíny a mikinu s emblémem Univerzity ve Virginii, které pro změnu chyběly rukávy. Její blankytně modré oči mohly směle soupeřit s barvou oblohy.

„Už ode mě víš, Alexi, že když jsem tu byla sama, pochopila jsem spoustu věcí,“ řekla Jezzie tiše, zatímco jsme se nořili hlouběji do lesa. Připomínala mi malou holčičku. Pozorně jsem jí naslouchal, chtěl jsem se o Jezzie dovědět úplně všechno.

„Jsem připravená povědět ti o sobě.“

Nepřerušoval jsem ji, jen jsem mlčky kývl hlavou.

„Můj otec... můj otec se považoval za neúspěšného člověka, který v životě nic nedokázal. Přitom měl přirozenou inteligenci a dokázal být i ohromný společník. Jenže pocházel z chudé rodiny a připustil, aby ho tohle vědomí tížilo jako kámen a stahovalo do jednoho problému za druhým. Bylo mu jedno, co tím působí mně a mamince. Po čtyřicítce se z něho stal těžký piják. Ke konci života už neměl jediného přítele, ani opravdovou rodinu. Myslím, že to byl hlavní důvod, proč spáchal sebevraždu... Můj otec se schválně zabil v autě, Alexi. Nedostal žádný infarkt ve službě. To je lež, kterou používám od svých studentských dob.“

Oba jsme šli mlčky dál. Jezzie se mi o rodičích zmínila jen jednou nebo možná dvakrát. Věděl jsem o jejich problému s pitím, ale příliš jsem na ni nenaléhal, aby se mi svěřila. Věděl jsem, že až čas dozraje, sama začne mluvit.

„Nechtěla jsem dopadnout jako oni. Bylo strašné, když o sobě mluvili. Vůbec si nevážili sami sebe. Děsila jsem se, že skončím podobně.“

„A jak je vidíš ty?“ zeptal jsem se.

„Jako životní ztroskotance,“ nepatrně se usmála. Byl to poctivý úsměv plný bolesti.

„Přitom toho oba tolik znali, Alexi. Přečetli kdejakou knížku na světě. Dokázali si s tebou povídat o čemkoli. Byl jsi někdy v Irsku?“

„Jednou jsem byl služebně v Anglii. Na soukromou cestu do Evropy jsem nikdy nenašetřil dost peněz.“

„V irských vesnicích najdeš nesmírně inteligentní lidi, ale neuvěřitelně chudé. Žijí v jakémsi ghetu bílých, kde v každém třetím domě je hospoda. Ta země je plná vzdělaných ztroskotanců a já jsem nechtěla, aby mě potkal stejný osud. Říkala jsem ti o svém strachu. Prožívala jsem peklo na zemi... Ve škole jsem za každou cenu musela být absolutně nejlepší. Pak jsem nastoupila do práce a opakovalo se totéž. A najednou jsem se začala cítit šťastná, protože služební postup pro mě znamenal totéž co život.“

„Celá konstrukce se ti ale díky únosu těch dvou dětí zřítíla. Místo, aby tě vynášeli do nebe, stala ses obětím beránkem.“

„Přesně tak. Byla jsem odepsaná, podřízení si o mně povídali za mými zády. Nakonec jsem z tajné služby odešla. Neměla jsem jinou volbu, i když jsem věděla, že se vůči mně chovají vrcholně nefér. Přijela jsem sem a tady přemýšlela o tom, kdo vlastně jsem.“

Jezzie natáhla paže a objala mě uprostřed hustého lesa. Začala plakat. Poprvé jsem u ní viděl slzy. Pevně jsem ji svíral v náruči. V tom okamžiku mi připadala blízka jako nikdy předtím. Věděl jsem, že mi světila věci, jaké se žádnému člověku neříkají lehce. Měla právo požadovat, abych se k ní choval stejným způsobem.

Posadili jsme se a tiše si povídali. Najednou jsem začal mít pocit, že nás z lesa někdo pozoruje. Držel jsem hlavu pořád rovně, ale oči jsem prudce stočil doprava. Někdo tam byl.

Někdo nás pozoroval.

„Jezzie, někdo se schovává za kopečkem vpravo,“ pošeptal jsem jí. Nepodívala se tím směrem. Pořád ještě byla policajtkou.

„Nezdá se ti to jen, Alexi?“

„Určitě ne. V tomhle se radši spolehni na mě. Teď se rozdělíme. Jestli ta osoba začne utíkat, poběžíme za ní.“

Zamířili jsme každý z jedné strany k místu, kde jsem předtím někoho zahlédl.

Vyplašili jsme ho. Dal se na útěk.

Byl to chlap. Na sobě měl tmavou sportovní soupravu s kapucí a

tenisky. Mezi stromy nebyl pořádně vidět, nedokázal bych popsat jeho výšku, ani postavu.

Pronásledovali jsme ho s Jezzie pěkný kousek, ale neměli jsme pořádné boty, takže jsme mu nestačili a on si udržoval náskok. Navíc nás zdržovaly větve, které nám šlehaly do tváře. Když jsme konečně vyběhli z lesa na úzkou cestu, uslyšeli jsme za zatáčkou startující auto. Nepodařilo se nám ho uvidět, natož zahlédnout poznávací značku.

„Tohle mi vážně nahnelo strach,“ řekla Jezzie. Stáli jsme na cestě a snažili se popadnout dech. Po tvářích nám stékal pot a srdce bušila jako zvon.

„Kdo může vědět, že jsi tady? Řekla jsi někomu, že sem jedeš?“

„Nikomu. Právě to mě na tom děsí. Kdo to ksakru mohl být? Alexi, napadá tě něco?“

Sestavil jsem si nejmíň deset teorií o pozorovateli, kterého zahlédla Nina Cerisierová. Nejprijatelnější se mi zdála ta nejjednodušší. Že to byla policie, která sledovala Garyho Sonejiho. Otázkou ovšem bylo, kdo přesně to udělal. Byl to někdo od nás? Nebo snad od Jezzie?

Tohle už vážně nebyla legrace.

Vrátili jsme se do chaty, ještě než se úplně setmělo. Ve vzduchu byl cítit chlad přicházející zimy.

Roztopili jsme pořádně krb a uvařili si báječné jídlo, které by stačilo i pro čtyři.

Skládalo se mimo jiné ze sladké kukuřice, pořádné kupy salátu, půlkilového steaku pro každého a skvělého suchého bílého vína.

Když jsme dojedli, probrali jsme s Jezzie Devina s Chakelym a mou teorii o pozorovateli. Jezzie mi ale příliš nepomohla. Pouze mi řekla, že pokud jde o její bývalé podřízené, nejspíš hledám na špatném místě. Ujistila mě, že Chakely je takový cholerik, že ho mohl vytočit i jediný telefonní rozhovor. Řekla mi, že i v práci býval občas nesnesitelný a to se musel ovládat. Podle ní sice oba agenti nebyli žádná esa, na druhé straně ale odváděli poctivou práci. Takže, pokud by se stalo něco podezřelého během doby, kdy hlídali Goldbergovu rodinu, určitě by jim to neuniklo a zanesli to do svých denních hlášení. Ani jeden z nich nebyl natolik chytrý, aby dokázal něco předstírat, tím si byla Jezzie naprosto jistá.

Nepochybovala, že Nina Cerisierová viděla na ulici zaparkované

auto ten večer, kdy došlo ke vraždám u Sandersových, ovšem nevěřila, že Sonejiho někdo sledoval. Dokonce se jí zdálo přehnané, že ho s těmi vraždami spojuju.

„Já jsem už mimo hru,“ řekla nakonec. „Nemusím hájit zájmy ministerstva, ani nikoho jiného, a tím pádem ani nic předstírat. Vážně, Alexi, proč se už na to jednoduše nevykašleš? Případ je přece uzavřený. Nech to spát.“

„Nemůžu. Správný rytíř se přece nikdy nevzdá. Kromě toho, když už si začnu myslet, že bych ten případ měl dát k ledu, vynoří se nečekaně něco nového a změním můj názor.“

Ten večer jsme si šli lehnout dost brzy. Mohlo být devět, čtvrt na deset. Svým dílem k tomu přispělo i víno. Milovali jsme se vášnivě, ale zároveň vřele a něžně.

Potom jsme se k sobě ještě dlouho tulili, smáli se a šeptali si různé věci. Jezzie mě pasovala na sira Alexe, Černého rytíře od Kulatého stolu. Já jsem jí na oplátku říkal, že je Jezerní paní. Nakonec jsme klidně usnuli ve vzájemném objetí.

Nevím, kolik bylo hodin, když jsem se probudil. Ležel jsem na přikrývce a byla mi pořádná zima. Oheň v krbu ještě hořel oranžovým světlem, ozývalo se jeho tiché praskání. Napadlo mě, jak je možné, že je v místnosti taková zima, když krb ještě nevyhasl.

Můj zrakový vjem a tělesný pocit se navzájem vyvracely. Pár vteřin jsem přemítal o možné příčině, potom jsem si ale znovu vlezl pod přikrývku a přitáhl si je až k bradě. Lesk ohně odrážející se v okenní tabulce mi připadal zvláštní.

Myslel jsem na to, že teď už bych si nedokázal představit, že by tu Jezzie nebyla se mnou.

Měl jsem nutkání ji probudit a říct jí o svých pocitech. Měl jsem chuť povídat si s ní o čemkoli. Jezerní lady a Černý rytíř. Takhle by to napsal Geoffrey Chaucer, kdyby žil v roce 1990.

Najednou mi došlo, že ta záře nevychází z krbu.

Vyskočil jsem z postele a utíkal k oknu. Celý život jsem poslouchal vyprávění o tomhle, ale nikdy by mě nenapadlo, že to někdy uvidím na vlastní oči. Do trávníku byl zabodnutý kříž a hořel jasným plamenem.

73. kapitola

Zmizelá malá holčička jménem Maggie Rose.

Vraždy v Southeastu. Brutální zabití Vivian Kirnové.

Psychopat Gary Soneji/Murphy.

Možný komplic. Záhadný pozorovatel.

Ohnivý kříž jako znamení Ku-klux-klanu.

Kdy tyhle střípky konečně zapadnou do sebe? Podaří se to vůbec někdy? Jedno jsem věděl naprosto jistě. Nevzdám ten případ, jak mi to radila Jezzie. Události následujících dnů mé odhodlání, které hraničilo až s paranoií, ještě posílily.

V pondělí jsem se z práce vrátil až večer, Damon s Janelle se mi okamžitě začali plést pod nohama, nemohl jsem udělat ani pár kroků do kuchyně.

„Někdo ti volá!“ vykřikoval Damon a poskakoval vedle mě,

Babička mi podala sluchátko. Řekla, že je to Wallace Harf z Fallstonu.

„Alexi, promiň, že tě ruším, ale nemohl by ses tu zastavit? Možná že je to důležité.“

Zatímco mluvil, snažil jsem se svléct si sako. Jeden rukáv jsem už měl sundaný, děti mi přitom pomáhaly, tedy přesněji řečeno napůl mi pomáhaly a napůl se mi pokoušely vykloubit druhou ruku. Vtom jsem se zarazil.

„Wallaci, co se děje? Mám momentálně svázané ruce pár problémy.“ Vyplázl jsem jazyk na děti.

„Chce s tebou mluvit a s nikým jiným. Prý je to důležité.“

„Do zítřka by to nepočkalo?“ Měl jsem za sebou perný den a navíc jsem si neuměl představit, že by mi Gary Murphy mohl říct něco nového.

„Soneji ale na rozhovoru trvá.“

Tou zprávou mi na chvíli vyrazil dech. Když jsem se znovu ovládl, řekl jsem: „Hned k vám jedu, Wallaci.“

Zvládl jsem to za necelou hodinu. Garyho přemístili do nejvyššího

patra, vyhrazeného pro akutní a skutečně výjimečné případy. Jejími dočasnými obyvateli byli mezi jinými i Fromme a Hinckley. Gary mohl být spokojený, že se mu dostalo takové pocty.

Když jsem vešel do cely, Gary ležel na zádech na úzké posteli bez příkrývek. Jeden strážný z něho po celou dobu nespouštěl oči.

Wallace Harf mi vysvětlil: „Bude lepší, když nějakou dobu zůstane v klidu tady, než zjistíme, co se s ním děje. Je ale pěkně rozjetej, Alexi.“

„Jednou se už nezastaví a rozletí se na kusy,“ poznamenal jsem a Wallace souhlasně přikývl.

Vešel jsem do cely a bez vyznání se posadil. Byl jsem příliš unavený, abych se ještě ptal na dovolení, Gary se sice strnule díval na strop, ale nepochybně věděl, že jsem přišel.

„Vítám vás v psichuše, doktore,“ řekl monotónním, záhrobním hlasem nahánějícím hrůzu. „Víte co to znamená?“ Nebylo pochyb, že opravdu mluvím se Sonejim.

„To je vězeňská nemocnice v Rusku, do níž zavírají politické vězně.“

„Naprosto správně.“ Podíval se na mě. „Chci s vámi uzavřít novou dohodu.“

„O co jde?“

„Nechci už tady ztrácet další čas. Nebaví mě pořád hrát Murphyho. Copak vás nezajímá zjistit, jak Soneji funguje? Určitě ano, doktore Crossi. Vy sám můžete být slavný. Otevře se vám celý svět, stačí si jen vybrat.“

Tohle nebyl jen normální úlet, na to se příliš ovládal. Věděl dobře, o čem mluví.

Znamená to, že od samého začátku jsem měl tu čest s Garym Sonejim, tím zlým chlapcem? Taková byla má původní diagnóza.

„Netváříte se zrovna chápavě. Stačíte mě sledovat, doktore?“ zeptal se. Lenivě si protáhl na posteli dlouhé nohy a zakroutil palci u nohou.

„Jinými slovy, plně si uvědomujete své jednání. Netrpíte žádným rozštěpením osobnosti. Prostě jste si hrál na Murphyho a už vás to nudí.“

Jeho oči byly maximálně soustředěné. Díval se chladnějším, pronikavějším pohledem než obvykle. U těžkých schizofreniků může

někdy dojít k tomu, že svůj domnělý život považují za důležitější než ten skutečný.

„Přesně tak. Proto se s vámi vůbec bavím, Alexi. Jste mnohem chytřejší než ti ostatní. Jsem na vás velmi pyšný. Díky vám jsem se aspoň trochu bavil. Jako jediný si umíte udržet mou pozornost.“

„A co konkrétně teď ode mě chcete, Gary?“ snažil jsem se ho vrátit k tématu.

„Pár drobností. Hlavně ale chci být sám sebou, aby se svět mohl dovědět, co všechno jsem dokázal.“

„A jaký prospěch to přinese nám?“

Soneji se na mě usmál. „Dovíte se, jak to bylo od samého začátku. Pomůžu vám vyřešit váš drahocenný případ, Alexi.“

Čekal jsem, až Soneji bude pokračovat. Znovu se mi vybavila věta nad zrcadlem v koupelně jeho bytu. *Já chci být někdo!* O tohle mu pravděpodobně jde od samého začátku.

„Naplánoval jsem si, že obě děti zabiju, a už jsem se nemohl dočkat. Víte, dětství ve mně vyvolává pocit lásky a nenávisti zároveň. Proto svým dospělým obětím musím uříznout prsy a oholit pohlaví, víc se tak podobají dětem. Zkrátka a dobře, zabít ty dvě malé vši znamenalo jen logické a bezpečné uzavření celého případu.“ Soneji se znovu usmál. Jak jen může o něčem takovém mluvit s úsměvem? „Zajímá vás, proč jsem unesl zrovna Maggie Rose a Prcka Goldberga?“

Schválně použil Michaelovu přezdívku, aby mě mohl provokovat a bodnout. Zbožňoval hru na Zlého chlapce. Měl opravdu zvláštní smysl pro černý humor.

„Všechno, co mi potřebujete sdělit, je pro mě důležité, Gary.“

„Jednou jsem si spočítal, že jsem zabil přes dvě stovky lidí. A spoustu dětí. Nechám se vést okamžitým nápadem.“

Na tváři se mu znovu objevil ten podlý, nepřirozený úsměv. Tohle nebyl Gary Murphy, vzorný americký manžel a otec ze střední vrstvy. Znamená to, že vraždí od mládí?

„Myslíte to vážně? Chcete mi tím vyrazit dech?“

Pokrčil rameny. „Proč bych to dělal?... Jako kluk jsem přečetl hory papírů věnovaných únosu malého Lindbergha. Znam i všechny ostatní velké případy. Udělal jsem si kopie všeho, na co jsem v Princetonské

knihovně narazil. Dětské únosy mě fascinují, jsem jimi doslova posedlý. Představa, že si s nimi můžu dělat co chci... Mučit je jako ty bezmocné ptáčky, na nichž jsem si to s kamarádem vyzkoušel. Určitě jste se s ním setkal. Jmenuje se Simon Conklin. Nezahazujte se ale s ním, je to jen takový neškodný blázen. Za partnera, ani komplice bych si ho nikdy nevybral. Víte, co nejvíc zbožňuju na únosech? Šok, který to způsobí rodičům. S naprostým klidem zlikvidují jiného dospělého, ale Pánbůh chraň, aby se někdo dotknul jejich mazánka. To hned začnou vykřikovat něco o neodpustitelném zločinu. Přitom je to jen pokrytectví. Když milion dětí tmavé pleti zemře v Bangladéši, nikoho to nedojme. Nikdo se nežene, aby je zachránil.“

„Proč jste zabil ty dvě černošské rodiny? Jak to souvisí s únosem?“

„A kdo tvrdí, že tady musí existovat nějaká souvislost? Vaši učitelé psychologie na fakultě? Co když jsem vlastně udělal dobrý skutek pro společnost? V životě musí platit rovnováha. A teď se podívejte na to, jaké oběti jsem si vybral. Beznadějné narkomany. Nezletiletou holku, co se živila jako prostitutka. Malého kluka, kterého by stejně nečekalo nic dobrého.“

Nevěděl jsem, co si o tom mám doopravdy myslet. „Moc by mě dojalo, kdybyste nám alespoň jednou dal šanci.“

Jednoduše mou ironickou poznámku ignoroval. „Mimochodem, měl jsem jednoho černého kamaráda. Byla to služka. Starala se o mě, než se otec rozvedl s matkou. Jmenovala se Laura Douglasová. Pak se ale vrátila do Detroitu a vykašlala se na mě. Byla hodně velká, tlustá. Uměla se tak smát, že až skučela, hrozně se mi to líbilo. Když odjela, macecha mě začala zamykat do komory ve sklepě za trest za mé zlobení. A můj nevlastní bratr se sestrou se roztahovali v domě, který patřil otci! Hráli si s mými hračkami. Posmívali se mi. volali na mě škvírami v podlaze. Nechávali mě zavřeného i celé týdny. Tak co, doktore Crossi? Už vám začíná svítat? Kluk trestaný izolací ve sklepě. Rozmazlené dětičky zakopané ve stodole. Taková krásná paralela. Začínají vám kousky zapadat do sebe? Myslíte si, že váš chlapec Gary mluví pravdu?“

„A nemluví snad?“ zeptal jsem se. Osobně jsem byl přesvědčený, že ano.

„Máte moje čestné slovo skauta, že nelžu... Ještě k těm vraždám

v Southeastu. Docela se mi zalíbil nápad zahrát si na mnohonásobného vraha mezi černochoy. Mimochodem, odvedl jsem prvotřídní práci. Já nejsem jako ten amatér Wayne Williams.“

„Michaela Goldberga jste ale nezavraždil, je to tak?“ vrátil jsem se k informaci z dřívější doby.

„Ne. Měl jsem to sice v úmyslu, ale ještě nenastala ta pravá chvíle. Ten rozmazlený parchant mi připomínal mého nevlastního bratra Dona.“

„Odkud se vzaly ty šrámy na těle Michaela Goldberga?“

„Doktore, že se vám to líbí? Přiznejte se. Dobře teda, poslouchajte. Když jsem zjistil, že umřel, dostal jsem šílenej vztek. Zuřivě jsem do toho bastarda kopal, mlátil lopatou. Už se přesně nepamatuju, co jsem s ním všechno vyváděl. Víím jen, že nakonec jsem tu zatracenou mrtvolu hodil do řeky.“

„Maggie Rose Dunneové jste ale nic neudělal?“

„Ne. Holce jsem nijak neublížil.“

Zdařile parodoval můj znepokojený hlas. Musel mít skutečný herecký talent. Jemně mě zamrazilo v zádech, když jsem si uvědomil, s kým sedím v jedné cele. Byl tenhle člověk schopný zabít stovky lidí? Řekl bych, že ano.

„Co se stalo s Maggie Rose?“

„Nepospíchejte tolik, však se dočkáte. Její příběh je jako lehounký plamen svíčky, velebicí sladké milosrdenství Ježíše Krista. Po únosu, když jsem ji prvně kontroloval, byla napůl omámená barbituráty. Pro její pobavení jsem sehrál takovou malou etudu, napodobil jsem jí svou macechu. Stál jsem jako kdysi ona přede dveřmi a křičel: „Přestaň ječet. Drž hubu, ty zatracenej parchante!“ Nahnal jsem jí tím parádní strach. Pak jsem ji znovu uspal. Oběma jsem pečlivě změřil pulz. Věděl jsem, že FBI bude požadovat nějaký důkaz, že děti jsou živé.“

„Obě měly pulz v pořádku?“

„Přesně tak. Poslechl jsem si i jejich srdce. Ovládl jsem své přirozené nutkání zastavit jejich tlukot.“

„Proč jste dělal kolem únosu takový povyk a poutal na sebe pozornost?“

„Protože jsem se připravoval už hodně dlouho a nastal čas, abych dokázal, že to zmáknu. Kromě toho jsem potřeboval peníze. Zasloužil

jsem si, abych se stal milionářem. Všichni kolem už jsou.“

„Vrátil jste se zkontrolovat děti následující den?“

„Byly v pořádku. Den nato ale Michael Goldberg zemřel a Maggie Rose zmizela! Když jsem vjel do stodoly, uviděl jsem uprostřed hromadu hlíny. Na místě, kde jsem děti zakopal, zůstala jen velká jáma. Byla prázdná! Neublížil jsem Maggie Rose, ani nedostal výkupné. To sebral někdo jiný. Hádejte kdo.“

74. kapitola

Byly tři hodiny ráno. Báł jsem se, abych se úplně nezbláznil, a tak jsem si sedl ke klavíru a hrál Mozarta, Debussyho i Billie Holidayovou. Feťáci z okolí už určitě volají na policejní stanici a stěžují si na rámus.

Znovu jsem se setkal se Sonejim. Seděl jsem v jeho malé cele bez oken. Zlý chlapec se najednou rozhodl mluvit. Měl jsem pocit, že začínám tušit, kam tím vším míří a co se mi už brzy chystá říct.

„Tohle asi nedokážete pochopit,“ řekl mi, „ale špehování tý zkurvený holky a její slavný matky mě pěkně nažhavilo. Já jsem nabuzenej hrozně snadno.“ Nemohl jsem si pomoci, ale musel jsem myslet na vlastní pacienty, které týrali jako děti, zatímco jsem poslouchal Sonejiho, jak mi sděluje své bizarní, hrozné zkušenosti. Bylo víc než smutné slyšet, jak oběť mluví o svých četných obětech.

„Já mám perfektní smysl pro detail, doktore. Všechno si předem dokonale připravím, a přitom nezničím kouzlo okamžiku. Promyslel jsem si únikové trasy a jejich náhradní možnosti. Ověřil jsem si, že se dokážu dostat dovnitř a zase ven na kterémkoli místě po cestě. Uvažoval jsem dokonce o odpadních kanálech, které ústí na Kapitolu. Šaty včetně paruky jsem si ukryl v tunelu. Nezapomněl jsem vůbec na nic. Věřil jsem, že s mými schopnostmi mě nikdy nechytanou, že jsem všemohoucí.“

„A ještě si to pořád myslíte?“ zeptal jsem se ho zcela vážně. Nepředpokládal jsem, že uslyším pravdu, ale chtěl jsem vidět, jak zareaguje.

„Udělal jsem chybu. Začal jsem myslet na úspěch, na obdiv fanoušků. Jejich potlesk je jako droga. Kateřina Rose trpí úplně stejnou nemocí. Totéž se stane většině filmových hvězd i sportovců. Jakmile je dav uvidí, začne jásat. A oni uvěří, že jsou vážně skvělí, výjimeční. Najednou zapomenou, že to byla tvrdá práce, co je původně přivedla ke slávě. Totéž se stalo i mně, proto jste mě chytili. Prostě jsem byl přesvědčený, že se z toho zatracenýho McDonalda dostanu. Předtím mi to vždycky vyšlo. Jen jsem si chtěl trochu zastrílet a pak zase zmizet. Chtěl jsem patřit k nejslavnějším zločincům v Americe.“

„Vzal jste si nějaké poučení ze svého zmoudření?“ zeptal jsem se Sonejiho ironicky. Usoudil jsem, že můžu být stejně sarkastický jako on.

„Nabízím vám jedinečnou šanci pochopit podstatu všemocnosti, protože nikdo k ní nemá tak blízko jako já.“

Znovu se mu objevil na tváři ten jeho drzý zabijácký úsměv. Měl jsem chuť ho praštit. Murphyho mohl člověk snad i litovat, ale Sonejiho nikdy. To bylo odporné lidské monstrum, zvíře.

„Když jste sledoval domy Goldbergových a Dunneových, to jste se taky cítil ve formě?“ *Klidně si strč tu svou všemohoucnost za klobouk, vyjebanče jeden.*

„Ne. Přece jsem vám už vysvětlil, doktore, že jsem začal podléhat sebeklamu. Články v novinách o „perfektní“ vraždě na Condon Terrace mi stouply do hlavy. Nenechal jsem žádnou stopu, odvedl jsem absolutně čistou práci! Na mě samotného to udělalo velký dojem.“

„Tak co jste vlastně zkazil?“ Tušil jsem, co mi asi odpoví, ale potřeboval jsem to slyšet přímo od něho.

Pokřčil rameny. „Někdo mě sledoval.“

A tajuplný pozorovatel je na světě, řekl jsem si v duchu.

„Tehdy jste si toho nevšiml?“

„Pochopitelně že ne.“ Zamračil se nad položenou otázkou. „Došlo mi to až mnohem později a při procesu jsem si to potvrdil.“

„Jak jste na to přišel?“

Soneji se mi upřeně díval do očí, jeho pohled se mi propaloval až do lebky. Považoval mě za méněcenného, sloužil jsem jen jako

zprostředkovatel jeho výlevů. Na druhé straně si mě vybral k rozhovoru, protože jsem se mu zdál zajímavější než ostatní. Nevěděl jsem, jestli se mám cítit vyznamenaný nebo se stydět. Také ho zajímalo, co vím a nevím.

„Nejdřív chci zdůraznit jednu věc. Znam tajemství, která vám můžu svěřit. Spoustu velkých i drobných tajemství. Špinavých, pikantních tajemství. Jedno vám povím hned teď. A víte proč?“

„To je jednoduché jakoacka, drahý Gary. Nesnesete, aby o vás rozhodovali jiní. Musíte si sám řídit věci.“

„Skvělý zásah, doktore a detektive v jedné osobě. Nedělám si ale legraci. Můžeme si popovídat o třeba zločinech z doby, kdy mi bylo dvanáct třináct let. Do dneška je nikdo nevyřešil. Věřte mi, znám hotové poklady a rozdělím se o ně s vámi.“

„Rozumím a rád si je poslechnu.“

„Vy jste mě vždycky chápal. Vám člověk nemusí všechno servírovat jako těm ostatním idiotům z mateřský školky.“

„Vám lidi připadají pitomí?“ usmál jsem se jeho překnutím.

„Omlouvám se, to nebylo myšleno na vás. Tak zmáknete je? Stejně si o nich myslíte totéž.“

Pokud šlo o mého šéfa Pittmana, tak se docela strefil. „Musíte mi ale pomoci. Dát konkrétní informace. Potřebuju zjistit, co se stalo s tím děvčetem. Její rodiče mají právo to vědět.“

„Dostanete je,“ slíbil mi Soneji. Nakonec bylo všechno tak snadné.

Takhle to většinou dopadá při každém vyšetřování. Nejdřív jen čekáte a zase čekáte. Položíte tisíce otázek, založíte stohy zbytečných papírů. Znovu kladete otázky. Sledujete stopy, které nikam nevedou. A najednou se všechno rozeběhne jako promazaný stroj. Tisíce hodin práce na případu začnou nést své ovoce.

„Tehdy jsem nevěděl, že mě někdo sleduje,“ vysvětloval Gary Soneji. „Navíc se to nestalo v Southeastu, ale přímo před domem Goldbergových.“

Začala mě unavovat jeho rozvláčnost. *Tak už to vyklop, ty parchante.*

„Co se tam stalo? Koho jste tam viděl?“

„Když jsem večer pár dní před únosem projížděl kolem domu, šel po chodníku nějaký muž. Nepřipadal mi nijak nápadný. Všechno se

mi propojilo, až když jsem ho uviděl u soudu.“

Soneji se na okamžik odmlčel. Zkouší na mě další fintu? Nevypadalo to tak. Upřeně se na mě díval. Měl jsem pocit, že si ve mně čte jako v knížce. Ví, kdo jsem. Možná mě zná líp než já sám.

Co ode mě chtěl? Měl jsem mu nahradit něco, čeho se mu nedostávalo v dětství? Proč si k tomu vybral právě mě?

„Co to bylo za muže?“

„Agent tajné služby. Jmenuje se Devine. On a jeho parťák Chakely mě museli vidět, jak si hlídám oba domy. Ti dva se mi pověsili na paty, sebrali mi Maggie Rose a shrábli výkupné! Měli jste hledat dva poldy, co zavraždili malou holku.“

75. kapitola

Moje tušení, pokud šlo o oba agenty, mě tedy nezklamalo. Soneji/Murphy jako očitý svědek mi ho potvrdil. Teď bylo načase se pohnout dopředu.

Musel jsem ale požádat o znovuotevření případu a mé důvody se sotva mohly někomu ve Washingtonu líbit.

Rozhodl jsem se nejdřív spojit s FBI. *Dva policajti zavraždili Maggie Rose.* Vyšetřování se musí obnovit, i když to znamená vytáhnout ten zatracený únos znovu na světlo boží a projít ještě jednou kalvárií.

Objednal jsem se na návštěvu ke svému starému kamarádovi na ústředí FBI. Gerry Scorse mě nechal trčet čtyřicet minut v čekárně, pak mi přinesl kafe a pozval mě do své kanceláře. „Pojďte dál, Alexi. Omlouvám se, že jste musel čekat.“

Pozorně, se zjevným soustředěním mě poslouchal, zatímco jsem mu referoval, co všechno se mi zatím podařilo zjistit o bývalých agentech tajné služby, včetně toho, co mi řekl Soneji. Psal si přitom spoustu poznámek na žluté kartičky.

Když jsem skončil, Scorse řekl: „Musím si jít zavolat, zůstaňte tady, Alexi.“

Vrátil se a požádal mě, abych šel s ním. Neřekl ani slovo, ale bylo

cítit, že ho novinky od Sonejiho náramně zaujaly.

Zavedl mě do malé zasedací místnosti v nejvyšším patře. Používá ji jediné Kurt Weithas, zástupce ředitele FBI, neboli muž číslo dvě v úradě. Došlo mi, že mi tímhle chtějí naznačit, o jak důležité setkání se jedná.

Ocitl jsem se v pohodlné a zároveň impozantní místnosti. Stěny a většina nábytku byla tmavě modré barvy, působící střízlivým a přísným dojmem. Pokoj mi nevím proč připomínal vnitřek zahraničního vozu. Někdo už pro nás nachystal žluté poznámkové bloky a tužky.

Od samého počátku schůzka probíhala v režii Weithase. „Rádi bychom, detektive Crossi, aby naše setkání přineslo užitek oběma stranám.“ Podle stylu mluvení a oblékání bych ho odhadl na velice úspěšného právníka z Kapitolu. Když jsme vešli dovnitř, sundal si brýle na čtení v kovových obroučkách. Nevypadal zrovna dobře naladěný.

„Ukážeme vám všechny naše informace o agentech Devineovi a Chakelym. Výměnou za to od vás očekávám naprostou diskrétnost v celé záležitosti. Vedeme si takříkajíc vlastní paralelní vyšetřování.“

„Za svou osobu vám ji můžu slíbit,“ odpověděl jsem a snažil se nedat najevo překvapení, které ve mně vzbudila jeho poslední poznámka. „Na druhé straně jsem ale povinen podat hlášení svému nadřízenému.“

„To nebude žádný problém, už jsem ho informoval,“ smetl Weithas se stolu pro něho nepodstatný detail. Očekával, že nezklamu jeho důvěru, a přitom se sám zachoval opačně. „Dvakrát jste nás při vyšetřování nepatrně předběhli. Tentokrát se ale zdá, že jsme to my, kdo je asi o půl kroku napřed.“

„Máte taky nepatrně víc zaměstnanců,“ připomněl jsem mu.

V tom okamžiku převzal slovo Scorse a pokračoval se svým typickým nádechem blahosklonnosti. „Po únosu byli oba agenti vyšetřováni, patřili logicky k možným podezřelým, i když ne k takříkajíc žhavým kandidátům. Tajná služba se zodpovídá přímo ministru financí, a tak si dovedete představit, jak velkému tlaku byli podrobeni.“

„Měl jsem tu čest si to sám vyzkoušet,“ osvěžil jsem jejich paměť.

Scorse přikývl a pokračoval dále.

„Čtvrtého ledna požádal agent Charles Chakely o propuštění ze služby. Jako důvod uvedl, že už dlouho uvažoval o přestěhování. Dále řekl, že se nedokáže vypořádat se všemi těmi nárázkami a dotíráním sdělovacích prostředků. Jeho žádostí bylo okamžitě vyhověno. Přibližně ve stejné době jsme objevili v záznamech, které si vedli oba agenti, malou chybu. V jednom případě byl přehozen den a měsíc. Nešlo sice o nic tak hrozného, ale na druhé straně se to týkalo únosu.“

„Na jeho vyšetřování se přímo či nepřímo podílelo devět set našich agentů,“ vložil se do rozhovoru Weithas, o jehož stanovisku jsem zatím neměl tušení.

„Nakonec jsme v jejich záznamech objevili další rozpory,“ pokračoval Scorse. „Naši experti došli k závěru, že dvě hlášení jsou zfalšovaná. Tedy přesněji dodatečně upravená. Jsme přesvědčeni, že z nich byly vyškrtnuty poznámky o Sonejim.“

„Soneji tvrdí, že si ho všimli, když se pohyboval kolem Goldberгова domu,“ řekl jsem. „Nevím ale, jestli mluví pravdu.“

„V tomto ohledu ano. Dospěli jsme ke stejnému závěru. Když agenti zjistili, že se Soneji zajímá o Michaela Goldberga a Maggie Rose Dunneovou, začali ho pozorovat a díky tomu odhalili i farmu v Crisfieldu.“

„Jak dlouho už je oba sledujete?“ zeptal jsem se Gerryho Scorese.

„Pár měsíců. Domníváme se, že ale vědí o našem zájmu. Čtrnáct dní po odchodu Chakelyho udělal totéž i Devine. Řekl, že on a jeho rodina nedokážou dále snášet tlak spojený s případem dvojnásobného únosu. Mimochodem Devine a jeho manželka žijí odděleně.“

„Předpokládám, že se zatím vyvarovali nápadného utrácení peněz,“ poznamenal jsem.

„Pokud je nám známo, tak ano. Uvědomují si, že je podezíráme. Rozhodně nejsou padlí na hlavu.“

„Jinými slovy dospěli jsme do stadia zákopové války a nezbývá nám nic jiného než čekat,“ vmísil se do hovoru Weithas. „Nemůžeme je zatím obvinít, ale život jim dokážeme znepríjemnit. Postaráme se o to, aby z výkupného nic neměli.“

„A co ten pilot na Floridě? Nedostal jsem povolení se tam vrátit. Vypátrali jste o něm něco?“

Scorse přikývl. FBI mi zatajila spoustu věcí. Ani mě to ale nepřekvapilo, chovali se tak ke každému. „Zjistili jsme, že se jedná o pašeráka drog jménem Joseph Denyeau. Pár našich lidí ho znalo, tímhle způsobem se Devine k němu nejspíš dostal a najal si ho.“

„A kde je teď?“

„Oba bývalí agenti se ukázali jako opravdoví profíci. Denyeaua našli v Kostarice, měl podřezaný krk, takže už nepromluví.“

„Obviníte je?“

„Nemáme jediný důkaz, Alexi. Informace od Sonejiho nám sice potvrzují, že se nemýlíme, ale u soudu nám nepomohou.“

„Co se stalo s tím děvčátkem? Kde je Maggie Rose Dunneová?“ zeptal jsem se Weithase.

Neodpověděl mi a jen si odfoukl přes horní ret. Měl jsem pocit, že má za sebou dlouhý den a ještě delší pracovní rok.

„To nevíme,“ reagoval místo něho Scorse. „Nemůžeme pořád na nic přijít, i když je to neuvěřitelné.“

„Pak je tu ještě jeden problém,“ ozval se Weithas. Seděli se Scorsem vedle sebe na kožené pohovce, naklonění nad skleněný konferenční stolek. Počítač IBM a tiskárna ležely odsunutě stranou.

„Jistě jich bude mnohem víc,“ odvážil jsem se poznamenat. FBI si informace moc ráda držela pod pokličkou. Kdyby mi je řekli, mohlo by mi to pomoci při pátrání. Třeba by se nám společně podařilo najít Maggie Rose.

Weithas sklouzl pohledem na svého podřízeného, potom se znovu vrátil ke mně. „Tím problémem je Jezzie Flanaganová,“ řekl.

Cítil jsem, že se mi chystají sdělit něco výjimečně důležitého, a přesto mě to omráčilo, jako kdyby mi někdo zasadil pořádnou ránu do žaludku. Zůstal jsem nehybně sedět a uvnitř jsem cítil lhostejnou prázdnotu, představující první stupeň na cestě k úplnému otupení.

„Máme důvodné podezření, že je do věci zapletená od samého počátku. Jezzie Flanaganová a Mike Devine jsou totiž už léta milenci.“

76. kapitola

Tentýž večer v půl deváté jsme se Samsonem zamířili na New York Avenue, neboli do srdce pochybné zábavy washingtonského gheta.

Tady jsme se Samsonem prohýřili většinu večerů. Tohle byl náš domov.

Zrovna chtěl vědět, jak se cítím. „Stojí to za pendrek. A co ty?“ zeptal jsem se na oplátku.

Řekl jsem mu o Jezzie všechno, co jsem se dověděl. V životě jsem se necítil tak mizerně jako ten večer. Scorse a Weithas zmapovali celý případ do nejmenšího detailu a Jezzie do něho byla zapletená. Udělala to. Nezůstala mi jediná škvírka pro pochybnost. Vršila jednu lež na druhou, a nepohnula přitom ani brvou. Uměla lhát ještě obratněji a sebejistěji než samotný Soneji.

„Mám mlčet? Nebo chceš, abych na tebe mluvil?“ zeptal se Samson.

Jeho tvář byla jako vždycky bez výrazu. Možná to dělají ty sluneční brýle, ale dost o tom pochybuju. Samson se takhle tvářil už v deseti.

„Musím se vymluvit,“ řekl jsem mu. „Potřebuju se napít a promluvit si o prolhaných psychopatech.“

„To můžu obstarat,“ řekl Samson.

Měli jsme namířeno do baru U dvou tváří. Chodíme tam od doby, co jsme se dali k policii. Pravidelným návštěvníkům nevádí sedět vedle ocelových hochů od kriminálky. Pár z nich je dokonce ochotno připustit, že přinášíme víc užitku než škody.

Většina lidí v baru jsou černoši, ale kvůli džezu sem chodí i bílí. Můžou tady i omrknout poslední módu v tancování a oblékání.

„Jestli jsem to dobře pochopil, tak tu práci jim přidělila Jezzie,“ rekapituloval Samson fakta, zatímco jsme čekali na zelenou.

Dva místní pankáči na nás civěli za sklem jídelny, kde si pochutnávali na smaženém kuřeti. I za našeho mládí postávali na zdejším rohu pouliční flákači. Jediný rozdíl je v tom, že tihle mají v kapsách víc peněz a zbraně. „Nazdar, kamarádi,“ pozdravil je Samson a mrknul na ně. Páre se s každým blbečkem, a přitom se v životě od nich nedočká vděku.

„Přesně tak. Devine s Chakelym dostali od Jezzie za úkol hlídat ministra Goldberga a jeho rodinu. Byli to její podřízení.“

„A to je nikdo nepodezíral?“ nemohl pochopit Samson.

„Ze začátku ne. FBI je sice prověřovala, ale jako všechny ostatní. Jenže pak přišli na to, že v jejich záznamech něco nehraje, a zbystřili

pozornost. Nějaký šťoura na ústředí odhalil, že do hlášení obou agentů někdo dodatečně zasahoval. Koneckonců mají dvacet lidí na práci, kterou u nás musí zastat jeden. A pak ty deníky stáhli, takže my jsme se k nim nemohli dostat.“

„Devine a Chakely zjistili, že si Soneji prověřuje jedno z obou dětí. Takže ho na oplátku sledovali sami.“ Samson se začínal dostávat do správného rytmu.

„Jeli za ním i na farmu v Marylandu. Došlo jim, že se chystá k únosu. A někoho napadlo, že by mohl Sonejimu vyfouknout děti a slíznout místo něho smetanu.“

„Deset miliónů dolarů je už pěkně tučné sousto,“ mračil se Samson. „A slečna Jezzie v tom jela od samého začátku?“

„Nevím, ale myslím, že ano. Při vhodné příležitosti se jí na to budu muset zeptat.“

„Hm,“ komentoval Samson můj úmysl. „A kde teď máš hlavu? Pod vodou nebo už nad ní?“

„Na to je těžká odpověď. Když potkáš někoho, kdo ti dokáže takovým způsobem lhát, pořádně tě to vykolejí. Lhal jsi mi někdy?“

Samson na mě vycenil zuby. Bylo to něco mezi úsměvem a úšklebkem. „Řekl bych, že seš ještě pořád pod vodou.“

„Mám taky ten dojem,“ připustil jsem. „Na druhé straně jsem už zažil i horší dny. Tak radši půjdem na to pivo.“

Samson okázale zasalutoval pankáčům na rohu. Se smíchem mu to oplatili. Hotová idylka, poldové a lupiči coby nejlepší kamarádi. Přešli jsme na druhou stranu ulice. Nastal čas na malé zapomnění.

Bar byl plný a zůstane tak až do zavírací doby. Stálí hosté nás zdravili. U baru stála jedna moc hezká a milá sociální pracovnice, kdysi jsem po ní pokukoval. Zнала se s Marií, pracovaly spolu.

Přemýšlel jsem, proč z toho nikdy nic nebylo. Mohla snad za to moje povaha? Nějaký můj charakterový kaz? To určitě ne.

„Všiml sis Asahe?“ Samson ukázal hlavou.

„Jsem přece detektiv, a ten má ostříží zrak, nebo je to jen pověra?“

„Tváříš se, jako kdyby ses trochu litoval a zároveň vysmíval sám sobě. Dejte nám dvě piva. Ne, radši rovnou čtyři,“ požádal Samson barmana.

„Neměj strach, vylížu se z toho. Jen mám vztek, že jsem ji nikdy

nepodezíral.“

„Seš tvrděj chlap, Alexi, zdědils povahu po své bojovné babičce. Nepochybuj, že to slečince Jezzie odvedeš i s úroky.“

„Měl jsi ji rád, John? Předtím, než tohle všechno vyplavalo na povrch?“

„Měl. Člověk na ní těžko našel něco, co by se mu nelíbilo. Vážně má talent na lhaní. Ta strčí do kapsy všechny herečky. A zároveň neměl. Nezlob se, ale nedokážu ti lhát ani tehdy, když bych měl.“

Když jsme hodně pozdě odcházeli se Samsonem z baru, měl jsem už nejhorší za sebou. Po několika pivech se nejostřejší bolest otupila, ale s faktem, že Jezzie je do všeho zapletená od samého začátku, jsem se těžko vyrovnával. Vzpomněl jsem si, jak dovedně odvedla mou pozornost od obou agentů. Dokázala ze mě vytáhnout sebemenší detail o pátrání. Za všech okolností působila sebejistě a naprosto se ovládala. Zvládala svou roli přímo perfektně.

Babička byla ještě vzhůru, když jsem se vrátil. Zatím jsem jí o Jezzie neřekl, ale na lepší chvíli nemělo smysl čekat. Vypité pivo a ještě víc společný život mi pomohly najít odvahu. Pověděl jsem jí čistou pravdu bez všech příkras. Mlčky mě poslouchala, což byl její způsob přijímání novinek.

Když jsem domluvil, zůstali jsme sedět proti sobě v obývacím pokoji a jen se na sebe dívali. Ticho kolem nás přímo řvalo.

Babička byla v křesle zachumlaná do staré příkrývky. Nepatrně pokyvovala hlavou, kousala se do horního rtu a přemýšlela o tom, co jsem jí právě řekl.

„Z nějakého konce to načít musím,“ řekla nakonec, „takže třeba odsud. Nepomůže ti, když ti teď budu opakovat, že jsi mě měl poslechnout. Navíc jsem neměla nejmenší tušení, že by to mohlo být až tak špatné. Prostě jsem se o tebe bála, to je všechno. V životě bych si něco tak strašného ani nedokázala představit. Ráda bych tě objala, než půjdu k sobě. Budu se modlit za Jezzie Flanaganovou i za nás všechny, Alexi.“

„Děkuju ti,“ odpověděl jsem jí. Má babička byla moudrá žena, věděla, kdy je třeba člověka vypeskovat a kdy naopak povzbudit.

Objal jsem ji. Když ztěžka vyšla schody do patra, zůstal jsem sedět v pokoji a přemýšlel o Samsonových slovech, že to Jezzie pěkně

spočítáme. Ne kvůli mně, ale za obě děti, za Vivian Kimovou a Mustafa Sanderse.

Kvůli nim všem musíme Jezzie nějak dostat.

77. kapitola

Robert Fishenauer pracoval jako dozorce ve Fallstonské věznici. Teď se mu to náramně hodilo, protože za chvíli se možná doví, kde je ukrytých těch deset milionů výkupného, nebo alespoň jejich velká část.

Zatímco ujížděl v pontiacu po silnici číslo padesát v Marylandu, hlavou mu vířila spousta otázek. Je Soneji/Murphy opravdu únosce? Ví skutečně, kde jsou peníze za výkupné? Nebo je to jen další ze žvanilů, které on hlídá ve vězení?

Ještě pár mil a bude vědět víc než kdokoli jiný, s výjimkou samotného Sonejiho/Murphyho.

Odbočil na opuštěnou cestu ke staré farmě. Téměř se ztrácela ve vysoké trávě, vyježděné koleje v ní ani nebyly vidět.

Slunečnice kolem cesty někdo už před delší dobou polámal. Udělala to snad FBI s místní policií? Určitě pozemek a opuštěnou farmu mnohokrát prohledávali.

Jak důkladně si při tom ale počínali? ptal se v duchu Robert Fishenauer. Deset miliónů už stojí za to, aby si to zjistil.

Bylo kolem půl šesté odpoledne, když zastavil se svým zaprášeným červeným autem u zchátralé garáže vlevo od obytného stavení. Cítil, jak mu adrenalin stoupá v krvi. Nic na světě člověka tak nerozpumpuje jako honba za pokladem.

Gary pořád nadšeně mluvil o tom, jak Bruno Hauptmann ukryl část výkupného za malého Lindbergha ve své garáži v New Yorku. Jako truhlář si uměl vyrobit tajnou skrýš ve zdi.

Gary se zapřísahal, že má podobný úkryt tady na farmě a že FBI ho nikdy neobjeví.

Fishenauer vypnul rachotící motor. Náhlé ticho na něho působilo tísnivě. Starý dům mu až naháněl strach svou opuštěností. Vzpomněl

si na jeden horor, jenže tentokrát v něm vystupoval on sám.

Na střeše garáže rostl plevel a barvu ze zdí už dávno smyl déšť.

„Tak, Gary, teď se, drahý chlapče, přesvědčím o tvé pravdomluvnosti. Moc bych ti přál, abys mi nelhal.“

Robert Fishenauer se zhluboka nadechl a vystoupil z auta. Kdyby se tady teď náhodou objevil někdo cizí, měl pro něho připravené vysvětlení. Vymyslel si, že se od Garyho dověděl místo, kde je zakopaná Maggie Rose Dunneová, a že si to chce raději ověřit, jestli nejde náhodou jen o další z jeho šílených blábolů.

Cítil se mizerně a jen doufal, že skutečně neobjeví tu holku. Nemohl ale couvnout, hrál soukromou loterii o deset milionů a sázenku držel v ruce.

Gary mu slíbil, že tu najde opravdový poklad. Vydrželi se spolu bavit celé hodiny. Gary hrozně rád vykládal o svém zamilovaném děcku, jak říkal únosu. Byl přímo posedlý svým „dokonalým“ zločinem.

O té dokonalosti by se ale dalo vážně pochybovat, když mu vynesla doživotí s maximální ostrahou ve věznici pro duševně choré.

Zkrátka a dobře teď on, Robert Fishenauer, stojí před omšelými vraty garáže, na místě, kde se odehrál zločin.

Na dveřích byla zrezavělá závora. Sundal si rukavice. Těžko by vysvětloval, na co je má, kdyby ho někdo nachytl, jak tu čmuchá. Trhnutím odsunul závoru a otevřel dveře, musel se dost namáhat, protože vchod byl zarostlý trávou.

Vyndal si baterku a rozsvítil ji. Gary řekl, že má peníze hledat v pravém zadním rohu.

Garáž byla plná starých a rozbitých zemědělských strojů. Na obličej, na krk se mu lepily pavučiny, jak se prodíral dozadu. Vzduch byl cítit silnou zatuchlinou.

V polovině garáže se Fishenauer zastavil a otočil zpátky. Alespoň devadesát vteřin se upřeně díval ven otevřenými dveřmi a poslouchal, jestli se neozve nějaký zvuk.

Někde v dálce letělo letadlo, jinak nic neslyšel. Teď měl téměř jistotu, že je tu úplně sám.

Ani FBI si nemohla dovolit sledovat opuštěnou farmu skoro dva roky po únosu!

Fishenauer šel spokojeně dál a v rohu garáže se pustil do práce.

Přítáhl si masivní starý pracovní stůl – Gary řekl, že tady bude. Teď viděl, že mu Gary místo popsal s neuvěřitelnou přesností. Pamatoval si do detailu, kde stojí každý z polámaných kusů zemědělských strojů. Na milimetr přesně se hodil i popis polohy prken na zpuchřelé stěně garáže.

Fishenauer se postavil na stůl a pustil se do odtrhávání desek na stropě. Za nimi byla díra, jak to Gary slíbil.

Fishenauer si do ní posvítíl baterkou a uviděl peníze z výkupného, které Gary Soneji/Murphy vlastně neměl mít. Málem nevěřil svým očím, ale bylo to opravdu tak.

78. kapitola

Druhý den ráno ve tři hodiny šestnáct minut Gary Soneji/Murphy přitiskl hlavu ke studeným ocelovým mřížím, které oddělovaly jeho celu od chodby. Čekala ho další velká a těžká role.

Podle svého plánu začal zvracet na naleštěné linoleum. Bylo mu hrozně špatně. Sípavě lapal po dechu a křičel o pomoc.

Viděl, jak k němu běží oba noční strážníci. Hlídali ho nepřetržitě kvůli sebevraždě. Laurence Volpi a Phillip Halyard byli ostřílení pracovníci a neměli rádi rozruch na cele, ještě k tomu po půlnoci.

„Co se hergot děje?“ zakřičel Volpi, když si všiml rozšiřující se zelenohnědé louže na podlaze. „Co máš za problémy, ty kreténe?“

„Někdo mě otrávil.“ Soneji/Murphy chrčivě oddechoval. „Bože, já umřu!“

„Lepší zprávu jsem v poslední době neslyšel.“ Phillip Halyard se otočil na kolegu a ušklíbl se. „Škoda, že mě to nenapadlo jako prvního.“

Volpi zapnul přenosnou vysílačku a ohlásil případ svému nadřízenému. Vedení věznice bralo dohled nad Sonejím vážně a on se kvůli tomu nechtěl dostat do maléru.

„Asi budu znovu zvracet,“ zasténal Gary. Pověsil se na mříže a začal podruhé zvracet, tentokrát mnohem prudčeji.

Za okamžik dorazil hlavní dozorce pro celé poschodí. Laurence Volpi mu v rychlosti řekl, co se stalo. Měl ve zvyku krýt si vlastní záda.

„Tvrdí, že ho někdo otrávil, Bobby. Vyloučit to nemůžu. Určitě by se tady našlo pár chlapů, co by to s chutí provedli.“

„Vezmu ho dolů k doktorovi,“ rozhodl Robert Fishenauer. Fishenauer se nikdy nebál brát zodpovědnost na sebe a Volpi na to vlastně spoléhal. „Ať mu vypumpují žaludek, pokud mu v něm ještě něco zbylo. Nasadíte mu pořádně želízka, na ruce i nohy. Jinak nevypadá moc na to, že by dneska chtěl dělat nějaké potíže.“

O chvíli později se Gary Soneji/Murphy ocitl v půlce cesty k dennímu světlu. Vězeňský výtah byl polstrovaný, navíc hrozně hrkal a jel pomalu. Garymu se rozbušilo srdce. Pocit ohrožení ho mobilizoval, už dlouho mu chyběla pořádná adrenalinová vzpruha.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ho Fishenauer, zatímco hlemýždím tempem sjížděli dolů. Kabina byla slabě osvětlená jedinou žárovkou.

„Co je to za hloupou otázku? Když jsem své tělo přinutil, aby předstíralo nevolnost, tak se doopravdy cítí špatně. Proč ten krám jede tak pomalu?“

„Budeš znovu blejt?“

„Co já vím, možná. Někdy člověk musí přinést malou oběť.“ Soneji/Murphy se zmohl na slabý úsměv. „Je ale úplně nepatrná proti tomu, co můžem získat, Bobby.“

Fishenauer zavrčel. „Dobrá. Buď ale tak laskav a nezvracej přímo na mě.“

Výtah projel bez zastavení jedním podlažím, pak dalším. Když dojel až do přízemí, zastavil se s dutým žuchnutím.

„Jestli někoho potkáme, tak tě vedu na rentgen,“ řekl Fishenauer, jakmile se dveře od výtahu otevřely. „Je přímo tady.“

„Nemusíš mi to připomínat. Já si plán pamatuju, přece jsem ho sám vymyslel.“

Ve tři hodiny ráno byla chodba úplně liduprázdná. V polovině cesty narazili na dveře ve stěně. Fishenauer je odemkl vlastním klíčem.

Ocitli se tak v další ztichlé chodbě, na jejímž konci byly opět dveře. Tady už půjde do tuhého a Soneji/Murphy bude muset ukázat, co dovede. Za okamžik se Fishenauer přesvědčí, jestli se jen nevytahoval.

Od těchto dveří Fishenauer totiž nemá klíče.

„Dej mi zbraň, Bobby. Neboj se, já svou úlohu zmáknou, takže tvoje jediná starost je myslet na podíl, který dostaneš.“

V jeho podání se všechno zdálo tak snadné. *Udělej tohle, udělej tamto. A dostaneš část z deseti milionů.* Fishenauer mu zdráhavě podal revolver. Nechtěl radši myslet na to, co právě dělá. Tohle byla jeho jediná šance, jak se dostat z Fallstonu. Jinak, a to věděl moc dobře, tu zůstane trčet do konce života.

„Bobby, klid, klapne to. Jen to musíš na Kesslera pořádně zahrát. Tvař se opravdu vyděšeně.“

„To ani nemusím, zadek mám sevřený strachy.“

„Taky na tebe mířím tvým revolverem.“

Dva strážníci krytí plexisklem do výše pasu nemohli uvěřit vlastním očím.

Viděli, jak Soneji/Murphy drží zbraň u levého spánku Boba Fishenauera. Vězeň byl spoutaný na rukou i na nohou, ale zároveň ozbrojený. Oba dozorcí vyskočili a opřeli si brokovnice s krátkou hlavní o hranu. Víc nestačili udělat.

„Jestli do pěti vteřin neotevřete ty zasraný dveře, tak váš kámoš půjde pod kytíčky!“

„Poslechněte ho!“ vykřikl Fishenauer. Měl skutečný strach, jak mu Soneji neomaleně tiskl zbraň ke spánku. „Volpi nahoře to odnes.“

Starší z obou dozorců jménem Stephen Kessler se příliš nerozmýšlel a otočil klíčem v zámku. Kessler se s Fishenauerem kamarádil a Soneji na to spoléhal, měl promyšlené úplně všechno. Věděl, že Robert Fishenauer tu uvízl na doživotí stejně jako vězni, které hlídá. Probrali spolu jeho vztek a frustrace. Soneji kontroloval situaci, byl to ten nejmazanější parchant, jakého kdy Robert Fishenauer poznal. A slíbil, že udělá z Fishenauera milionáře.

Zamířili k jeho autu, stálo zaparkované blízko hlavní brány. Fishenauer jej předtím úmyslně nezamkl.

Vmžiku do něho nasedli.

„Máš pěkný fáro, Bobby,“ řekl Soneji/Murphy, „ale brzo si budeš moct koupit mnohem lepší.“

Soneji si lehl na zadní sedadlo. Ukryl se pod deku, na níž obvykle spala Fishenauerova kolie. Přikrývka odporně páchla psinou. „A teď

konečně vypadnem z téhle krysí díry.“ ozval se Soneji/Murphy zezadu. Robert Fishenauer nastartoval auto.

Necelou míli od vězení si rychle přesedli do jiného auta, měli ho přichystané na ulici.

Za pár minut nato už ujížděli po dálnici. Provoz ještě nebyl příliš silný, ale stačilo to, aby se v něm ztratili.

Asi po devadesáti minutách odbočili na zarostlou příjezdovou cestu ke staré farmě. Soneji/Murphy si dovolil krátce, ale za to intenzívně vychutnat genialitu svého původního plánu. Před dvěma roky ho totiž napadlo ukrýt si nějaké peníze v garáži. Nešlo o výkupné, ale prostě si řekl, že by se mu mohly někdy hodit.

„Už jsme tady?“ zeptal se Gary přikrytý dekou.

Fishenauer mu hned neodpověděl, ale Gary poznal odpověď podle charakteristického nadsakování auta. Posadil se. Od svobody ho dělil už jen nepatrný krůček. Byl prostě nepřemožitelný.

„Nejvyšší čas, aby se z nás stali boháči,“ řekl a hlasitě se zasmál. „Hodláš mi taky někdy sundat tahle slušivá želízka?“

Robert Fishenauer se ani nenamáhal k němu otočit. Pro něho se věci měly tak, že on je pořád strážce a Gary vězeň. „Nejdřív chci svůj podíl,“ pronesl ledabyle, „pak ti sundám pouta!“

Soneji/Murphy mluvil do Fishenauerových zad. „A určitě máš ty klíče, Roberte?“

„O to se nestrachuj, Nezapomněls, kde je schovaný zbytek prachů?“

„Jasně že ne.“

Gary poslední hodinu a půl musel překonávat silný záchvat klaustrofobie, právě proto se snažil soustředit na něco jiného – na svůj mistrovský plán. Při jízdě autem se mu vybavovaly vzpomínky na komoru ve sklepě. Před očima se mu objevila macecha a její dva zkažení parchanti. Dovolil své fantazii volně se rozletět, jako to dělával v dětství. Na chvíli se ponořil do svého vymyšleného světa, plného krásných dobrodružství Zlého chlapce.

Jakmile auto začalo na cestě kodrcavě zpomalovat, Gary se dozorcí pověsil oběma rukama na krk. Využil momentu překvapení a divoce se mu zaryl kovovými pouty do ohryzku.

„Neměl jsi mi, Bobby, uvěřit. Přece jen jsem psychopat a lhář.“

Fishenauer sebou začal zmítat a zoufale se snažil vyprostit ze

sevření. Docházel mu dech, jako kdyby se pomalu topil.

Koleny tvrdě narazil do přístrojové desky s volantem. Oba muži vydávali zvířecí chrčení, které zaplňovalo noc.

Fishenauerovy nohy se stočily na přední sedadlo pro spolujezdce a jedna z nich se vymrštila ke stropu. Byl zkroucený na bok, lapal po dechu a vydával při tom podivný zvuk. Znělo to, jako kdyby se tavil kov na žhavých kamnech.

Dozorcův odpor postupně slábl, až úplně přestal, jen ruce a nohy se mu ještě chvěly.

Gary byl volný. Od samého začátku věděl, že to tak dopadne. Gary Soneji/Murphy byl opět na svobodě.

79. kapitola

Jezzie Flanaganová šla k pokoji číslo 427 hotelu Marbury v Georgetownu. Cítila napětí. Neměla radost z téhle tajné schůzky a přemýšlela, čeho se bude týkat. Přesněji řečeno znala odpověď, ale doufala, že se tentokrát pro jednou mylí.

Jezzie zaklepala klouby prstů na dveře a rozhlédla se přitom kolem sebe. Vůbec se nechovala jako nějaký paranoik, věděla dobře, že polovina lidí ve Washingtonu je zaměstnána tím, že sleduje druhou polovinu.

„Pojď dál,“ ozvalo se z pokoje.

Jezzie vstoupila dovnitř. Seděl si pohodlně na pohovce. Na sobě měl oblek, což bylo špatné znamení – začal rozhazovat peníze.

„Vybral jsem pokoj pro dva zamilované cukroušky,“ přivítal ji s úsměvem Mike Devine. Díval se na zápas v baseballu a jako vždycky se naprosto ovládal. Spoustou věcí jí připomínal otce, možná si ho vybrala právě proto. Člověka někdy překvapí vlastní zvrácenost.

„Michaeli, tohle je hrozně nebezpečné.“ Jezzie za sebou zavřela dveře na zástrčku. Snažila se, aby její hlas zněl jen znepokojeně a nebyl z něho poznat vztek. Chovala se jako sladká, milá Jezzie.

„Na to ti teď kašlu, musíme si promluvit. Tvůj důvěrný přítel se obtěžoval mě nedávno navštívit doma a dneska ráno hlídal v autě na

ulici.“

„Stýkám se s Alexem jen proto, že tak víme o všem a nic nám neunikne.“

Mike Devine se usmál. „Ty využíváš jeho a on zase tebe. A všichni jste šťastní. Jenže mě to pěkně štve.“

Jezzie si k němu přisedla na pohovku. Mike byl přitažlivý muž a věděl o své přednosti. Byl podobný typ jako Paul Newman s krásnýma modrýma očima. Měl rád ženy a nijak to neskrýval.

„Neměli bychom teď tady být spolu, Miku.“ Jezzie si opřela hlavu o jeho rameno, něžně ho políbila na tvář a nos. Neměla nejmenší chuť na nějaké mazlení, ale když to nepůjde jinak, tak to udělá.

„Právě naopak, Jezzie. K čemu jsou nám všechny ty peníze, když je nemůžeme společně utrácet a být spolu?“

„Nestrávili jsme náhodou nedávno několik dní u jezera? To se mi jen zdálo?“

„Přestalo mě už bavit krást si pár okamžiků jako nějaký zloděj. Pojeď se mnou na Floridu.“

Jezzie ho políbila na krk. Byl hladce oholený a jako vždycky voněl báječnou kolínskou. Rozepnula mu košili a vklouzla do ní rukou. Dovolila svým prstům, aby hnětly výčnělek v jeho kalhotách. Od tohoto okamžiku se chovala jako přesný automat, který vykoná, co musí.

„Budem se muset toho policajta Crosse zbavit. Slyšíš mě, Jezzie?“

Věděla, že ji zkouší, čeká na její reakci. „Tohle je vážná věc. Nejdřív bych to měla trochu prozkoumat a zjistit, co Alex vlastně ví. Nesmíme nic uspěchat.“

„Máš strach, Jezzie, že už tě nebude píchat?“

„To není pravda.“

Snažila se mu rozepnout pásek. Levou rukou jí to nešlo tak snadno. Potřebovala, aby ho ještě nějakou chvíli měla ve své moci.

„Jak můžeš vědět, že ses do něho nezamilovala?“ nevzdával se.

„Protože miluju jediné tebe.“ Přitiskla se k němu blíž. Nechal se tak snadno obalamutit. Všechny je dokázala vodit za nos. Zbývá jen vyčkat, až to FBI přestane bavit a pak budou za vodou i s pořádným balíkem peněz.

80. kapitola

Ve čtyři hodiny ráno mě probudil telefon. Na druhém konci se ozval zničený Wallace Harf. Volal z Fallstonu, kde se semlel parádní průšvih.

O hodinu později jsem už seděl v jeho malé a přetopené kanceláři jako jeden ze čtyř privilegovaných zasvěcenců.

Tisk zatím ještě nedostal zprávu o senzačním útěku Sonejiho/Murphyho. Dlouho se to ale odkládat nedalo a novinářům pak nastanou hotové žně.

Wallace Harf seděl sklesle za svým psacím stolem zavaleném papíry a tvářil se, jako kdyby ho někdo zpráskal. V místnosti byl kromě něho a mě ještě správce věznice a její právní zástupce.

„Co víš o zmizelém strážci?“ zeptal jsem se Harfa, jakmile jsem se dostal ke slovu.

„Jmenuje se Fishenauer. Je mu šestařicet. Pracuje tady už jedenáct let a má jen samé dobré hodnocení. Dneska poprvé selhal.“

„Myslíš si osobně, že ho Soneji využil jako rukojmí?“

„Ne. Podle mě mu ten hajzl naopak pomáhal při útěku.“

Téhož dne FBI začala nepřetržitě hlídat oba agenty. Jedna z možných teorií vycházela z toho, že se Soneji/Murphy bude chtít s oběma vyrovnat za to, že mu překazili geniální plán.

Tělo dozorce Roberta Fishenauera bylo nalezeno v polorozpadlé garáži na opuštěné farmě v Crisfieldu. Do pusy měl vráženou dvacetidolarovou bankovku, nepatřila ale k výkupnému, které bylo předáno na Floridě.

Opět se objevily zaručené zprávy, že Sonejiho viděli tam a tam, žádná z nich se ale neukázala jako pravdivá.

A Soneji/Murphy se nám někde venku vysmíval, nejspíš ukrytý v nějakém tmavém sklepě. Vrátil se na titulní stránky všech novin v Americe. Přesně tohle bylo podle Garyho gusta. Nikdo ho nemohl přetrumfnout.

Kolem šesté hodiny večer jsem jel za Jezzie domů. Moc se mi do toho nechtělo, žaludek mě příliš neposlouchal a hlava na tom byla ještě hůř. Musel jsem ji varovat, že Soneji/Murphy ji možná má na seznamu, a přitom jí neprozradit nic z toho, co jsem věděl.

Šel jsem po důvěrně známých, červených cihlových schodech k domu, odkud se hlasitě ozývala rocková muzika. Poznal jsem album Bonnie Raittové, zpívala zrovna o zemřelé lásce.

Právě tohle album jsme s Jezzie mnohokrát poslouchali v její chatě u jezera. Možná přitom myslí na mě. Aspoň já jsem o ní v uplynulých dnech hodně přemýšlel.

Zazvonil jsem a Jezzie se objevila ve dveřích. Byla oblečená jako obvykle pomačkané tričko, ustrýžené džíny a páskové sandály. Usmála se. Vypadala, že mě ráda vidí. Chovala se tak klidně, naprosto se ovládala. Žaludek jsem měl sevřený nervozitou, ale jinak jsem se dokázal kontrolovat. Věděl jsem, co musím udělat, nebo jsem si to přinejmenším myslel.

„A ještě něco,“ řekl jsem, jako kdybychom spolu naposledy mluvili před minutou.

Jezzie se rozesmála a pozvala mě dál. Poděkoval jsem jí, ale zůstal jsem stát venku. Zevnitř se ozývala divoká muzika. Čekal jsem, jestli udělá nějaký falešný pohyb, který by mi ukázal, že nemá svou hru až zase tak perfektně nacvičenou. Neobjevil jsem však vůbec nic podezřelého.

„Co kdybychom se jeli projet? Myslím, že potřebuju právě tuhle léčebnou kúru,“ řekl jsem.

„Nic proti tomu, Alexi. Jen si vezmu dlouhé kalhoty.“

Za pár minut jsme vystřelili jako šíp od jejího domu. Pobrukoval jsem si písničku o zemřelé lásce a ještě jednou si procházel svůj plán. Kdo se řídí heslem *Dvakrát měř jednou řež* ještě nikdy neprohloupil.

„Můžeme si povídat i za jízdy.“ Jezzie ke mně otočila hlavu a křičela proti větru.

Pevně jsem se k ní přitiskl. Díky tomu jsem se cítil ještě o něco hůř než předtím. Křičel jsem jí do ucha. „Bál jsem se o tebe, když Soneji utekl.“

V tom jsem nemusel lhát, skutečně jsem si nepřál najít ji mrtvou a s uřezanými prsy.

Jezzie se na mě podívala. „Proč jsi měl o mě strach? Mám doma přece revolver.“

Protože si pomáhala zničit jeho dokonalý zločin a jemu to došlo. Protože si odvezla Maggie Rose z farmy a potom jsi ji zabila.

„Víš o nás dvou z novin,“ odpověděl jsem místo toho. „Může jít po všech, co se do případu nějak zapletli. V první řadě po těch, o nichž si myslíš, že mu nějak narušili jeho plán.“

„Nezdá se mi, že by mohl takhle uvažovat, Alexi. Ty bys to ale měl vědět nejlíp, vyznáš se v psychice nejrůznějších cvoků.“

„Chce dokázat světu, že je prostě nejlepší. Chce, aby jeho případ byl stejně slavný a komplikovaný jako svého času Lindberghův. A chce i víc. Touží, aby se jeho zločinu nevyrovnalo nic na světě. On ještě neskončil, naopak si myslí, že všechno začíná znovu.“

„Kdo je v našem příběhu Bruno Hauptmann? A koho se snaží napodobit Soneji?“ Jezzie křikla proti větru.

Jak přišla Jezzie právě na tohle? Bylo by možné, aby nějak Sonejiho poslouchala? Napadají mě vážně už naprosté šílenosti.

„Gary Murphy je Bruno Hauptmann. Právě na něho Gary Soneji všechno chytře svedl. Díky tomu ho odsoudili a poslali do vězení, i když je nevinný.“

Takhle jsme na sebe pokřikovali první půlhodinu, pak jsme zmlkli a jen se řítili vpřed.

Každý jsme utekl do svého soukromého myšlenkového světa. Zjistil jsem, že se přitom nevědomky tisknu k Jeziiným zádům. Vybavovaly se mi různé vzpomínky na naše společné zážitky. Uvnitř jsem se cítil hrozně mizerně a přál jsem si zbavit se toho pocitu. Věděl jsem, že je stejná psychopatka jako Gary, že nemá žádné svědomí. Nedělal jsem si iluze. Washington je plný lidí, kteří nepociťují lítost nad tím, co provádějí. Ovšem jen do doby, než je chytí, potom začnou ronit krokodýlí slzy.

„Jezzie, co kdybychom odsud na chvíli vypadli?“ navrhl jsem jí nakonec to podstatné. „Nemáš chuť se vrátit na Panenské ostrovy? Potřeboval bych to.“

Začal jsem už váhat, jestli mě vůbec slyšela, když vtom odpověděla: „Proč ne, docela ráda si zalenoším na sluníčku.“

Seděl jsem těsně za ní. Svůj úkol jsem splnil. Motorka uháněla

krásnou krajinou, ale pohled na ni, stejně jako to, co se právě mezi námi odehrávalo, mě bodalo do srdce, a ta bolest nepřestávala.

81. kapitola

Maggie Rose Dunneová si ze všeho na světě nejvíc přála zůstat na živu. Teď to už chápala.

Toužila potom, aby její život byl zase jako kdysi, aby měla znovu své rodiče i všechny kamarády a přátele z Washingtonu i z Los Angeles, ale hlavně Michaela Goldberga. Co se asi stalo s Prckem? Pustili ho? Zaplatili za něho výkupné, zatímco za ni ne?

Maggie musela každý den sbírat na poli zeleninu. Byla to těžká práce, ale hlavně ji ubíjela svou monotónností. Během nekonečně dlouhých dnů na pálícím slunci se zoufale snažila myslet na něco jiného. Musela odpoutat své myšlenky od toho, co dělá a kde je.

Téměř rok a půl po únosu Maggie Rose utekla z místa, kde ji drželi.

Nejdřív se naučila probudit se brzy ráno, zatímco všichni ještě spali. Zkoušela to celé týdny, než se pokusila o další krok. Venku byla ještě tma, ale Maggie věděla, že za hodinu vyjde slunce a pak začne být horko.

Bosá šla do kuchyně, hrubé pracovní boty držela v ruce. Kdyby ji teď přistihli, může říct, že potřebuje na záchod, a vůbec by nelhala.

Varovali ji, aby se nepokoušela utíkat, že se jí to stejně nikdy nepodaří. I kdyby se dostala z vesnice, nejbližší město je odsud vzdálené padesát mil.

Okolní hory byly plné hadů a nebezpečných šelem. Občas v noci slyšela jejich řev. Nikdy nedokáže dojít do města, tak jí to řekli.

A pokud ji chytí, strčí ji na rok pod zem. Ještě si pamatuje, jaké to je, být zahrabaná do země? Nevidět celé dny světlo?

Dveře od kuchyně byly zamčené. Maggie Rose ale vyzorovala, že klíč schovávají do skříňky na náradí. Našla ho. Vzala si i malé kladivo, aby se měla čím bránit. Zastrčila si ho za okraj elastických šortek.

Maggie si odemkla a vyšla ven. Poprvé po dlouhé době se cítila

volná. Srdce se jí vznášelo ve výšce jako jestřábi, které občas zahlédla na obloze.

Samotný pocit, že může jít, v ní vyvolával radost. Urazila několik mil. Mířila dolů ven z hor, i když jedno z dětí se dušovalo, že kousek od nich v horách leží malé městečko.

Dvě tvrdé housky, které si vzala v kuchyni, za chvíli snědla. Jakmile vyšlo slunce, vzduch se rychle ohříval. V deset hodin už začalo být horko. Maggie se držela zaprášené cesty, ale neodvážila se jít přímo po ní.

Šla celé dlouhé odpoledne. Až ji překvapilo, že má tolik síly. Možná je to tou těžkou prací na poli, díky níž se otužila a měla vypracované svaly.

K večeru uviděla Maggie Rose dole pod sebou městečko, Bylo větší a modernější ve srovnání s místem, kde ji už tolik měsíců ukrývali.

Maggie Rose se dala do běhu. Prašná cesta se konečně proměnila v opravdovou silnici. Došla k docela obyčejné benzínové pumpě, podle nápisu v ní prodávali benzín firmy Shell. V životě jí nic nepřipadalo tak krásné.

Když zdvihla oči, uviděla muže.

Zeptal se jí, jestli se cítí dobře. Říkal jí vždycky Bobbi. Věděla, že mu na ní trochu záleží. Odpověděla mu, že je v pořádku.

Neprozradila mu, že si nepřestane vymýšlet příběhy, krásné fantastické příběhy, které jí pomáhají zapomenout na bolest.

82. kapitola

Gary Soneji/Murphy měl svůj mistrovský plán. Teď jsem si takový plán vymyslel i já. Otázkou ale bylo, jak dobře ho dokážu provést. Jak pevně jsem k tomu odhodlaný? Kam až jsem ochotný zajít?

Odlétali jsme z Washingtonu za zachmuřeného deštivého pátečního rána. Venku bylo jen kolem deseti stupňů.

V Puerto Ricu zalitém sluncem jsme přestoupili do jiného, menšího letedla. Kolem půl čtvrté odpoledne jsme se pozvolna přibližovali k bílé písčité pláži a úzké přistávací dráze, lemované vysokými

palmami, jejichž vrcholky se lehce kývaly v mořském vánku.

„A jsme tady,“ řekla Jezzie vedle mě. „Tohle je naše místo na slunci, Alexi. Dokázala bych tu zůstat i celý měsíc.“

„Je to přesně takový ráj pro zubožené poutníky, jaký nám předepsal doktor,“ souhlasil jsem. „Uvidíme, jestli to není jen zdání a jak dlouho nás bude bavit být o samotě.“

„Bože, nechci se na tu vodu jen dívat z výšky,“ vzdychla Jezzie. „Chci v ní plavat, dokud mi nedojdou síly. Netoužím jíst nic jiného než ryby a ovoce.“

„Právě proto jsme přece tady. Budeme se bavit, užívat sluníčka a zapomeneme na všechny ošklivé lidi.“

„Alexi, všechno je už zase v pořádku. Jen musíš dovolit, aby se ta myšlenka mohla v tobě zabydlet.“ Její hlas zněl tak upřímně, že jsem mu málem uvěřil. Jakmile se otevřely dveře malého třímotorového letadla, pronikla dovnitř teplá vůně karibského vzduchu.

Všech devět našich spolupasažérů vyzbrojených slunečními brýlemi a tričky zářivých barev se začalo oslnivě usmívat. Přinutil jsem se taky k úsměvu.

Jezzie mě vzala za ruku. Byla a nebyla tady zároveň. Připadal jsem si jako ve snu, To, co jsem právě prožíval, se mi zdálo neskutečné.

Černoši a černošky s britským přízvukem nás rychle odbavili na klidné, miniaturní celnici. Nikdo nekontroloval Jezziinu ani mou tašku. Bylo to předem domluvené, postaralo se o to ministerstvo zahraničí. V mé brašně totiž ležel nabitý malý revolver.

„Alexi, tohle místo nikdy nepřestanu milovat,“ řekla Jezzie, když jsme se blížili k nepatrné frontě na taxíky. V řadě vedle nich stály skútry, kola a zaprášené minidodávky. Mihlo se mi hlavou, jestli si spolu ještě někdy vyjedeme na motorce.

„Co kdybychom tady zůstali až do konce života?“ zeptala se Jezzie. „Mohli bychom předstírat, že nás nic nenutí se někam vracet. Zapomněli bychom na to, že existují hodiny, rádio i zprávy.“

„To je báječný nápad. Zahrajeme si na dva roky prázdnin.“

„A začneme hned teď,“ tleskla rukama jako malé děcko.

Ostrov se od naší poslední návštěvy vůbec nezměnil, jako kdyby se tu úplně zastavil čas.

Výletní lodě a plachetnice se pohupovaly na jiskřivém moři. Minuli

jsme malé restaurace a obchody s potápěčskou výstrojí. Nízké domy byly natřené zářivými barvami a ze střech jim trčely televizní antény. Naše místo na slunci. Ráj.

První, co jsme s Jezzie udělali, bylo, že jsme se šli vykoupat. Trochu jsme se přitom předváděli, závodili jsme, kdo bude první u útesu v moři. Vzpomněl jsem si na naše první společné koupání v hotelovém bazénu v Miami. Tehdy začala svou hru se mnou.

Vrátili jsme se ke břehu a unavení se natáhli na pláž. Pozorovali jsme slunce, jak se sklání k obzoru, barví se do krvava a pak nám definitivně mizí z očí.

Jezzie se usmála. „Všechno je stejné jako předtím, Alexi. Nebo se mi to snad jen zdá?“

„Nemůže to být stejné,“ odpověděl jsem a rychle dodal, „protože teď se známe mnohem líp.“

Jak to Jezzie myslela? Určitě má svůj plán. Ví, že podezírám Chakelyho s Devinem. Bylo mi jasné, že se pokusí zjistit, co hodlám v tomhle ohledu podniknout.

Mladý černochoch s tělem svalnatého hřebce v bílých šortkách a naškrobené košili nám z hotelu přinesl vychlazenou limonádu.

Hra na prázdniny se zdařile rozvíjela.

„Trávíte tu líbánky?“ prohodil žertem.

„Rozhodli jsme si medový měsíc ještě jednou zopakovat,“ odpověděla Jezzie.

„Tak si ho taky dvojnásobně užijte,“ popřál nám s úsměvem.

Klidný běh života na ostrově si nás nakonec podmanil. Večeřeli jsme v zahradní restauraci, která patřila k našemu hotelu. Znamenalo to další přízračné objevování již poznaného. Obklopený dokonalou karibskou atmosférou jsem se cítil rozpolceně a tak nereálně jako nikdy předtím.

Servírovali nám jednu exotickou rybu za druhou. K tomu jsem poslouchal nějaké reggae. Celou dobu jsem ale myslel na to, že tahle krásná žena proti mně nechala zemřít Michaela Goldberga. Nepochyboval jsem, že zavraždila i Maggie Rose, nebo se na její smrti alespoň podílela. A nikdy nad tím neprojevila ani náznak lítosti.

Kdesi ve Státech má ukrytý svůj díl z deseti milionů výkupného. Je ale natolik chytrá, že mě nechala podílet se na cestovních výdajích.

Snědla garnáty a talíř jednohubek ze žraloka a vypila dvě piva. Svým naprosto přirozeným a obratným chováním mi vlastně naháněla větší hrůzu než Gary Soneji/Murphy.

O čem si můžete povídat u perfektní večeře se ženou, o níž víte, že vraždila, a kterou jste miloval? Rád bych se dověděl spoustu věcí, ale nesměl jsem jí položit žádnou podobnou otázku, i když mi bušily v hlavě jako zvon. Místo toho jsme mluvili o naší dovolené, co všechno bychom chtěli stihnout.

Při pohledu na Jezzie sedící proti mně jsem si uvědomil, že jsem nikdy nepoznal fyzicky přitažlivější ženu. Neustále si zastrkávala neposlušné světlé vlasy za ucho. Tohle gesto jsem znal důvěrně. Naznačovalo, že je nervózní. Ale proč? Co jí dělalo starosti? A kolik toho věděla?

„Alexi,“ řekla nakonec, „prozradíš mi, proč jsme sem jeli? Souvisí to nějak s tvou prací?“

Předem jsem počítal s touhle otázkou, a stejně mi vyrazilo dech, s jakou obratností ji dokázala položit. Byl jsem připravený lhát a racionálně jsem věděl, proč to dělám, přesto jsem z toho neměl zrovna nejlepší pocit.

„Chtěl jsem, abychom si mohli doopravdy promluvit. Možná to bude teprve poprvé, Jezzie.“

V koutcích očí se jí zaleskly slzy. Pomalu jí stékaly po tvářích. Třpytivé stezky ve světle svíček.

„Miluju tě, Alexi,“ zašeptala, „vím ale, že to pro nás dva vždycky bude těžké.“

„Myslíš, že svět není připravený na nás, nebo my na něj?“

„Nevím, která z obou možností je správná. Nic to ale nemění na faktu, že je to tak těžké.“

Po večeři jsme se ještě šli projít podél pláže k malebnému vraku lodi, která uvízla na mělčině asi čtvrt míle od restaurace. Zdálo se, že jsme u moře úplně sami.

Měsíc trochu svítil, ale než jsme došli ke galioně, tma zhoustla. Roztrhané mraky pluly oblohou. Jezzie se proměnila v temný stín vedle mě. Začal jsem se cítit stísněně, můj revolver totiž zůstal v hotelovém pokoji.

„Alexi.“ Jezzie se zastavila. Nejdřív mě napadlo, že něco zaslechla,

a tak jsem se ohlédl za sebe. Věděl jsem, že Soneji/Murphy nemůže být tady na ostrově. Nebo jsem se snad zmýlil?

„jedné věci nerozumím,“ řekla Jezzie, „musím se k ní pořád vracet, i když se tomu právě tady bráním.“

„O co jde konkrétně?“

„Přestal ses se mnou bavit o vyšetřování, a tak nevím, jak jsi uzavřel tu věc s Chakelym a Devinem.“

„Dobře, že se ptáš. Měla jsi naprostou pravdu. K ničemu to nevedlo, byla to jen další slepá ulička. A teď si konečně začnem užívat pravou dovolenou, oba si ji víc než zasloužíme.“

83. kapitola

Gary Soneji/Murphy byl ve střehu, ale jeho myšlenky se volně toulaly. Vrátily se nazpátek až k dokonalému únosu malého Lindbergha.

Představil si krásnou Anne Morrow Lindberghovou a malého Charlese ležícího v kolébce v dětském pokoji v horním patře venkovského domu v Hopewellu ve státě New Jersey. Jo, to byly jiné dny, přátelé, takové se už nevrátí.

Co vlastně pozoruje na tak banálním místě?

V první řadě dvojici agentů FBI v černém buicku, přesněji řečeno jednoho agenta a jednu agentku, které sem poslali kvůli úkolu. Ti pro něho při své neškodnosti nepředstavovali žádný problém, ale ani výzvu.

Dále ho zajímal vysoký moderní dům, kde bydlí Mike Devine. Tomu domu říkají Hawthorne, možná podle spisovatele Nathaniela Hawthorna. Budova má bazén na střeše, garáže v podzemí a vrátného s nepřetržitou službou. Opravdu pěkné hnízdečko pro bývalého agenta. A ti blbečkové z FBI nespouštějí z domu oči, jako kdyby měli strach, že jim ptáček najednou uletí.

Několik minut po desáté hodině téhož dopoledne vešel zaměstnanec Federální zásilkové služby dovnitř.

O chvilku později uniformovaný Gary Soneji/Murphy, který držel v ruce balíčky pro dva skutečné nájemníky, stiskl tlačítko u zvonku

17J. Tady kurýr!

Jakmile Mike Devine otevřel dveře, Soneji mu stříkl do obličeje stejně silný chloroform, jaký použil na obě děti. Když spravedlnost, tak ve všem.

Devine se svezl na podlahu pokrytou kobercem. Z bytu se ozývala rocková skladba s nezaměnitelnou Bonnie Raittovou. „Dejte jim něco, ať mají o čem povídat.“

Agent Devine se po několika minutách probral z omámení, ale pořád viděl dvojité. Netušil vůbec, co se děje. Ležel vysvlečený ve vaně do poloviny naplněné studenou vodou. Kotníky v želízkách měl připnuté ke kohoutkům.

„Co to má kurva znamenat?“ Jeho první věta se spíš podobala nesrozumitelnému zablábolení. Měl pocit, jako kdyby vypil celou láhev whisky.

„Tenhle nůž je ostrý jako břitva.“ Gary Soneji/Murphy se nad něho sklonil a ukázal mu lovecký nůž. „Hned si to názorně předvedem. No tak, Miku, zaostří pořádně ta svá modrá kukadla.“

Vzápětí mu přejel po paži. Devine vykřikl, pod ostrím se okamžitě objevila nebezpečně vypadající, nejméně devět centimetrů dlouhá rána. Krev z ní začala kapat do ledové vířící vody.

„Druhý pokus bych už nedoporučoval,“ varoval ho Soneji. Šermoval před ním nožem. „To není jako říznout se strojkem od Gillette. Mohl bys taky vykrváčet.“

„Kdo jste?“ Devine se namáhavě zeptal, jazyk měl pořád zdřevěnělý.

„Dovolte, abych se představil. Jsem bohatý a slušný muž,“ odpověděl Soneji. Z úspěchu se mu až točila hlava. Jeho vyhlídky do budoucna byly znovu skvělé.

Devine byl ještě zmatenější.

„Jsem Gary Soneji/Murphy. Omlouvám se za tohle poněkud nenápadité přestrojení, ale trochu spěchám. Je mi to vážně líto, protože už měsíce toužím se s tebou setkat, ty darebáku.“

„Co hergot chcete?“ Devine se snažil zachovat si alespoň část své důstojnosti.

„Uštvať tě jako divokou zvěř. Ted' ale vážně, Mám málo času, takže ti nabídnu jen dvě možnosti. První obnáší, že ti urážnu penis, nacpu ti

ho do pusy jako perfektní roubík a pak tě budu pomalu mučit malými říznutími. Začnu na obličejí a krku a budu pokračovat, dokud mi nepovíš, co mě zajímá. Není to na tebe moc složité? Pro jistotu to ještě jednou zopakuju. Možnost číslo jedna – bolestivé mučení, dokud úplně nevykrvácíš.“

Devine mimoděk odvrátil hlavu od šilencovy postavy. Obraz se mu začal jasnít. Otevřel oči dokořán. Gary Soneji/Murphy v jeho bytě a s loveckým nožem?

„Druhá možnost je, že mi hned všechno vyklopíš. Jakmile budu mít zpátky své peníze, ať už jsi je ukryl kdekoli, vrátím se a zabiju tě. Tentokrát ale velmi ohleduplně. Kdo ví, možná se ti podaří uniknout, zatímco budu pryč. Je to sice málo pravděpodobné, ale naděje umírá až naposled. Být tebou vybral bych si druhou možnost, Michaeli.“

Mike Devine měl natolik jasnou hlavu, aby se dokázal rozhodnout správně. Řekl Sonejimu, kde je ukrytý jeho díl peněz, měl ho přímo tady ve Washingtonu.

Gary Soneji/Murphy mu uvěřil, i když byl opatrný, jednal přece s poldou. Ve dveřích se na okamžik zastavil a jako Arnold Schwarzenegger v Terminátorovi řekl: „Já se ještě vrátím!“

Měl dneska mimořádně dobrou náladu. Pustil se místo policajtů do případu s únosem. Bylo už načase, aby vzal spravedlnost do svých rukou. Plán mu vycházel do puntíku, přesně jako vždycky.

Zase těm tupcům vytřel zrak.

84. kapitola

Spal jsem neklidně a budil se každou hodinu. Neměl jsem tu ale ani klavír, do kterého bych mohl bušit, ani své děti, kterým bych se mohl věnovat. Místo toho vedle mě klidně spala vražedkyně.

Měl jsem taky plán, který bylo třeba provést.

Konečně nastal nový den. Od hotelového personálu v kuchyni jsme dostali krabici se skvělým obědem. K tomu přidali ještě proutěný košík s jemnými víny, francouzskou minerálkou a drahými pamlsky. Nezapomněli jsme ani na potápěčskou výstroj, huňaté ručníky a

pruhovaný žlutobílý slunečník.

Všechno už bylo naložené do rychlého člunu, když jsme chvíli po osmé dorazili na molo. Za třicet minut jízdy se ocitneme na našem krásném, odloučeném ostrůvku. Vrátime se do našeho soukromého ráje.

Zůstaneme na něm úplně sami celý den, uzavření do kruhu korálového útesu, který se táhne asi sto metrů od břehu.

Průzračně čistá voda měla lahově zelenou barvu. Když jsem se podíval pod sebe, dohlédl jsem až na písčité dno a rozeznával každé zrníčko písku. Hejna ryb vystřelovala jako šipky od našeho člunu. Usměvavý pár pět stop dlouhých barakud nás sledoval až ke břehu, pak se od nás znovu odpoutal.

„V kolik hodin se mám pro vás vrátit?“ zeptal se muž ve člunu.

Byl to svalnatý rybář a námořník kolem čtyřicítky. Vypadal bezstarostně a celou cestu nám vykládal barvitě historky o obrovských rybách a zdejším životě. Zdálo se, že mu naše dvojice vůbec nepřipadá divná.

„Ve dvě nebo ve tři?“ Podíval jsem se tázavě na Jezzie. „V kolik hodin se má pan Richards pro nás vrátit?“

Byla zaměstnaná rozkládáním osušek a ostatních našich věcí. „Ve tři nám to bude naprosto vyhovovat, pane Richardsi.“

„Tak fajn, dobře se bavte.“ Usmál se. „Vidím, že už moje služby nepotřebujete.“

Zasalutoval nám, naskočil zpátky do člunu, nastartoval motor a brzy zmizel z dohledu.

Zůstali jsme na našem soukromém ostrově úplně sami. Nebojte se být šťastní, zpívá se v jedné písničce.

Cítíte se vážně podivně, až nereálně, když ležíte na pláži vedle ženy, která má na svědomí únos a vraždu. Probíral jsem se svými pocity i plánem.

Snažil jsem se ovládnout zmatek i vztek v sobě. Kdysi jsem tuhle ženu miloval, ale teď mi byla naprosto cizí. Zavřel jsem oči a nechal se laskat slunečními paprsky. Potřeboval jsem se uvolnit, nebo to jinak nikdy nedokážu.

Jezzie, jak jsi jen mohla zabít to malé děvčátko? Jak jsi mohla každému tolik lhát?

Najednou se nečekaně, bez varování odněkud přiřítit Soneji.

V ruce držel dlouhý lovecký nůž, jakým už vraždil ve washingtonském Southeastu. Tyčil se nade mnou a jeho stín mě celého zakrýval.

Bože, tohle nemůže být pravda. Jak by se dostal na ostrov?

„Alexi, Alexi, probud' se.“ Jezzie mi položila chladivou ruku na rameno. Konečky prstů se jemně dotkla mé tváře.

Dlouhá bezesná noc, teplé slunce a vánek od moře způsobily, že mě přemohl spánek přímo na pláži.

Podíval jsem se vzhůru. Jezzie se nade mnou skláněla. Srdce se mi nahlas rozbušilo. Sny vás dokážou rozrušit stejně silně jako realita.

„Jak dlouho jsem spal?“

„Jen pár minut, Alexi. Hned to bude v pořádku. Počkej, obejmu tě.“

Jezzie se na osušce přisunula ke mně. Její ňadra se dotýkala mého hrudníku. Zatímco jsem spal, sundala si horní díl plavek. Hladká pokožka se jí leskla po krému na opalování. Horní ret měla lehounce zvlhlý horkem. Vypadala přímo neodolatelně.

Posadil jsem se a o kousek se od ní odtáhl, Ukázal jsem na skupinku buganvilií rostoucích až téměř u vody.

„Pojďme se projít. Rád bych si s tebou promluvil.“

„O čem?“ zeptala se Jezzie. Nepokrytě dávala najevo zklamání, že jsem neměl chuť se s ní hned teď pomilovat.

„No tak, pojď“, řekl jsem.

Pomohl jsem Jezzie vstát. Šla vedle mě dost neochotně, ani se nenamáhala znovu si obléct horní díl plavek.

Brouzdali jsme se pomalu po kotníky v čistém, klidném moři. Neobjímali jsme se, ale byli jsme od sebe vzdálení jen pár centimetrů. Prožíval jsem jeden z nejhorších okamžiků ve svém životě, možná i ten absolutně nejstrašnější.

„Tváříš se tak vážně, Alexi. Slíbili jsme si přece, že budeme bezstarostní. Co se stalo?“

„Vím, co jsi udělala, Jezzie. Chvíli mi to trvalo, ale nakonec jsem si skládanku dal dohromady. Vyfoukli jste Sonejimu Maggie Rose a potom jste ji zabili.“

85. kapitola

„Chtěl bych, Jezzie, abychom si o tom spolu promluvili. Nemusíš se bát, nemám na sobě žádný mikrofon.“

Pousmála se, perfektní jako vždycky. „To vidím.“

Srdce mi zběsile tlouklo. „Jak to bylo doopravdy, Jezzie? A hlavně proč? Prozrad' mi, co jsi věděla skoro dva roky, zatímco já se to snažil zjistit. Chtěl bych slyšet tvou stranu příběhu.“

Jezziina maska – dokonalý zářivý úsměv – se poprvé rozplynula. Z hlasu se jí ozývala rezignace. „Tak dobře, Alexi. Stejně bys mi nedal pokoj.“

Šli jsme dál a Jezzie mi pověděla pravdu.

„Jak se to všechno stalo? Nejdřív jsme prostě jen dělali svou práci. Přisahám, že nelžu. Hlídali jsme ministrovu rodinu. Jerrold Goldberg nebyl zvyklý dostávat výhrůžky. Kolumbijci mu vyhrožovali a on přehnaně reagoval, ostatně jako každý vysoký úředník. Trval na tom, že musíme chránit celou jeho rodinu, třebaže to nebylo nutné. Tak to všechno začalo.“

„Takže jsi Golbergovým přidělila dva nepříliš významné agenty?“

„To ne. Dala jsem tu práci svým dvěma přátelům. Takové hlídání mohla být docela dobrá zašívárna. Potom si Mike Devine všiml, že učitel matematiky Gary Soneji se dvakrát objevil v blízkosti domu Goldbergových. Nejdřív jsme si mysleli, že je to pederast a zajímá se o kluka. V každém případě jsme ho museli prověřit. Tenhle postřeh si Devine s Chakelym zapsali do svého denního hlášení.“

„Sledovali jste Garyho Sonejiho?“

„Ano, párkrát, ale pořád jsme tomu nepřikládali opravdovou vážnost. Jednou večer za ním Charlie Chakely jel do Southeastu. Nenapadlo nás, že v té sérii vražd má prsty Soneji. Možná proto, že se o nich v novinách skoro nepsalo, všechno se odbylo jen poznámkou o další normální vraždě uvnitř ghetta.“

„O tom vím své. A kdy jste Sonejiho začali podezírat, že něco chystá?“

„Nevěděli jsme o únosu, dokud to opravdu neudělal. Dva dni předtím ho Charlie Chakely sledoval na farmu v Marylandu. Nedošlo mu ale, že připravuje únos. Nic tomu nenasvědčovalo.“

„Když pak Soneji zmizel i s dětmi, Mike Devine mi zavolał ze

školy. Chtěli Sonejiho dopadnout sami. Nejspíš tehdy mě napadlo, že bychom se mohli dostat k výkupnému. Možná taky, že jsem ten nápad nosila v hlavě už i předtím. Všechno vypadalo tak snadně, Alexi. Stačilo vydržet tři nebo čtyři dny. Nikomu se nemohlo stát nic horšího, než co ho už stejně potkalo. A z nás by byli milionáři.“

Samozřejmě, s jakou Jezzie mluvila o plánu, mě mrazila v zádech. Nijak se nevytahovala, ale bylo naprosto jasné, že ona představovala mozek celé trojice.

„A co děti? Na Maggie Rose a Michaela jste nepomysleli?“

„Soneji je přece unesl, v tom jsme mu už nemohli zabránit. Věděli jsme ale o farmě v Marylandu. Nepochybovali jsme, že se jim tam nemůže nic stát. Byl to přece jejich učitel matematiky. Považovali jsme ho za obyčejného amatéra. My jsme to byli, kdo měl situaci pod kontrolou.“

„Zakopal je do země, Jezzie. Michael Goldberg to nepřežil.“

Jezzie se upřeně dívala na moře. Pomalu kývla hlavou. „Jeho smrt všechno změnila, Alexi. Navždycky. Nevím, jestli jsme tomu mohli zabránit. Odvezli jsme Maggie Rose, stanovili požadavek na výkupné a museli změnit celý plán.“

Šli jsme dál po okraji třpytící se vody. Kdyby nás někdo viděl z dálky, považoval by nás za milence, co si vážně povídají o svém vztahu. Druhá půlka tvrzení byla ostatně pravda.

Jezzie se na mě podívala. „Alexi, ráda bych ti řekla o nás dvou. Nebylo to tak, jak si myslíš.“

Nedokázal jsem ze sebe vypravit jediné slovo, Měl jsem pocit, že bych musel vzápětí explodovat. Duše se mi svíjela bolestí, ale nechal jsem Jezzie, aby pokračovala dál.

„Tehdy na Floridě jsem se skutečně rozhodla tě využít. Potřebovala jsem mít člověka uvnitř, abych věděla, jak pokračuje pátrání. A o tobě se říkalo, že jsi dobrý polda a že máš taky vlastní hlavu.“

„Jinými slovy měl jsem vám krýt boky. Vybrala sis mě i pro předání výkupného. Nedůvěřovala jsi FBI. Jsi profík za každé situace, Jezzie.“

„Věděla jsem, že neuděláš nic, co by ohrozilo malé děvčátko, a že výkupné předáš. Komplikace začaly až potom, co jsme se vrátili z Miami, i když nevím přesně kdy.“

Poslouchal jsem ji a uvnitř se cítil úplně vyprahlý, bez života. Na obličeji jsem měl krůpěje potu, ale nebylo to pražícím sluncem.

Přemýšlel jsem, jestli má Jezzie s sebou zbraň. Je to přece profík.

„Všechno zkomplikovala má nečekaná láska, zamilovala jsem se do tebe, Alexi. Znamenáš pro mě tolik věcí, o nichž jsem si už myslela, že je nikdy nenajdu. Jsi vřelý, poctivý, milující a chápající muž. Tvé děti mě dojímají. Když jsem s tebou, připadám si zase celá.“

Točila se mi lehce hlava a zdvihal žaludek. Takhle přesně jsem se cítil asi rak po smrti své ženy. „Budu k tobě naprosto upřímný, Jezzie, i já jsem se do tebe zamiloval. Bránil jsem se tomu, ale bylo to silnější než já. Prostě jsem si nedokázal představit, že by mi někdo mohl lhát jako ty. A pořád nemůžu uvěřit všem těm lžím. Jak to bylo například s Devinem?“

Jezzie jen pokrčila rameny.

„Spáchali jste perfektní zločin, mistrovské dílo,“ řekl jsem jí. „Provedli jste zločin století, o jakém Gary Soneji vždycky snil.“

Jezzie mi hleděla přímo do očí, ale přitom jako by se dívala skrze mě. Z celé hádanky mi zbývalo rozluštit už jen poslední část.

Velmi důležitý detail.

„Kde je to děvčátko? Co jste s ní provedli?“

Jezzie zavrtěla hlavou. „Nechtěj to po mně, Alexi. Víš, že ti to nemůžu říct.“

Paže měla překřížené na prsou, stála tak od doby, co jsem ji přiměl, aby mi řekla pravdu.

„Jak jsi, Jezzie, mohla zabít Maggie Rose Dunneovou?“

Jezzie se najednou ode mě prudce odvrátila. Bylo to trochu moc i na ni. Zamířila zpátky ke slunečníku s osuškami. Přiskočil jsem k ní a chytil ji za paži, sevřel jí loket.

„Dej tu ruku pryč!“ zavřeštěla. Obličej měla zkřivený zlobou.

„A co kdybys mi informaci o Maggie Rose prodala?“ křičel jsem na ni. „Určitě se na ceně dohodnem!“

Otočila se ke mně zpátky. „Zbav se konečně svých iluzí, Alexi. Nedokážeš, aby znovu obnovili vyšetřování. Nemáš proti mně jediný důkaz, a tak to už zůstane, protože já mluvit nebudu.“

„Mýlíš se, Jezzie,“ řekl jsem tlumeným hlasem, skoro jsem šeptal, „ještě ráda to uděláš.“

Ukázal jsem směrem k hustým palmám.

Samson vystoupil ze svého úkrytu v křoví. Mával něčím, co vypadalo jako stříbrná hůlka, ale ve skutečnosti to fungovalo jako mikrofon snímající na dálku.

Dva agenti FBI se rovněž vztyčili a postavili se vedle Samsona. Všichni byli v tom křoví schovaní už od sedmi hodin ráno. Agenti měli spálený obličej a ruce. Samsonovi nejspíš taky parádně zhnědla kůže, i když to nebylo vidět.

„Můj přítel Samson nahrál všechno, o čem jsme mluvili během procházky.“

Jezzie zavřela na okamžik oči. Určitě nepočítala s tím, že bych zašel až tak daleko. Nevěřila, že bych toho byl schopný.

„Takže nám teď hezky řekneš, jak jste zabili Maggie Rose,“ přikázal jsem jí. Otevřela oči, najednou byly jako malé četné tečky. „Tohle ti nevyjde, rozumíš?“

„O čem to mluvíš, Jezzie? Vysvětli mi to.“

„Neustále se spoléháš na to, že lidi jsou dobří. Jenže to je omyl! Ničeho nedosáhneš a nakonec budeš vypadat jako úplný blbec. Všichni se na tebe zase vykašlou.“

„Možná,“ souhlasil jsem, „ale nikdo mi už nevezme tenhle okamžik.“

Jezzie vymrštila ruku a chtěla mě uhodit, ale stačil jsem ji chytit za zápěstí a strhnout k zemi. Tvrdý pád byl ten nejmenší trest, jaký si doopravdy zasloužila. Na tváří se jí objevil údiv.

„Výborně, Alexi,“ zdvihla ke mně oči, „stává se z tebe stejný mizera, jako jsou ostatní.“

„To se pleteš.“

Nechal jsem agenty a Samsona, aby Jezzie Flanaganovou úředně zatkli. Odjel jsem na malém motorovém člunu do hotelu, sbalil si věci a během hodiny už byl na zpáteční cestě do Washingtonu.

Dva dny po návratu do Washingtonu jsme se Samsonem znovu vyrazili na cesty. Tentokrát jsme měli namířeno do Uyuni v Bolívii. Doufali jsme pevně, že se nám konečně podaří najít Maggie Rose Dunneovou.

Jezzie totiž změnila svůj úmysl a rozmluvila se. Prodávála informace. Odmítla však vypovídat před FBI a trvala na tom, že všechno poví jedině mně.

Uyuni leželo v Andách asi sto devadesát mil jižně od Oruro. Jediný způsob, jak se tam člověk mohl dostat, byla cesta malým letadlem do Río Mulato a odtud dál džípem nebo mikrobusem do Uyuni.

Ve fordů nás sedělo celkem osm – já, Samson, dva speciální agenti, americký velvyslanec v Bolívii, řidič, Thomas Dunne a jeho manželka Kateřina. Neuplynulo ani šestatřicet hodin od zatčení Chakelyho s Jezzie a oba byli

ochotní říct pravdu o Maggie Rose. Devinovo mrtvé tělo jsme objevili v jeho washingtonském bytě. Hon na Sonejiho se ještě zintenzívněl, ale zatím bylo veškeré pátrání neúspěšné. Nepochyboval jsem, že Gary sleduje v televizi zprávy o naší cestě do Bolívie. Určitě si nenechal ujít svůj příběh.

Výpovědi Chakelyho a Jezzie se v podstatě shodovaly. Využili příležitosti získat deset milionů výkupného. Děvče ale nemohli vrátit, protože pak bychom nevěřili, že ji unesl Soneji/Murphy. Neměli ale v úmyslu ji zabít. To tvrdili oba.

Poslední úsek cesty Andami jsme se Samsonem mlčeli. Ani ostatním nebylo do řeči.

Blížili jsme se k Uyuni. Dunneovi seděli tiše vedle sebe, byl mezi nimi znát nepatrný odstup. Kateřina mi prozradila, že ztráta Maggie Rose téměř zničila jejich manželství. Vzpomněl jsem si, jak se mi líbili na začátku. Kateřinu Rose jsem měl pořád rád. Cestou sem jsme si chvíli povídali. S nehraným dojetím mi poděkovala. Na ten okamžik nikdy nezapomenu.

Doufal jsem, že se na konci dlouhatánské a strašlivé cesty znovu shledají se svou malou dcerkou. Myslel jsem na Maggie Rose, děvčátko, se kterým se snad za chvíli setkám. Vybavily se mi modlitby lidí za ni, transparenty před soudní budovou ve

Washingtonu, zapálené svíčky ve spoustě oken.

Samson do mě strčil loktem, když jsme projížděli vesnicí. „Podívej se tamhle na kopec, Alexi. Nechci tady vytrubovat, že tenhle okamžik je satisfakcí za všechno, ale skoro si to myslím.“

Mikrobus šplhal do příkrého kopce. Plechové a dřevěné chatrče stály po obou stranách něčeho, co by se dalo nazvat cestou vysekanou ve skále plazící se vzhůru až do And. Nad dvěma plechovými střechami stoupal ve spirále úzký proužek kouře.

Maggie Rose čekala v polovině cesty.

Za sebou měla úplně stejnou chatrč, jako byly ostatní ve vesničce. Stála mezi ostatními dětmi početné rodiny Patino, u které žila téměř dva roky.

Vůz s námahou překonával stoupání na vyježděné prašné cestě. Na vzdálenost sto metrů jsme ale Maggie Rose viděli naprosto zřetelně.

Měla na sobě volnou košili, bavlněné šortky a sandály jako ostatní děti, ale jediná z nich byla světlavá. Vypadala opáleně a zdravě. Připadala mi jako věrná kopie své krásné matky.

Bolívijská rodina netušila, kdo je Maggie Rose Dunneová. V životě neslyšeli o únosu nějakého děvčátka. Nic by nezjistili ani v blízkém Pulacayo, nebo v Ubině ležící jedenáct mil odtud, ale na opačné straně And. Tohle všechno jsme už věděli od místních úředníků a policie.

Rodina dostávala peníze a měla dohlédnout na to, aby děvče neopustilo vesnici. Mike Devine řekl Maggie, že nemá kam uprchnout. A kdyby se o to pokusila, že ji chytanou a zakopou znovu pod zem.

Upřeně jsem hleděl na tohle malé děvče, které tolik znamenalo pro spoustu lidí. Myslel jsem na všechny ty obrázky a plakáty a nemohl jsem uvěřit, že opravdu stojí po tak dlouhé době přede mnou.

Maggie Rose se neusmívala, ani jinak nedávala najevo, že vidí auto amerického velvyslanectví.

Netvářila se šťastně, že si pro ni konečně přijíždíme, abychom ji zachránili. Vypadala zmateně a vystrašeně. Udělala vždycky krok dopředu a zase se vrátila zpátky, nespouštěla přitom oči ze své „rodiny“.

Přemýšlel jsem, jestli si Maggie Rose uvědomuje, co se děje. Předtím musela projít těžkými traumaty. Bylo otázkou, jestli vůbec

něco cítí. Byl jsem rád, že jsem tady. Můžu pomoci, bude-li to nutné.

Znovu jsem si vzpomněl na Jezzie a mimoděk zatřásl hlavou, bouře uvnitř ní se nechtěla utišit. Jak mohla takhle ublížit malému děvčátku? Copak se to dalo ospravedlnit pár miliony, nebo i všemi penězi na světě?

Kateřina Rose vyskočila z mikrobusu jako první. V tom okamžiku Maggie Rose rozpráhla ruce a vykřikla: „Maminko!“ Váhala jen zlomek vteřiny a potom se rozeběhla ke své matce. Padly si do náruče.

Další minutu jsem toho moc neviděl, protože jsem brečel. Podíval jsem se na Samsona a viděl jsem, jak mu slzy stékají po tváři zastíněné tmavými brýlemi.

„Dva drsníci jsou taky jednou naměkko,“ zašklebil se na mě. Tenhle jeho úsměv osamělého vlka jsem miloval.

„Dva nejlepší poldové ve Washingtonu si to můžou dovolit,“ řekl jsem. Maggie Rose se konečně vrátí domů. její jméno mi znělo jako zaklínací formule hlavou – Maggie Rose, Maggie Rose. Tenhle jediný okamžik stál za všechno předešlé trápení.

ŠESTÁ ČÁST

Crossův dům

87. kapitola

Crossův dům byl na protější straně ulice. Stál tam v celé své ošumělé kráse.

Zlého chlapce hypnotizovalo naoranžovělé světlo v domě. Očima klouzal od jednoho okna k druhému. Dvakrát zahlédl starou černošku, jak šouravým krokem přechází pokojem v přízemí. To byla nepochybně Crossova babička.

V posledních několika týdnech si zjistil všechno, co se dalo, o jeho rodině. Měl už pro ni taky vymyšlený svůj malý plán.

Zlý chlapec si občas rád vyzkoušel, jaké je to mít strach, pociťovat obavy o sebe i o lidi uvnitř domu. Vychutnával ten pocit, protože ho mohl ovládat a zastavovat podle své vůle.

Musel se trochu přinutit, aby opustil úkryt a přiblížil se těsně ke Crossovu domu. Bylo načase proměnit se v děs.

Vklouzl do kroví u přední stěny domu. Srdce mu bušilo, a rychle oddechoval:

Opřel se zády o stěnu, přímo z ní cítil teplo. Mezerou mezi větvemi pozoroval ulici. V Southeastu nebylo večer pořádné vidět, protože rozbitá pouliční světla tu nikdo neopravoval.

Až vyřídí tuhle poslední věc, už ho nic nezadrží a bude stoupat vzhůru.

Nevěděl přesně, jestli si to jen pomyslel, nebo řekl nahlas. Občas to už nedokázal rozlišit. Spousta věcí mu splývala v jedno: myšlenky,

slova, skutky, příběhy určené jemu samotnému.

Měl detailně promyšlený celý postup. Až všichni tvrdě usnou, pravděpodobně mezi druhou a třetí hodinou, odnese obě děti.

Omámí je přímo v jejich ložnici v patře, a Cross přitom nebude nic vědět. Slavný doktor Cross si zaslouží pořádně trpět. Musí se stát součástí nového pátrání, jinak by to nemělo to správné napětí. A on jako vždycky zvítězí.

Sice asi není třeba Crosse nijak zvlášť popichovat, ale přesto to udělá. Nejdříve zabije jeho starou babičku a potom půjde do dětského pokoje.

Nikdo nikdy nevypátrá, co se s nimi doopravdy stalo, kam se ztratily, protože nebude žádat výkupné. Pak se konečně bude moci věnovat důležitějším věcem.

Pro něho tím detektiv Cross přestane existovat. Alex Cross však sotva kdy zapomene na něho nebo na své zmizelé děti.

Gary Soneji/Murphy se obrátil k domu.

88. kapitola

„Alexi, někdo je v domě. Slyšíš mě?“ šeptala mi babička do ucha.

Vyskočil jsem z postele dřív, než to stačila doříct. Léta strávená na washingtonských ulicích mě naučila mrštnosti.

Odněkud se ozývaly temné rány. Někdo musel být v domě, protože ty zvuky nesouvisely s naším staříckým topením.

„Zůstaň tady a nehýbej se odsud, dokud ti to nedovolím,“ přikázal jsem jí šeptem. „Ozvu se, jakmile bude všechno v pořádku.“

„Zavolám policii, Alexi.“

„Ne, zůstaň tady. Já jsem přece policajt.“

„A co děti, Alexi?“

„Postarám se o ně, přivedu je sem. Prosím, tentokrát mě poslechni a udělej, co říkám.“

Na zšeřelé chodbě v patře nikdo nebyl. Přinejmenším jsem nikoho neviděl. Srdce se mi nekontrolovatelně rozbušilo, zatímco jsem utíkal k dětem.

Poslouchal jsem, jestli nezaslechnu nějaký podezřelý zvuk. Všude ale panovalo ticho. Přemýšlel jsem o tom, že někdo strašlivě znesvětil můj dům. Zahnal jsem ale tu myšlenku pryč.

Musel jsem se soustředit na vetřelce. Věděl jsem, kdo to je. Byl jsem ve střehu celé týdny od okamžiku, kdy jsme se vrátili zpátky i s Maggie Rose. Nakonec jsem polevil v ostražitosti. A on přišel.

Rozeběhl jsem se k dětskému pokoji.

Otevřel jsem vrzající dveře, oba klidně spali ve své posteli. Rychle jsem je vzbudil a přenesl k babičce. Neměl jsem nahoře zbraň. Kvůli dětem jsem ji vždycky nechával dole ve svém soukromém doupěti.

Zmáčkł jsem vypínač lampičky u postele. Nic. Někdo vypnul elektřinu.

Vzpomněl jsem si na vraždy Sandersových a Turnerových. Soneji miloval tmu. Temnotu používal jako svéráznou vizitku. Teď bylo zvíře v mém domě.

Nečekaně na mě zaútočil. Vložil do toho děsivou sílu.

Měl jsem pocit, že do mě narazil v plné rychlosti náklad'ák. Nepochyboval jsem, že je to Soneji. Jedinou ranou mě skoro dokázal omráčit.

Jeho tělo bylo plné zvířecí síly. Celý život se jeho svaly napínaly a povolovaly, pěstoval si je po celou dobu, kdy ho zavírali do sklepa v otcově domě. Téměř třicet let číhal a kul pikle, aby si mohl srovnat účty se světem a stát se slavným.

Já chci být někdo!

Zaútočil podruhé. S temným zaduněním jsme dopadli na zem.

Při pádu jsem narazil spánkem na ostrou hranu dětského prádelníku. Před očima se mi zatmělo.

„Doktore Crossi! Slyšíte mě? Už jste zapomněl, kdo řídí tohle představení?“ „Vy jste proti mně nula!“ vřeštěl. „Nesaháte mi ani ke kotníkům! Už vám to konečně došlo? Já jsem hvězda! Ne vy!“

Ruce a paže měl zamazané od krve. Všiml jsem si, že je všude. *Koho zranil? Co provedl v našem domě?*

Proti temnotě dětského pokoje se rýsovala jeho postava. Vysoko v ruce držel nůž a chystal se mě bodnout.

„Já jsem hvězda! Jsem Soneji! Murphy! Umím být kdokoli!“

Pochopil jsem, čím je ta krev na jeho rukou a pažích. Patřila mně,

musel mě bodnout při prvním úderu.

Napřáhl ruku k nové ráně, vrčel přitom jako zvíře. Děti se mezitím probudily. Damon zaječel: „Tati!“ a Jannie se rozplakala.

„Běžte pryč!“ volal jsem na ně. Strachy se nedokázaly ani pohnout.

Soneji udělal falešný výpad, vzápětí se čepel nože ke mně znovu přiblížila. Uskočil jsem, ale hrot mi ještě stačil přejet po rameni.

Tentokrát jsem okamžitě ucítil ostrou bolest a věděl, co jí způsobilo.

Ječel jsem na něho a děti do toho plakaly, Hlava mi zuřivostí praskala, toužil jsem po jediném – zabít monstrem, co se odvážilo vstoupit do mého domu.

Soneji/Murphy mě znovu bodl. Smrtící čepel byla tak dlouhá a ostrá, že sem první ránu vůbec necítil. Nůž mi prostě zajel do masa.

Uslyšel jsem nové divoké zaječení. Soneji na zlomek vteřiny zkameněl.

Vzápětí se prudce otočil dozadu a zavrčel.

Ode dveří se rychle blížila babička, to ona odvedla jeho pozornost.

„Zmizte z našeho domu!“ křičela na něho celá zuřivá.

Můj pohled zachytil něco lesklého na prádelníku. Natáhl jsem ruku a popadl jsem nůžky, které ležely na vystřihovánkách pro panenky. Byly to babiččiny nůžky na šití.

Soneji/Murphy znovu vyrazil nožem dopředu. Je to stejná zbraň, s jakou vraždil tady v okolí? A jakou použil proti Vivian Kimové?

Zaryl jsem mu nůžky do tváře a trhl jimi směrem dolů. Jeho výkřik se odrazil ozvěnou od stěn ložnice. „Ty hajzle!“

„Aspoň budeš mít na mě památku. Komu teď teče krev? Sonejimu nebo Murphymu?“

Něco nesrozumitelného zavřeštěl a znovu na mě zaútočil.

Bodnul jsem ho nůžkami někam do krku. Vyrval mi je doslova z ruky.

„Tak pojď, ty svině?“ řval jsem na něho.

Najednou vrávoravě zamířil ven z dětské ložnice. Nepokusil se ani v nejmenším ublížit mé babičce, zastupující zde matku. Možná byl příliš vážně zraněný, aby znovu udeřil.

Oběma rukama si zakryl obličej a s pronikavým jakotem vyrazil z místnosti. Bylo by možné, že o sobě neví, že je opět ztracený uvnitř svých fantazií?

Vyčerpaně jsem se opřel o koleno a toužil tak už zůstat. V hlavě mi nepředstavitelně hučelo. Přinutil jsem se vstát. Měl jsem krev všude, na košili, krátkých kalhotách i na nahých nohou. Patřila nám oběma.

Nová dávka adrenalinu mě vyburcovala k činnosti. Natáhl jsem si nějaké šaty a utíkal za Sonejim. Tentokrát mi už neunikne, o to se postarám.

89. kapitola

Cestou jsem si vzal dole revolver. Věděl jsem, že Soneji si nikdy nezapomene připravit plán pro případ úniku. Každý krok si předem nejméně stokrát promyslí. Žije si ve svých fantaziích, reálný svět je pro něho druhořadý.

Určitě už není v domě. Dal přednost zmizení, aby mohl znovu udeřit. Bože, už začínám myslet jako on. Zamrazilo mě z toho.

Přední dveře z haly zůstaly dokořán. Na koberci byla rozmazaná krev. Mám to považovat za stopu, kterou mi tady schválně nechal?

Co má Soneji/Murphy v plánu? Kam se mohl schovat? Kde je tady nějaké perfektní místo? Nebo má v úmyslu provést něco naprosto nečekaného? Špatně se mi přemýšlelo s krvácejícím bokem a levým ramenem.

Klopýtavě jsem vyšel ven do štípavé zimy. Ve čtyři hodiny ráno byla naše ulice naprosto tichá. Napadlo mě, kde by se Soneji mohl ukrývat.

Zvažoval jsem, jestli počítá s tím, že se ho odvážím pronásledovat. Čeká už na mě? Má přede mnou znovu náskok? Dodneška to platilo. Jednou v životě ho musím dokázat předstihnout.

Podzemka byla jen blok od našeho domu na Páté ulici. Tunel se ještě stavěl, ale děti ze sousedství už do něho vlezly a dokázaly se jím dostat až ke Kapitulu.

Střídavě jsem kulhal a běžel ke vchodu do metra. Snažil jsem se nevnímat bolest v ranách. Soneji se odvážil přijít do mého domu a chtěl mi ukrást děti.

Sešel jsem po schodech dolů do tunelu. Vytáhl jsem revolver

z pouzdra, které mi viselo přes rameno.

Za každý krok jsem zaplatil palčivým bodnutím v boku. Namáhavě, celý shrbený jsem prolézal tunelem.

Mohl mě odněkud pozorovat. Věděl, že sem přijdu. Mohl tu na mě nastražit léčku. Okolo byla spousta míst vhodných k úkrytu.

Došel jsem až na konec, ale nikde jsem neobjevil žádnou krvavou stopu. Soneji/Murphy tady vůbec nebyl. Znovu mi unikl.

Poklesl mi příliv adrenalinu do krve a ohlásila se únava, slabost. Vyvlekl jsem se po kamenných schodech zpátky na ulici.

Dveře baru s celonočním provozem se neustále otevíraly, lidé chodili sem a tam. Musel na mě být hrozný pohled, krev jsem měl všude po sobě, a přitom se nikdo z nich u mě nezastavil. Podobných příznaků viděli v hlavním městě Unie už spoustu.

Nakonec jsem se postavil před řidiče, co skládal u domu balík s Washington Post. Řekl jsem mu, že jsem policejní důstojník. Kvůli ztrátě krve jsem se cítil trochu nejistě, země pod nohama se mi točila.

„Nic jsem neprovedl,“ bránil se.

„A kdo mě tedy postřelil?“

„Pane, vy jste padlej na hlavu.“

Donutil jsem ho, aby mě dovezl domů. Než jsme objeli šest bloků, vykřikoval, že si na mě bude stěžovat a žádat náhradu.

„Zažaluj starosta Monroea,“ radil jsem mu, „takovému parchantovi to bude jediné patřit.“

„Vážně jste policajt? Nevypadáte na to.“

„Je to ale pravda.“

K našemu domu se mezitím sjela policejní auta a sanitky. Tenhle pohled patří k mým nočním můrám, jenže tentokrát se přímo týkal mé rodiny.

Samson už taky dorazil. Navlékl si na sebe černé kožené sako a pod ním měl starou mikinu. Na hlavě mu seděla čepice z nějaké propagační akce.

Tvářil se, jako kdybych se zbláznil. Za zády mu blikala karmínová a modrá světla záchraneč. „Co tady vyvádíš? Vypadáš nějak uštvane.“

„Dvakrát mě bodnul loveckým nožem. Přestřelka v Garfieldu byla mnohem horší.“

„Dovolil bych si o tom pochybovat. Alexi, lehni si tady na trávník.

Poslechni mě.“

Kývl jsem hlavou a šel dál. Nejdřív jsem musel skoncovat s celou záležitostí.

Doktoři se mě snažili přinutit, abych si lehl na nosítka.

Vtom mě něco napadlo. *Přední dveře zůstaly dokořán. Proč to jen udělal?*

„Hned jsem u vás,“ řekl jsem doktorům, když jsem je míjel. „Rezervujte mi tahle nosítka.“

Začali na mě ječet, ale nemohli mě zastavit.

Zamířil jsem do kuchyně a otevřel dveře do sklepa. Seběhl jsem po schodech dolů.

Nikdo tam nebyl.

Napadlo mě podívat se ještě do koše na špinavé prádlo, stál blízko kotle v nejzazším rohu. I ten byl ale prázdný.

Za mnou se objevil Samson. „Tady není! Objevili ho v centru blízko Dupont Circle.“

„Ten parchant,“ zamumlal jsem. „Pořád se mu zdá, že ještě není dost slavný.“

Samson se ani nepokoušel zabránit mi, abych jel s ním. Viděl mi na očích, že by to bylo marné. Utíkali jsme k jeho autu. Usoudil jsem, že jsem naprosto fit, jinak bych zůstal pozadu.

Mladý pankáč ze sousedství přejel pohledem mou zakrvácenou košili a zeptal se: „Umíráš, Crossi? To je moc dobře.“ Dovolil mi tak poznat, jak mě lidi budou po smrti vychvalovat.

Trvalo nám asi deset minut, než jsme dojeli k Dupont Circle. Policejní auta stála všude, jejich červená a modrá světla hrůzostrašně blikala v začínajícím rozbřesku.

Většině hochů právě končila noční směna a nikdo nestál o volně pobíhajícího šílence v centru Washingtonu.

Ještě jedna velká hra.

Já chci být někdo.

Další hodinu se kromě toho, že se venku rozednívalo, nic nedělo. Na ulici se objevili první chodci a provoz na silnici zesílil.

Lidé se zvědavě zastavovali a ptali se policie, co se děje. Odpovídali jsme jim, aby pokračovali dál v cestě, že tady není nic k vidění.

Jeden z lékařů mi ošetřil rány. Nebyly tak hrozné, jak to vypadalo

na první pohled. Přesto trval na tom, že musím okamžitě do nemocnice. *To ale mohlo počkat Čeká nás ještě jedna velká hra. Vybral si k ní přímo centrum Washingtonu? Zdá se, že Gary Soneji/Murphy miluje vystoupení v hlavním městě.*

Když jsem řekl doktorovi, aby mi teď dal pokoj, poslechl mě. Přesvědčil jsem ho, že dvě tabletky Percodanu dokážou zázraky. A pak se uvidí.

Samson stál vedle mě a kouřil. „Počkej, až tady sebou plácneš jako obrovský africký slon, co ho skolil nečekaný infarkt.“

Nevšímal jsem si ho, byl jsem díky Percodanu na báječném výletě. „Za prvé se nejedná o infarkt, ale o dvě rány nožem. A za druhé se nejedná o slona, ale o půvabnou, krásnou a silnou antilopu.“

Zamířil jsem k jeho autu.

„Alexi, co máš za lubem?“ volal za mnou.

„Pojď se projet, zbytečně tady trčíme. Neobjeví se na scéně, dokud nebude podle něho všechno nachystané.“

„Jak to víš, Alexi?“

„Prostě intuice.“

Projížděli jsme se centrem Washingtonu až do osmi. Začínalo to být beznadějně a mně se chtělo v autě spát.

I velká africká antilopa někdy odpadne. Korálky potu mi stékaly přes obočí po nose. Snažil jsem si představit, jak Gary Soneji/Murphy asi teď uvažuje. Je někde tady? Nebo už zmizel z Washingtonu?

V 7.58 se ozvalo na rádiu v autě hlášení pro všechny policejní vozy.

„Podezřelý byl spatřen na Pennsylvania Avenue, nedaleko Lafayetteova parku. Je ozbrojený a míří k Bílému domu. Všechny hlídky urychleně na místo!“

Takže na čeká další velká show. Konečně jsem dokázal alespoň trochu odhadnout jeho reakce. Objevili jsme ho pouhé dva bloky od Bílého domu.

Já chci být někdo!

Uvázl mezi opravnou obuví a vchodem do luxusního domu plného advokátních kanceláří. Schovával se za zaparkovaným džípem.

A měl u sebe rukojmí, dva školáky kolem jedenácti nebo dvanácti let. Přibližně tolik bylo Garymu, když ho macecha začala zavírat do

sklepa. Byli to chlapec a děvče, stejně jako Maggie Rose a Michael Goldberg před dvěma roky.

„Policejní detektiv Cross,“ řekl jsem a dostal se tak přes zátarasy, kterými už stačili přehradit Pennsylvania Avenue.

Bílý dům byl odsud na dohled. Přemýšlel jsem, jestli se pan prezident na nás dívá v televizi. CNN už všechno samozřejmě natáčela.

Dvojice helikoptér zpravodajských stanic nám kroužila nad hlavou, ale do prostoru kolem prezidentova sídla nesměly. Někdo vykřikl, že starosta Monroe je na cestě sem. Gary měl ovšem políčeno na větší potentáty. Chtěl mluvit se samotným prezidentem, v opačném případě vyhrožoval, že obě děti zabije.

Kolony aut na Pennsylvania Avenue a v okolních ulicích se táhly do dálky. Někteří řidiči a spolujezdci vystoupili z vozů a nechali je stát na místě. Většina ale zůstala, nechtěla si nechat ujít podívanou, kterou navíc v televizi sledovaly miliony diváků.

„Myslíš, že má namířeno do Bílého domu?“ zeptal se Samson.

„Jsem si jistý, že v některých státech by určitě prošel,“ odpověděl jsem.

Promluvil jsem si s velitelem zásahového týmu. Řekl jsem mu, že podle mě je Soneji/Murphy připravený zahynout v plamenech. Nabídl se, že škrtne sirkou.

Povolaný vyjednávač se ovšem zaradoval, když mě uviděl. Víc než ochotně souhlasil, abych se ujal komunikace se Sonejim.

„Dostanem ho, parchanta.“ Samson mě chytil za rukáv a mluvil zcela otevřeně. „Tentokrát ho sejmem a nic mu nepomůže.“

„Fajn, hlavně mu to řekněte,“ požádal jsem Samsona. „A jestli dojde na střílení, tak se radši trefte.“

Všechno teď záleželo jen na mně. *Taky chci být někdo.* Byla to pravda? Až k tomuhle jsem se dopracoval?

„Tady je Alex Cross,“ řekl jsem. Několik mých fandů v zástupu zajásalo, jinak se ale rozhostilo ticho.

Vtom Soneji začal pálit z protějšího chodníku. Skla v autech se tříštivě sypala ven. Během pár vteřin dokázal napáchat pěknou škodu. Naštěstí snad zatím nikoho nezranil. Obě děti byly v pořádku. Díky za pozdrav, Gary.

Pak jsem uslyšel hlas, patřil Garymu.

Křičel na mě. Zůstali jsme tu jen my dva. Už je to podle tvého gusta, Gary? Takhle sis to představoval? Představení uprostřed hlavního města a s živým přenosem na všech televizních kanálech?

„Vyjděte ven, Crossi. Chci vás vidět. Ukažte všem svou hezkou tvářičku.“

„A proč?“ zeptal jsem se ho přes megafon.

„Ať tě to ani ve snu nenapadne,“ syčel mi Samson do zad, „nebo tě vlastnoručně zastřelím.“

Ozvala se nová dávka z pušky a ještě delší než ta první. Washington pomalu začínal připomínat centrum Bejrútu. Všude kolem nás vrčely a cvakaly televizní kamery.

Obešel jsem policejní sedan a postavil se před něj. Nešel jsem příliš daleko dopředu. Na zastřelení to ovšem bohatě stačilo. Několik pitomců mi nadšeně zatleskalo.

„Gary, televizní štáby všechno točí,“ zakřičel jsem. „Právě teď mě zabírají, jak tady stojím. Bude ze mě velká hvězda. Start se mi moc nepovedl, ale teď jsem všechno dohnal.“

Soneji/Murphy se rozesmál a nemohl přestat. Měl záchvat šílenství?

„Konečně jste mě prokoukl? Mám pravdu? Už víte, kdo teď jsem? A co chci?“

„To se neodvážím tvrdit. Víím ale, že jste zraněný a že si myslíte, že zemřete.“

Jinak,“ udělal jsem dramatickou pauzu, „byste nám nedovolil, abychom vás znovu chytili.“

Soneji/Murphy se vztyčil za jasně červeným džípem. Obě děti ležely na chodníku kryté autem.

Gary se teatrálně uklonil mým směrem. Vypadal přesně jako tehdy u soudu – jako pravý vzorný Američan.

Šel jsem směrem k němu.

„Trefil jste přímo do černého,“ volal na mě. „Jenže já jsem tady hvězda.“ A namířil pušku přímo na mě.

Za mnou se ozval výstřel.

Gary Soneji/Murphy odletěl dozadu, dopadl na chodník a ještě se převrátil. Obě děti začaly křičet, pak se zdvihly a daly se do běhu.

Vyrazil jsem co nejrychleji přes ulici. „Nestřílejte!“ volal jsem.

„Přestaňte.“

Otočil jsem se a viděl Samsona, jak ještě míří revolverem na Garyho Murphyho. Pak otočil jeho ústí směrem k obloze. Upřeně se na mě díval.

Gary ležel na chodníku jako zmačkaná hromada šatů. Z hlavy a úst mu vytékal pramínek jasně červené krve. Nehýbal se. Automatickou pušku ještě svíral v ruce.

Natáhl jsem se a vzal mu ji. Slyšel jsem, jak kamery za našimi zády vrčí. Položil jsem mu ruku na rameno. „Gary?“

Opatrně jsem ho obrátil na znak. Pořád nejevilo žádné známky života. Vypadal jako vystřižený z reklamy na nefalšovaného Američana. Dostavil se na tuhle slávu jako Gary Murphy.

Prohlížel jsem si ho z výšky. Najednou otevřel oči a upřel je na mě. Jeho rty se pomalu pohnuly.

„Pomozte mi,“ šeptal zdušeným hlasem. „Pomozte mi, doktore Crossi.“

Klekl jsem si vedle něho. „Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se ho.

„Jsem Gary... Gary Murphy.“

Šach mat.

EPILOG

Spravedlnost Divokého Západu

(1994)

Noc před tím osudným dnem jsem nemohl usnout, dokonce ani na dvě hodiny. Nepomáhala mi ani hra na piano. Nedokázal jsem s nikým mluvit o tom, co se stane jen za pár hodin. Vklouznul jsem do pokoje k dětem a políbil je. Ve dvě hodiny ráno jsem vyšel z domu.

Cesta do Lortonského federálního vězení mi trvala hodinu. Demonstrující aktivisté už byli na místě i se svými podomácku vyrobenými transparenty. Někteří zpívali protestní písničky šedesátých let. Spousta se jich modlila. Bylo mezi nimi i několik jeptišek a kněží. Všiml jsem si, že většinu demonstrantů tvoří ženy.

Místnost vyhrazená pro popravu byla malá, docela obyčejná a v jedné stěně měla tři okna. První z nich bylo rezervováno pro zástupce tisku, druhé pro státního zástupce a třetí pro přátele a rodinu odsouzeného.

Všechna tři byla zakrytá tmavomodrými závěsy. V půl čtvrté je pověřený vězeňský pracovník roztáhl. Uviděli jsme vězně připoutaného k nemocničnímu lůžku, jeho levá paže byla natočená do strany a opírala se o jakýsi přídatný panel.

Jezzie se upřeně dívala do stropu, ale přesto nervózně vycítila, že se k ní někdo blíží. Jeden z asistentů nesl jehlu na podnosu z nerez oceli. Její zavedení do žíly může znamenat jedinou fyzickou bolest, pokud je poprava smrtícím roztokem provedena správně.

Několik měsíců jsem navštěvoval v Lortonu Jezzie i Garyho Murphyho. Byl jsem na dovolené, a i když jsem psal tuhle knížku, měl jsem spoustu volného času.

Pokud jde o Garyho, zdálo se, že jeho spojení s tímhle světem je stále slabší. Většinu dní strávil ve vlastním světě složitých fantazií. Bylo stále obtížnější ho přimět k návratu do reality.

Možná to jen dovedně předstíral, ale každopádně se díky tomu vyhnul novému procesu a hrozbě trestu smrti. Podle mě už spřádal další plán, ale nikdo tomu nechtěl uvěřit.

Jezzie souhlasila s tím, že ji budu navštěvovat. Vždycky jsme spolu dokázali mluvit. Nepřekvapilo ji, že dostala trest smrti stejně jako Charles Chakely. Byla přece zodpovědná za smrt syna ministra financí. Ona a její dva podřízení unesli Maggie Rose Dunneovou. Nesli zodpovědnost i za smrt Vivian Kimové. Jezzie společně s Devinem zavraždili i toho pilota z Floridy.

Jezzie mi řekla, že od samého začátku měla výčitky svědomí, ale že nebyly dostatečně silné, aby ji zastavily. Tvrdila, že se v ní něco muselo zvrtnout, protože ani dneska by se pravděpodobně nevzdala šance získat deset milionů dolarů. V tom by se ostatně většina lidí zachovala stejně jako ona, protože chamtivost vládne světu. A jedinou výjimkou v něm jsem já.

„Jak jsi na to přišla?“ zeptal jsem se jí.

„Nevím, ale určitě je to pravda. Ty jsi ten šlechetný rytíř z pohádek.“

Řekla mi, abych ji nelitoval, že musí odejít. Vztekala se na demonstranty venku. „Kdyby šlo o jejich vlastní dítě, tak by se na to hned dívali jinak.“

Bylo mi mizerně. Nevěděl jsem, jak moc mám Jezzie věřit. Nestál jsem o to být teď v Lortonu, jenže Jezzie mě o to požádala.

Stál jsem sám ve třetím okně. Znamenal jsem pro Jezzie jediného blízkého člověka na celém světě. Matka zemřela brzy po jejím zatčení. Před šesti týdny tu byl před očima své rodiny popraven bývalý agent

tajné služby Charles Chakely. Jeho smrt definitivně zpečetila Jezziin osud.

Od jehly v její levé paži vedly dlouhé plastické trubičky k několika sklenicím s nitrožilními roztoky. Z první z nich jí už začal proudit do žíly neškodný solný roztok.

Na dozorcovu znamení k němu bude přidán barbiturát působící podobně jako anestetikum. Teprve nakonec bude přimíšena silná dávka Pavulonu, po níž do deseti minut nastane smrt. Aby se tento proces urychlil, použije se stejná dávka chloridu draselného, který způsobí srdeční zástavu do deseti vteřin.

Jezzie si našla mou tvář v okně pro „přátele“. Zahýbala konečky prstů na pozdrav, dokonce se pokusila o úsměv. Nezapomněla si upravit vlasy. Byly sice nakrátko ostříhané, ale pořád ještě krásné. Vzpomněl jsem si na Marii. Zemřela, aniž bychom si stačili dát sbohem. Měl jsem ale pocit, že tohle je snad ještě horší. Toužil jsem okamžitě odejít, ale přemohl jsem se. Slíbil jsem Jezzie, že zůstanu až do konce, a jsem zvyklý své sliby dodržet.

Ve skutečnosti vlastně nevím, jak to přesně proběhlo. Jezzie zavřela oči. Netušil jsem, jestli jed už začal působit.

Zhluboka se nadechla a potom jsem uviděl, jak jí zapadl jazyk. To je všechno, co dokážu říct o moderní popravě člověka, která ukončila život Jezzie Flanaganové.

Vyšel jsem z vězení a pospíchal k autu. Jsem psycholog a detektiv, opakoval jsem si v duchu. Dostanu se z toho. Všechno zvládnou, odjakživa jsem přece tvrdý jako křemen.

Když jsem přišel k autu, všiml jsem si obyčejné bílé obálky zastrčené za stěračem. Dal jsem si ji do kapsy a otevřel cestou zpátky do Washingtonu. Věděl jsem, co v ní najdu, a nemýlil jsem se. Byl to vzkaz od Garyho určený speciálně pro mě.

Alexi,

vzlykala, kňučela a prosila o odpuštění, než ztuhla? Uronil jsi kvůli ní slzu? Pozdravuj ode mě svou rodinu. Věřím, že na mě nikdy nezapomenou.

Vždy tvůj,

Lindberghův syn.

Znovu rozvíjel své šílené fantazie a nikdy s tím nepřestane. Řekl jsem o tom všem, kdo byli ochotni mě poslouchat. Uveřejnil jsem jeho diagnózu v odborných časopisech. Gary Soneji/Murphy byl zodpovědný za své jednání. Cítil jsem, že by měl být souzen i za zločiny, které spáchal v Southeastu. Jeho černošské oběti mají také právo na spravedlnost. Nikdo na světě si tolik nezaslouží trest smrti jako Soneji/Murphy.

Jeho dopis dokazoval, že už si zase našel způsob, jak využít některého z dozorců. Spřádá jako pavouk další plán. Bude mu to trvat deset nebo dvacet let? Cestou do Washingtonu jsem přemýšlel, koho z nich bych označil za obratnějšího manipulátora. Garyho nebo Jezzie? Oba byli určitě psychopati. Tahle země jich produkuje mnohem víc než kterékoli jiné místo na naší planetě. Objevují se ve všech tvarech a velikostech, najdete je mezi lidmi nejrůznější rasy, víry i pohlaví. To je na tom to nejstrašnější.

Když jsem přijel domů, přehrál jsem si kousek z Rapsodie v modrém a pak i jednu písničku od Bonnie Raittové. Janelle s Damonem seděli na sedátku vedle mě a poslouchali svého oblíbeného klavíristu, kterého řadili na druhé místo hned za Raye Charlese. Všem třem nám bylo dobře, poslouchali jsme muziku a naše těla se občas dotkla.

Později jsem šel ke svatému Antonínovi pomoci s obědem a tak různě. Muž s přezdívkou Buráková pomazánka žije.